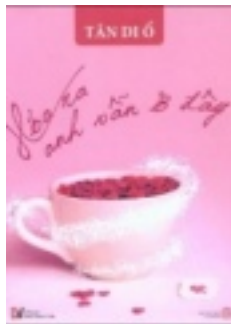

Hóa ra anh vẫn ở đây

Contents

Hóa ra anh vẫn ở đây	1
1. Chương 01-02	1
2. Chương 03-04	12
3. Chương 05-06	22
4. Chương 07-08	32
5. Chương 09-10	40
6. Chương 11-12	52
7. Chương 13-14	61
8. Chương 15-16	72
9. Chương 17-18	82
10. Chương 19-20	94
11. Chương 21-22	105
12. Chương End	117

Hóa ra anh vẫn ở đây

Giới thiệu

Trình Tranh và Vận Cẩm là đôi bạn học cùng lớp cấp 3. Hai người chẳng những chưa bao giờ là một

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-ra-anh-van-o-day>

1. Chương 01-02

Chương một: Mùa hè đằng đằng ấy, con người đáng ghét ấy.

Mùa hạ ấy trong ký ức của Trình Tranh oi bức mà đằng đằng, đứng ở đoạn cuối cùng tầm tối mặt mày nhất của quãng đời trung học, tranh thủ chút nhàn tản giữa bộn bề bận rộn mà ngóng ngả về cuộc sống đại học rực rỡ sắc màu như người ta vẫn đồn đại, có chút vẻ nôm nóng của giai đoạn trước khi thoát kén. Còn đối

với Tô Vận Cẩm, ấn tượng sâu sắc nhất với cô lại chính là những quấy đạp cùng hoang mang ở khoảnh khắc trước khi phá kén bung ra, bởi cô không rõ đối với một con sâu róm đã thoát khỏi lớp kén dày, thứ đang chờ đợi nó phía trước là việc hoá cánh bướm màu hay chỉ là một chặng đường khác âm đạm hơn thôi?

Tô Vận Cẩm sinh ra và lớn lên ở một huyện gần nơi phố thị, bố cô là giáo viên dạy môn Sinh học trên huyện, mẹ cô vốn là kế toán của một xưởng dệt kim trong thị trấn, sau này phải nghỉ việc giữa “làn sóng cải cách doanh nghiệp”, cực chẳng đã đành phải lui về làm phụ nữ chăm lo nội trợ gia đình. Bởi sức khoẻ ông bố không tốt, thường xuyên ra vào bệnh viện, cuộc sống của cả nhà Tô Vận Cẩm không đến mức dư dật, thế nhưng bố mẹ luôn cưng nựng đứa con gái độc nhất là cô, vậy nên từ nhỏ tới lớn Tô Vận Cẩm chưa từng phải chịu thiệt thòi bao giờ. Sau khi để con gái học hết năm thứ nhất ở trường trung học mà mình giảng dạy, bố cô chán nản với tình trạng lạc hậu của chất lượng giáo dục ở địa phương, muốn cho ái nữ duy nhất có thể thi đỗ vào một trường đại học tốt, ông huy động hết tất cả khoản tích cóp của một gia đình theo nghề dạy học, vận dụng mọi mối quen biết xã giao, chuyển Vận Cẩm đến một trường cấp III trọng điểm trên tỉnh.

Tô Vận Cẩm thật khó chấp nhận sự sắp đặt này của bố mẹ: một mặt, việc chuyển trường đồng nghĩa với việc từ lúc lọt lòng tới giờ, đây là lần đầu tiên cô phải rời xa bố mẹ mà bước ra ngoài học hành; mặt khác, chi phí chọn trường theo học đắt đỏ khiến cô mỗi tối trước khi đi ngủ nghĩ tới là lại thấy đau lòng. Tất nhiên, rốt cuộc cô chẳng cưỡng lại ý bố mẹ, cũng không nấn tâm làm trái với mong đợi tha thiết của họ, thế nên bắt đầu từ học kỳ mới của năm thứ hai, cô đã trở thành học sinh chuyển tiếp của trường trung học trọng điểm trong tỉnh.

Tô Vận Cẩm đã sớm trù liệu rằng khi bước vào một môi trường mới, thoát tiên sẽ có cảm giác không thích nghi, thế nhưng cô không ngờ thứ cảm giác dần vật theo đó xuất hiện lại sâu đậm đến thế. Thành tích của cô vốn không tệ, xếp hạng thi cử ở trường cũ luôn quanh quẩn trong top mười, thế mà bài kiểm tra thứ nhất sau khi chuyển trường đã khiến cô lần đầu tiên cảm nhận được sự cách biệt khốc liệt. Theo xếp hạng kết quả tổng hợp, cô xếp thứ 5 từ dưới đếm lên trong lớp. Buổi tối hôm ấy, cô giấu mình trong chăn khóc rất lâu, hoàn toàn không có dũng khí để hở ra cho bố mẹ biết chút xú tin tức gì về kết quả kiểm tra. Phần lo sợ, phần nhiều là xấu hổ, Tô Vận Cẩm cảm thấy bản thân dường như chẳng còn mặt mũi nào đối diện với bố mẹ cùng khoản tiền mồ hôi nước mắt mà họ đã tích cóp bao nhiêu năm trời, càng không có mặt mũi nào đối diện với chính mình. Đến tận ngày hôm sau lên lớp học, cô vẫn còn cảm thấy trong ánh mắt bạn bè nhìn cô có cả thái độ khinh khi đặc biệt dành cho học sinh yếu kém, cái biến đề “học sinh chuyển trường xếp thứ 5 từ dưới đếm lên” nặng nề quá, cô bị đè tới mức chẳng thể ngóc đầu dậy.

Những ngày tiếp theo tất nhiên là tự biết xấu hổ mà nỗ lực vươn lên, kiên trì gắng sức, có điều thực tế lại chẳng chiều lòng người, bất kể cố gắng ra sao, Tô Vận Cẩm rốt cuộc vẫn không gặp được cơ hội rửa sạch nỗi hổ thẹn. Tuy rằng những lần thi cử về sau cô không còn nằm trong nhóm bét nhất, thế nhưng đến tận hết năm thứ hai, trong lớp học gồm hơn sáu mươi con người, kết quả của cô vẫn chưa một lần lọt vào nhóm ba mươi học sinh đạt điểm cao nhất. Dần dà, cô cũng bắt đầu tin rằng việc bố mẹ cô trông mong con gái hoá phượng hoàng, đồn danh hết thảy cho cô chuyển trường hoàn toàn là một sai lầm, có lẽ cô vốn chẳng phải một đứa con thông minh gì cho cam.

Khi ấy, năm học thứ hai kết thúc, cũng là lúc mọi người phải đối mặt với việc lựa chọn giữa ban Tự nhiên và Xã hội. Thành tích môn Ngữ Văn của Tô Vận Cẩm không tệ, nhưng lịch sử thì cực tồi, Vật Lý vốn là môn học cô yêu thích, thế nhưng Toán với Hoá kết quả đều không cao, Anh ngữ, Chính trị lại chỉ tầm tầm, vậy nên giữa hai ban Tự nhiên – Xã hội cô cũng phải phân vân hồi lâu.

Đang ở ranh giới ngả nghiêng bất định giữa Tự nhiên và Xã hội thì một hôm, giờ tan học, Tô Vận Cẩm bước qua lối nhỏ đứng đầy các nam sinh nơi cửa lớp, cúi đầu nhằm thẳng hướng nhà vệ sinh ở cuối lối đi, bỗng đâu một câu nói theo gió lọt vào tai cô: “... Vớ vẩn, tôi đương nhiên là chọn ban Tự nhiên rồi, ai mà không biết chỉ có đám con gái vui đầu học gạo với lũ học sinh yếu kém không giãy giụa gì được mới chọn ban Xã hội thôi ...”. Tiếp sau đó là tràng cười rộ đầy huênh hoang của mấy cậu nam sinh.

Tô Vận Cẩm cảm giác trong đầu vang lên một tiếng “đùng” chất chứa, máu khắp người dồn hết lên mặt. Thực ra, làm gì mà cô không biết những người đang chuyện trò và cười cợt kia đâu phải nhắm vào cô, thế nhưng trái tim thiếu nữ nhạy cảm, tự ti khiến cô cảm thấy bản thân mình chính là cái thứ “con gái vui đầu học gạo với lũ học sinh yếu kém không giãy giụa gì được” mà người ta đang chế nhạo ngay kia. Cô ngẩng đầu lên, quay lại nhìn đám nam sinh chòng chọc. Trong mắt cô, đám nam sinh ấy đều sần sần như nhau,

liếc nhìn qua quýt càng không thể biết người thốt ra lời lẽ ngông cuồng ấy rốt cuộc là ai. Lúc bình thường cô sợ nhất là bước qua “bức tường người” xúm xít nam sinh này, mỗi lần không dừng được phải đi qua đều luôn thấy chẳng biết phải để tay vào đâu cho phải, lúc này đương nhiên cũng không tiện dừng lại lâu, tuy rằng lòng dạ bực tức, thế nhưng cũng chỉ đành lặng lẽ rảo bước về phía nhà vệ sinh.

Hậu quả trực tiếp mà sự việc này mang lại chính là, vào giờ phút cuối cùng xác định nguyện vọng ban Tự nhiên hay Xã hội, Tô Vận Cẩm đã không hề do dự lựa chọn ban Tự nhiên. Cô nghĩ, có lẽ chính một chút lòng kiêu hãnh còn sót lại của bản thân đã thôi thúc mình đưa ra quyết định này.

Thế nên, vào cái ngày tháng Năm từ sớm tinh mơ đã nóng bức ngột ngạt làm người ta thở chẳng ra hơi này, Tô Vận Cẩm ngồi trong phòng học của một lớp thuộc ban Tự nhiên năm thứ ba trung học, nhìn dòng phương trình hoá học viết mãi chẳng xong ngay trước mắt, quăng mạnh chiếc bút trong tay vào hộp, toàn thân dồn hết sức tựa về phía sau, buông tiếng thở dài ngao ngán. Cô rốt cuộc phát hiện ra rằng bản thân mình nhất thời theo thói hành sự cảm tính mà đưa ra quyết định thực ngu xuẩn biết bao, cô căn bản không có tư chất theo học ban Tự nhiên.

Ai nói là mùa hoa rạng rỡ, mùa mưa ảo huyền cơ chứ? Mùa hoa, mùa mưa của Tô Vận Cẩm đều chỉ là mây mù che khuất mặt trời.

Thứ khiến cho người ta phải muộn phiền không chỉ có mỗi việc học hành. Cô nhìn quanh một lượt phòng học đầy kín người, chỉ trông thấy từng vầng trán đang cúi vào đồng sách vở, tứ bề lặng phắc như tờ, mọi người đều đang chuyên tâm tự học, chẳng một ai trò chuyện nói năng. Tô Vận Cẩm trong lòng tự mỉa mai: kể cả bốn phía cười đùa xôm tụ rầm rĩ đi chẳng nữa, cô cũng chẳng có cách nào chen vào nổi.

Lớp này cũng như tất cả các lớp ban Tự nhiên khác đều “dương thịnh âm suy”, phân ban xong xuôi tất thấy có năm mươi bảy học sinh, nữ chỉ vốn vẹn tám, trong đó năm cô là người ở đây, về cơ bản bọn họ đều không nội trú tại trường, hằng ngày tan học buổi chiều đều về nhà ăn cơm, sau đó quay lại trường vào giờ tự học buổi tối, sau khi giờ tự học kết thúc lại trở về nhà ngủ. Trước buổi học sáng và trước giờ tự học tối hằng ngày đều là những khoảng thời gian sôi nổi nhất của các cô gái thành thị ấy. Bọn họ chia sẻ các tình tiết hay ho trong bộ phim truyền hình tối hôm trước và dáng vẻ mới của thần tượng mình trên kênh MTV, bàn tán về cửa tiệm thời trang nào đó ở góc đường có bày chiếc váy lông lầy, hoặc là trao đổi với đám nam sinh về những thông tin quan trọng trên bản tin thể thao hằng ngày. Tô Vận Cẩm ngày ngày đều im lặng lắng nghe, không chen vào nổi câu nào. Cô ở bên ngoài cái thế giới sắc sảo mà họ bàn tán. Mỗi ngày, sau khi giờ tự học kết thúc, cô chỉ có thể trở về căn phòng ký túc có độc cái giường cùng những bức tường. Do học sinh ngoại tỉnh ở trường này không nhiều, phần lớn học sinh trong vùng đều không lưu trú tại trường nên khu ký túc xá khá tuềnh toàng. Ở trong đó đều là những học sinh đến từ vùng ngoại ô hay thôn quê như Tô Vận Cẩm. Bọn họ đa phần đều có vẻ trầm lặng và hiền lành như nhau, kể cả buổi tối có túm năm tụm ba trong ký túc, cũng ít khi bàn luận rôm rả, mà thường là lúc nửa đêm hay khi sáng sớm, từ chăn đắp lọt ra những tia sáng chong đèn pin đọc sách khuya.

Hai bạn nữ cũng xuất thân thôn quê khác ở cùng một phòng ký túc với Tô Vận Cẩm, một người tên Mạc Úc Hoa, một người tên Chu Tịnh. Cái khác với Tô Vận Cẩm là họ đều qua kỳ thi trung học, nhờ đạt điểm cao mà trúng tuyển vào trường này. Thêm nữa, thành tích học tập trong lớp của họ rất khá, xưa nay đều rất mực cần cù, con mắt bọn họ nhìn Tô Vận Cẩm không phải không có ý khinh khi. Tô Vận Cẩm cảm thấy như thế cũng phải, cũng là “con cái từ nhà quê ra”, đến một điểm bầu vú là được danh chính ngôn thuận tuyển vào trường cô cũng không có nổi.

Mạc Úc Hoa thân hình hơi mập, dung mạo tầm tầm, cô là người học hành dùi mài nhất trong lớp, lúc thường chẳng mấy nói cười, giải bài và học thuộc từ là những việc cô làm một cách bản năng như hít thở vậy, thế nhưng được cái không đến nỗi khó sống chung, nước lấy về thi thoảng cũng vui lòng san sẻ một phần cho Tô Vận Cẩm.

“Người như chúng mình, ngoài việc đâm đầu đồ đuổi học hành ra, còn con đường nào khác để có thể thoát ra khỏi cửa nhà nông đâu?”. Đây là câu Mạc Úc Hoa nói với Tô Vận Cẩm trong lần trò chuyện thân tình duy nhất.

Chu Tịnh thì lại nhỏ nhắn xinh xắn, nhiệt tình với công việc tập thể, thích lăng xăng trước mặt thầy cô, thích giành phần lau bảng, cũng ưa góp lời lúc các bạn nữ thành thị ở trên lớp “toạ đàm”, thế mà chẳng

bao giờ được thoả lòng mong ước, bù lại thì bầu bạn với đám nam sinh cũng không đến nỗi tệ. Cô với Tô Vận Cẩm quan hệ cũng sơ sơ, làng nhàng.

Tô Vận Cẩm đã từng tình cờ nghe thấy Mạnh Tuyết – cô nữ sinh được yêu mến nhất trong lớp - đứng trước mặt một cậu nam sinh buông tay phân bua kiểu chẳng biết làm thế nào, “Không phải chúng tớ không thích nói chuyện với mấy bạn gái ở nông thôn, mà thực ra là chẳng có tiếng nói chung, chẳng lẽ lại bàn luận với bọn họ xem ở nhà có mấy con lợn, mấy mẫu ruộng à?”.

Đúng là chẳng có gì để nói hết, Tô Vận Cẩm nghĩ bụng. Thế nên cô càng thêm trầm lặng, tuyệt nhiên không còn thấy đâu dáng vẻ linh hoạt như hồi còn học ở trường huyện.

Đám nam sinh cũng dần dà đủ lông đủ cánh, nhưng những cậu thiếu niên bông bột ở lứa tuổi này hoàn toàn chẳng hiểu phong thái quý ông lịch sự là cái thứ chi, đến cả việc lấy nước lọc vào cốc thôi cũng chần chừ trước sau với các bạn gái, càng không cần nói tới chuyện các cậu choai choai ấy còn tự phát bình bầu ra “bát đại khủng long” của lớp. Hết thầy tám cô nữ sinh, không thừa một ai, đều bị đem ra “chấm điểm” hết lượt. Có lẽ những anh chàng trẻ trung lãng mạn trong loại sách truyện dành cho tuổi thanh xuân chỉ có thể tồn tại trong “giấc mộng giữa ban ngày” của các cô thiếu nữ mà thôi, trong đời thực sao tìm ra nổi.

Rất nhiều lần, Tô Vận Cẩm đã nhìn vào chiếc áo đồng phục đã giặt tới mức vừa mỏng vừa lạt màu cùng khuôn mặt nhợt nhạt của mình trong tấm gương soi, tự bản thân cũng cảm thấy chuyện nàng Lọ Lem thật quá hoang đường. Lọ Lem là ai kia chứ, là một cô gái ngoài giàu có ra thì chẳng thiếu thứ gì, tuy rằng trước khi gặp được hoàng tử cuộc đời có gian nan trắc trở, nhưng chí ít thì cũng lương thiện đáng yêu, xinh đẹp lay động lòng người. Còn Tô Vận Cẩm thì sao? Tuy cũng nghèo hết như vậy, nhưng tính cách khó chịu, thành tích làng nhàng, chẳng có lấy một nửa điểm hấp dẫn người ta, kể cả hoàng tử có tình cờ đi qua thì cũng chỉ coi cô là người khách ngang đường mà thôi.

Tô Vận Cẩm cười nhạo mình mấy tiếng, cũng tự giác cắt đứt luôn chút xao động tuổi thanh xuân.

“Cử động nhẹ nhàng một chút thì cậu chết hay sao?”

Tô Vận Cẩm vừa thả lưng dựa mạnh vào chiếc bàn phía sau, giọng nói cực kỳ nóng nảy của một cậu nam sinh liền vang lên ngay sau cô. Biết là hành động vô ý của mình làm ảnh hưởng đến người bạn học ngồi sau, Tô Vận Cẩm vội vàng cúi đầu thẳng lưng, không quay đầu lại, hạ thấp giọng nói một câu: “Xin lỗi”, âm thanh lí nhí chẳng nghe rõ.

Thế nhưng cậu nam sinh ngồi sau lưng cô dường như không định đến đây là dừng cuộc, cậu ưu thế chiều cao, cậu ta hơi nhồm người lên, nhắm vào bài tập hoá học ở trên bàn Tô Vận Cẩm, cố ý tỏ vẻ sững sốt, vỡ lẽ mà nói, “Tôi đã bảo ắt hẳn là bị kích thích gì đấy, cú nghĩ là thất tình cơ, hoá ra giải bài không ra đấy ạ”. Vừa nói, cậu chàng vừa nhoai người về phía Tô Vận Cẩm, “Tôi xem nào, ha, đơn giản thế này mà cậu cũng không biết hả?”.

Tô Vận Cẩm vừa thẹn vừa bức, nhưng vẫn im lặng chẳng nói gì, chỉ nghiêng người giữ khoảng cách nhất định với cái đầu anh chàng đang nhoai lên. Con người ở phía sau cô dường như đã sắp sẵn chủ đích, không trêu chọc cô một trận nên thân thì thế không bỏ cuộc, dùng âm lượng vừa đủ để lôi kéo bạn bè xung quanh ghé mắt trông vào, rồi tiếp tục cất giọng lạnh lùng quái gở: “Tô Vận Cẩm, đầu óc cậu mang đi làm cái gì rồi hử đúng là không phải ngốc nghếch bình thường nữa, IQ của cậu mà học ban Tự nhiên hả?”.

Thật quá sức chịu đựng! Tô Vận Cẩm như thế bị người ta dùng gậy thọc vào chỗ đau điếng nhất trong tim, quay phắt lại, mặt đỏ gay, nhìn chòng chọc vào con người ngồi phía sau, lúc này cậu ta từ tốn thông dong ngồi trở lại chỗ của mình, ngẩng đầu lên cao bốn mươi lăm độ, khuôn mặt nửa cười nửa không, cơ hồ chẳng cần lên tiếng mà vẫn đủ khiêu khích cô: “Sao, cậu dám làm gì nào?”.

Nếu như ánh mắt có thể giết người thì đôi mắt của Tô Vận Cẩm đã đâm thủng vô số chỗ trên khắp người cậu ta rồi, vết nào vết nấy đều chí mạng, nhưng cũng chẳng ích gì. Cô lặng lẽ thu chặt nắm đấm buông sau lưng, cố ép bản thân hít thở sâu, đếm từ một đến bảy, sau đó chậm chậm quay lên, cúi đầu ra vẻ chăm chú vào bài tập vừa rồi chưa giải xong.

Cậu ta đã đoán trúng, đúng là cô chẳng dám làm gì hết, cô không cam lòng chỉ vì sinh chuyện cãi cọ với cậu ta mà lôi kéo ánh mắt chú ý của mọi người xung quanh.

Trình Tranh, gã trai khó ưa này, Tô Vận Cẩm không biết đã mơ tưởng bao nhiêu lần, trước mặt đông người, tát một phát thật mạnh vào cái bản mặt khiến cô ghét cay ghét đắng của cậu ta, sau đó nhìn cái vẻ tự cao tự đại của cậu ta tan tác thành trăm mảnh ngay trước mắt cô.

Ngồi ở dãy trước Trình Tranh là một sai lầm khác mà Tô Vận Cẩm biết có hối cũng chẳng kịp. Bước vào học kỳ sau của năm thứ ba, thời gian cần giáo viên giảng trên lớp tương đối ít, chủ yếu là học sinh tự mình luyện tập làm bài, vậy nên giáo viên chủ nhiệm trẻ tuổi của bọn họ áp dụng hình thức chia nhóm thảo luận tự do để điều chỉnh lại chỗ ngồi, gọi theo lối hoa mỹ là “lấy người học làm gốc”, thế nên hầu hết những học sinh chơi thân thiết, nói chuyện hợp nhau tùm năm tùm ba chọn ngồi chung lại. Đằng nào thì Tô Vận Cẩm cũng tự biết là mình không có quan hệ đặc biệt thân thiết với ai trong lớp, bèn để mặc các bạn chọn vị trí, đợi sau khi hầu hết mọi người đã ngồi đâu ra đấy, cô mới chọn bừa một chỗ trống ngồi vào.

Lúc ấy số chỗ ngồi cho cô lựa chọn cũng đã chẳng còn là bao, có vẻ đều ở dãy sau hết cả. Tô Vận Cẩm không thích tùm tùm với những người quá ồn ào, liền ra ngồi cạnh Tống Minh. Tống Minh là một cậu nam sinh nhỏ bé, cận thị nặng, trình độ Tiếng Anh trong lớp Tự Nhiên thuộc loại cao hiếm thấy, tính tình hướng nội, không mấy nhiều lời, có một người bạn cùng bàn như thế này, giữ tai sạch sẽ cũng là việc có thể đảm bảo được.

Sau khi ngồi vào chỗ, Tô Vận Cẩm cũng phát hiện ra người ngồi đằng sau cô chính là “nguyên cớ” khiến cho đám nữ sinh buổi tối canh đúng giờ chờ xem bản tin thể thao. Cô có đôi chút kinh ngạc, không hiểu tại sao trong số những cô bạn vẫn luôn thích thú vây quanh cậu ta không có lấy một người ra đây ngồi. Có điều việc này cũng chẳng can hệ gì tới cô. Cô chỉ biết rằng, bên cạnh Trình Tranh tuy vẫn hay có các bạn gái rì rầm trò chuyện, nhưng cậu ta lại vốn không phải một người ồn ào. Chỉ ít nhìn từ góc độ của nhiều người thì cậu ta có thể coi là biết động tĩnh hợp lúc, trên sân vận động thì xông pha hơn người, lúc học hành cũng yên lặng, thành tích nổi trội, tuy cũng có đôi chút làm cao kiêu học sinh xuất sắc, nhưng về cơ bản thuộc tốp người mà bạn không làm phiền cậu ta, cậu ta tuyệt đối không phiền đến bạn.

Dựa vào những suy nghĩ ấy, Tô Vận Cẩm mới an tâm an tọa ở chỗ này. Lúc cô vừa mới thu xếp đồ đạc ngồi xuống, còn im im thăm dò phản ứng của những người xung quanh, Tống Minh chỉ liếc cô một cái, không nói năng gì, kẻ ngồi phía sau cô thì chẳng ngẩng đầu lên, căn bản là không đếm xỉa đến sự tồn tại của cô. Thế này lại hay, cô thở phào nhẹ nhõm, yên tâm lúi lúi từ đồng giáo trình ra cuốn sách muốn tìm.

Lúc ấy, từ phía không xa vang lên giọng nói của một nam sinh khác: “A Tranh, nhìn thấy chưa, có đứa con gái toạ phía trước cậu kìa, chẳng phải là cậu không cho phép nữ sinh ngồi ở trước mặt cậu hay sao?”.

Tô Vận Cẩm không rõ đầu đuôi ngoái nhìn về phía giọng nói, người lên tiếng là Chu Tử Dực, một trong mấy đồng đảng cốt cán của Trình Tranh. Còn chưa hoàn toàn tiêu hoá hết câu nói của Chu Tử Dực, cô đã nghe thấy Trình Tranh, ở ngay đằng sau mình, vùi đầu giữa sách vở mà phun ra một câu: “Con nhỏ đó mà được tính là nữ sinh á? Chẳng thấy gì sất”.

...

Cô quay lại nhìn đăm đăm vào Trình Tranh, vừa lúc cậu ta không biết vô tình hay cố ý ngẩng đầu lên liếc cô một cái, Tô vận Cẩm mới xác định được “cái con nhỏ” đó trong miệng cậu ta chính là mình.

Đây mà là lời thốt ra từ miệng của một học sinh chăm ngoan trong mắt mọi người ư? Tô Vận Cẩm cảm thấy vô cùng khó hiểu, hoàn toàn không tài nào nhớ ra một người lặng lẽ như mình có khi nào đã từng đắc tội với cậu nam sinh chưa từng trò chuyện cùng mấy câu này.

“Cậu nói thế là ý gì?” Cô quay người lại đối diện với cậu ta.

“Cái gì “là ý gì?” Cậu ta ngẩng đầu lên làm mặt vô tội.

“Cậu nói ai không được coi là nữ sinh?”

“Là cậu đấy, thế nào, cần kiểm chứng hay sao?”

Nghe câu nói của Trình Tranh, mấy cậu nam sinh rộ lên cười khà ồ.

Tô Vận Cẩm lửa giận bùng bùng, lần đầu tiên phát hiện ra rằng vẻ bề ngoài với bản chất của một con người hoá ra lại có thể khác biệt ghê gớm như thế. Cái bộ mặt tử tế đó vào lúc này đây lại khiến cho người ta

cầm ghét đến vậy. Đa phần học sinh trong lớp còn đang sắp xếp chỗ mới đều dõi về phía bọn họ, về mặt như thể được xem màn kịch hay. Cuộc sống buồn tẻ năm thứ ba trung học thật quá cần đến những “gia vị” kiểu này, thế nhưng Tô Vận Cẩm lại không muốn trở thành nhân vật chính trong vở kịch ấy. Cô ghét cảm giác bị thiên hạ sầm soi chế nhạo.

Thôi vậy, cứ coi như bị chó đớp một miếng, cô lạnh tanh quay người lại, không thèm đếm xỉa đến cậu ta.

“Này, Tô Vận Cẩm ...”, có người hình như lại không chấp nhận lối dàn xếp yên ổn của cô, còn cố tình dùng ngòi bút chọc chọc vào lưng cô. “Có một câu tôi muốn hỏi cậu. Sao cậu lại tên là Tô Vận Cẩm? Chữ “Vận” này nghe cứ “Lận đận” thế nào ấy nhỉ?”

Lại một trận cười nữa, Tô Vận Cẩm cảm thấy mình sắp phát điên. Cô đã quen như một người vô hình trong lớp, hơn thế còn hài lòng với việc này, lẽ nào càng muốn thoát khỏi việc nào đó, lại sẽ càng dễ đụng phải việc ấy? Giống hệt như cái trò soi mói mà cô đang phải đối mặt đây.

Cơn giận của Tô Vận Cẩm cuối cùng cũng bị kích lên, cô đứng phắt dậy, từ trên cao nhìn xuống Trình Tranh, “Cậu có ý gì, tôi đã đắc tội với cậu lúc nào hay sao?”

Lúc nói ra câu này, tròng mắt của cô đã đỏ hoe, nhưng vẫn thu hết sức kìm lại vẻ run rẩy trong giọng nói, quyết không để nước mắt trào ra.

“Thôi chết, A Tranh, cậu chọc “em gái quê” này khóc mất rồi”. Chu Tử Dực đứng một bên hét lên như thể sợ tình cảnh chưa đủ rối loạn.

Trình Tranh nghe thấy cũng bật dậy, người hơi ngã về phía trước, dường như đang dò xét kỹ càng mặt mũi cô, “Cậu khóc thật đấy à?”

Biểu hiện của cậu ta khá thành thực, có vẻ như cô khóc thật hay không đối với cậu ta đúng là một việc rất hệ trọng.

Tô Vận Cẩm không thể hiểu nổi tại sao lại nảy ra một con người xấu xa đến nhường này, dốc sức đem việc chọc cho người khác khóc thảm thành trò vui đùa.

“Tôi sẽ không vì cái loại người như cậu mà phải khóc”. Cô cơ hồ rít lên mấy lời ấy qua kẽ răng, chạy vụt đi như trốn khỏi phòng học, vờ như không nghe thấy tiếng bàn tán rầm rầm đằng sau lưng.

Mối duyên nợ giữa Tô Vận Cẩm và Trình Tranh từ đây mà kết thành. Từ sau sự việc ấy, cô đã từng thử chuyển xa khỏi cái chỗ xui xẻo đó, thế nhưng cả lớp trên dưới đều không có ai chịu đổi chỗ với cô, cô cũng chẳng muốn vì việc này mà đi gặp giáo viên, chỉ đành ép bản thân nhẫn nại, rồi chờ đợi thời gian điều chỉnh chỗ ngồi lần kế tiếp mau tới.

Dù đã tự nhận mình xui xẻo, Tô Vận Cẩm vẫn không thể hiểu nổi, Trình Tranh bình thường xem ra cũng chẳng giống một người ưa gây sự rầy rà, thế mà tại sao riêng với cô lại ác mồm ác miệng như thế, động một chút là cố tình khơi chuyện không hay.

“Riêng với cô”, đây đúng là một cụm từ ám muội, thế nhưng Tô Vận Cẩm tuyệt đối không nghĩ thơ đến độ cho rằng Trình Tranh có suy nghĩ gì đặc biệt với cô. Cô không thích đọc tiểu thuyết ái tình, càng không thích chi tiết các cô gái ở độ tuổi này mê mẩn thứ nam sinh xấu xa “yêu em quá nên dày dạn em”. Về cảm ghét dành cho cô toát ra từ con người Trình Tranh rõ mồn một đến thế, giả dụ có người muốn thuyết phục cô rằng hành động của cậu ta là biểu hiện của sự trân trọng mà một chàng trai dành cho cô, Tô Vận Cẩm chắc sẽ cảm thấy người này có vấn đề về tâm thần mất. May là dường như chẳng có ai xung quanh cho rằng cách đối đãi đặc biệt của Trình Tranh dành cho cô là xuất phát từ tình cảm trân trọng đặc biệt của một chàng trai đối với một cô gái - nếu nhất định phải gọi là đặc biệt, thế thì chắc chắn là cậu ta đặc biệt không ưa cô.

Vậy nên Tô Vận Cẩm cứ như thể toạ trên thảm đĩnh ở trước Trình Tranh suốt ba tháng, hằng ngày đồng thời với bao lo âu rối bởi học hành, cô lại còn phải đối mặt với những trò khiêu khích và “chơi xấu” thường xuyên của cậu ta.

Cô ghét cậu ta, buổi chiều đá bóng ở sân vận động trường trở về, người nồng mồ hôi ngồi ngay sau cô, cô càng chau mày cậu ta càng cố ý xấp gần hơn; cô ghét cậu ta trong giờ học thờ ơ căng chân dài xuống dưới

ghế cô, lại còn lắc qua lắc lại ầm ầm, làm cho cô ngồi trên ghế mà cảm giác lão đảo như bị say xe; ghét cậu ta cứ hay dùng ngòi bút chọc vào lưng cô, lúc gọi tên cô cố ý nhấn mạnh chữ “Vận”; ghét cậu ta coi việc gây khó dễ với cô là chuyện đương nhiên, nhưng cô chỉ mới hơi hơi gây ảnh hưởng tới cậu ta - giống như cú tựa ra đằng sau của cô vừa xong, liền làm cho cậu ta nổi đóa lên; ghét cậu ta với đám bè đảng gọi cô là “em gái quê”, cư như là sinh ra ở thành phố khiến bọn họ đương nhiên cao hơn cô một bậc; ghét nhất hạng là cậu ta luôn tỏ thái độ trên cao nhòm xuống mà dè bủ, “Ô Vận Cẩm, đến câu này mà cậu cũng không biết hay sao!” ...

Những hành động tai quái của cậu ta nhiều không kể xiết, thế nhưng, Tô Vận Cẩm biết rằng, cách hay nhất để đối phó với loại người như Trình Tranh là không để tâm đến sự tồn tại của cậu ta. Cậu ta càng muốn gây chuyện, cô càng không thêm đếm xỉa, thấy sự lạ không lấy làm lạ, cái lạ ấy tự khắc phải thua.

Cô không hề yếu đuối, chỉ là không thích sinh chuyện.

Chương 2: Chỉ là tôi muốn em nhìn đến tôi

Cứ mỗi lần Tô Vận Cẩm tức giận chống đỡ trò khiêu khích của cậu, rồi sau đó lại lặng lẽ quay người đi, nhìn tấm lưng thẳng đờ của cô, trong mắt Trình Tranh lại thoáng chút thất vọng. Cô tựa mạnh như thế vào bàn học của cậu, khiến cho nét vẽ đường phụ trợ trong vở bài tập Hình học của cậu biến thành một đường cong vút, thế nhưng lúc ấy cậu chàng chỉ để ý đến mớ tóc buông xoà xuống bàn mình. “Đêm qua không chải đầu, tóc mềm phủ bờ vai, quần quít chàng bên gối, chỗ nào chẳng đáng yêu”. [1] Ngữ văn vốn không phải là môn tử của Trình Tranh, thế nhưng trong đầu cậu lại chỉ rít róng nảy ra mấy câu này, đến bản thân Trình Tranh cũng phải giật bản mình, thế nên cậu buộc phải nói phũ vài câu để đánh tan cái suy nghĩ quái gở ấy đi.

Cậu cười nhạo cô ngốc nghếch, rõ là cô tức giận rồi đấy, thế mà vẫn giống hệt như bao bạn từ xưa tới nay, cứ nhẫn nhịn, kìm nén, nhất quyết không chịu nổi cơn tam bành. Trình Tranh, mày lại làm mọi sự bung bét cả rồi, rõ ràng là mày chỉ mong chờ cô ấy nói một câu: “Cậu giảng cho tớ một chút được không ...”, giống hệt như cách cách nữ sinh khác nhìn vào mày đầy chờ đợi vậy.

Thế nhưng, trước nay cô vẫn không nói ra. Cậu biết cô sẽ không nói như thế. Cô nữ sinh thích mím chặt môi, lặng lẽ như một cái bóng, cứ luôn cúi đầu. Thật ra Tô Vận Cẩm có một đôi mắt thật đẹp, nếu không có ngày hôm ấy, Trình Tranh vĩnh viễn chẳng bao giờ phát hiện ra ...

Hôm ấy, cậu nam sinh năm thứ hai Trình Tranh cùng với bọn Chu Tử Dực túm tụm ở lối đi ngay trước lớp để “chém gió” với nhau. Chu Tử Dực hỏi: “A Tranh, cậu chọn Ban Xã hội hay là Ban tự nhiên?” Anh chàng thờ ơ đáp lại: “Hỏi vớ vẩn, tôi đương nhiên là chọn ban Tự nhiên rồi, ai mà không biết chỉ có đám con gái vùi đầu học gạo với lũ học sinh yếu kém không giấy giụa gì được mới chọn ban Xã hội ...”. Cậu thực lòng nghĩ thế, không hề có ý châm chọc ai hết. Thế nhưng, lời vừa buông ra, cậu chợt trông thấy một nữ sinh cúi đầu lướt qua chỗ bọn họ đột nhiên ngoảnh mặt lại ở cách đó vài bước, nhìn thẳng về hướng họ đang đứng. Biểu hiện của cô rất đặc biệt, khuôn mặt trắng ngần đỏ lựng lên lạ lùng, thực là đáng vẽ thanh nhã, bên trong đôi mắt huyền sâu thẳm cơ hồ có hai ngọn đuốc đang bùng cháy, cả con người cũng vì thế mà trở nên sinh động không ngờ.

Đây là lần đầu tiên Trình Tranh chăm chú dõi mắt vào một nữ sinh, cậu nhìn cô, tới nỗi này giờ vừa nói câu gì cũng không nhớ. Thế nhưng ánh mắt của cô lại chẳng dừng lại nơi cậu, chỉ vội vã quay người đi, vẫn nguyên dáng cúi đầu bước tiếp.

“Này này, con nhỏ vừa rồi là ai thế?” Cậu chàng lay lay Chu Tử Dực. Chu Tử Dực ngơ ngác không hiểu, nhìn về phía tay cậu chỉ: “Ai cơ, ai nào cơ?”. Cậu lại hướng mắt về phía cô vừa đi qua, chỉ thấy mấy nam sinh ồn ào ở lớp bên cạnh, tiếp ngay sau đó vang lên hồi chuông báo vào học đáng chán.

Đêm hôm ấy, hia ngọn đuốc trong đôi mắt nọ cứ triền miên thiêu đốt giấc mơ của Trình Tranh nóng bỏng, cậu trần trọc trở mình, nhưng khi ngọn lửa dần xa, cậu mới nhận ra rằng bản thân mình chỉ muốn nắm lấy nó chặt hơn, Nửa đêm từ cơn mơ tỉnh lại, Trình Tranh mới phát hiện ra ở quần mình có một đám dính ướt lạnh lạnh, cậu chàng mười bảy tuổi đầu khe khẽ chửn thê, đi ra giặt sạch, trong lòng vô cùng hoang mang.

Từ lúc ấy trở đi, giờ tan học, Trình Tranh đứng ở hành lang, bắt đầu vô thức tìm kiếm bóng dáng nọ, thế

nhưng tận đến hết năm thứ hai, cậu vẫn không trông thấy cô đâu cả. Không phải là cậu chưa từng nghĩ đến việc dò hỏi anh chàng Chu Tử Dực vốn được xưng tụng là “người bạn của chị em”, nhưng lại sợ Tử Dực cười chê, cuối cùng cũng chẳng có mặt mũi nào lân la. Thêm nữa, cậu phải miêu tả hình dong với Chu Tử Dực thế nào đây? Cô ấy có gì đặc biệt, ngoài đôi mắt sáng bừng lên chớp nhoáng? Thế nhưng có bao nhiêu người có mặt ở đó, vì đâu mọi người đều thấy mà như không, chỉ có cậu như bị điện giật thế này? Đây là loại từ trường kì quái gì kia chứ? Rõ ràng đáng vẻ cô bình thường quá đỗi, nhưng biết bao cô gái đã từng lướt qua, có kẻ đã quen, có người xa lạ, cậu lại có thể biết rõ đến thế rằng không phải là cô.

Tận đến ngày học đầu tiên sau khi phân ban của năm thứ ba, cậu mới phát hiện ra rằng hoá ra mình và cô gái ấy lại cùng ngồi trong một lớp học. Thật kì lạ, cậu dường như đang ở giữa biển cả mênh mang kiếm tìm một lá thuyền, giữa biết bao nhiêu nữ sinh vận cùng một bộ đồng phục mà tìm bóng cô, không ngờ bấy nay cô chẳng qua là bạn học ngay ở lớp bên cạnh, thế mà trước lần tương ngộ ấy, cậu chẳng mảy may có một chút ấn tượng nào.

Chẳng mấy chốc, Trình Tranh phát hiện ra rằng, hồi trước mình chưa từng biết đến có một người như thế, rồi sau cái ngày tương ngộ hồi năm thứ hai làm cách nào cũng không thể tìm thấy cô cũng là có lí do. Cô gái này luôn tự thu mình thành một cái bóng xám mờ, mím chặt môi thành thói quen, mi mắt sụp xuống, hầu như lúc nào cũng lặng lẽ, khép kín, khiến người ta rất dễ dàng quên bằng đi sự tồn tại của cô, và lại cô cũng chẳng nhìn đến sự tồn tại của người khác, trong đó có cả cậu. Cô chưa từng xuất hiện trong đám nữ sinh rầm rĩ cổ vũ cậu ở sân bóng; biết bao nhiêu lần cậu cố ý bước qua chỗ ngồi của cô, đến mái tóc của cô cũng chưa từng vì cậu mà lay động lấy một sợi; có lúc cậu cố nhẫn nại lắng nghe mấy nữ sinh đến “viết vị” còn không hiểu hăng hái bàn luận về bóng đá, hi vọng cô sẽ nhìn đến cái đám bàn luận rôm rả bốc giời này một lần, nhưng trước nay cô chẳng hề ghé mắt.

Trình Tranh không biết tại sao mình lại để ý đến Tô Vận Cẩm tới mức này, nhưng trong lòng thì luôn cự tuyệt việc quan tâm thái quá tới cô, cô ta là cái gì chứ, chẳng qua chỉ là một trong số những “em gái quê” xuất thân thôn ổ như lời bọn Chu Tử Dực. Cô nàng quê kệch, chẳng đến nổi xinh đẹp, tính cách không làm người ta ưa thích, vứt ra đường thì dùng kính lúp soi cũng chẳng thấy đâu. Ngoài cậu ra, còn có ai phát hiện được nét khác biệt của cô? Tất nhiên, tốt nhất là vĩnh viễn đừng có ai khác nhìn ra nữa.

Một bạn mấy nam sinh lại túm tụm bàn luận bí mật, lúc một cậu đánh giá “bát đại khủng long” trong lớp có vô tình khơi lên: “Thực ra, tớ thấy Tô Vận Cẩm mà son phấn vào một tẹo thì cũng ưa nhìn lắm đấy”, Trình Tranh gần như lập tức giãy nảy lên, kịch liệt phản pháo: “Vớ vẩn, đến lợn nái trang điểm còn đẹp nữa là!”.

Bọn họ đều cho rằng cậu coi Tô Vận Cẩm là thứ cực kì ngứa mắt, thực ra chỉ riêng bản thân cậu hiểu rõ, cậu không thích những nam sinh khác bình phẩm này nọ về cô, cũng giống như không thích thứ bảo bối cất giữ riêng mình bị nhòm trộm vậy.

[1] Đây là bài Tử Dạ ca – Kì Tam. Là một trong 42 bài thơ theo thể Ngũ ngôn tứ tuyệt trong tập Tử Dạ ca – tương truyền là sáng tác của một người con gái đời Tấn tên Tử Dạ. Nội dung của 42 bài đều là về tình yêu nam nữ.

Thế nên, hằng ngày trong lớp học, Trình Tranh đều vừa ép bản thân không được để ý đến cô, lại vừa chờ đợi sự chú ý của cô. Tận đến ngày điều chỉnh chỗ ngồi, cô tần ngần ngồi vào trước mặt cậu, tìm cậu đập nhanh tới mức tự mình phải xấu hổ, đành vờ vịt vui đùa vào đồng sách vở, đầu óc một bầu rỗng không, ngồi bút vạch như bay trên giấy nháp cả nửa ngày, hoá ra đều là những đường nguệch ngoạc vô thức, hỗn loạn, rối bung. Cậu không thích đám nữ sinh ngồi gần mình, ồn ào mà phiền phức, kể cả cô bạn Mạnh Tuyết bấy lâu nay vẫn chơi thân thiết là thế, vậy mà nói đến việc định ngồi ở hàng trước cậu, cậu cũng gay gắt gắt đi, nhưng Tô Vận Cẩm là ngoại lệ. Cậu thậm chí còn sợ rằng về nông nhiệt toát ra một khi mình ngẩng đầu lên sẽ dọa cho cô khiếp hãi mà chạy mất. Lúc Chu Tử Dực gào lên câu ấy, cậu cuống quýt tím mù, đầu óc không nghĩ ngợi gì, buột ngay ra cái câu khó nghe ấy. Lúc Tô Vận Cẩm nhìn cậu cảm hờn, cả người bị cơn giận dữ thiêu đốt bừng bừng, thiêu đốt luôn cả cậu tới nỗi lòng dạ rối bời, nhưng trong lòng cậu dấy lên thứ niềm vui ác độc, rằng chỉ có thế này cô mới để ý đến sự tồn tại của cậu, chỉ có thế này cô mới nhìn cậu chăm chú.

Tô Vận Cẩm, Tô Vận Cẩm, Trình Tranh thích cái tên này, khê thốt trên môi ý vị du dương êm ái. Nhưng dựa vào cái gì mà cô lại thiêu đốt thế giới của cậu đến nỗi lửa bừng rừng rực, trong khi bản thân cô sống

cả vẫn chẳng động tâm?

Tô Vận Cẩm đương nhiên không thể phát giác ra mâu thuẫn bên trong Trình Tranh, hầu như lúc nào cô cũng buồn khổ vì bệnh tình của bố. Bệnh gan của ông ngày một trầm trọng thêm, bây giờ ngay đến thời gian giảng dạy bình thường ở trường trung học ông cũng không thể bảo đảm nổi, thân hình chẳng mấy chốc đã gầy sọp. Hồi chiều, lúc cô nói chuyện điện thoại với mẹ, bà mẹ ở đầu dây bên kia khóc lóc nức nở, khiến gan ruột Tô Vận Cẩm cứ nóng như lửa đốt. Cô tỏ ý muốn về nhà thăm bố, mẹ cô ghen ngào phản đối, hiện giờ là thời điểm then chốt của kì thi đại học, không gì quan trọng hơn chuyên tâm ôn tập. Nỗi đau buồn khó tả bày của Tô Vận Cẩm lúc này là: không những không thể săn sóc cho bố, đến cả việc giành được kết quả tốt để mang tới chút an ủi cho ông cô cũng không làm được, chẳng có ai thăm hỏi hơn cô.

Sau cuộc điện thoại với mẹ, suốt thời gian tự học buổi tối cô cảm thấy toàn thân chẳng có chút khí lực nào, khó nói cho rõ là trong lòng bức bối hay cơ thể khó ở. Tiếp đó, cô cảm thấy giữa hai bắp đùi tuôn ra một dòng ấm nóng, nhà đã đột lại đọng mưa triền miên, sém chút nữa cô quên mất đã đến kỳ “mấy ngày” đều đặn hằng tháng. Khó khăn lắm mới gắng gượng được đến lúc giải lao giữa giờ tự học, Tô Vận Cẩm rút từ trong cặp ra một miếng băng vệ sinh dự phòng, tính chạy vào nhà vệ sinh, thế nhưng áo quần trên dưới lại không có cái túi nào nhét cho vừa miếng băng, cô nàng lúc quần loé ra ý hay, vợ ngay lấy cuốn sách, kẹp miếng băng vào bên trong, rồi sắp ngửa nằm cửa nhà vệ sinh mà chạy.

Cúi gầm mặt, lại chạy vội, đến gần cửa lớp, Tô Vận Cẩm đâm sầm vào một người.

“Tô Vận Cẩm, cậu chạy vội đi đâu thai đấy à?” Vừa nghe thấy giọng của Trình Tranh, Tô Vận Cẩm đã cảm thấy “phát sốt”, tại sao chỗ nào cũng có thể đụng phải “chòm sao ác” này? Đang định bỏ qua cậu ta để đi tiếp, cậu ta lại cố ý chặn đường cô, “Hà hà, cậu xem mình kìa, mặt trắng bệch như quỷ, trúng tà hay sao thế?”

“Làm ơn tránh ra được không, tôi, tôi phải ra nhà vệ sinh.”

“Ra nhà vệ sinh mà cậu cầm cuốn Phân tích tác phẩm văn ngôn làm gì?” Giọng điệu Trình Tranh bỗng lên cao kì quái.

Mặt Tô Vận Cẩm càng trắng bợt, chẳng lẽ dây vào không nổi, thoát khỏi chẳng xong? Cô không nói thêm nữa, lồm lũi lách vào khe hở bên cạnh cậu ta, chen ra ngoài cửa.

Trông thấy thần sắc cô quái gở, Trình Tranh càng sinh lòng nghi hoặc, không tìm hiểu một phen quyết không bỏ cuộc. Cậu giật phắt cuốn sách từ tay Tô Vận Cẩm, “Dở hơi à? Đi vệ sinh mà còn đọc sách, cậu ...”. Lời nói chưa dứt, Tô Vận Cẩm đã nhao người lên cướp lại như điên dại khiến cậu sợ phát khiếp. Anh chàng cậy ưu thế chiều cao giật ra theo bản năng, không hiểu vì sao hôm nay Tô Vận Cẩm lại có vẻ ương ngạnh điên cuồng quyết giành lại bằng được cuốn Phân tích tác phẩm văn ngôn như thế. Hai người một giằng một né, đang lúc co kéo, một vật trắng như tuyết từ trong ruột sách rơi ra.

Trình Tranh dán mắt vào món đồ trên mặt đất, sững lại đến năm giây, Tô Vận Cẩm thì đột ngột im phắc, chỉ nhìn đăm đăm vào cậu ta. Kinh ngạc, hổ thẹn, tức giận, bao nhiêu uất ức nín nhịn bấy lâu, cảm giác khó ở trong người, nỗi lo âu cho bệnh tình của bố ...tất cả những tâm tư của cô tựa như núi lửa phun trào. Cô từ từ khom người nhặt miếng băng vệ sinh lên, cúi đầu nhẹ nhàng phỉ phỉ bụi trên đó, rồi ngay trước con mắt của bao người, thẳng tay ném mạnh nó vào giữa khuôn mặt còn đang sưng sỏ ngay trước cô, điên cuồng gào lên: “Cậu muốn chứ gì? Cho cậu, cho cậu đây này ...”.

Cả phòng học trải qua không khí lạnh phắc kỳ dị trong vài giây.

Đến lúc Trình Tranh hoàn hồn, miếng băng vệ sinh tội nghiệp ấy đã từ sống mũi thẳng tắp của cậu trượt xuống, lần thứ hai đáp trở lại mặt đất còn con người trước sau chỉ làm tượng đất đã dùng tốc độ nước rút một trăm mét chạy vụt ra khỏi phòng học rồi.

Trình Tranh nhặt vật đó lên như thể phản xạ có điều kiện, nhằm bóng dáng cô gái đuổi theo.

Tô Vận Cẩm không nhằm hướng nhà vệ sinh mà chạy về phía ki túc xá nữ, Trình Tranh đến khoảng giữa của con đường nhỏ nối từ lớp học đến khu ký túc xá đã đuổi kịp cô, cậu giơ tay túm chặt lấy áo cô, khiến cô lão đảo dừng bước. Tô Vận Cẩm thở phì phò, ngẩng đầu nhìn cậu, đầu tóc rối tung, khắp mặt lan vết nước mắt.

Trình Tranh bị nước mắt của cô làm cho sợ đờ người, chỉ là theo trực giác không thể để cô chạy mất như thế này. Cậu nhất định phải nói điều gì đó với cô, không nói không được! Thế nhưng giờ đây cô đang ở cách cậu có mười xentimet, chứa chan nước mắt, cậu lại hoàn toàn chẳng biết phải bày tỏ cái gì, cảm lặng hồi lâu mới lắp bắp thốt ra một câu: “...Việc ấy ... nghe nói ... con gái các cậu mấy ngày thế này chạy nhảy mạnh sẽ bị đau bụng đấy”.

Tô Vận Cẩm sợ hãi lắc lắc đầu, hệt như trông thấy một thằng điên, nước mắt càng tuôn ra xối xả, “Trình Tranh, rốt cuộc cậu muốn làm cái gì? Tôi đã đắc tội với cậu lúc nào? Nếu có thì cậu nói ra đi, tôi xin lỗi cậu thì không được hay sao?”. Lúc này cô không còn kích động như lúc đầu nữa, chỉ cảm thấy rã rời, không biết mình cuối cùng sai ở đâu, tìm mọi cách nhẫn nhịn, cuối cùng cậu ta vẫn không buông tha cô.

“Hôm đó ở chỗ hành lang, cậu ngoái lại nhìn tôi làm gì, sau đó lại một mực ra về không hề quen biết tôi, thế là ra làm sao, cậu nói đi!”, Trình Tranh đang cơn luống cuống cũng không thềm để ý lý lẽ, cứ thế ương ngạnh tuôn ra một câu, thế này mới biết, đây chẳng phải là nghi vấn bấy lâu của cậu chàng hay sao?

Tô Vận Cẩm hoàn toàn không hiểu cậu ta đang nói gì, “Tôi nhìn cậu lúc nào cơ, trước khi học cùng lớp tôi hoàn toàn không quen biết cậu!”.

Tại sao lại như thế, ký ức của cậu về một người lại sâu sắc tới vậy, người ấy lại chẳng có chút cảm giác nào? Trình Tranh chưa từng gặp phải sự tình kiểu này, đến tác dụng lực cũng là tương hỗ, phương trình hoá học thì cân bằng, năng lượng chẳng phải cũng bảo toàn đấy sao? Cậu làm cách nào cũng không hiểu nổi, rõ ràng là cô đã quay đầu lại, nếu ánh mắt ấy không phải nhìn cậu thì là nhìn ai chứ? Cậu không muốn cô ấy nhìn người khác, làm thế nào đây?

Bởi đang là thời gian tự học buổi tối, con đường nhỏ tối tăm này ngoài hai bọn họ ra chẳng còn ai khác, ngọn đèn đường trắng bột soi xuống hai chiếc bóng kéo dài đan quện vào nhau, thi thoảng từng làn gió đêm khe khẽ thổi qua, lay động cành lá bên đường, phát ra thứ âm thanh vụn vỡ, chẳng che đậy nổi tiếng thở gấp gấp của hai người.

Trình Tranh, cô ấy thực sự chẳng lưu lại chút ấn tượng nào về mày cả, mày phải làm thế nào đây, rốt cuộc mày muốn làm gì chứ? Cậu hoang mang tự hỏi bản thân, sau đó, trước khi đầu óc đưa ra câu trả lời, môi cậu đã vô thức đáp trên mắt cô, hút cạn những giọt lệ, cuối cùng in trên đôi môi cô, bờ ngõ xoay xoả.

Tận đến lúc bấp chân dội đến một cơn đau điếng, cậu mới buông cô ra. Tô Vận Cẩm run rẩy lùi lại một bước, cố sức dùng tay quạt ngang môi, cũng là quạt hết những kinh hãi cùng ngại ngùng trên khuôn mặt, quay đầu đi tiếp. Lần này Trình Tranh không đuổi theo nữa, cậu chỉ sững sờ ngóng cô chạy xa dần, rồi khe khẽ thốt lên: “Tôi chẳng muốn làm thế nào hết, chỉ là không biết phải làm thế nào mới có thể khiến cậu nhìn đến tôi. Từ trước đến nay đều là vậy.”

Cậu không rõ là cô có nghe hay không, trong lòng bỗng nhiên sáng rõ như ngộ ra chân lý, hoá ra là thế ... Hoá ra là thế!

Về đến cửa lớp, Trình Tranh trông thấy mấy cái đầu đang tò mò nhòm ngó. Chu Tử Dục từ đám đó thò đầu ra, nhìn thấy cậu quay trở lại, liền bám chặt lấy vai cậu, khẽ giọng hỏi: “Người anh em, vừa nãy cậu đuổi kịp rồi không đánh con nhỏ đó đấy chứ?”.

“Phì!” Trình Tranh hất bàn tay đang đặt trên vai của mình ra, không thềm trả lời thứ câu hỏi vớ vẩn như thế. Chu Tử Dục gượng cười tiếp tục xáp lại: “Tớ bảo này, cậu đừng có nghĩ ngợi quá, thằng con trai nào gặp phải chuyện này cũng cảm thấy cấu hồ nhục nhã như thế thôi mà”.

“Cậu biến đi, đừng phiền tôi”. Trình Tranh cười cười, phớt phơ đi về chỗ ngồi, tâm tư vẫn còn đang chìm đắm trong vị ngọt ngào của đôi môi Tô Vận Cẩm, cảm thấy trái tim này không còn thuộc về bản thân nữa, tự nhiên cũng chẳng để ý đến ánh mắt cảm thông của bạn bè của bạn bè xung quanh đang nhìn vào mình.

Chu Tử Dục thì thảo phía sau cậu: “Anh chàng nay trúng tà rồi, bị một con bé nhà quê sỉ nhục như thế, mà lại cười hớn ha hớn hở, chắc không đến nỗi bị kích động quá độ thế chứ?”.

Cả buổi tối hôm ấy Tô Vận Cẩm không xuất hiện ở lớp học nữa, lúc giáo viên trực đi kiểm tra chuyên cần, Mạc Úc Hoa nộp một tờ đơn xin phép nghỉ học cho cô.

Anh chàng Trình Tranh “bị kích động quá độ” thì cứ ngóng nhìn chỗ ngồi bỏ trống phải trước, cả buổi tối đều cảm thấy ngơ ngẩn.

Trong mắt các bạn học, mối quan hệ giữa Trình Tranh và Tô Vận Cẩm sau “sự kiện băng vệ sinh” cũng chẳng có gì khác đi. Trình Tranh vẫn thường xuyên vô cớ gây sự trên chộc Vận Cẩm như xưa, Vận Cẩm thì vẫn cứ im lìm chống đỡ, bọn họ đều không hề mở miệng nhắc tới sự việc đó, cũng không có người ngoài cuộc nào cố tình khơi ra, dường như chưa từng có chuyện gì xảy ra hết. Thế nhưng Trình Tranh biết rằng, nó chỉ là có vẻ chưa từng xảy ra thôi, còn trong tim anh chàng, những gì cần sinh ra thì đã sớm nảy mầm từ lâu. Nhìn khuôn mặt của Tô Vận Cẩm cậu chịu không thể đoán ra suy nghĩ của cô, cô càng không tỏ vẻ gì, con tim cậu chàng càng chẳng có lấy một manh mối nào.

Có lúc Trình Tranh nghĩ, nếu như thái độ của cô đối với cậu cay nghiệt một chút, đốp lại cậu một, hai lượt, hoặc giả mắng chửi cậu “lưu manh”, có lẽ cậu sẽ cảm thấy dễ chịu hơn, bởi chỉ ít điều này chứng minh rằng nụ hôn buổi tối hôm ấy là có thực, chứ không phải chỉ là cơn mộng mị hão huyền một mình cậu vẽ vời ra. Cô có nghe thấy cậu nói cuối cùng mà cậu thốt ra không, rốt cuộc cô có biết cậu đang nghĩ gì không? Bất kể ra sao đi nữa, cũng đừng nên không may may lay động thế này.

Cậu không còn nói những lời độc địa, nhưng vẫn thích cố ý thò chân xuống gầm ghế của cô mà lay qua lay lại, cô cứ cau mày quay xuống cậu lại làm mặt vô tội cười; tấm lưng cô gầy guộc, có lúc qua lớp vải áo đồng phục màu xanh giặt đã phai màu lơ mơ nhìn thấy được sợi dây áo con màu trắng, Trình Tranh không dám tưởng tượng thêm, mỗi lần ngó mắt nhìn đều cảm thấy mặt đỏ bừng, tim đập rộn. Rất nhiều năm sau đó, Trình Tranh cứ nghĩ lại mùa hè của năm thứ ba trung học ấy, cậu ngẩn nhìn cô ở phía sau, trong lòng vẫn dấy lên vị ngọt ngào ngơ ngẩn.

Như Trình Tranh thấy, tư duy logic của Tô Vận Cẩm đúng là lộn xộn. Theo ấn tượng của cậu, xưa nay cô chưa từng qua được môn Số học. Cái khiến người ta bức tức nhất là, bình thường lúc cô đụng phải những câu không hiểu, cứ toàn một thân một mình xoay xoả, rõ ràng ở phía sau cô có một người hăng hái giúp đỡ đang gào thét trong câm lặng: hỏi tôi đi, hỏi tôi đi mà! Thế nhưng trước nay cô đều không cảm nhận được điều ấy. Đến lúc thật bí bách cùng cực cô thà hỏi Tống Minh chứ chưa từng hỏi cậu.

Cái cậu Tống Minh đó, Anh ngữ thì cừ, nhưng mấy môn Toán, Lý, Hoá thì xoàng xoàng thôi. Rất nhiều lần Trình Tranh ở phía sau nghe cậu ta giảng giải cho Tô Vận Cẩm, cơ man là lời lẽ tầm phào, có điều chẳng có gì căng thẳng nghiêm trọng, hai người trong cuộc kẻ hỏi người đáp ôn tồn chậm rãi, ngược lại anh chàng Trình Tranh ngoài cuộc đứng nhìn thì tức phát khủng. Cho đến một hôm, Trình Tranh chịu hết xiết khi thấy Tô Vận Cẩm vì một câu đại số điển hình đến mức không thể điển hình hơn mà phải bàn luận cả nửa ngày với Tống Minh, lúc tan học đi qua người cô, cậu chàng dùng dùng hung hãn lấy tay đập mạnh lên bàn cô một tờ nháp viết kín đặc đường hướng và các bước giải bài, sau đó không cho cô cơ hội từ chối, vội vã chạy biến đi. Đến lúc anh chàng trở về chỗ ngồi, đã thấy Tô Vận Cẩm giờ tờ nháp trong tay lên định nói gì đó với cậu.

“Cậu đừng nghĩ linh tinh, chỉ là tôi thực tình không chịu được người khác ngu ngốc thế”, Trình Tranh vượt lên ngang với cô, đỏ mặt phân bua.

Tô Vận Cẩm nghe thấy thế cũng chậm rãi rành rọt đáp lời: “Cậu cũng đừng nghĩ vớ vẩn, chỉ là tôi muốn hỏi cậu xem đây là chữ gì”.

“Xì ...”, Tống Minh ở bên cạnh phì cười. Trông thấy bọn họ nhìn sang, Tống Minh chỉ làm động tác xin mời cứ tự nhiên, rồi tiếp tục vùi mình vào bài vở còn chưa làm xong trên bàn. Trình Tranh không để ý đến cậu ta, rút tờ giấy nháp trong tay Tô Vận Cẩm xem cẩn thận, “Chữ nào cơ? Nói cậu ngốc mà không chịu nhận, chỗ này nghĩa là ...”.

Khoảng thời gian tiếp sau đó, các bạn ngồi bên cạnh bọn họ đều kinh ngạc phát hiện ra mối quan hệ giữa Trình Tranh với Tô Vận Cẩm đã có chuyển biến vi diệu. Cô nàng đụng phải những câu không hiểu rõ, ngoài môn Anh văn thì thoáng hỏi Tống Minh ra, còn lại đều khê giọng cầu cứu Trình Tranh. Trình Tranh tuy lần nào cũng tỏ vẻ bị làm phiền, nhưng cứ bắt đầu giải thích là chỉ sợ vẫn chưa đủ tường tận. Cậu chàng cũng chẳng hề nhẫn nại, nói qua nói lại một hồi vẫn trông thấy vẻ mù mờ của Tô Vận Cẩm, hoặc giả có lời nào không đúng ý là thường sừng sộ cau có ngay, những lúc như thế Tô Vận Cẩm chẳng thèm tranh cãi với cậu ta, im lặng quay lưng lại, để mặc cậu ta giở cơn giở cố. Nhưng chưa đến nửa tiếng đồng hồ là có thể

trông thấy Trình Tranh lấy đầu bút chọc chọc vào lưng Tô Vận Cẩm, chủ động nói: “À, vừa này tôi vẫn chưa giảng hết, cậu lại đây, nghe tôi nói tiếp nhé ...”.

Phương pháp giảng giải không mệt mỏi của Trình Tranh tuy có thô lỗ, nhưng không thể phủ nhận rằng đường hướng giải bài của cậu luôn rất rõ ràng, rành mạch. Với thái độ giúp đỡ quá sức tích cực của cậu, Tô Vận Cẩm cũng dần dà mò mẫm ra được chút ít bí quyết. Đương nhiên, cái môn Số học này mà mong muốn chỉ trong một khoảng thời gian ngắn đã tiến bộ vượt bậc thì đúng là không tưởng, nhưng kết quả thi cử của cô cũng từng bước gian nan tiến gần đến mức đạt chuẩn.

2. Chương 03-04

Chương Ba

Chẳng ai vượt qua nổi những xao động thanh xuân

Năm thứ ba trung học là những tháng ngày ngập lặn trong học hành thi cử, kỳ thi còn chưa kết thúc, đừng vội mơ tưởng chuyện cập bờ. Chỉ có sau giờ tan học chiều thứ Năm mới là “khoảng thời gian xả hơi ít ỏi trên sân bóng” mà các thầy cô giáo ngầm cho phép. Trình Tranh với mười mấy bạn học cùng khối lớp có chung sở thích thường xuyên đá giao hữu ở sân bóng của trường, phát tiết bớt tình lực quá mức dư thừa ở độ tuổi thanh niên này. Sau khi tự mình cảm thấy quan hệ bang giao với Tô Vận Cẩm đã bình thường hóa, cậu bắt đầu giả bộ vu vơ mời mọc cô đi xem đá bóng.

“Bọn tôi chiều nay có một trận thi đấu với mấy cậu lớp học thêm, đăng nào thì chút nữa cũng không có việc gì, cậu có muốn đi xem không?”

“Chút nữa tôi có việc, tôi muốn về ký túc xá gọi đầu.”

“Cậu gọi đầu lúc nào chẳng được? Thế cuối cùng là đi hay không đi, con gái cả lớp này đều đi hết đấy,” Trình Tranh cố nhún mình nói.

Cậu cảm thấy thái độ của mình đã đủ thành khẩn rồi, thế mà Tô Vận Cẩm không hề nể tình chút nào cả, “Tôi chẳng hiểu tí ti gì về bóng đá hết, đi cũng chẳng có tác dụng.”

Giọng Trình Tranh bắt đầu lớn hơn: “Chẳng hiểu tí ti gì thì học thôi, cậu không thể không có chút sở thích thể dục thể thao nào, cả ngày im lìm lặng lẽ cứ như bà già ấy!”

Tô Vận Cẩm liếc nhìn cậu, “Ai bảo tôi không có sở thích thể thao nào, tôi chơi cờ vậy.”

Trình Tranh tức điên lên, trước khi bước đi còn bực bội ném lại một câu: “Tô Vận Cẩm, có giỏi thì đừng có đến, cậu thử làm thế tôi xem nào!” Tuy miệng nói thế, nhưng thực ra trong lòng cậu chẳng có ý gì cả, cậu cũng không biết rõ nếu Tô Vận Cẩm không đi xem thật thì cậu sẽ làm gì được cô. Như mọi lần, kết quả của việc tức giận với cô là phần buồn phiền luôn do cậu hứng về.

Giờ ăn tối, Tô Vận Cẩm ngồi ở mép giường ký túc đối phó với thứ đồ ăn ngàn lần như một của nhà ăn trong trường, hôm nay người trong phòng thưa thớt khác thường, chỉ có cô với Mạc Úc Hoa đang ăn cơm vừa đeo tai nghe luyện tiếng Anh, cả hai đều không nói gì, không gian im ắng, chốc chốc lại vọng tới âm thanh huyền ảo từ sân bóng ở phía xa xa.

“Không đi xem thật đấy à?”

“Ừ?” Tô Vận Cẩm nhìn Mạc Úc Hoa dường như còn đang chăm chú vào âm thanh phát ra trong tai nghe, không xác định được liệu có phải cô bạn đang nói chuyện với mình không.

Mạc Úc Hoa ngồi đối diện cô, gỡ tai nghe xuống, chậm rãi nói: “Ăn no chưa? Đi xem đi.”

Tô Vận Cẩm cảm thấy kỳ quặc, vì Mạc Úc Hoa bình thường cũng chẳng mặn mà gì lắm với loại hoạt động này hết như cô.

“Tớ không hứng thú lắm với trò này.” Cô cúi đầu, vô thức cảm thìa xúc xúc chỗ cơm còn thừa trong bát.

“Đi nào, cứ coi như là đi cùng tớ,” Mạc Úc Hoa giằng cái bát trên tay cô, tiện tay đặt luôn lên mặt bàn ngay cạnh, sau đó nắm lấy cánh tay Tô Vận Cẩm, kéo ra khỏi cửa phòng.

Tô Vận Cẩm theo Mạc Úc Hoa ra chỗ sân bóng vang dội tiếng người, vẻ mặt nhẩn nhện. Mạc Úc Hoa dắt cô lên ra một góc nhỏ có tầm nhìn tương đối ổn, neho đôi mắt cận hai đi-ốp, trông thấy hai đội nam sinh lần lượt mặc áo màu đỏ và màu trắng đang quần thảo trên sân. Trong đám khán giả bên sân cỏ có không ít nữ sinh, không biết thứ khiến cho bọn họ thể hiện cuồng nhiệt đến vậy suy cho cùng là bóng hay là người.

Cô đã nhìn thấy cậu ta rồi, cậu ta mặc chiếc áo thi đấu màu trắng. Tô Vận Cẩm không hiểu vì sao mình lại dõi mắt kiếm tìm bóng dáng con người ấy, có điều nhận ra cậu ta giữa đám nam sinh chạy đi chạy lại, không ngừng hoán đổi vị trí này cũng chẳng khó khăn gì mấy. Cậu ta có dáng người dong cao, làn da đen sạm tôn lên sắc trắng của chiếc áo thi đấu, không che nổi nét hùng hực thanh xuân. Tô Vận Cẩm mù tịt về bóng đá, nhưng cũng không thể không thừa nhận, tư thế di chuyển của Trình Tranh rất đẹp mắt.

“Ở trên cái sân vận động này, có mấy cô nữ sinh thực sự xem ‘bóng đá’ đây? Chẳng qua là tìm một cơ hội để có thể hướng về con người ấy mà bạo dạn ngắm nghía với hò hét thôi,” Mạc Úc Hoa nhìn theo sân bóng mà nói.

Tô Vận Cẩm còn đang định đáp lời, đã phát hiện hóa ra sự chú ý của Mạc Úc Hoa không hề hướng vào cô, mà đang chăm chú đuổi theo bóng người nào đó trên sân bóng. Tô Vận Cẩm tò mò bám theo ánh nhìn của Mạc Úc Hoa để dò xem người mà cô dõi mắt theo là ai, không ngờ trong lòng được một phen kinh ngạc, người mà cô ấy nhìn là Chu Tử Dực sao? Không thể có chuyện xảy ra ngoài dự liệu như thế này được. Tô Vận Cẩm vụng trộm liếc Mạc Úc Hoa một cái như để tìm bằng cớ, khuôn mặt tâm tâm ấy vẫn hiện lên vẻ cứng nhắc như từ trước đến giờ. Cơ hồ cảm giác thấy ánh mắt của Tô Vận Cẩm, Mạc Úc Hoa quay đầu lại nhìn cô, tỏ vẻ giấu cợt hiểm thấy mà nói rằng: “Phát hiện ra người tớ nhìn không phải là thứ bảo bối mà mấy người các cậu ai nấy đều yên nên trong lòng cũng yên tâm hơn một chút đúng không?”

Tô Vận Cẩm nóng ran mặt, “Cậu ta đâu phải của tớ.”

“Tớ còn chưa nói cậu ta nào, cậu đã lại tự tìm đúng chỗ ngồi vào, có thể thấy là cậu cũng không phải căm ghét Trình Tranh đến thế nhỉ,” Mạc Úc Hoa vừa nói vừa cười, thế nhưng nụ cười ấy rất nhanh thôi đã bị cái tự trào tiếp ngay sau đó của cô xóa nhạt mất, “Xem ra cái gọi là ‘xao động’ của tuổi thanh xuân ai cũng không thoát nổi, đã bị đồng tài liệu ông tập chắt ngắt như ba quả núi đè đến mức chỉ sót lại một hơi thở, thế mà vẫn không quên kéo dài chút hơi tàn mà mơ mộng vẫn vơ.” Cô ngừng lại một chút, nói tiếp, “Hoang đường quá nhỉ, chắc cậu cũng đang nghĩ là tớ với con người kia làm sao có khả năng gì được?”

“Thực lòng tớ không nghĩ thế đâu...” Tô Vận Cẩm vội nói.

“Cậu có nghĩ thế thật cũng chẳng sao, tớ cũng không mong ước có ‘khả năng’ gì cả.” Mạc Úc Hoa vẫn dõi mắt theo cậu nam sinh mặc áo thi đấu màu trắng ấy, dường như đám đông ồn ào ngay bên cạnh chẳng hề dính dáng gì đến cô, sân bóng rộng nhường này, chỉ có cô và cậu ấy mà thôi. Lúc này, Tô Vận Cẩm mới lần đầu tiên phát hiện ra trên gương mặt tuy không được coi là điểm lẹ của Mạc Úc Hoa hóa ra lại có một thứ ánh sáng lung linh.

Tô Vận Cẩm nhìn sân bóng mà bỗng nghiêng ngơ ngẩn, không lâu sau khi nói xong những lời ấy với cô, Mạc Úc Hoa phân bua là vẫn chưa hoàn thành bài luyện nghe đã lên lịch cho mình hôm nay, thế nên bỏ lại một mình Tô Vận Cẩm trên sân bóng. Tô Vận Cẩm mất cả buổi vẫn không thể nào hết bần thần vì trận oanh tạc dữ dội mà Úc Hoa vừa buông ra. Thực ra, tuy trên lớp, tiếp xúc giữa cô và Mạc Úc Hoa cũng coi là tương đối nhiều, thế nhưng cả hai đều không phải người nhiều lời, cũng không đến mức thâm giao, càng chưa từng có kiểu tí tê tâm sự thế này bao giờ, cô không rõ vì sao Mạc Úc Hoa lại đem những tâm tư bí mật chôn giấu trong lòng thổ lộ cho mình nghe, chẳng lẽ cô mong muốn tìm kiếm chứng nhân cho một mảnh tình thâm không ước mong có được “khả năng” gì? Ít nhất là, bao nhiêu lâu nay, Tô Vận Cẩm chưa từng tưởng tượng được rằng trong lòng một cô nữ sinh có vẻ cứng nhắc hướng nội, toàn tâm trút vào học hành như Mạc Úc Hoa lại có một mối tâm tình như thế.

Lòng dạ cô chìm đắm vào suy nghĩ riêng của mình, hoàn toàn nhìn như chẳng thấy bao nhiêu tranh cướp kịch liệt diễn ra trên sân, khó khăn lắm sức tỉnh lại, mới phát hiện bên cạnh mình có người đã ra về, hóa

ra trận đấu kết thúc rồi. Cô cũng tự nhiên theo dòng người tản ra, vẫn chưa đến cổng sân bóng, một người mờ mờ ướm đầm từ phía sau đuổi theo chen lên cạnh cô.

“Cậu đến làm gì, chẳng phải đã nói không hứng thú với bóng đá hay sao? Nói một đằng làm một nẻo!”

Trình Tranh cố ý nói giọng lạnh lùng quái gở, nhưng trên mặt lại là một nụ cười rạn rờ. Tô Vận Cẩm lùi lại nửa bước, không để cậu chàng vậy mờ mờ trên tóc lên người cô, chỉ rầu rầu nói: “Sân bóng có phải của mình cậu đâu, ai cũng có thể đến.”

“Cậu đến lúc nào đấy, vừa rồi trên sân sao tôi không nhìn thấy?” Có vẻ như tinh thần của cậu ta rất vui, không hề có ý định gây khó dễ với cô.

“...”

“Sao, cú ghi bàn của tôi vừa rồi được đấy chứ?” Trình Tranh không để ý đến sự im lặng của Tô Vận Cẩm, hơn hờ hởi.

“Cú ghi bàn nào cơ?” Tô Vận Cẩm mặt mũi ngơ ngác.

Vẻ hờ hởi của Trình Tranh đột nhiên khựng lại, hết như một đứa trẻ đang nóng lòng mong đợi được biểu dương bị tạt nước vào đầu. Hóa ra sự chú ý của con người ở trước mặt cậu đây vừa rồi hoàn toàn không đặt lên cậu. Đang định nổi cơn nổi cỏ, cậu lại phát hiện ngay chính trong giờ phút này, ánh mắt của cô cũng không nhằm vào cậu, mà hướng theo phía sau người cậu.

Tô Vận Cẩm đang nhìn anh chàng Chu Tử Dực đứng không xa phía sau Trình Tranh, rất khó để tưởng tượng chủ nhân của khuôn mặt đẹp đẽ lộ vẻ ngạo đời này gắn với Mạc Úc Hoa, cô nghĩ, cô có thể cảm nhận được nỗi vô vọng của Mạc Úc Hoa khi nhìn ngắm cậu ta. Đương nhiên, cô cũng hoàn toàn không ý thức được vẻ sa sầm như trời âm u chuyển sang mưa bão chỉ trong nháy mắt ở Trình Tranh sau khi phát hiện ra điểm tập trung ánh nhìn từ mắt cô.

Trình Tranh ngoài tức giận ra còn có đôi chút khó tin, cậu cứ ngỡ là cuối cùng cô đã chịu tới xem cậu đá bóng, tâm trạng vui sướng âm thầm còn đáng kể hơn cả khoảnh khắc ghi bàn thắng, thế mà từ đầu đến cuối người cô để ý hóa ra lại là anh chàng kia ư?

“Này, buông tay ra!” Tô Vận Cẩm vẫn chưa phản ứng gì, đã bị Trình Tranh lôi đi mấy bước. Lúc này đám người ở xung quanh vẫn còn rất nhiều, hầu hết đều là bạn học cùng khối lớp, vừa nãy mấy câu lúc Trình Tranh đuổi lên nói với cô đã thu hút không ít sự chú ý rồi, bây giờ càng được thể mắt nào cũng nhất loạt trông sang.

Tô Vận Cẩm đỏ bừng từ cổ lên đến mặt, dùng hết sức giằng cánh tay khỏi Trình Tranh, nhưng làm sao có thể địch nổi với sức lực của cậu trai trẻ, nhưng cô lại không dám hét toáng lên, sợ thu hút thêm nhiều người chú ý, chỉ đành hạ thấp giọng giận dữ, “Trình Tranh, cái đồ thần kinh này, người ta đều đang nhìn đấy, đừng có bày trò nữa, bỏ tay ra mau.”

Trình Tranh nghe thấy, hất luôn tay cô ra, “Cậu nào có sợ người khác nhìn vào, chẳng phải cậu chỉ sợ hán ta nhìn thấy hay sao?” Tô Vận Cẩm không hiểu cậu ta đang nói cái gì, mạch suy nghĩ của cô và cậu ta không cùng tần số với nhau, lúc này cô chỉ biết rằng cái cảnh này trong mắt người khác thật quá ư ám muội, hận không thể đào một cái hố mà chui xuống luôn, muốn mắng chửi cậu ta mấy câu, nhưng hỗn loạn tới mức nhất thời không nghĩ ra được từ ngữ, càng không muốn dây dưa với cậu ta, chỉ muốn rời khỏi chốn này ngay lập tức.

Sự im lặng và trốn tránh của Tô Vận Cẩm càng chọc cho Trình Tranh tức điên lên, trước khi cô chạy đi cậu buột miệng bảo: “Cậu nhìn hán cũng chẳng làm được gì, ai mà thèm thích cậu?” Tô Vận Cẩm nghe thấy câu này, người khựng lại một chút, sau đó vận hết tốc lực chạy ra khỏi sân bóng.

Cô không hề quay đầu lại, thế nhưng Trình Tranh biết rằng câu nói ấy của mình đã phát huy tác dụng, cô ta làm cho cậu khổ sở đến thế, cậu làm sao có thể để cho cô ta ra về như thế không có chuyện gì, nhưng tại sao không thể cảm thấy một chút hả hê nào của việc trả đũa? Trong lòng vẫn vang lên một giọng nói thì thầm hỏi đi hỏi lại: Tôi có chỗ nào không bằng cậu ta?

Chu Tử Dực ở không xa đó theo lên, lấy tay đặt lên vai Trình Tranh kiểu anh em thân thiết, không ngờ bị Trình Tranh hung hãn hất ra. Cậu ta xoa xoa mũi không hiểu chuyện gì, cũng chẳng biết tại sao mình lại biến thành bia đỡ đạn.

Trung học là một giai đoạn nhạy cảm, đặc biệt là chuyện tình yêu giữa các cô cậu học sinh, vừa không giống cái đại dột ngốc nghếch thời cấp II, nhưng cũng khác xa với cái thoải mái công khai ở bậc đại học. Trong tìm những thanh niên nam nữ tuổi mười bảy, mười tám, ai lại không có ít nhiều tâm sự thầm kín, nhưng đến lúc lộ ra ánh sáng, vẫn không thể tránh khỏi bị chụp lên cái mũ “yêu sớm”, trở thành đề tài bàn tán nóng hổi số một của bạn bè cùng trường cùng lớp.

Sự tình giữa Trình Tranh và Tô Vận Cẩm ở lớp Tự nhiên 3 đã trở thành chủ đề bàn tán mới nhất ngoài giờ học của bạn bè cùng khối lớp. Ban đầu nhiều người còn tỏ thái độ hoài nghi, anh chàng Trình Tranh – học hành thể thao nổi trội, diện mạo xuất chúng, bình thường lại không thích tiếp xúc với nữ sinh – làm sao có thể ghép đôi với Tô Vận Cẩm mờ nhạt chẳng ai hay biết? Trước khi xuất hiện chủ đề gắn liền với Trình Tranh, rất nhiều người không biết Tô Vận Cẩm rốt cuộc là ai.

Thế nhưng, có biết bao nhiêu “người mục kích” màn giằng co ở cửa sân bóng đều kể rõ ràng xác thực, mọi người nhớ lại đầy đủ chi tiết về cách cư xử vô cùng đặc biệt của cậu chàng với cô nàng khi xưa, hồi đầu chỉ cho là thuần túy nhìn không thuận mắt, giờ xem ra chỉ là cái ngượng ngùng giữa những người đang yêu mà thôi.

Bất kể những lời đồn đại sau lưng của bạn bè sôi nổi ra sao, hai nhân vật chính của chủ đề lại có vẻ chẳng mấy may động tâm. Trình Tranh đương nhiên là hằng ngày phải làm gì thì làm nấy, ai mà nhắc tới, cậu chàng đều tỏ vẻ chẳng có gì liên quan đến các người; còn Tô Vận Cẩm bấy lâu nay im hơi lặng tiếng, phải đối diện với những chỉ trích này nọ trên hành lang lớp học và những lời thì thào đằng sau lưng đều coi như không nghe không biết. Hai người ai cũng không biện giải gì, nhưng từ sau ngày hôm ấy cũng không hề bắt chuyện với nhau.

Người đầu tiên không nín nhịn được là Chu Tử Dực, ngó bốn phía không có người, bèn kéo Trình Tranh qua, dè dặt thăm dò, “Này, mọi người đều đang nói là cậu lằng nhằng tình ái với ‘em gái quê’ đấy, cậu... đừng nói với tớ là thật đấy nhé!”

“Cái gì mà ‘gái quê’, cậu đừng có gọi người ta cái kiểu đấy.”

“Hà hà, lại còn bắt đầu bảo vệ con nhỏ đó cơ đấy, A Tranh, không phải là cậu thích Tô Vận Cẩm thật đấy chứ?”

“Tôi thích cô ấy cũng có tác dụng gì, cô ấy đâu có thích tôi.” Trình Tranh mặt mũi rầu rĩ.

Chu Tử Dực cẩn thận ngắm nhìn vẻ mặt của Trình Tranh, đúng là cậu ta không nói đùa hay là nói ngược, “Tớ bảo này, A Tranh à, không phải là cậu bị Tô Vận Cẩm dùng cái miếng băng ấy đập vào cho thành ngu đại rồi chứ, cậu với con nhỏ đó, thật chẳng ra cái thể thống gì cả.”

“Khỉ gió, cậu mới bị cái thứ của nợ gì đấy đập cho thành ngu đại, tôi với cô ấy làm sao? Đúng rồi...”, Trình Tranh hết như vừa đột ngột nhớ ra điều gì đó, ghé mắt ngó Tử Dực nói, “Tôi hỏi cậu, hôm ấy ở cửa sân bóng cô ấy cứ nhìn cậu đắm đắm làm gì?”

“Quái quỷ, tớ làm sao mà biết cô tạt nhìn tớ làm gì, có ông giới làm chứng, học cùng lớp lâu như thế tớ với cô ta chưa nói với nhau nửa lời, chẳng phải là con mắt của ai cũng ‘độc đáo’ như cậu thể đâu ă. Có điều... nói đi cũng phải nói lại, có khi tại cô ta cảm thấy tớ đẹp trai hơn cậu.”

“Xì...” Trình Tranh nhìn cái chàng tự mê đắm bản thân đó, làm ra vẻ không thèm chấp, xong bước đi luôn. Chu Tử Dực ở đằng sau lưng bồi thêm một câu chẳng có chút thiện ý: “Nếu Tiểu Mạnh Tuyết tội nghiệp mà biết cậu phải lòng cái con bé nhà quê đó, không biết là đau lòng đến cỡ nào nữa.”

Trình Tranh ngoái đầu lại, nghiêm mặt, “Nói năng linh tinh vừa thôi!”

“Mạnh Tuyết cậu có thể không để ý, còn chỗ Lão Tôn thì cậu không thể không đếm xỉa gì, mọi người đều đang bàn tán việc của các cậu, ông ấy có muốn không biết cũng khó.” Câu nói này thì không phải đùa vui. Lão Tôn là giáo viên chủ nhiệm lớp bọn họ, bị học sinh gán vào chữ “Lão”, thực ra tuổi cũng không nhiều, sau khi tốt nghiệp một trường Đại học Sư phạm trọng điểm ở tỉnh ngoài, về đây giảng dạy đã được năm

năm, là giáo viên môn Vật lý kiêm chủ nhiệm lớp Trình Tranh. Lão Tôn chưa kết hôn, sau giờ học cũng thường xuề xòa hỉ hả với đám nam sinh, trên sân bóng cũng cá mè một lứa, nhưng chỉ cần ở cương vị giáo viên, nhất là giáo viên chủ nhiệm, thì chưa từng tỏ ra kiêng nể gì với chuyện yêu sớm của học sinh.

“Cậu bớt cái mồm quạ khoang xui xẻo đi.” Lòng dạ Trình Tranh bỗng chùng xuống.

Tận đến giờ tự học buổi tối, đến lúc Trình Tranh trông thấy Tô Vận Cẩm sau khi bị Lão Tôn mời ra khỏi phòng học một mình để nói chuyện trở về, sắc mặt đôi phần nhợt nhạt, mới biết đúng là đã trúng phải lời nói xui xẻo từ cái mồm quạ khoang của Chu Tử Dục. Thực ra cậu không hề sợ Lão Tôn kiếm cậu rầy la, chỉ là không muốn cô đụng phải chuyện thế này. mấy ngày gần đây, cô cứ luôn coi cậu là thứ vô hình, bây giờ sợ rằng càng ghét cậu hơn.

Quả đúng như vậy, Tô Vận Cẩm trở về chỗ ngồi chưa đến một phút, Trình Tranh cũng bị Lão Tôn gọi ra ngoài lớp học. Lão Tôn dẫn cậu đến bên một hòn giả sơn cách lớp học không xa. Vừa đứng yên chỗ, Trình Tranh đã dút hai tay vào túi quần đồng phục, hoàn toàn thực hiện xong khâu chuẩn bị tâm lý, ung dung thoải mái chờ đợi lời khai cuộc của Lão Tôn. Lão Tôn trông thấy dáng bộ này của cậu, cơn tức giận không gọi cũng đến, giận mình không thể dạy dỗ cậu tử tế nên người. Một học sinh ưu tú xuất sắc như thế, năm thứ ba trung học, thông minh thiên bẩm, lại chịu khó học hành, thành tích ổn định, trước nay điều độ hiếm có, hoàn toàn là một học trò ngoan không phải phiền bận, vì đâu vào thời điểm cách kỳ thi đại học có một tháng lại không giữ gìn cho trót cơ chứ?

Lão Tôn hắng giọng, đã tìm được lời khai cuộc, “Em nói xem nào, gần đây giữa em với Tô Vận Cẩm trong lớp có chuyện gì?”

“Thầy Tôn, lời này của thầy là câu nghi vấn hay là tự hỏi đáp ạ? Nếu là tự hỏi đáp thì không cần câu trả lời của em nữa.”

Lão Tôn không nể nang gì, nói luôn: “Em không phải quan tâm tôi nói câu gì, chỉ cần cho tôi biết tin đồn gần đây về việc em với Tô Vận Cẩm manh nha yêu sớm liệu có phải là thật không, nếu như không phải thì...”

“Là thật đấy ạ,” Trình Tranh ngắt lời thầy, ánh mắt thành thật.

Lão Tôn tức điên, run run chỉ một ngón tay vào đứa học sinh cao hơn thầy nửa cái đầu trước mặt, “Thế này là tại làm sao? Em không biết là nhà trường nghiêm cấm chuyện yêu đương sớm hay sao? Thế này sẽ ảnh hưởng đến thành tích và tiền đồ của em đấy, em có hiểu không?”

“Em cũng không biết là tại sao nữa, thầy có biết không hở thầy?”

Trông dáng vẻ dò hỏi thực thà của Trình Tranh, Lão Tôn cố ép bản thân hít thở sâu, “Em có ý thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề không hả?”

Trình Tranh mặt mũi vô tội, “Em vẫn luôn cảm thấy chuyện này rất nghiêm trọng.”

Lão Tôn nhìn lên trời, thời gian giảng dạy của thầy tuy chưa phải là dài, nhưng những trường hợp yêu sớm thì đã gặp không ít. Bị giáo viên tìm gặp nói chuyện, có đứa một mực phủ nhận, có đứa hổ thẹn vô cùng, còn như hai người buổi tối hôm nay thì xưa nay chưa từng thấy bao giờ.

Vừa nãy, nữ sinh Tô Vận Cẩm bị thầy giáo gọi ra, lúc bắt đầu mọi thứ đều bình thường, Lão Tôn chưa mở miệng cô đã đỏ bừng mặt, cắn chặt môi, tuyệt nhiên là đáng về biết lỗi với thầy giáo, nhưng dần dà thầy cảm thấy không ổn. Bất kể thầy thao thao bất tuyệt nghiêm nghị giải thích lý lẽ, khôn khéo thuyết phục tình cảm với cô, nêu ra một loạt hậu quả của việc yêu sớm hay gì gì đi chăng nữa, môi cô vẫn cứ mím chặt, từ đầu đến cuối không nói một lời, đến về mặt cũng không hề thay đổi, tận đến lúc bản thân Lão Tôn cũng cảm thấy cứ tiếp tục nói một mình thì hơi không bình thường, mới đành phải thả cho Vận Cẩm về lớp. Đối lại đến người này thì ổn hơn, có hỏi có đáp, nhưng Lão Tôn lúc này lại hoàn toàn đánh mất sự hăng hái trong những lời dạy dỗ.

“Nghe này, Trình Tranh, với điều kiện của em, sau khi lên đại học rồi kiểu gì mà chẳng tìm được bạn gái cơ chứ, sao phải vội vàng lúc này?” Lão Tôn thở dài nói.

Trình Tranh im lặng. Lão Tôn tiếp tục: “Ở tuổi này của em, nhất thời mê mẩn cũng là bình thường...”

“Thế nhưng em mê mẩn rồi, cô ấy vẫn còn tỉnh táo, có coi là bình thường không ạ?”

“Ý em nói Tô Vận Cẩm không có ý gì với em?”

“Thầy ơi, vừa rồi thầy nói chuyện với cô ấy, cô ấy có nói gì với thầy không ạ?”

“Em ấy chẳng nói gì cả.”

“Đến phủ nhận cũng không ạ?” Trong mắt Trình Tranh lóe lên một luồng sáng.

Lão Tôn lấy tay xoa cằm, “Phủ nhận? Cái này lại không... Dừng, dừng!”, thầy dường như vừa mới sực tỉnh, “Để làm gì, tôi đến để nói chuyện cho rõ cái nguy hại của việc yêu sớm với em, không phải đến làm cổ vắn ái tình.”

“Nói thật thì, thầy Tôn, thầy cảm thấy cô ấy thế nào ạ?” Trình Tranh bắt chập sống chết hỏi.

“Tô Vận Cẩm à, thoát nhìn không có gì bất mắt, nhưng nhìn kỹ thì khá thanh tú... Trình Tranh, đủ rồi đấy, bây giờ em lập tức quay về phòng học cho tôi.” Tối nay Lão Tôn quả nhiên đã bị hai con người này làm cho phát điên.

Trình Tranh nhún vai, ngoan ngoãn đi về lớp học, cơ hồ nhớ ra điều gì lại dừng bước, nói với Lão Tôn đang tràn trề thất bại: “Thầy yên tâm đi, thầy Tôn ạ, kỳ thi đại học em sẽ dốc toàn bộ sức lực.”

Chương Bốn

Ai muốn trở thành cô bé Lọ Lem

Cái thứ tin đồn là như thế này, bạn càng muốn vạch cho rõ ràng, ắt hẳn càng xóa càng đen, ngược lại, nếu chịu dần lòng, buông ra một tiếng: “Là thật thì đã làm sao?” thì tin đồn lại mất đi tác dụng lan truyền. Chuyện giữa Trình Tranh với Tô Vận Cẩm cũng có thể giải thích tương tự. Sau một bận sôi sùng sục, đến thầy giáo cũng ra mặt mồi bọ họ nói chuyện, nhưng hai con người này cứ như thể quyết tâm khước từ đưa ra bất cứ hồi đáp nào. Sau khi thầy giáo ra tay tách xa chỗ ngồi bọn họ, hai người dường như càng không có bất cứ tiếp xúc nào khác, dần dà, sự việc này cứ thế mà trôi vào dĩ vãng.

Tháng Sáu là mùa mưa bão của thành phố này, ngày thi đại học cứ từng bước từng bước cận kề, hệt như thứ khí áp thấp trước mỗi cơn mưa giông, khiến lòng dạ người ta nặng nề tới mức không tài nào thở nổi. Nhưng trong thế giới của Tô Vận Cẩm, một trận sấm sét kinh đã khiến cả bầu trời chuyển rung vụn vỡ. Ở nhà báo tin lên, bệnh tình của bố cô thực ra là ung thư gan giai đoạn cuối. Vốn dĩ bố mẹ cô có giao hẹn với nhau, nhất trí giấu cô, tiếc rằng đến lúc này bệnh tình xấu đi, bố cô sau khi được đưa vào phút hấp hối. Thấy tình hình không thể giấu giếm được nữa, suy cho cùng cũng không thể để người bố vốn thương yêu cô nhất đến lần gặp mặt cuối cùng với con gái cũng không làm nổi, vậy nên trước ngày thi đại học hai mươi hôm, gia đình Tô Vận Cẩm đã gọi một cú điện thoại triệu cô về nhà. Đến lúc cô quay lại trường một tuần sau đó, ai tình mắt đều có thể trông thấy trên khuy áo đồng phục của cô có quần một sợi chỉ màu đen. Cô không hề lộ ra bao nhiêu nét đau buồn trước mặt mọi người, tự học, ăn uống, ngủ nghỉ, đều đặn như thường, có điều đôi mắt trũng sâu, khuôn mặt không đọng chút huyết sắc nào.

Chẳng biết bằng cách nào, tin tức nhà cô vì bệnh tình của bố mà nợ nần chồng chất, mẹ thôi việc từ lâu, vì đau buồn mà suy nhược ốm đau đã lan đến trường học. Lão Tôn tự mình phản ánh tình hình với nhà trường, thế nên phía nhà trường chủ động phát động giáo viên học sinh quyên góp giúp đỡ Tô Vận Cẩm. Khối lớp của cô hiện giờ đương nhiên là quyên góp sôi nổi nhất, những bạn bè tiền chi tiêu thường ngày không có bao nhiêu cũng nỏ nức khảng khái giở ví ra. Vì việc này, lớp cô còn tổ chức riêng một buổi lễ nhỏ, Tô Vận Cẩm đứng trước bục giảng, Mạnh Tuyết lấy vai trò lớp trưởng đại diện cho toàn bộ các bạn trong lớp tự mình trao tiền vào tay Tô Vận Cẩm, còn nhỏ nhẹ an ủi bạn mấy câu. Tô Vận Cẩm hai tay đón lấy phong bì có ghi số tiền bên trên từ tay Mạnh Tuyết, nghiêm ngắc gật người xuống, nói lời cảm tạ, trước mắt ánh đèn lóe sáng vụt qua, trắng xóa, khiến người ta muốn rơi lệ. Các thành viên thông tấn xã của trường lấy máy ảnh ghi lại thời khắc này, khung cảnh ấm lòng khi các thành viên trong khối lớp trao tặng khoản quyên góp tình nghĩa cho người bạn gặp khó khăn. Đây cũng là phần tin tức không thể thiếu được trên tập san nhà trường. Từ đầu đến cuối, mắt Tô Vận Cẩm đều cụp xuống, chẳng ai nhìn thấy trong đôi mắt phía dưới hàng mi dài che phủ ấy ẩn giấu điều gì.

Ngày thi đại học cuối cùng đã đến cùng một cơn mưa dữ dội, khoảng thời gian hai ngày rười rượi thấm thoát qua mau, mọi việc đã xong xuôi, hồi tưởng lại thấy ngỡ ngàng tựa giấc mơ qua. Thế nhưng cuộc sống ba năm trung học với tất cả những khổ ải, căng thẳng, nhằn nặn cùng hoang mang đều theo hai ngày rười rượi này mà đặt một dấu chấm hết.

Buổi tối hôm kết thúc kỳ thi, hầu hết các lớp tốt nghiệp cấp III đều tự phát tổ chức các hoạt động ăn mừng rầm rĩ. Tụi lớp Trình Tranh thuê đứt một phòng trong tiệm karaoke ở gần trường. Căn phòng vốn chỉ chứa được hơn ba mươi người thoát cái đã chen chúc năm mươi mấy con người, cảnh tượng vô cùng tưng bừng xôm tụ. Thứ cảm giác chùng xuống và hụt hẫng sau khi kỳ thi quan trọng qua đi khiến cho các cô cậu học sinh cấp III bấy lâu nay căng như dây đàn này vội vã tìm kiếm một cửa thoát để xả bớt cảm xúc, vậy nên, không khí bỗng chốc cuồng nhiệt đến độ, bia bọt cả đồng cứ thế chuốc thêm liên miên, đến cả lão Tôn giáo viên chủ nhiệm cũng ngã trên sofa uống tới nổi đất trời điên đảo.

Sau khi mấy cậu nam sinh nắm lấy micro gào thét xong bài Anh hùng đích thực, khúc dạo đầu ai oán của Hồng trần cuộn cuộn bắt đầu vang lên, một cậu nam sinh hô lên: “Trình Tranh, bài cậu chọn này.” Trình Tranh từ chỗ ngồi đứng dậy, vừa mới đón lấy micro, mấy cậu bạn có vẻ hiểu biết bắt đầu trách móc: “Tình ca phải hát đôi chứ... Giọng nữ đâu, mau mời giọng nữ đi...” Tô Vận Cẩm ngồi trong góc còn chưa hiểu rõ tình hình, đã bị vô số cánh tay từ chỗ tối đẩy bật ra, cuối cùng không biết cậu nam sinh nào trêu ghẹo đẩy một cú thật mạnh sau lưng cô, khiến cô đột ngột mất thăng bằng, xây xẩm mặt mày nhào lên thân một người. Người bị cô đụng vào tỉnh mắt nhanh tay tóm được cô, lão đảo chút mới đứng vững được, tiếp sau là tiếng huýt sáo, tiếng gào rú long trời lở đất dội lên.

Tô Vận Cẩm không để ý, trán bị va đau nhói, cuống tới mức không biết nên nói “Xin lỗi” hay “Cảm ơn”, chân tay loạng quạng muốn lập tức giằng thoát ra khỏi con người kia, nhưng lại cảm nhận được trong lúc hoang mang có một bàn tay nhân lúc hỗn loạn đã nắm chặt lấy tay mình. Cho dù chỉ là trong khoảnh khắc, cô cũng cảm nhận được bàn tay ấy thơm mát mồ hôi, hồi hộp, hơi run rẩy, tựa hồ phải vận ra toàn bộ khí lực để nắm chặt lấy cô. Tô Vận Cẩm cứ như bị ám phải thần chú, chờ người ra để mặc cậu ta nắm tay cô đến đau nhức. Thực ra tất cả chỉ diễn ra trong mấy giây như lóe tia lửa điện, thế mà cô cảm giác thời gian dường như ngưng lại, sau đó đôi tay ấy cũng buông ra vội vàng y như thế. Tô Vận Cẩm vừa ngẩng đầu lên, đã trông thấy ngay về mặt thần nhiên như không của Trình Tranh.

Cậu ta không nói một câu, lấy chiếc micro khác ở trong tay đưa ra trước mặt Tô Vận Cẩm.

Tay phải của Tô Vận Cẩm run run nắm chặt lại, tiếp sau, cô tránh né ánh mắt của cậu ta, rồi nói một câu tỏ ý xin lỗi: “Ngại quá, bài này tôi không biết hát.” Ánh đèn loá loá trong căn phòng quét qua gương mặt sáng sủa cương nghị của Trình Tranh, lượt này qua lượt khác biến ảo sáng tối trên khuôn mặt cậu ta, thế mà vẻ ngoài của cậu ta không thể nhìn ra mảy may thay đổi nào, đến cả bàn tay gơ micro ra cũng dừng dừng giữa không trung, không hề có ý định rút lại.

Xung quanh đã có người nhận ra cái không ổn trong không khí lúc ấy, nhưng chỉ ngỡ ngàng nhìn nhau, không biết làm thế nào để hóa giải tình cảnh có phần sượng sùng này.

“Vừa hay, bài hát này tớ thích nhất.” Từ phía sau lưng Trình Tranh chìa ra một bàn tay nhỏ nhắn, không giải thích gì mà giật lấy chiếc micro Trình Tranh gơ lên. Chỉ thấy Mạnh Tuyết tay nắm micro, hơi nghiêng đầu, cười mủm mỉm nhìn màn hình lớn, dường như không hề biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Tô Vận Cẩm khẽ khàng lên tiếng: “Cầm đi, tớ đi vệ sinh một lát.” Cô lách người đi qua khoảng giữa Trình Tranh và bàn trà, cậu ta hoàn toàn không có ý nhường đường cho cô, vai cô va vào cánh tay cứng cỏi của cậu ta, trên người đôi chỗ đau râm rần.

Bước ra khỏi căn phòng ồn ào náo động, bên ngoài dường như là một thế giới khác.

... Anh ngày xưa vô tư.

Và em ngày xưa trẻ trung khờ dại

Tình duyên cõi hồng trần, kết lại chỉ nhờ thứ keo cam lạng giữa dòng đời vội vã

Có lẽ sai lầm của thế gian.

Hay là nhân quả từ kiếp trước

Hết thấy cuộc đời này, chẳng tiếc nuôi để đổi lấy phút giây quần quýt đời mình...

Xuyên qua cánh cửa đã khép, tiếng hát bên trong căn phòng thấp thoáng vọng ra. Đây là ca khúc của La Đại Hữu thường ngày Tô Vận Cẩm yêu thích nhất, trước nay cô chưa bao giờ dám hát thành tiếng, chỉ là thi thoảng ngâm nga khe khẽ, thì ra cậu ta cũng biết.

Cô hít thở một hơi thật sâu, đã ra ngoài rồi, vậy thì cứ thế nhắm hướng nhà vệ sinh mà đi. Ở chỗ ngoặt gần đến nhà vệ sinh, Tô Vận Cẩm một lần nữa bị một thân hình cao lớn húc vào đến nỗi phải khê kêu lên, cô bóp vai ngược mắt lên, vừa vặn trông thấy một khuôn mặt quen thuộc. Khuôn mặt bình thường vẫn sẵn nét cười ranh mãnh của Chu Tử Dực lúc này mang ít nhiều vẻ hốt hoảng chưa kịp bình tĩnh, biết rõ là va vào bạn học cũng không nói xin lỗi, chạy như bay qua người Tô Vận Cẩm, cái bóng ấy như đang chạy trốn vào đồng hoang. Tô Vận Cẩm nghi hoặc bước ra khỏi khúc ngoặt đó, chỉ thấy dáng người Mạc Úc Hoa chìm một nửa vào góc tối.

Trong lòng Tô Vận Cẩm đến đây đã đoán được bảy, tám phần, cô dậm đi lên phía trước vài bước, “Úc Hoa, một mình cậu ở đây làm gì?”

Mạc Úc Hoa nghe tiếng, quay đầu lại nhìn Tô Vận Cẩm, đôi mắt trong bóng tối lóe lên ánh sáng lấp lánh, “Chắc cậu nhìn thấy hết rồi nhỉ? Bộ dạng của cậu ấy... chẳng khác mấy loài mãnh thú gặp cơn hồng thủy.”

Tô Vận Cẩm thở dài trong lòng, lặng lẽ bước đến bên cạnh người bạn cùng phòng. Im ắng một lát, cuối cùng cất tiếng hỏi: “Cậu nói với cậu ta rồi à?”

Mạc Úc Hoa nhìn đi chỗ khác, gần như bật cười mà nói rằng: “Thật ngu ngốc phải không?”

“Nếu khóc được thì có dễ chịu hơn một chút không?” Tô Vận Cẩm tự dấy lòng thấy thật bức bối.

“Không, tớ không muốn khóc,” Mạc Úc Hoa chậm rãi nói. “Tớ đã sớm dự liệu rằng sẽ như thế này, thực ra tớ không hề tham vọng sẽ có kết quả gì, biết rõ là không thể. Thật mà, tớ chỉ định đi ra nhà vệ sinh, vừa hay gặp cậu ấy ở đây, cậu ấy uống kha khá bia rồi. Tớ tự nhủ, có lẽ đây là cơ hội cuối cùng mà ông trời ban cho tớ, để tớ thổ lộ với cậu ấy, có một người con gái trong suốt ba năm nay đã âm thầm để ý cậu ấy, cho dù cô ấy chẳng xinh đẹp cũng không thông minh, có thể từ trước đến nay cậu ấy cũng chưa từng nhìn thấy cô ấy lần nào, thế nhưng, việc cô ấy yêu mến một người cũng chẳng khác gì bao nhiêu cô gái trên đời. Thế nên, tớ đã nói, còn cậu ấy đã chạy.” Cô ngừng một chút, gắng gượng mỉm cười với Tô Vận Cẩm, “Chỉ là tớ không muốn cứ mãi chịu đựng cái bí mật này, tốt nghiệp rồi, không biết đến lúc nào mới có thể gặp lại, sau này có lẽ cũng không còn cơ hội nào để nói ra nữa. Giờ thì cậu ấy biết rồi, mục đích của tớ cũng đã đạt được, cầu nhân được nhân, làm sao tớ phải buồn chứ?”

Tô Vận Cẩm lòng dạ rối bời, tiếng ca khi liền khi đứt cũng chẳng buông tha cô, “...Đến dễ dàng, ra đi ngại... Con tim vốn đã thuộc về em, vẫn ôm xiết trong lồng ngực tôi...” Giọng ca của Mạnh Tuyết thật hay, từ xa xa vọng lại, cũng ít nhiều lay động lòng người, tiếng hát của cô ta cùng Trình Tranh tựa châu ngọc tụ hội, con người họ cũng như thế.

Mạc Úc Hoa đã quay về trước, Tô Vận Cẩm vội vã bước vào nhà vệ sinh, tận đến lúc không còn nghe thấy tiếng hát ấy nữa.

Đứng trước tấm gương ở bồn rửa tay, cô lấy nước lạnh vỗ khắp mặt, sau đó chăm chú nhìn vào khuôn mặt ướt nhèm nhẹp trong gương. Cô không có được cái dũng khí như Mạc Úc Hoa, vậy nên bắt buộc phải bảo vệ bản thân cho cẩn thận, dù phải thu mình vào vỏ ốc, cũng còn hơn là trần trụi gánh thương đau; cô cũng không có được cái tinh táo như Mạc Úc Hoa, chị sợ đến việc ép buộc bản thân từ bỏ cũng không làm nổi, một khi cô đã buông thả mình bước theo cậu ta, thì sẽ chìm đắm, vậy nên chỉ có cách bảo mình không được lại gần.

Cô chưa từng nhắc lời, nhưng không có nghĩa chẳng hề nhớ gì. Nụ hôn của cậu ta buổi tối hôm ấy, mang trong mình thử sức nóng ngạo ngược riêng biệt, rất lâu sau đó vẫn cứ luôn thiêu đốt cô. Chẳng ai có trái tim rên từ sắt, huống hồ là một thiếu nữ đang tuổi mơ mộng như cô, có một người con trai ưu tú như Trình Tranh để mất tới, bảo là không hề động lòng, e rằng chỉ là nói dối. Một khoảng thời gian rất dài trở lại đây, Tô Vận Cẩm đều trăn trở nghĩ ngợi, có biết bao nhiêu người con gái như thế, vì sao cậu ta lại chỉ bám lấy cô, dựa vào cái gì lại là cô chứ? Đương nhiên, có thể giải thích rằng tình yêu thì chẳng có nguyên do gì hết, cô vẫn hoàn toàn có thể đành hoàng thoải mái mà đón nhận tình cảm của cậu ta, cũng giống như cô bé Lộ

Lem đón nhận hoàng tử. Nhưng cái cốt yếu của vấn đề lại nằm ở chỗ: Vận Cẩm không cam lòng làm cô bé Lọ Lem.

Ai đã quy định rằng cô bé Lọ Lem nhất thiết phải được hoàng tử cứu vớt? Trong truyện cổ tích chỉ nói rằng từ đó trở đi cô bé Lọ Lem cùng hoàng tử tận hưởng một cuộc sống hạnh phúc trọn vẹn, nhưng chưa từng có ai tìm hiểu sâu xa xem cái hạnh phúc ấy hèn mọn biết bao nhiêu, chưa từng có ai hỏi xem cô bé Lọ Lem có đồng ý hay không, cũng chưa từng có ai hỏi xem cô có yêu hoàng tử hay không, dường như chỉ cần bàn chân cô ước vừa chiếc giày thủy tinh, thì cứ phải đúng lý mà cảm động rơi nước mắt theo hoàng tử hồi cung, sau đó vĩnh viễn nơm nớp lo sợ trong cảnh hạnh phúc, rằng nếu không có chàng cứu vớt, nàng đến lúc này vẫn còn đang giặt quần áo bên bờ sông lạnh lẽo. Thế nhưng, giả sử người mà cô bé Lọ Lem gặp được là một chàng đánh cá bình thường thì sao? Họ yêu thương nhau, sau đó cô bé Lọ Lem thoát khỏi ngôi nhà của bà mẹ kế, cùng chàng chung sống, vậy thì trên đời này sẽ không còn cô bé Lọ Lem nào nữa, chỉ có nàng công chúa mà trái tim chàng đánh cá vĩnh viễn yêu chiều. Mà cô – Tô Vận Cẩm, có thể bản tính vốn lạnh lẽo mà hèn mọn, nhưng cô cũng là nàng công chúa trong chính trái tim mình. Thế nên cô không cần thứ tình cảm từ trên ngó xuống của Trình Tranh, không muốn là nàng Lọ Lem mà người khác ngưỡng mộ, không muốn phải nghe thêm người ta nói rằng: “Xem kia, Tô Vận Cẩm may mắn làm sao chứ, được Trình Tranh yêu.” Tại sao xưa nay chưa từng có ai nói: “Trình Tranh may mắn làm sao chứ, có thể yêu Tô Vận Cẩm.” Mỗi đóa hoa đã là một thế giới, mỗi chiếc lá riêng một phiên bản, Trình Tranh cố nhiên là cậu con giỏi, thế nhưng, cô dù chỉ được coi là một ngọn cỏ hoang ven đường, cũng tự mình là độc nhất vô nhị.

Về sau, sự ra đi của bố, cảnh khốn quẫn của gia đình càng khiến cô hiểu rằng quyết định của bản thân là đúng đắn. Cô cảm kích cậu ta, hết như cảm kích hết thầy bạn cùng học đã chìa bàn tay giúp đỡ. Thế nhưng khi Mạnh Tuyết đưa cái bì thư nặng trĩu ấy trao vào tay cô, sau đó cất giọng ngọt ngào nói rằng: “Tô Vận Cẩm, bọn mình đều rất cảm thông với cảnh ngộ của bạn, mình và Trình Tranh đã lấy toàn bộ tiền tiêu vặt của cả tháng để góp vào cho bạn đấy,” Tô Vận Cẩm đã biết rằng cô và Trình Tranh không thể có khả năng gì nữa. Cô có thể khom mình tiếp nhận lòng hảo tâm trước mặt một người xa lạ, nhưng không thể cúi đầu trước mặt người mình yêu, không thể được.

Lúc bóng dáng Mạnh Tuyết cũng xuất hiện đằng sau Tô Vận Cẩm ở trong gương, Tô Vận Cẩm không hề cảm thấy ngoài dự tính là mấy. Cô gạt sạch những giọt nước đọng trên khuôn mặt, trong lòng cười hờ hững, một buổi tối như thế này, thật đúng là thời gian thổ lộ thích hợp, dường như hết thảy mọi người đều có tâm sự cần tỏ bày, như thế nếu để lỡ mất, thì sau này sẽ không còn kịp nữa.

“May quá, Tô Vận Cẩm, bạn cũng ở đây.”

Tô Vận Cẩm cười cười, cơ hồ đã sớm có sự chuẩn bị, lặng im chờ đợi lời nói tiếp theo của cô ta.

“Bạn cũng trông thấy rồi, Trình Tranh không vui chút nào... Từ nhỏ tới lớn, tôi chưa từng nhìn thấy cậu ấy như thế này bao giờ. Có thể cuộc đời cậu ấy bấy lâu nay quá ư thuận lợi, chưa hề nếm trải việc không đạt được thứ gì đó, vậy nên mới canh cánh trong lòng như vậy.”

Mạnh Tuyết soi gương sửa sang lại mái tóc dài, mỉm cười với Tô Vận Cẩm. Thực ra cô ta cũng không thể coi là mười phần diễm lệ, thế nhưng bù lại đáng người mảnh mai dong dong, mặt mũi sắc nét, da dẻ mềm mại, hé cười là toát ra vẻ yêu kiều khó nói nên lời, lại thêm cử chỉ phóng khoáng, tính cách hướng ngoại, cư xử lễ phép. Tô Vận Cẩm là một nữ sinh, thế mà trong lòng cũng không thể không thừa nhận, một người con gái như thế này thật khiến người ta yêu mến. Cô nghĩ rằng các cậu nam sinh trong lớp lúc cổ tình xếp Mạnh Tuyết vào nhóm “bất đại khủng long”, nhất định cũng chỉ là nói lời không thật lòng. Mạnh Tuyết kể cả có là khủng long chẳng nữa, cũng là thứ khủng long luôn được người ta cưng nựng mà thôi.

“Bạn biết không, những lúc rảnh rỗi tôi thích nhất là đọc tiểu thuyết ái tình, Trình Tranh lúc nào cũng bảo đấy là thứ rác rưởi không ra gì, thế nhưng tôi cảm giác là, những thứ tình yêu hoàn mỹ đến thế trong sách vở, cứ cho là trong hiện thực không hề tồn tại, thì đọc một chút cũng hay chứ sao.” Mạnh Tuyết dường như cứ thế nói lan man, Tô Vận Cẩm cũng vẫn kiên nhẫn lắng nghe.

“Trong tiểu thuyết, tôi không ưa nhất là những vai nữ phụ xấu xa, rõ ràng nhân vật nam chính ưu tú đã đem lòng yêu nhân vật nữ chính yếu đuối hiền lành, thế mà cô ta lại cứ từ trong phá ra, bày đủ trò ly gián. Thế nhưng, giờ đây tôi thực sự cảm nhận được rằng chính bản thân mình lại đang sắm thứ vai phụ này,” cô cười một tiếng, nhưng nụ cười ấy không hề truyền lên đôi mắt đượm ít nhiều ảm đạm. “Bạn sẽ không hiểu

nổi thứ cảm giác này đâu, tôi với cậu ấy từ nhỏ lớn lên cùng nhau, sống trong cùng một khu tập thể đơn vị, lúc bác Trình đang còn là trưởng phòng kỹ thuật công trình, bố tôi là trưởng nhóm dự án của phòng đó; giờ đây bác Trình đã làm đến viện trưởng viện thiết kế, bố tôi thì là tổng công trình sư của viện, họ làm cùng một tòa nhà, hết giờ lại thường xuyên sang nhà nhau đánh cờ. Thế nên Trình Tranh từ nhỏ tuy rằng không đến mức quá quýt với tôi lắm, nhưng trước nay chưa bao giờ rời xa tôi quá. Tính tình cậu ấy ham tiến bộ, nhưng lại hơi có thói trẻ con, có lúc bác Trình cũng không lay chuyển nổi, thế nhưng cậu ấy với tôi nói chung vẫn hoàn thuận, bởi vì tôi quá thấu hiểu cậu ấy, việc gì cũng nhường nhịn cậu ấy. Tôi vẫn ngỡ rằng cứ cận kề bên cậu ấy như thế, sẽ có một ngày cậu ấy yêu tôi. Suy cho cùng, từ lúc bé cậu ấy luôn nói con gái phiền phức, chỉ có tôi gần gũi với cậu ấy nhất, đến cả lúc phân ban Tự nhiên – Xã hội, tôi cũng từ bỏ ban Xã hội, chọn ở chung một lớp với cậu ấy. Tôi vẫn cho là cậu ấy không hề đón nhận tình cảm của cô gái nào cả, hóa ra chỉ vì chưa gặp được người cậu ấy để ý. Sau khi bạn xuất hiện, mọi thứ đều thay đổi, từ khi cậu ấy làm ra vẻ ghét bỏ bạn là tôi đã biết, bạn đối với cậu ấy không giống như thế.”

Đôi mắt Mạnh Tuyết phủ mờ một màn sương, đây là nước mắt của cô nữ sinh thứ hai mà Tô Vận Cẩm nhìn thấy trong cùng một buổi tối. Tình cảm chẳng phải là một thứ hay ho, nó khiến người ta rơi lệ, Tô Vận Cẩm không thích thế này.

“Tình cảm quả là một thứ ngạo ngược đúng không? Nó chẳng hỏi bạn duyên do, không đếm xỉa trước sau, mười tám năm trời, tôi quen biết Trình Tranh đủ mười tám năm, từ nhỏ đã mến cậu ấy, thế mà mười tám năm này chẳng bì lại nổi với mười tháng bạn xuất hiện. Cậu ấy đã nghĩ đến bạn, cả mười ngựa cũng không lồi về nổi, vậy nên tôi đã hoàn toàn trở thành một ‘kẻ chầu rìa’, một chút hi vọng cũng chẳng có.”

Tô Vận Cẩm từ đầu chí cuối không nói năng gì, sự im lặng của cô khiến Mạnh Tuyết cảm thấy đôi chút lúng túng, không biết phải làm thế nào. “Tô Vận Cẩm, chắc bạn sẽ cho là tôi đến van xin bạn. Thực ra tôi chỉ muốn nói với bạn một điều, cứ cho là bạn với Trình Tranh thực sự đến với nhau được, hai người cũng sẽ không hạnh phúc đâu. Tính tình cậu ấy ương ngạnh là thế, còn bạn, tuy không hé lời, nhưng tôi đã nhận ra bạn cũng là người có chủ kiến, bạn sẽ không nhường nhịn cậu ấy. Tính cách các bạn như vậy căn bản không phù hợp để ở bên nhau, nếu không, chỉ làm tổn thương nhau mà thôi. Huống hồ, so về hoàn cảnh gia đình, bạn với Trình Tranh hoàn toàn thuộc về hai thế giới khác nhau...”

“Nói đủ chưa?” Tô Vận Cẩm ngắt lời Mạnh Tuyết. Có những điều trong lòng cô hiểu rõ, nhưng không có nghĩa là cô cam lòng bị người khác khơi ra, cũng giống như tuy từ trước tới nay cô chưa hề có ý định đón nhận Trình Tranh, nhưng lại không cam lòng để Mạnh Tuyết ngỡ rằng những lời lẽ của cô ta đã đạt được mục đích khiến Vận Cẩm phải rút lui.

Tô Vận Cẩm quay trở lại phòng karaoke lấy ít đồ của mình, chào hỏi Lão Tôn một tiếng, định đi về trước. Tiệm karaoke này cách trường không xa, đi bộ cũng chỉ mất mấy phút, lúc cô ra về, trông thấy Trình Tranh ngồi trên sofa nghe Chu Tử Dục kể chuyện với vẻ huênh hoang. Cô có thể tưởng tượng được cậu ta kể lại ra sao về cái màn đặc sắc vừa xảy ra, cái gã đáng ghét này! Tô Vận Cẩm trong lòng cảm thấy không đáng thay cho Mạc Úc Hoa.

Mưa giông liên miên mấy ngày cũng đã theo chân kỳ thi đại học vừa kết thúc cuốn cờ im tiếng, Tô Vận Cẩm bước trên con đường trở về trường. Đã hơn mười giờ tối, đường phố vẫn náo nhiệt, ồn ã. Bấy giờ cô mới phát hiện ra mình theo học ở ngôi trường trọng điểm của tỉnh này đã hai năm trời, thế mà xưa nay chưa từng để ý rằng con phố này lại phồn hoa đến thế.

Cảm giác rằng phía sau lưng có người, Tô Vận Cẩm ngoái đầu lại, Trình Tranh đeo lệch cặp xách, đứng cách xa vài bước. Thấy cô phát hiện ra, cậu dứt khoát bước lên sóng vai cô.

“Muộn thế này rồi, con gái con đũa không nên một thân một mình đi ngoài đường.” Cậu đá một hòn sỏi nhỏ trên đường.

“Không sao, cậu xem xung quanh vẫn còn náo nhiệt thế này cơ mà. Đã nghe xong nhật ký thám hiểm hay ho hồi hộp của bạn tốt nhanh thế sao?” Tô Vận Cẩm buột ra lời xong có đôi chút hối hận, những cái này có liên quan gì đến cô chứ?

Trình Tranh quả nhiên lộ ra vài phần kinh ngạc: “Ồ... chuyện đó... cậu cũng biết à?”

Tô Vận Cẩm không đáp.

“Cậu vì việc này mà không vui?” Trình Tranh có chút nghi hoặc.

Tô Vận Cẩm nghĩ ngợi một chút, cuối cùng vẫn cười giấu cợt, nói: “Tôi thì có tư cách gì để vì ‘việc này’ mà không vui, với các cậu thì ‘việc này’ chỉ như một màn cười cợt không hơn... Cậu ta có thể không đón nhận, nhưng dựa vào cái gì chà đạp chứ?” Cô bình thường không phải là người ăn nói cay độc, cũng không dễ dãi nói ra suy nghĩ của mình với người bên cạnh, có điều buổi tối hôm nay, dường như có điều gì đó vướng mắc trong lòng, khiến cô không nói ra không chịu được.

Trình Tranh sững sờ một thoáng, ngay sau đó vượt trước một bước đứng ngay trước mặt cô, cúi đầu nhìn cô. “Tử Dục lòng dạ không tệ, chuyện tối hôm nay, chỉ là cậu ấy quá bất ngờ. Thế nhưng Tô Vận Cẩm, hóa ra cậu cũng vì người khác mà tỏ bất bình, thật là tôi không ngờ đấy,” cậu cười cười. “Tấm lòng của tôi chẳng phải cũng bị cậu chà đạp như thế hay sao, ai vì tôi mà nói một câu ‘dựa vào cái gì’ đấy?”

Trình Tranh cao hơn cô rất nhiều, Tô Vận Cẩm cảm nhận được giọng nói của cậu ta như thế phát ra từ lồng ngực, dội tiếng âm âm, vọng thẳng tới nơi nào đó trong tim cô, khiến cô không thoát thân được, không dần lòng nổi.

“Nguyên vọng của tôi điền Đại học Q, nếu không có gì thay đổi, kết thúc kỳ nghỉ hè tôi sẽ đi Bắc Kinh. Vận Cẩm, đi cùng tôi nhé!” Cậu như thể bình thản kể chuyện, trong cái bình thản ấy có nỗi chờ đợi như dóc hết sức cho canh bạc cuối cùng.

Một lúc lâu, cậu cúi đầu dò xét phản ứng của cô. Tô Vận Cẩm bất ngờ ngẩng lên, trên gương mặt là nụ cười tươi rói Trình Tranh chưa từng nhìn thấy bao giờ. Cô không trả lời, chỉ bất ngờ nhón chân lên, để môi mình áp nhẹ lên môi cậu.

Thế giới của Trình Tranh bỗng trở nên rạng rỡ, phố xá đèn nền lung linh, xe cộ cùng bao người đi đường thành dòng không đứt đường như đều trở thành bức phong nền, tất cả chỉ để tôn lên nụ hôn phơn phớt của đôi nam nữ trẻ trung ấy.

“Trình Tranh, cái này là trả lại cho cậu.” Trước khi Trình Tranh kịp phản ứng, Tô Vận Cẩm đã rút ra, bỏ xa tới mấy mét. “Không được theo tôi nữa đâu,” cô nói.

Trình Tranh nhìn bóng cô mất hút trong tầm mắt, chẳng dám động đây, cậu sợ cơn mơ này quá dễ dàng bùng tỉnh. Thế nhưng, có người rất cuộc đã tỉnh lại sớm hơn cậu. Sau khi quay đầu không còn nhìn thấy bóng dáng của cậu, Tô Vận Cẩm xoay người lại, hướng về phía cậu, thầm nhủ trong lòng: “Tạm biệt, Trình Tranh.”

3. Chương 05-06

Chương 5

Loài hạ trùng chẳng thể bàn chuyện bằng lạnh

Sau khi kỳ thi đại học kết thúc, trước hết phải áng chừng điểm số, sau đó điền nguyện vọng, cuối cùng mới biết được điểm số thực tế. Nói ra thì chuyện điền nguyện vọng cũng giống như một canh bạc vậy. Chỉ có điểm số cao thôi chưa đủ, còn cần phải thêm một chút may mắn nữa mới có thể đúng như ước nguyện mà thi đỗ vào trường đại học ưa thích.

Trình Tranh, không nghi ngờ gì, chính thực là một kẻ vận đồ. Dựa vào riêng môn Vật lý đạt điểm cao nhất tỉnh, thành tích điểm tổng kết đứng thứ hai trong số các thí sinh ban Tự nhiên trong trường, lại còn cả một loạt quan hệ của bố cậu ở trường đại học này nữa, việc nhận được tấm giấy thông hành từ chuyên ngành Xây dựng Dân dụng của Đại học Q – cơ sở đào tạo bậc nhất về xây dựng trong cả nước – là việc hoàn toàn nằm trong dự liệu. Thế nhưng trong lúc còn đang đội trên đầu vàng hào quang được nhà trường hết sức khen thưởng ca ngợi, nắm trong tay tờ thông báo trúng tuyển mỏng manh, trong lòng cậu lại chẳng mấy may vui thích. Cậu nghe tin từ Lão Tôn rằng kết quả ứng tuyển của Tô Vận Cẩm vẫn chưa đến nơi, nhưng dựa vào điểm thi của cô, nếu may mắn ra thì cùng lắm cũng chỉ vào tạm một trường chính quy bình thường

nào đấy, mà nguyện vọng của cô điền cũng linh tinh loạn xạ cả, chỉ có duy nhất một điểm chung, địa điểm của các trường mà cô đã điền không có chỗ nào là không cách xa thủ đô Bắc Kinh vĩ đại.

Trình Tranh biết điều này đồng nghĩa với cái gì. Bất kể cô trúng tuyển vào trường nào trong số các nguyện vọng ấy, trong vòng bốn năm sắp tới, giữa bọn họ chắc chắn là trăm ngàn dặm xa xôi cách trở. Thế nhưng rõ ràng cô biết rõ tất cả cơ mà, nào là nơi mà cậu muốn tới... cả trái tim của cậu nữa.

Tối hôm ấy, sau khi đưa mắt tiễn biệt cô ra về, Trình Tranh còn ngỡ rằng tấm lòng của mình đã được đáp lại, ngỡ rằng nụ hôn ấy là lợi thế hẹn của cô, ngỡ rằng cô sẽ theo về phương của cậu, hóa ra tất cả đều là nhằm lẫn tệ hại. Cậu đã từng nghĩ đến việc liên lạc với cô, thế nhưng lật tung danh sách bạn học của cả mấy người, đều không thể tìm thấy điện thoại và địa chỉ nhà cô, đến cả địa chỉ nhận giấy thông báo, cũng chọn gửi theo đường bưu điện về trường.

Cả mùa hè, trong nhà Trình Tranh thường xuyên đầy nghẹt người đến chúc mừng, học hỏi kinh nghiệm hay chỉ là nhân cơ hội tới hỏi hân ân cần. Trong số các vị khách ấy có bạn bè thân thiết của cậu, đồng nghiệp, cấp dưới, khách hàng của bố mẹ, ai nấy đều chỉ khen ngợi chàng trai mặt mày ủ dột này thi đỗ vào đại học danh tiếng xong mà không hề huênh hoang tự mãn. Thế nhưng cái tư vị bên trong đó, chỉ có cậu lúc canh khuya thao thức dăm dăm nhìn lên trần mới tự thấm thía nhất.

Trước khi khai giảng, ngoài Chu Tử Dực, ra vào căn nhà họ Trình thường xuyên nhất chính là Mạnh Tuyết. Trình Tranh với Mạnh Tuyết quen biết từ nhỏ, cậu không hề ghét cô, thậm chí còn cảm thấy trong đám con gái cô có thể coi là tương đối dễ chơi cùng, thêm nữa người lớn của hai nhà vốn quen thân, trước nay có đến nhà chơi, cậu vẫn luôn giữ phép lịch sự.

Mạnh Tuyết đỗ vào một trường đại học loại ba ở Bắc Kinh. Với thành tích thi cử của mình, cô hoàn toàn có thể tìm được một trường tốt hơn, Trình Tranh không hiểu vì sao cô lại mừng vui đến thế. Mạnh Tuyết nói từ nay bốn năm học có thể kèm bên cậu được rồi. Trình Tranh cảm thấy lạ lùng khó hiểu, cậu chẳng phải bị mắc bệnh bại liệt hay là trẻ sơ sinh, sinh hoạt không thể tự lo liệu, mắc mớ gì cô phải kèm bên.

Mạnh Tuyết mỗi lần đến chơi không rõ vô tình hay cố ý đều mang tới tin tức của Tô Vận Cẩm. Cô được một trường đại học tuyển hai ở thành phố G tuyển vào, sau khi kết thúc kỳ thi đại học đã về nhà, cả bữa tiệc cảm ơn thầy cô giáo cũng không tham gia... Còn có một lần, Mạnh Tuyết bỗng nhiên lại có phép thần thông moi đâu ra được số điện thoại của Tô Vận Cẩm, tỏ vẻ hoàn toàn thấu hiểu đưa mẫu giấy chép số điện thoại ra trước mặt Trình Tranh, ai ngờ Trình Tranh đã không đón nhận thì chớ, ngược lại còn nổi cơn tam bành, vừa nói đưa cho cậu ta số điện thoại của “đồ nhà quê” đấy làm gì, vừa đuổi Mạnh Tuyết ra khỏi cửa.

Mạnh Tuyết chỉ tức giận lúc ấy, việc xảy ra rồi cũng không để bụng, thế nhưng từ đó cô qua lại nhà Trình Tranh ít hơn, điện thoại cũng năm thì mười họa mới gọi tới. Trình Tranh sau khi bình tĩnh lại cũng tự thấy có lỗi, nhưng từ lúc nhận được giấy thông báo, tâm trạng của cậu luôn bất ổn, nói xin lỗi Mạnh Tuyết xong rồi, điện thoại cũng không muốn nghe nữa, chỉ cần là Mạnh Tuyết gọi đến, đều bắt mẹ hoặc người vú già nói cậu không ở nhà. Số lần không ở nhà nhiều quá, đến người vú già lúc nhận điện thoại cũng cảm thấy khó xử, Trình Tranh liền nói thẳng thừng: “Cứ nói với cô ta là cháu đã chết rồi, đừng làm phiền cháu nữa”. Việc này làm cho mẹ cậu – Chương Tấn Nhân - ở bên cạnh nghe thấy cũng phải quở: “Trẻ con nói bậy”.

Bố mẹ Trình Tranh đều là người bận rộn, một người coi viện thiết kế là nhà, một người thì vì việc làm ăn mà suốt ngày phải bay đi bay về. Dù là như vậy, những người làm cha làm mẹ vẫn dễ dàng phát hiện ra điều bất ổn trong tâm tư cậu con trai. Hôm ấy ba người một nhà ngồi ăn cơm với nhau, Chương Tấn Nhân hỏi con trai: “Cãi nhau với Tiểu Mạnh Tuyết hả con?”.

Trình Tranh chẳng hào hứng gì nói: “Phiền nhất là bố mẹ cứ lôi con với cô ta vào với nhau”.

Bố cậu – Trình Ngạn Sinh – nói năng nghiêm nghị như bấy nay: “Bố vẫn khuyên con là học hành xong xuôi rồi hãy nghĩ đến những vấn đề này. Con ở tuổi này nên dồn nhiều sức lực vào việc chính. Lúc bố còn trẻ làm gì mà giống với thế hệ các con bây giờ, cố nặn văn chương gượng nổi sầu...”. Ông ngừng một chút, chuyển cao giọng: “Nói đi cũng phải nói lại, tính khí con thế này, cũng chỉ có Mạnh Tuyết mới chịu được”.

“Đã bảo không phải vì cô ta mà lại”, Trình Tranh lên gân ương bướng, buông bát đĩa xuống. “Bố khi còn trẻ lòng không vướng bận chuyện tình cảm, tận trung báo quốc, thế thì ai lúc đang học đại học đã dụ dỗ mẹ con đến nơi đến chốn thế ạ?”

Trông thấy ông chồng sắp biến sắc, Chương Tấn Nhân vội vã dàn hòa, “Từ từ mà nói, từ từ mà nói, không phải Mạnh Tuyết thì rốt cuộc ai làm con rầu rĩ thế này? Bố con với mẹ chẳng qua cũng là lo cho con thôi, con trai mẹ từ lúc đi nhà trẻ đã là một trang nam nhi ngời ngời, chỉ có số được con gái theo đuổi...”

“Tóm lại bố mẹ đừng có hỏi, con chẳng sao đâu, đừng cứ như là chăm sóc người bị bệnh tâm thần thế.” Trong nhà Trình Tranh ba đời đơn truyền, cái mầm độc nhất như cậu đây, từ nhỏ tới lớn đã được nâng niu trên tay, ở nhà là ra về một ông hoàng con.

Chương Tấn Nhân khẽ mỉm cười, “Mẹ bảo này, có phải là cái cô bé bị con xé ra từ ảnh chụp tốt nghiệp không? Chẳng nhìn ra được xem mặt mũi thế nào, có xinh hơn Mạnh Tuyết không?”

Mặt mũi Trình Tranh thoát đỏ bừng, nói năng lắp ba lắp bắp: “Mẹ...sao mẹ lại lục đồ của con? Đây là xâm phạm đời tư của con đây, mẹ có hiểu không?”

“Nào có phải là lục đồ của con đâu, mà con cũng đâu có cất, nhét ngay dưới gối còn gì, mấy hôm trước đi đau lưng, mẹ thay ga giường cho con mới trông thấy, vừa định nói là con có thù hằn gì ghê gớm với hai người nào, đến nỗi phải lôi đầu người ta từ ảnh chụp tốt nghiệp ra như thế, nhìn kỹ càng, một trong hai người không đầu ấy chẳng phải là con trai mẹ sao, một người kia trông quần áo giống như một cô gái, xem tên ở mặt sau, hình như là Tô gì đấy Cẩm...”

Mặt mũi Trình Tranh giống hệt cái bảng màu vẽ, thoát đỏ thoát trắng, lời lẽ chẳng thốt nổi cứ nghẹn cứng một chỗ.

Chương Tấn Nhân tiếp tục cười bảo: “Nếu mà con có ghét người ta ấy mà, thì việc gì phải cất đầu mình ra như vậy. Mẹ bảo này, con trai mẹ làm thế có đúng là có đôi chút biến thái... Ô, cơm còn chưa ăn xong, đừng đi vội...”

Từ phòng Trình Tranh vọng ra tiếng sập mạnh cửa. Cậu nửa nằm trên giường, mớ đồ giấu trong ngăn kéo. Trên một tấm ảnh nho nhỏ, Tô Vận Cẩm và Trình Tranh đầu tựa sát đầu, thân mật bên nhau. Mẹ nói đúng, cậu cũng cảm thấy làm thế này thật là biến thái, thế nhưng ai bảo cô ta chẳng còn tấm ảnh nào khác. Đến cả trên bức ảnh chụp tốt nghiệp, cô cũng vẫn chỉ là một khuôn mặt lạnh lẽ, đôi môi cứ thế mím chặt.

Ngắm nghía “bức ảnh” trong tay, cậu thanh niên mười tám năm thuận buồm xuôi gió lần đầu tiên có cảm giác tê tái chông chênh, tựa hồ trái tim khuyết mất một mảnh, lúc này đây mới phát hiện ra ngay cạnh mình thực sự có những thứ càng khát khao thì càng chẳng thể nắm cho chắc. Tất thấy đều là vở kịch một vai của riêng một mình cậu, đến nụ hôn khiến cho cậu chao đảo tâm thần hóa ra cũng chỉ là lời giả biệt nhún nhường hại của cô mà thôi.

Hôm ấy cô nói: “Cái này là trả lại cho cậu”.

Trình Tranh vui đầu vào gối, Tô Vận Cẩm, em lấy cái gì trả lại cho tôi?

Bên phía Tô Vận Cẩm lại là một tình cảnh hoàn toàn khác. Nửa tháng sau khi Trình Tranh nhận được giấy báo, cô cũng từ trường học lãnh về thông báo trúng tuyển của mình. Nói ra thì cũng thật may mắn, với thành tích học tập mức mấp mé trúng tuyển hệ chính quy, lạng quạng thế nào cô lại đỗ vào một trường đại học thuộc nhóm hai ở thành phố phương Nam ngay bên dòng Châu Giang, chuyên ngành Quan hệ Công chúng. Mọi người thấy một người tính tình hướng nội như cô lựa chọn chuyên ngành như thế này đúng là một việc nằm ngoài dự liệu. Thực ra cô tự thách thức với chính mình, coi như khởi sự từ đầu một lần nữa, cô hy vọng có thể sống như một Tô Vận Cẩm hoàn toàn khác.

Quá trình gom góp học phí đại học chẳng hề thuận lợi. Việc đổ bệnh và qua đời của bố cô khiến cho cả nhà có chỗ bạn bè thân thích nào có thể vay tiền thì đều đã mượn đủ một vòng. Tuy rằng khoản tiền quyên góp của nhà trường giúp gia đình cô trang trải được một số trong đó, thế nhưng những người tính toán đôi chút, ai lại bằng lòng đem tiền ra cho một gia đình không hề có trụ cột, không có khả năng hoàn trả này vay nữa. May có trường cấp III cô học đứng ra, thay cô liên hệ với tường mà cô sắp theo học, đề nghị xem xét đến hoàn cảnh khó khăn của gia đình cô, đặc cách tạm hoãn nộp học phí, đợi sau khi học bổng phát xuống sẽ tiếp tục đóng bù.

Cả mùa hè Tô Vận Cẩm chỉ ở nhà khâu chuỗi vòng cho một cửa hiệu thời trang trong huyện, không có thời gian mà ưu sầu. Dựa vào chút tiền còm kiếm được trong hai tháng này, thêm vào tiền lộ phí và khoản sinh

hoạt phí trong hai tháng mà mẹ cô nghĩ hết cách để gom đủ, cô đã đặt chân vào con đường đại học như thế.

Đêm trước khi lên đường, hai mẹ con ở giữa căn nhà chỉ độc bốn bức tường nhìn nhau mà rớt nước mắt. Người mẹ xót xa đứa con gái chưa bước vào đời mà đã phải mang gánh nặng nợ nần. Tô Vận Cẩm chỉ nói nợ ngân hàng thì trả lãi, dù gì vẫn còn tốt hơn nợ tình người chẳng thể trả hết. Điều đáng buồn duy nhất là, sang tỉnh khác theo học rồi, cô sẽ phải bỏ lại mẹ một thân một mình thui thủi ở nhà. Tuy thế có một câu Tô Vận Cẩm không nói ra, ấy là bố không còn nữa, nhưng mẹ vẫn trẻ trung, nửa quãng đời sau lẽ nào lại một mình đi tiếp? Việc đi học xa của cô cũng là một cách tác thành cho mẹ.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, Tô Vận Cẩm trong lòng cũng nghĩ tới Trình Tranh, một người con trai tự tôn và cao ngạo như thế, trong cội đất trời riêng của cậu ta, vượt mất một người con gái mà cậu ta có đôi chút tình cảm, có lẽ đã là nỗi đau lớn nhất từ thuở cha sinh mẹ đẻ.

Loại hạ trường chẳng thể bàn chuyện bằng lạnh, cậu ta vĩnh viễn không có cách nào thấu hiểu cái thế giới mà cô trú thân.

Ai khi mới đặt chân đến một thành phố hoàn toàn mới mẻ cũng sẽ ít nhiều cảm thấy không thích ứng, Tô Vận Cẩm cũng không phải là ngoại lệ. Đô thị sầm uất ở phương Nam Trung Quốc này có cảnh sắc mang phong cách Lĩnh Nam đậm đà mà cô hoàn toàn chưa từng quen thuộc. Nhưng cô rất nhanh chóng hòa nhập vào thành phố này, hay nói cách khác, chính thành phố này đã đem lại sự bao dung riêng có của mình ra để đón nhận cô một cách nhanh chóng. Cô dần dần quen thuộc với thứ khí hậu á nhiệt đới nóng ẩm mưa nhiều ở đây, quen thuộc với những khu lầu nửa cũ nửa mới xây san sát lấp ló ẩn hiện ở một góc thành phố, đương nhiên là cả khu thương nghiệp sầm uất đặc trưng nhất ở nơi này... Trên gương mặt những con người bản địa đen nhẻm nhỏ thó có nét tinh nhanh bộc trực, những người quán xuyến nội trợ gia đình ở đây thì cơ hồ đều là những chuyên gia về thuốc thang tẩm bổ, những con người xuất thân năm hồ bốn biển nói thứ tiếng phổ thông đủ kiểu giọng Bắc Nam mà trao đổi với nhau không hề vấp vấp, chẳng có ai để ý xem anh đến từ nơi nào.

Trường của cô là một đại học tổng hợp do mấy trường vừa hợp lại với nhau, tuy không được coi là trọng điểm, nhưng chỉ ít ở thành phố này cũng có tiếng tăm nhất định. Do sắp xếp chuyên khoa trong trường về tổng thể thiên về các ngành Nhân Văn, nên tỉ lệ nữ sinh trong trường hơi nhỉnh hơn nam sinh, thêm nữa trước nay còn có truyền thống tốt đẹp là sản sinh ra bạt ngàn mỹ nữ, khiến trường trở thành một điểm thu hút rất nhiều nam sinh từ các trường đại học lân cận. Tô Vận Cẩm là một trong số ít các cô gái xuất thân từ ban Tự nhiên ở chuyên ngành của cô. Từ khi bắt đầu là sinh viên năm nhất bước vào trường, cô đã có nhận thức khá tỉnh táo rằng, người khác có thể tha hồ thoải mái tận hưởng quãng đời sinh viên nhàn rỗi đột ngột này, nhưng cô thì bắt buộc phải nỗ lực vì cuộc sống.

Cũng may là mấy tháng sau khi khai giảng, tiền học bổng đã phát xuống rất suôn sẻ. Cô cũng qua giới thiệu của giáo viên chủ nhiệm mà kiếm được việc làm tạp vụ ngoài giờ học ở văn phòng khoa. Thù lao hàng tháng thực ra rất ít, còn chẳng so được với khoản tiền mà những bạn gia đình khá giả bỏ ra mua một món quần áo, nhưng Tô Vận Cẩm cảm thấy rất hài lòng. Giờ học năm thứ nhất không nhiều, so với hồi năm thứ ba trung học một tuần chỉ nghỉ nửa ngày, thời gian rảnh rỗi bây giờ đây nhiều đến mức xa xỉ. Sau khi cảm thấy đã có thể ứng phó với học hành bài vở và công việc ở văn phòng khoa, đến tháng thứ tư sai khi bắt đầu vào đại học, Tô Vận Cẩm đã tìm cho mình công việc gia sư. Phần việc gia sư này vốn do một nữ sinh khoa Ngoại ngữ ở trong trường “bày hàng” ở bên ngoài mà kiếm được. Đối tượng là một em học sinh nữ lớp ba, nhà ở một khu nhỏ cách trường không xa, phu huynh yêu cầu gia sư mỗi tuần hai tối đến nhà hướng dẫn bài vở cho cô con gái nhỏ, tiền lương mỗi giờ mười lăm đồng. Cô bạn ở khoa Ngoại ngữ đó cảm thấy thù lao hơi thấp, bèn chuyển nhượng phần việc này trên bảng thông báo của trường, thế là Tô Vận Cẩm bỏ ra chi phí môi giới ba mươi lăm đồng đổi lấy phần việc làm thêm mới này.

Gia sư có lẽ là lựa chọn bắt buộc đối với không ít sinh viên phải làm việc kiếm tiền ăn học. Công cuộc dạy học lần đầu của Tô Vận Cẩm diễn tiến còn suôn sẻ hơn cả trong tưởng tượng. Nhà học sinh là một gia đình trung lưu ba người thanh bạch, giản dị. Cô con gái có chút yếu ớt mỏng mảnh nhưng cũng được coi là ngoan ngoãn, không dễ tập trung chú ý, cần một người kèm cặp bên cạnh hướng dẫn cô bé làm bài tập, nhưng vì bố mẹ đều là nhân viên công ty, bình thường không có thời gian để ý đến việc học hành của con, thế nên mới tìm gia sư ở trường đại học gần nhà. Tô Vận Cẩm tính cách trầm tĩnh, cẩn thận, thi thoảng cô con gái nhõng nhẽo ầm ương khiến bố mẹ chịu không nổi, thế mà Tô Vận Cẩm chỉ cần mỉm cười dần xẹp

là xong, khiến các bậc phụ huynh hết sức ngợi khen. Bố mẹ học sinh đều khá từ tốn hòa nhã, cũng chẳng có nỗi âu lo nữ sinh viên đại học làm gia sư bị quấy rối như trên báo chí mạng mẽo vẫn lưu truyền rộng rãi, vậy nên phần việc gia sư này của Tô Vận Cẩm cứ thế yên tâm mà làm. Tiền thù lao hằng tháng thêm vào chỗ kiếm được ở văn phòng khoa cũng đủ cho cô sử dụng trong sinh hoạt hằng ngày.

Quãng đời năm thứ nhất đại học của Tô Vận Cẩm cứ thế trôi qua giữa cái bận rộn không gợn sóng gió, trên lớp học về cơ bản cô đều đến đi vội vã, nếu không phải thời gian nghỉ thì bình thường không ở trong ký túc xá, các hoạt động đoàn thể khiến mỗi sinh viên đại học hoan hỉ vui thích cô cũng chẳng rỗi rãi mà nếm trải bao giờ. Thành tích của cô không tốt cũng chẳng tồi, không xuất sắc tới mức làm cho các thầy cô giảng dạy phải để mất ưu ái, nhưng cũng còn lâu mới vướng vào kiếp thi lại. Trên lớp học cũng như ở ký túc xá, tuy cô không có bạn bè đặc biệt thân thiết nhưng quan hệ với mọi người cũng khá tốt đẹp. Cô cảm thấy cái lặng lẽ im ắng của mình xem ra chẳng khác là mấy so với hồi cấp III, khác biệt duy nhất là giờ đây trong lòng cô đã có một niềm vui nho nhỏ thuộc về chính mình, mỗi tự ti cùng nỗi sợ sệt ảm đạm của thời thanh xuân dường như cũng theo buổi tiễn biệt vào buổi tối khi kỳ thi đại học kết thúc mà dần dà phai nhạt trong tim cô. Có điều đến chính bản thân cô cũng không phát hiện ra rằng, cáo biệt nỗi tự ti hèn yếu, không còn chau mày cúi mặt thêm nữa, Tô Vận Cẩm dần dần đã toát lên thứ ánh sáng của riêng mình.

Thực ra Tô Vận Cẩm có một khuôn mặt trắng trẻo thanh tú, vầng trán cao, mặt mũi sáng sủa, tuy ăn vận xuề xòa, nhưng dáng người yếu điệu, khí chất trầm tĩnh, kể cả bước đi giữa khu trường học nổi tiếng vì sản sinh ra nhiều nữ nữ này, cũng không phải là không thu hút ánh mắt người xung quanh. Có một câu nói, người đẹp không tự biết mình là mỹ nhân mới là hấp dẫn nhất, Tô Vận Cẩm giờ đây chính thuộc vào kiểu người này, đến nỗi có một lần cô đến trường Mạc Úc Hoa về, trong số bạn học của Mạc Úc Hoa cũng có người hỏi thăm về cô. Úc Hoa vốn chẳng hề hứng thú với mấy việc kiểu này, thế nên cũng không khơi ra trước mặt Tô Vận Cẩm bao giờ.

Nói đến đây, không thể không nhắc tới Mạc Úc Hoa. Kể ra thì cũng tình cờ, tuyển sinh đại học xong xuôi, Tô Vận Cẩm và cô liên lạc với nhau thì mới biết hóa ra hai người học trong cùng một thành phố. Điểm khác nhau là sự cần cù phấn đấu của Mạc Úc Hoa đã nhận được kết quả tốt hơn, nơi cô đổ vào chính là trường đại học trọng điểm quốc gia nổi tiếng nhất thành phố này. Trường này được đặt theo tên một danh nhân vĩ đại, ngành Y xuất sắc nổi trội trong cả nước, mà cô lại vừa hay được tuyển vào chuyên ngành Y học lâm sàng hệ chuyển tiếp thạc sĩ của trường, khi ấy có đợt đã là đối tượng tuyên dương trọng điểm của trường cấp III mà họ vừa tốt nghiệp.

Trong số bạn bè trung học, anh chàng Tống Minh ngồi cùng bàn Tô Vận Cẩm chính là thủ khoa ban Tự nhiên trong toàn trường, nhưng vì nguyện vọng không điền cho tử tế, cuối cùng vào Đại học Công nghiệp Cấp Nhì Tân; Mạnh Tuyết rốt cuộc cũng được ở cùng một thành phố với “cậu ấy”; còn Chu Tử Dục, nghe nói cậu ta vào một trường đại học ở Thượng Hải, Mạc Úc Hoa không còn nhắc tới nữa, Tô Vận Cẩm cũng tuyệt nhiên không gọi đến.

Tô Vận Cẩm với Mạc Úc Hoa, là bạn cùng lớp hồi cấp III hai năm trời, tuy bảo là trong lớp thuộc vào loại quan hệ khá gần gũi, thực ra chẳng đến nỗi thâm giao, thế nhưng sau khi tốt nghiệp trung học thì lại dần dần thân thiết hơn, có lẽ là do những chuyện xảy ra hồi mấy tháng cuối năm cấp III khiến cho bọn họ hiểu nhau nhiều hơn. Con người ta luôn là thế, chia sẻ những bí mật cùng nỗi đau với nhau sẽ khiến hai người càng trở nên gần gũi. Nhìn bên ngoài thì cả hai bọn họ đều là người trầm lặng, nhưng thực tế tính cách lại cực kỳ khác biệt. Tô Vận Cẩm bên ngoài im lìm, nội tâm lại nhạy cảm cứng cỏi, Mạc Úc Hoa so với cô, trội hơn vài phần, khoáng đạt tinh táo. Tô Vận Cẩm coi Mạc Úc Hoa là người bạn duy nhất của mình, tuy nói là một người bạn bụ với việc kiếm tiền lo ăn học, một người cả ngày cắm cúi trong phòng thí nghiệm, thời gian thực sự ở bên nhau không nhiều nhưng nếu gặp phải việc gì cần một người lắng nghe, họ luôn nghĩ đến người kia.

Chương sáu

Đất trời vĩnh cửu và đất trời long lở

Kỳ nghỉ sau khi năm thứ nhất đại học kết thúc, trên chuyến tàu trở về nhà, lần đầu tiên Tô Vận Cẩm nói tới Thẩm Cư An với Mạc Úc Hoa.

Thẩm Cư An là bậc đàn anh cùng khoa Tô Vận Cẩm, hiện giờ đang học năm thứ ba. Trước khi quen biết,

trong những buổi chuyện trò thân mật của các nữ sinh trong ký túc xá, Tô Vận Cẩm đã không chỉ một lần nghe đến tên anh, nhưng chính thức quen với anh là ở văn phòng khoa. Tô Vận Cẩm lúc không có giờ học đều lo liệu nhận gửi công văn giấy tờ, đánh máy, chạy đi chạy lại, mà Thẩm Cư An lại là chủ tịch hội sinh viên của khoa, rất được thầy cô giáo yêu mến, vậy nên cũng thường xuyên xuất hiện ở đó, một qua hai lại, khó tránh khỏi dần dà thân thuộc.

Lúc ban đầu, Tô Vận Cẩm chẳng mấy tin tưởng vào tâm tính của cái gọi là cán bộ sinh viên như anh này, sau đó tiếp xúc gần hơn với Thẩm Cư An, cô mới bắt đầu hiểu ra, một người được mọi người yêu quý đến thế tuyệt đối không phải là không có nguyên do gì. Từ trước tới nay cô chưa từng thấy người nào đã già biệt những năm tháng tuổi thơ lại có ánh mắt trong ánh như anh. Đúng, nếu nhất định phải dùng một từ để miêu tả Thẩm Cư An, thì đó chính là trong sáng. Nghe nói gia cảnh của anh cũng chẳng phải tốt lắm, cũng xuất thân từ tỉnh lẻ như Tô Vận Cẩm vậy, thế nhưng điều này hoàn toàn không ảnh hưởng tới sự giỏi giang nổi trội của anh trong mắt người khác. Tô Vận Cẩm chẳng mấy bận tâm đến những tin tức liên quan đến thành tích xuất sắc của anh hay việc anh liên tục giành giải trong các cuộc thi thể thao này nọ. Kiểu sinh viên ưu tú cô chẳng phải là chưa từng thấy bao giờ. Điều khiến cho cô ấn tượng sâu sắc chính là dáng vẻ của anh khi nhìn người khác, ánh mắt trong suốt thản nhiên, nụ cười hiền hoà. Đường nét đáng đáp của anh cũng rất ưa nhìn, nhưng cái ưa nhìn này hoàn toàn khác hẳn với kiểu khoẻ mạnh tuấn tú của Trình Tranh hay cái đẹp dễ pha chút hư hỏng của Chu Tử Dục. Từ con người Thẩm Cư An toát lên thứ khí chất tinh khiết đặc biệt, cũng giống như cánh đóa nhàn xử thế bình thường của anh, khiến người ta có cảm giác thư thái gần gũi khó nói nên lời.

Tô Vận Cẩm không nhớ rõ mình để ý đến anh từ khi nào, có lẽ vào buổi chiều của một ngày hè nào đó, cô ngẩng đầu lên giữa một đồng tài liệu giấy tờ lộn xộn, vừa vận trang thấy khuôn mặt nhìn nghiêng trầm lặng của anh. Lúc ấy trong đầu cô không nhen nể nghĩ tới câu: cuộc đời yên ổn, năm tháng an lành 1 Sau đó, anh dường như ý thức được ánh mắt của cô, liền nhìn cô mỉm cười, Tô Vận Cẩm thốt nhiên đỏ bừng mặt.

1 Câu “ Cầu mong cuộc đời yên ổn, năm tháng an lành ” (Hiện thể an ổn tuế nguyệt tịnh hảo) là lời thề nguyện của Hồ Lan Thành đối với Trương Ái Linh- nữ tác gia nổi tiếng thế kỷ XX của Trung Quốc trong lễ thành hôn của hai người. Về sau câu nói này đã được sử dụng hết sức phổ biến.

Cứ lẳng đàng nửa vô tình nửa hữu ý như thế, hai người dần dà quen thân với nhau, thế nhưng càng quen thân Tô Vận Cẩm càng cảm thấy không thể hiểu rõ Thẩm Cư An. Anh đối với ai cũng rất tốt, khiến mọi người đều vui lòng mãn nguyện, nhưng sự dịu dàng của anh thì chẳng có cách nào chạm tới được. Anh có thể hiểu rõ bạn đang nghĩ gì, nhưng bạn làm cách nào cũng không đoán ra nổi cảm nhận của anh. Anh cười, cơ hồ rõ ràng đang ở ngay bên cạnh, mà chẳng có cách nào sát gần lại. Thế nhưng đối với Tô Vận Cẩm, Thẩm Cư An lại quan tâm khác thường, thi thoảng hai người cùng nhau trò chuyện, trêu chọc cười đùa, những lúc Tô Vận Cẩm bận bịu đi dạy gia sư, công việc trong khoa không kịp chu tất, anh cũng lặng lẽ thay cô giải quyết xong xuôi.

“ Thế thì, tớ có thể hiểu là cậu thích anh ta không? ”, Mạc Úc Hoa hỏi.

Tô Vận Cẩm nghĩ ngợi hồi lâu mới đáp : “ Tớ cũng chẳng rõ nữa, chỉ cảm thấy là ở bên cạnh anh ấy rất thư thái, rất dễ nghĩ ngay tới chuyện đất trời vĩnh cửu”.

“Đất trời vĩnh cửu ? Thế còn Trình Tranh thì sao? Cậu ở bên cạnh cậu ta thì nghĩ đến cái gì?” Mạc Úc Hoa tỏ ra rất hào hứng.

Tô Vận Cẩm dừng lại, ngay lập tức buột miệng nói ra: “Đất trời long lở ”

Lời vừa thoát ra, cả hai người đã phì cười.

Ký nghỉ hè năm thứ nhất đại học, những người thích bày vẽ trong đám bạn bè trung học có tổ chức họp lớp một lần, không biết thần thông quảng đại thế nào mà liên hệ được với Tô Vận Cẩm, nằng nặc bắt cô tham gia. Tô Vận Cẩm vốn không muốn đi, nhưng trong lòng lại tự nhủ : sợ gì cơ chứ, chẳng phải luôn nghĩ là phải khắc phục tính rụt rè khép kín của bản thân hay sao, thế thì bắt đầu ngay từ bây giờ là hơn.

Vậy nên hôm họp mặt, từ sáng sớm cô đã bắt xe từ nhà lên tỉnh. Cuộc hội họp được quyết định là tiệc nướng trong một công viên ở vùng ngoại ô. Lúc Tô Vận Cẩm tới thì mọi người đã tới không ít. Trải qua thử thách của cuộc sống năm thứ nhất đại học, những cô cậu học sinh vốn bị kỳ thi đại học đè nén đến mức

ngắn gọn kiệm lời dường như đều đã trở nên bay bổng tung tẩy ít nhiều . Trông thấy Tô Vận Cẩm, một đám nam sinh bắt đầu tấm tắc xuýt xoa thốt lên : “ Trường đại học trùng trùng ác độc đã hành hạ đến nỗi khủng long biến thành mỹ nữ mất rồi”.

Tô Vận Cẩm cười cười, không lấy thế làm méch lòng, Mạc Úc Hoa không đến, cô liền gắng bắt chuyện với mấy bạn khác, bàn luận về chuyện trường lớp của nhau.

Trình Tranh cũng đến, cô vừa tới đã nhìn thấy cậu ta, có điều cậu ta chẳng nhìn thẳng đến cô một lần. Tô Vận Cẩm do lịch sự, vốn định chào hỏi cậu ta một câu, chẳng nói gì xa xôi, không có sự giúp đỡ của cậu ta thì đến lúc thi đại học, môn toán của cô chẳng thể nào đạt được số điểm cao nhất so với bản thân từ trước đến nay. Lúc ánh mắt hai người giao nhau, Tô Vận Cẩm gật đầu cười cười với cậu ta, cậu ta lại lộ vẻ khinh ghét quay mặt đi, sau đó hai người không có bất cứ trao đổi nào bằng ánh mắt nữa.

Đầu tóc cậu ta ngắn hơn một chút, rõ ràng mặt mũi trông càng bắt mắt hơn, có điều khoé miệng hơi nhếch lên, so với trước kia thêm vài nét lạnh lùng. Cho dù ở giữa ngôi trường đại học tinh anh hội tụ đó, một người con trai như thế này ắt hẳn vẫn thu hút người ta lắm, Tô Vận Cẩm nghĩ thầm. Thế nhưng có lẽ cậu ta giờ đây chỉ cần sự chú ý của một người là đủ rồi - Mạnh Tuyết ngồi rất gần bên cậu ta, tay không ngừng nướng thịt cho cậu ta ăn, thái độ hết sức thân mật. Như thế này cũng hợp lẽ thường, hai người từ tấm bé đã là thanh mai trúc mã, bây giờ lại vào đại học ở cùng một nơi, trai tài gái sắc, đến với nhau là việc đương nhiên.

Tô Vận Cẩm đang chuẩn bị động tay để bỏ thêm chút gì vào bụng, một đôi tay đẹp đẽ đã chìa cả cái đĩa giấy tú ụ thịt nướng ra trước mặt cô, cô ngẩng đầu lên, liền trông thấy khuôn mặt tươi cười rạng rỡ của Chu Tử Dực.

Tô Vận Cẩm chẳng có chút thiện cảm nào với Chu Tử Dực, nhưng vẫn nói cảm ơn một câu.

“ Tổ thích phục vụ cho các người đẹp. ” Cậu ta xí xốn ngồi xuống bên cạnh cô.

Tô Vận Cẩm bật cười, “ Chu công tử quá khen rồi, “gái quê” tôi đây được ưu ái mà thêm phần lo lắng ”.

Chu Tử Dực cười hì hì, cũng không để bụng, “Được đấy, biết nói đùa rồi cơ đấy. Ồ, sao trước đây tớ lại không phát hiện ra viên trân châu trong mắt cá như cậu nhỉ?”.

Tô Vận Cẩm nửa đùa nửa thật, “ Cậu có mắt như không đâu phải mỗi lần này”.

“ Thật sao? ” Chu Tử Dực hơi nhướn mày, cợt nhả nói, “ Nếu không ngại thì cho tớ cơ hội đi ”.

Tô Vận Cẩm đang định tiếp lời, đã nghe thấy không xa dường như vang tới tiếng cười gần, bất giác nhìn sang, chỉ thấy Trình Tranh cười mà như không, nhìn Chu Tử Dực nói: “ Cơ hội nhiều quá cậu không sợ Khiết Khiết nhà cậu thi hành “ hình phạt tình yêu” hay sao? ”.

Chu Tử Dực nghe nói, thốt nhiên cụt hứng xoa xoa mũi, “Đi ra ngoài rồi thì đừng có nhắc đến bà La Sát đấy được không?”.

Hoá ra cậu ta đã có bạn gái rồi. Tô Vận Cẩm thốt nhiên vỡ lẽ, nghĩ tới Mạc Úc Hoa, không nén nổi cảm thấy vài phần chua xót cho cô. Hơn nữa một năm trở lại đây, Mạc Úc Hoa dường như đã hoàn toàn quên hẳn sự tồn tại của anh chàng Chu Tử Dực này, thế nhưng Tô Vận Cẩm biết, có những thứ kể cả kết thành sẹo trong tim, thì vẫn không thể nào chạm vào được.

Tiếp sau đó, Chu Tử Dực giả lả nói cười mấy câu nữa, nhìn thấy Tô Vận Cẩm vẫn vợ không để tâm, cũng đành ngượng ngùng lĩnh mất. Trình Tranh thì bỗng nhiên thêm cao hứng, nói cười rôm rả với Mạnh Tuyết, tận đến khi Tô Vận Cẩm cáo lui trước, cậu ta cũng không nhìn cô lấy một lần.

Nghỉ hè xong xuôi quay lại trường, Tô Vận Cẩm luôn bị mâu thuẫn xem nên hay không nên khơi ra chuyện này với Mạc Úc Hoa, cuối cùng một buổi tối gọi điện thoại cho cô trong ký túc xá, sau khi lúi vào một tràng những chuyện tầm phào, rốt cuộc cũng đã nói ra.

“ Nghe nói cậu ta có cô người yêu quán quýt lắm.” Cô nói không đầu không cuối, bên kia đầu dây cũng chẳng hỏi duyên do, chỉ im lìm vài giây, sau đó chỉ là một tiếng “Ừ”. Mạc Úc Hoa cất giọng đều đều: “ Cái này cũng bình thường, tớ có quyền lựa chọn người mình thích, cậu ấy cũng vậy thôi ”.

“ Nhưng tại sao người cậu lựa chọn lại là cậu ta?” Một cậu nam sinh ba vạ, hời hợt đến vậy, thế mà lại khiến một người có trái tim trong sáng như Mạc Úc Hoa yêu mến.

Mạc Úc Hoa nói “ Có lúc lý trí mách bảo chúng mình làm một số điều tỉnh táo chính xác, thế nhưng tình cảm thì lại cứ khăng khăng đi ngược đường”.

Giờ học của năm thứ hai sắp xếp sát sao hơn năm thứ nhất đôi chút, Tô Vận Cẩm qua lại như con thoi giữa văn phòng khoa, chỗ dạy gia sư và lớp học. Tiết thanh minh năm nay cô không về nhà tảo mộ cho bố được, mẹ cô gọi điện thoại lên, bảo rằng một mình mẹ đã đi thăm mộ.

Lúc nhắc tới việc này, mẹ cô rớt nước mắt đã không còn rơi lệ nữa. Thời gian trôi qua, vết thương dù sâu tới đâu cũng đã đóng thành thứ vảy vô hình, cùng với máu thịt quyện vào, chỗ bị thương sẽ trở nên càng cứng chắc hơn. Cuối cùng, mẹ cô còn nói qua người giới thiệu, mẹ đã vào làm công nhân thời vụ trong một nhà máy may mặc lớn nhất ở huyện, một thì có một đôi chút, thu nhập cũng khá ổn, về sau Tô Vận Cẩm không cần phải vất vả đi làm thêm như thế nữa.

“ Không sao đâu, con làm cũng quen rồi mà”, Tô Vận Cẩm nói. So với việc không phải làm thêm, điều khiến cô vui mừng hơn cả là mẹ không còn suốt ngày lệ nhòa khuôn mặt nữa.

Một việc khác cũng vương vấn trong lòng Tô Vận Cẩm là Thẩm Cư An đã vào năm thứ tư, qua mấy tháng nữa sẽ rời khỏi trường. Các sinh viên năm thứ tư ở thời điểm này về cơ bản đã tìm thấy đơn vị kí hợp đồng. Một đợt trước đây rõ lên thông tin chủ nhiệm khoa đích thân thăm Thẩm Cư An lưu lại khoa, nhưng sau đó không nghe đồn gì tiếp nữa. Tô Vận Cẩm muốn biết hướng đi sắp tới của anh, thế nên tranh thủ một hôm cả hai người không có giờ học, ben hẹn gặp anh ở thư viện.

Lúc cô đến thư viện thì đã hơn 3 giờ chiều, người đọc sách , tự học khá ít, những dãy ghế dài trong phòng đọc chỉ thưa thớt vài người ngồi. Từ xa xa đã trông thấy bóng dáng Thẩm Cư An, Tô Vận Cẩm rón rén bước lại, mới phát hiện hoá ra anh chàng đã nhắm mắt xoài người trên mặt bàn, một cuốn sách che nửa khuôn mặt.

Tô Vận Cẩm cảm thấy hơi buồn cười, đây là lần đầu tiên cô bắt gặp bộ dạng khi ngủ của Thẩm Cư An. Làn gió buổi chiều thảng tư lùa qua những cánh chớp lật hé nửa cửa phòng đọc, ve vuốt trên thân người dễ tạo ra cảm giác say sưa mê mải, đúng là khoảng thời gian thích hợp để chớp mắt vụng trộm. Cô nhẹ nhàng nhắc cuốn sách che trên mặt anh ra, gương mặt trong sáng dịu dàng ấy lúc này càng hiện lên nét hiền hoà lay động lòng người. Gió khe khẽ phát phơ tóc anh, Tô Vận Cẩm tâm tư thoát xao xuyến, chậm rãi đưa tay ra gạt mớ tóc loà xoà trước trán anh. Vừa chạm tay lên mặt một bàn tay anh vốn đang đặt trên bàn vụt nắm chặt lấy đầu ngón tay cô. Sau đó chủ nhân của bàn tay ấy mới hé mở mắt, mím mím cười nhìn cô.

Tô Vận Cẩm sững người, trông thấy anh không có ý buông tay, cô cũng không vội giằng ra, chỉ mỉm cười đáp lại, hai người nhìn nhau chẳng nói gì, những ngón tay đan vào nhau ấy có thứ cảm giác vẫn vút vụng trộm. Tận đến khi có người đi ngang bên cạnh, khẽ hắng lên một tiếng, Thẩm Cư An mới từ từ rời tay ra.

Tô Vận Cẩm cắn môi, thu tay xuống dưới mặt abfn, một lúc sau mới hỏi anh: “Đợt trước chẳng phải nghe nói anh ở lại trường hay sao? Thế nào mà lại thành ra người khác thế ?”.

Thẩm Cư An một tay chống cằm, thản nhiên như không bảo: “ Là anh từ chối đấy, anh không định ở lại trường mà”.

“ Thế anh...” Tô Vận Cẩm thắc mắc hỏi.

“ Anh đã kí với Vĩnh Khải rồi ”, anh điềm đạm nói.

Tập đoàn Vĩnh Khải? Cái tên này không lạ lẫm với bất cứ ai. Cho dù là ở đô thị sầm uất phương Nam Trung Quốc nhan nhản doanh nghiệp nước ngoài và doanh nghiệp quốc doanh quy mô lớn này, tiếng tăm của Vĩnh Khải vẫn cứ như sấm dậy bên tai. Nghe nói tỉ lệ tuyển dụng của tập đoàn này là ngàn người chọn lấy một, thế mà anh ấy lại không mấy may động tĩnh gì đã kí kết hợp đồng với công ty này.

“ Thế nhưng, như trong tưởng tượng của em, em luôn cảm thấy ở lại trường giảng dạy phù hợp hơn với những cảm giác mà anh mang lại cho em.” Tô Vận Cẩm lộ ít nhiều nuối tiếc.

“ Tin anh đi, anh còn rõ hơn mình phù hợp với cái gì.” Không biết có phải vì vừa mới tỉnh lại từ một giấc mộng lành, trên gương mặt Thẩm Cư An có nét cười khoan khoái, đây là thứ mà Tô Vận Cẩm trước nay chưa từng quen thuộc.

“ Bất kể là công việc, hay là con người anh”, anh nhìn cô, thốt nhiên nói thêm một câu.

“Úc Hoa, anh ấy nắm tay tớ, cậu nói cho tớ biết với, có phải tớ đang nằm mơ không.” Buổi tối, Tô Vận Cẩm nhắc tới chuyện xảy ra lúc ban ngày với Mạc Úc Hoa trong điện thoại, lòng bồn chồn bồn chồn.

Giọng của Mạc Úc Hoa ở đầu bên kia điện thoại lộ tiếng cười: “ Tớ chỉ có thể nói chúc mừng ” .

“ Thế nhưng tớ chỉ luôn có một thứ cảm giác không chân thực”

“ Chân thực hay không thì có gì quan trọng chứ, cảm giác hạnh phúc là được rồi. ”

“ Hạnh phúc? ” Tô Vận Cẩm nhắc lại hai chữ này, hạnh phúc mà cô mong muốn chẳng phải là thứ bình thường, yên ổn như thế này sao?

Tô Vận Cẩm vừa mới kết thúc cuộc trò chuyện với Mạc Úc Hoa, nằm lên giường, điện thoại ký túc lại vang lên lần nữa, bạn cùng phòng nhắc máy, sau đó la lớn “ Vận Cẩm, lại là của cậu này”

Tô Vận Cẩm vội vàng nhòe dậy, đón lấy ống nghe “ alô ” một tiếng, thế nhưng hồi lâu không thấy tiếng đáp, cô ngỡ là giấc nói điện thoại không ổn, thử lay lay đường dây, lại “ alô ” mấy tiếng, đầu bên kia vẫn cứ im lìm. Cô theo bản năng định đập máy, thế nhưng trong đầu bỗng vụt loé lên điều gì đó, tay cầm ống nghe thốt nhiên bám chặt.

“...Là cậu đấy à?”, cô thoáng chút không dám tin, hỏi một câu.

Không tiếng trả lời.

Tô Vận Cẩm vì thế cũng yên lặng, một lúc lâu, cô dường như nghe thấy bên kia phát ra hơi thở khê khàng tới mức khó lòng nghe thấy, sau đó vang lên tiếng “ tút tút ” của đường dây đã ngắt.

Điện thoại không có chế độ hiển thị số gọi đến, Tô Vận Cẩm dò hỏi người bạn cùng phòng vừa rồi nhắc điện thoại.

“ Là con trai, giọng nói hay lắm ấy”, người bạn trả lời.

Tô Vận Cẩm không hiểu tại sao mình lại vô thức nghĩ đến cậu ta, thế nhưng làm sao cậu ta có thể gọi điện thoại tới được cơ chứ? Hôm ấy, điệu bộ của cậu ta lạnh lùng đến thế cơ mà.

Là cậu ta? Không , không thể là cậu ta...

Đêm đó, Tô Vận Cẩm nặng nề thiếp đi giữa bao nhiêu tâm tư hỗn loạn, trước khi bước vào cõi mộng, cô cũng không ý thức được nổi, rằng một ngón tay của mình khe khẽ lướt qua bờ môi.

Sau cái hôm trong thư viện ấy, giữa Tô Vận Cẩm và Thẩm Cư An đã có một thứ giao ngầm nào đó với nhau, cho dù hai người đều chưa từng biểu lộ rõ rệt tâm ý, nhưng tất cả đều nằm trong cái vô ngôn. Thời gian họ ở bên nhau nhiều hơn, có lúc bước qua con đường nhỏ rợp bóng cây trong trường, Thẩm Cư An lại mỉm cười nắm tay Tô Vận Cẩm. Đặt tay mình vào lòng bàn tay ấm áp khô ráo của anh, Tô Vận Cẩm cảm thấy trái tim mình đã có một nơi gửi gắm. Cho dù không cố tình phô trương, mối quan hệ này của họ vẫn rất nhanh chóng được mọi người biết đến, thế nhưng đối với một cặp đôi ưu tú như thế này, hầu hết mọi người đều tỏ thái độ ngưỡng mộ và chúc mừng. Các bàn bè trong ký túc xá của Tô Vận Cẩm đều cười nói rằng cô là một trong số những người may mắn nhất trong đám “ yêu muộn ” ở trường đại học.

Những khi cảm thấy hạnh phúc, thời gian luôn trôi qua thật lẹ, chớp mắt dịp 1-5 đã đến, vốn theo kế hoạch là Tô Vận Cẩm phải tranh thủ đợt nghỉ dài này chịu khó dạy bù cho học sinh của cô, thế nhưng đến gần lúc nghỉ, phụ huynh học sinh thông báo với cô, gia đình ba người nhà họ sẽ đi du lịch xa, việc học bù đương nhiên huỷ bỏ. Như thế cũng hay, Tô Vận Cẩm không phải không muốn thả lỏng, cô có khoảng thời gian rảnh rỗi bấy ngày, chẳng lẽ thì Thẩm Cư An cũng sắp tốt nghiệp rồi, chỉ bằng dùng những ngày nghỉ này để hai người được ở bên nhau nhiều hơn.

Ngày đầu tiên của kì nghỉ 1-5 , Tô Vận Cẩm và Thẩm Cư An đã hẹn cùng nhau đi chùa Lục Dung. Lúc sáng sớm, Tô Vận Cẩm vừa mới sửa soạn xong xuôi, một người bạn cùng phòng ra ngoài ăn sáng về đã bảo cô: “ Vận Cẩm, bạn trai cậu đang đợi cậu dưới nhà kia ”. Mặt Tô Vận Cẩm nóng ran lên, cô vẫn chưa quen có người đặt cho Thẩm Cư An danh xưng ấy. Chẳng phải đã hẹn 9 rưỡi sao? Tô Vận Cẩm nhìn đồng hồ, còn chưa đến 9 giờ, rất ít khi thấy anh ấy nôn nóng thế này, cô thâm nhoẻn miệng cười, vội vã xuống nhà, không để ý đến vẻ bồn chồn của người bạn cùng phòng.

Xuống đến nơi, Tô Vận Cẩm ngó tứ phía đều không thấy Thẩm Cư An đâu, đang giữa lúc lơ ngơ thất lạc, ánh mắt cô vô thức lạc xuống lối đi bộ đối diện ký túc xá, thốt nhiên kinh ngạc. Cô chờ dần lắc lắc đầu, giấc mơ đêm qua lộn xộn quá, cô ngủ không được ngon, chẳng lẽ vì thế mà xuất hiện ảo giác? Đối tượng trong ảo giác trước mắt cô thậm chí xem ra còn cao hơn một chút so với con người ấy trong trí nhớ của cô.

Lúc này đáng lẽ cậu ta đang ở Bắc Kinh, hoặc đáng lẽ phải ở bên bố mẹ cậu ta .. Cậu ta có thể xuất hiện ở bất cứ nơi nào, duy chỉ không thể vào lúc này lại đứng ở dưới ký túc xá trường đại học của cô. Thế nhưng nếu không phải là cậu ta thì còn ai vào đây nữa ? Cậu ta vận áo phong quần jean giản đơn thông thả, chiếc ba lô khoác lệch trên vai đoán chừng là hành lý, mắt đã nhìn về phía cô. Trên khuôn mặt, ngoài vẻ mệt mỏi ra, vẫn là thần thái mà bấy nay Tô Vận Cẩm quen thuộc.

Trông thấy dáng vẻ không dám tin của Tô Vận Cẩm, Trình Tranh cũng không vội bước tới chỗ cô, hai người cứ thế cách một con đường không đến nỗi rộng lắm mà nhìn nhau đến vài giây, cuối cùng, Tô Vận Cẩm không dừng được đành phải đưa ra phản ứng trước, cứng cỏi bước sang.

“ Ơ .. thế, sao cậu lại ở đây?”, Tô Vận Cẩm đứng bên cạnh cậu ta , khó nhọc thốt ra một câu mở màn.

Trình Tranh hơi héch cằm lên, “ Làm sao, trường này là của cậu, người khác không được đến đây hả?”.

Tô Vận Cẩm vội vã lắc đầu, “ Tôi không có ý đấy, tôi.. vừa rồi bạn cùng phòng nói là bạn trai tôi đang chờ ở dưới nhà”.

“ Là tôi bảo đấy”, khoé miệng Trình Tranh lộ nét cười. “ Thế thì sao? Tôi phải hỏi đến mấy người mới ra được cậu ở phòng nào đấy. Còn nữa, con gái ở chỗ này làm sao mà đều có bộ dạng như chưa từng thấy đàn ông lần nào thế hả?”.

“ Chẳng thế nào cả, cậu đừng có ăn nói nhăng nhít”, Tô Vận Cẩm bắt giác cúi mặt xuống.

Trình Tranh khoanh hai tay trước ngực, nói “ Tô Vận Cẩm, tôi phát hiện ra rằng lúc nào ở trước mặt tôi cậu cũng rất cái vẻ nặng nợ kiếp trước ấy nhỉ..”.

Câu nói này đánh trúng chỗ yếu của Tô Vận Cẩm, cô cũng đang băn khoăn hồ hoặc, vì sao cứ nhìn thấy cậu ta bao nhiêu tự ti, e dè, hoảng loạn bấy nay thừa văng lại hết thấy ủa về với cô, lại còn một nỗi hổ thẹn ấy nấy khó gọi thành tên, khó nói thành lời, cô rõ ràng đâu từng nợ nần gì cậu ta.

“ Có phải trong lòng cậu cũng tự hiểu là cậu đã nợ tôi ”, cậu ta như thể nắm phép thần đọc được suy nghĩ , cố ý khom lưng xuống, ghé sát vào mặt cô, nói chậm rãi rành rọt .

Tô Vận Cẩm trong lòng thoáng chút giận dữ, quyết liệt đẩy cậu ta một cái, chuốc thêm cả tiếng cười giễu cợt của cậu ta , đang định nói gì đấy, phát hiện Trình Tranh nhìn sang một bên, cô cũng thuận thế nhìn sang, Thẩm Cư An áo trắng quần đen , dáng vẻ gọn gàng sạch sẽ, đứng cách đó không xa.

Tô Vận Cẩm mau lẹ lùi xa khỏi người Trình Tranh mấy bước, ra sức kìm lại nhịp tim đang dồn dập, để trông cô cũng không đến nỗi khác hẳn bình thường.

“ Anh đến rồi à ? ”, cô nói với Thẩm Cư An .

Nụ cười Thẩm Cư An vẫn ầm ập như thế , trong mắt anh không thấy có chút sóng dậy nào, “ Anh đoán chừng em sẽ chuẩn bị sớm hơn, thế nên cũng đến sớm. Em có bạn à?”.

Trình Tranh chậm chậm duỗi thẳng lưng, ánh mắt cảnh giác nhìn vào nam sinh tướng mạo khí chất thấy đều hơn người đang ở trước mặt.

“ Vận Cẩm, không giới thiệu chút à ? ”, cậu lạnh lùng cắt lời.

“Ồ”, Tô Vận Cẩm định thần lại, nhanh nhẩu giới thiệu hai người với nhau, “Đây là Thẩm Cư An...Cư An, đây là bạn học cấp III của em- Trình Tranh, đang học ở Bắc Kinh”.

Cô xưng hô với người kia thân mật như thế, lại còn vội vã vạch rõ quan hệ với cậu nữa, nỗi vui mừng khi mới trông thấy Vận Cẩm của Trình Tranh dần dà bị thứ cảm giác lo lắng khó nói nên lời thế chỗ mất.

“Anh ta là người yêu của cậu à?”, Trình Tranh hỏi, thế nhưng lại chờ đợi câu phủ nhận của cô. Nói không phải đi, mau nói không phải đi.

Tô Vận Cẩm không đáp, thế nhưng dáng vẻ đỏ bừng mặt khi cô nhìn Thẩm Cư An đã đem tới cho Trình Tranh câu trả lời chân thực nhất.

Trước đây vẫn thường nghe nói đau đớn có thể khiến người ta tan nát con tim. Trình Tranh chỉ luôn hừ mũi cười khẩy, thế nhưng con tim bị người ta vò xé hệt như lúc này, cậu cũng đành để nó vỡ tan, chứ chẳng thể cảm thấy gì khác được nữa.

Khó khăn lắm cậu mới hạ được quyết tâm không đối đầu với chính bản thân mình nữa, vượt ngàn dặm xa, băng qua quá nửa Trung Quốc, tới gặp cô gái cậu ngày đêm mong nhớ, không phải là chưa từng nghĩ tới tình huống xấu nhất. Nhưng như cậu dự tính, tệ nhất cũng chỉ là cô không thèm đếm xỉa gì đến cậu, chứ trước nay chưa từng nghĩ đến cô sẽ thuộc về một ai khác!

Đáng lẽ cậu nên lập tức rời bỏ, hoàn toàn lãng quên chuyến đi ngu xuẩn lần này cùng cả con người khiến cậu đau đớn này nữa, nhưng cái bướng bỉnh và kiêu ngạo ngấm vào xương tuỷ khiến cậu không mạnh động, lúc Thẩm Cư An mỉm cười chào hỏi cậu, cậu còn nặn ra được một nụ cười.

“Cậu tính đến đây du lịch?”, Thẩm Cư An hỏi.

“Cứ cho là thế, có họ hàng ở đây, tiện qua thăm bạn học cũ.Ồ, tôi không làm phiền đến hai người đấy chứ?” Trình Tranh miệng thì nói vậy, nhưng trên gương mặt thì không có đến một nửa vẻ nhận lỗi.

Tô Vận Cẩm có chút ngạc nhiên trước sự kiềm chế của cậu ta, nếu là trước đây, tính khí bốc hỏa của cậu ta chỉ e rằng đã phát tiết từ lâu rồi. Cô tự giải thích với mình rằng có lẽ là chính cô đã tự coi bản thân mình quan trọng quá, lại cứ ngỡ rằng cậu ta xuất hiện ở đây chỉ để tìm cô.

“Không sao, chúng tôi đang chuẩn bị đến chùa Lục Dung, chẳng biết cậu có hứng thú không?”.

“Hay quá, đằng nào thì tôi cũng không có gì bận”, Trình Tranh nhận lời ngay. Còn Tô Vận Cẩm thì ngớ ra, ai cũng nghe ra lời mời của cô chẳng qua là khách khí vẽ vờ thôi, ai ngờ rằng cậu ta lại nhận lời đi cùng thật.

4. Chương 07-08

Chương bảy

Bồ Tát cũng không biết được tôi buồn đến thế nào

Lần du ngoạn này trở thành thứ trải nghiệm mà Tô Vận Cẩm cảm thấy kỳ quái nhất từ trước tới nay, sánh bước cùng đi bên hai chàng trai xuất sắc là vậy. thế mà cô như ngồi trên thảm đĩnh, đã không biết Thẩm Cư An nghĩ ra sao thì chớ, đến Trình Tranh mà cô vốn ngỡ rằng nhìn qua hiểu ngay, cô cũng không tài nào đọc thấu cho được. Tô Vận Cẩm trong lòng khúc mắc, lại e nói nhiều càng hổ, nên từ đầu đến cuối rầu rầu im lặng, may có Thẩm Cư An ứng phó chừng mực, suốt chặng đường anh tỏ thái độ thân thiện, lựa từng lúc mà giới thiệu cho Trình Tranh về những phong cảnh, tập quán đặc sắc bản địa, không e dè không ngại ngừng, cứ thế ung dung tự tại. Trình Tranh cũng thể hiện xuất sắc vai diễn một thính giả, cơ hồ hết sức hứng thú với những gì Thẩm Cư An giới thiệu.

Chùa Lục Dung toạ lạc trên đường Lục Dung, tuy là ngày đầu tiên trong kỳ nghỉ dài, thế nhưng hương hoả trong chùa lại không đến mức náo nhiệt cho lắm. Sau khi bước vào cổng chùa, những mái chùa cổ cùng cây rừng âm u tịch mịch, đáng vẻ trang nghiêm, khiến cho lòng người bất giác lặng hẳn xuống.

Ba người vừa đi vừa ngắm nghía, nơi hương hoa thịnh nhất trong chùa đương nhiên vẫn là phía trước tượng Quan Âm, bất kể thời thế có biến đổi ra sao, những dự vọng người đời không thoả nguyện được vẫn cứ chất chồng như thế, bản thân chẳng thể làm được gì, chỉ đành cầu viện đến chư vị thần phật hư vô.

Thẩm Cư An vào chùa nương phép cửa chùa, theo chân các hương khách khác đi mua hương thấp, lần lượt đưa cho Tô Vận Cẩm và Trình Tranh. Trình Tranh không nhận, cật lực đầu bảo: “ Tôi không tin cái này”. Thẩm Cư An cười cười nói : “ Ai mà chẳng có những nguyện vọng không thể thực hiện được, nếu tin tưởng có thể làm cho cậu thấy vui vẻ hơn, thế thì việc gì phải không tin chứ? Nếu đã đến đây rồi, thì cứ thấp nén hương đi, người ta đồn là Quan Âm Bồ Tát ở đây linh nghiệm lắm, không chừng có thể thực hiện được nguyện vọng của cậu thật ấy chứ”.

Trình Tranh im lặng chốc lát, không ngoan cố nữa, đón lấy hương châm lên, cùng hai người kia rập đầu cung kính trước tượng thần, lần lượt viết vào sổ công đức họ tên và những việc sở cầu, sau đó đóng góp tiền hương hoa vào hòm công đức. Tô Vận Cẩm nhìn thấy Trình Tranh không chút chau mày rút từ túi quần jeans ra một tờ 100 tệ bỏ vào trong hòm , tự nhiên bảo : “ Chỉ cần bày tỏ ít tấm lòng là được rồi ”. Trình Tranh đáp lời: “ Tấm lòng của tôi đâu chỉ đáng một chút này”.

Thắp hương xong, Thẩm Cư An thấy Tô Vận Cẩm bị sức nóng của hương hun đến mức trán lấm lấm mồ hôi, bèn đề nghị sẽ ra ngoài cổng chùa mua nước. Tô Vận Cẩm muốn đi cùng anh, lại e bỏ lại Trình Tranh một mình trợ tại ở đây cũng không ổn. Thẩm Cư An đi ra rồi, chỉ còn lại Trình Tranh và cô- hai người đứng yên chỗ cũ, Tô Vận Cẩm bỗng cảm thấy hơi ngượng ngịu, không biết phải nói gì, cứ khách sáo với cậu ta cũng thấy kỳ quặc, nhưng trò chuyện thì lại không biết phải bắt đầu từ đâu, thế nên cứ giả bộ chăm chú ngắm nhìn khung cảnh xung quanh, một mình lảng quăng đi lại tứ phía. Không muốn ngoặt sang lối rẽ phía trước, cô bèn ra phía trước điện Lục Tổ 1 , ở đây lại có một dãy động thông thiên nữa.

1 Lục Tổ Huệ Năng (638-713): vị tổ thứ sáu của Thiền tông Trung Quốc, môn đệ và pháp tự của Ngũ tổ Hoàng Nhẫn.

Tô Vận Cẩm nhìn tượng Lục Tổ bên trong điện, xiêm y bay bổng , thần thái tuệ minh, sống động như thật , bất giác trong lòng nhớ đến điển cố trứ danh nói về sự ngộ đạo của vị Lục Tổ này, đang lúc xuất thần, nghe thấy có tiếng bước chân ai đó dừng ngay sau lưng cô, không cần ngoái đầu lại cô cũng thể cảm nhận đó là ai.

“ Cậu vào đây làm gì”, cậu ta hỏi.

“ Tôi đang ngắm tượng Lục Tổ, có lẽ chỉ có tuệ căn trời sinh như Lục Tổ mới có được nét thần thái vượt thoát hết thảy như thế này. ” Tô Vận Cẩm ngắm nhìn tượng Lục Tổ.

“ Thế nhưng chẳng phải ai cũng là Lục Tổ được”. Trình Tranh chậm chậm bước đến bên cô.

Tô Vận Cẩm trong lòng bỗng dậy lên thứ cảm giác bất hảo, “ Trình Tranh , cậu về đi ”.

“ Tại sao phải về ? Tôi còn phải xem cho rõ ràng đã. Tôi vốn ngỡ rằng cậu vẫn chưa biết cách yêu người khác , hoá ra chỉ là cậu không biết cách yêu tôi. Cậu có thể vì việc Tử Dục đã có bạn gái mà thất vọng đến thế, có thể tìm thấy một anh người yêu như ý ở trong trường nhanh chóng đến vậy, tại sao lại tiếc rẻ không cho tôi một lời hứa hẹn?” Khuôn mặt cậu ta bị ngược sáng, nhìn không rõ đáng vẻ ra sao.

“ Cậu muốn hứa hẹn ra sao chứ ? ” Tô Vận Cẩm quay ngoắt người, van gay vào long cậu ta. Chỉ cách một lớp áo phông mỏng manh, cô có thể cảm thấy hơi ẩm trên cơ thể cậu ta, cả hơi thở của riêng mình cậu ta nữa. Hơi thở này sao thân thuộc đến thế, tựa hồ quay trở lại mùa hè năm ấy, chỉ cần cô quay đầu lại, là có thể nhìn thấy cậu ta ngay.

Trình Tranh dang hai tay ôm lấy cô, bất chấp phết tay mà nói: “ Cậu không yêu tôi cũng được, nhưng dựa vào cái gì mà hôn tôi rồi lại bỏ rơi tôi, như thế là thế nào?”.

“ Buông ra, buông ra! Bồ Tát đang nhìn đấy.” Tô Vận Cẩm hất ngay cánh tay cậu ta đang ôm vòng lấy cô.

“ Thế nhưng Bồ Tát cũng không biết được tôi buồn ra thế nào”, Trình Tranh uể oải thông tay xuống, nổi uất ức trào lên. “ Vận Cẩm, tôi đến đây chỉ để tìm cậu thôi, ít nhất thì cậu nói cho tôi biết, tôi có chỗ nào không tốt ”

Đây là lần đầu tiên Tô Vận Cẩm chứng kiến anh chàng Trình Tranh trước nay cứng cỏi lại tỏ ra yếu ớt trước mặt cô, bất giác thấy buồn bã. Cô luôn cho rằng cậu ta tâm tính trẻ con, khi xưa gây chuyện một chập rồi sẽ quên ngay, ai ngờ bao nhiêu lâu như thế, cậu ta vẫn cứ tìm đến.

“ Không phải là cậu có chỗ nào không tốt, ngược lại cậu quá tốt, chúng ta không hợp với nhau ”.

“ Đây là cái lý lẽ quái quỷ gì thế ? Thế Thẩm Cư An thì hợp hay sao?” Cậu ta bất bình bẻ lại.

Trình Tranh bị chọc cho đau, khẩu khí quay trở lại ngang ngược như xưa, “ Tôi không quan tâm, dù sao thì cậu cũng không thể đối với tôi thế này được. Tối hôm nay cậu nói cái gì mà “ cái này trả lại cho cậu”, tôi nói cho cậu biết, cậu trả lại không hết được đâu! ”.

Tô Vận Cẩm im lặng nhìn cậu ta, đây mới là Trình Tranh mà cô vốn quen, cô ghét nhất cậu ta quen thói cả vú lấp miệng em, bất kể lý lẽ cứ ngỡ rằng mình có được mọi thứ là chuyện đương nhiên. Cô cứ nghĩ là cậu ta đã khác xưa, thực ra cậu ta chẳng thay đổi một chút nào hết.

Cô vượt qua cậu ta, chẳng hé một lời bước ra khỏi điện Lục Tổ, vừa hay trông thấy Thẩm Cư An xách mấy chai nước suối đi về phía này. Trông thấy nụ cười rạng rỡ của Thẩm Cư An, Tô Vận Cẩm như thể người sắp chết đuối nhìn thấy bờ, cả con tim đến lúc này mới yên ổn trở lại.

Mấy ngày tiếp theo, Trình Tranh đều bày tỏ muốn Tô Vận Cẩm đưa cậu đi loăng quăng đây đó. Cậu ta lấy tư cách bạn học cũ để đưa ra yêu cầu như thế, Tô Vận Cẩm cũng không tiện từ chối. Nhưng từ sau khi ở chùa Lục Dung về, cô đều cố gắng tránh ở một mình cạnh cậu ta, mỗi lần đi ra ngoài chơi đều kéo theo Thẩm Cư An. Hơn thế thái độ của cô đối với Trình Tranh từ đầu đến cuối đều điềm đạm bình thản, bất kể cậu ta nói bóng gió thật giả ra sao, cô vẫn một mực không hề lay động.

Thẩm Cư An dường như không mấy may phát giác ra thứ không khí kỳ quặc cuộn lên giữa Trình Tranh và Tô Vận Cẩm. Mỗi lần Tô Vận Cẩm hẹn anh cùng ra ngoài dạo chơi, Cư An đều hăm hờ đi. Cũng may nhờ khả năng nhìn xa trông rộng và tiết chế tình cảm của anh, cảnh ba người đồng hành lạ đời thế này không đến nỗi trở lên sượng sùng ngượng ngịu.

Mấy ngày trôi qua như thế, tâm ý Trình Tranh cơ hồ cũng dần dà nguôi lạnh. Đến ngày thứ năm, cậu ta nói với Tô Vận Cẩm và Thẩm Cư An rằng hôm sau sẽ trở lại Bắc Kinh. Tô Vận Cẩm trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm, vậy nên giữ phép lịch sự, tối hôm ấy cô cùng Thẩm Cư An cùng tổ chức bữa tiệc tiễn chân cậu ta ở một tiệm ăn nhỏ ngay gần trường.

Từ đầu đến cuối bữa ăn, Trình Tranh đều tỏ ra trầm lặng khác thường, rầu rầu cạ mấy cốc bia với Thẩm Cư An, tâm tư không được cải thiện. Nhìn thấy dáng vẻ này của cậu ta, Tô Vận Cẩm thấy không đành lòng, nhưng cũng không tiện nói điều gì, nếu cô đã không định đáp lại tình cảm của cậu ta, thì cũng không nên mang lại chút kỳ vọng nào hết, như thế mới là phương cách tốt đẹp nhất cho cả hai người. Con người Trình Tranh, chẳng qua là chưa từng nếm trải thứ tư vị muốn có mà chẳng đạt được, qua đợt này rồi, đợi đến khi cậu ta nghĩ được đâu ra đấy, Tô Vận Cẩm đối với cậu ta cũng chỉ là một câu chuyện đùa chẳng hơn.

Ba người ăn uống trong im lặng hồi lâu, gần đến lúc tàn cuộc, Trình Tranh chủ động nâng cốc bia của mình lên, tỏ vẻ lịch sự hiếm có nói với hai người: “ Đa tạ hai người mấy ngày hôm nay đã thu xếp thời gian đi cùng với tôi, nếu như có làm phiền thì tôi xin dùng cốc bia này tạ lỗi, những thứ khác thôi không nói, hy vọng các vị cạ cùng tôi cốc này”.

Thẩm Cư An nâng cốc lên nói: “ Đừng nên nói thế, cậu là bạn học cũ của Vận Cẩm, chúng tôi đem hết tấm lòng chủ nhà ra cũng là việc nên làm mà”. Anh liếc sang Tô Vận Cẩm, chỉ thấy cô mặt mũi căng thẳng nhìn cốc bia đầy ngật.

“ Tửu lượng của em không tốt, có thể miễn cho em được không?” Tô Vận Cẩm nhăn nhó nói.

Trình Tranh nhìn chằm chằm vào cô: “ Đây là cốc bia lần đầu tiên tôi mời cậu, đến cả một yêu cầu này thôi cậu cũng từ chối sao? ”.

Cậu ta đã nói như thế này, Tô Vận Cẩm muốn uống cũng không được, mà không uống cũng chẳng xong.

Lúc này, Thẩm Cư An đã uống cạn bia trong cốc của mình, đón lấy cốc bia từ trong tay Tô Vận Cẩm, điềm đạm nói với Trình Tranh: “ Nếu không phạt lòng cốc này tôi uống cạn thay Vận Cẩm.”

Khoé môi Trình Tranh hơi nhếch lên, giọng điệu thoát cứng rắn: “ Đây là việc giữa tôi và cô ấy, chỉ sợ anh gánh thay không nổi ”.

Về yên ổn bề ngoài gắng duy trì bấy lâu đã bị cái bất cần của Trình Tranh phá tan, Tô Vận Cẩm không ừ hữ gì, giằng ngay lấy cốc bia từ tay Thẩm Cư An, ngửa cổ lên uống. Bình thường cô không động đến một giọt nước, cốc bia đầy đến ngọn uống được một nửa đã có vẻ muốn ợ ra, đến Thẩm Cư An cũng nuốt mỗ hôi lo sợ cho cô, thế nà cô vẫn gồng mình uống cạn, cuối cùng sắc mặt chấp, rồi ho sù sụ không dứt, cả khuôn mặt đỏ gay, mắt cũng ứa lệ Thẩm Cư An vội vã đưa giấy ăn. Cô đặt mạnh cái cốc đã trống trơn lên mặt bàn, vừa ho vừa nói với Trình Tranh: “ Thế này cậu đã vừa ý chưa ”.

Trình Tranh đưa mắt lạnh lùng theo dõi diễn biến của hoạt cảnh trước mắt, bỗng nhiên mỉm cười nói với Thẩm Cư An: “ Anh xem, cô ấy cứ cứng đầu cứng cổ thế này đây, không thể chọc giận được tí nào ” .

Thẩm Cư An vỗ vỗ lưng Tô Vận Cẩm, nhìn thấy cô đã hồi người ,mới thản nhiên đáp lời: “ Tôi lại thích nhất tính cách này của cô ấy ”.

Trình Tranh tiếp lời anh : “ Nhưng nhiều lúc cái kiểu nặng nề đều không ưa của cô ấy thật khiến người ta bầm gan tím ruột ”.

“ Cũng không đến nỗi đâu, tính cách Vận Cẩm ngoài nhu trong cương, chỉ cần cậu dành cho cô ấy đủ sự tôn trọng , thì cũng không đến nỗi khó sống lắm”.

Tô Vận Cẩm mắt trông hai con người này cứ đối đáp bình luận này kia coi như không có sự tồn tại của cô, trong lòng có đôi chút không thoải mái, nhưng chẳng tiện xen vào.

“ Anh quen Tô Vận Cẩm cũng chưa được bao lâu nhỉ? thế mà có vẻ rất hiểu cô ấy”.

“ Thực ra , để thấu hiểu một con người , đâu chỉ cần mỗi thời gian”.

Trình Tranh lại cười bảo: “ Nếu như anh đã hiểu cô ấy đến thế, liệu có thể thay cô ấy trả lời một câu khiến tôi trăn trở rất lâu không?” Cậu ta nói đến đây, Tô Vận Cẩm đã ít nhiều đoán được câu tiếp theo, Trình Tranh không đếm xỉa gì đến ánh mắt cảnh cáo mà cô ném sang, tiếp tục nói : “ Bấy nay tôi vẫn không nghĩ ra nổi,từng có một lần, cô ấy hôn tôi ngay trên đường , trước mặt bao nhiêu người qua kẻ lại, rồi bỏ mặc tôi ở chỗ đó, về sau không có liên hệ gì với tôi nữa, việc này rốt cuộc là tại sao?”.

“ Trình Tranh , cậu ...” Tô Vận Cẩm tức đến nỗi lại ho sặc sụa.

Thẩm Cư An nhìn Trình Tranh , im lặng một hồi, không nổi giận cũng không hỏi tiếp, chỉ nắm lấy bàn tay Tô Vận Cẩm đang chống trên bàn, đáp rằng: “ Nếu Vận Cẩm không bằng lòng trả lời câu hỏi của cậu, tôi nghĩ nhất định là vì chuyện cậu nói đấy cũng chỉ là mộ sự hiểu lầm. Một nụ hôn có thể có rất nhiều hàm ý, cũng như những lúc cô ấy hôn tôi vậy, trước nay tôi chưa bao giờ cần phải hỏi tại sao”.

Nét cười của Trình Tranh cứng đờ nơi khoé môi, đêm khuya nóng nực ẩm ướt tiết thẳng năm, thế mà cậu cảm nhận cái lạnh đang từ từ thấm vào tận xương tủy. Cậu nghĩ, có lẽ mình thua thật rồi, cứ cho là chưa bao giờ chịu thừa nhận, nhưng đã nói đến nước này rồi, đối thủ cứ thế nhẹ nhàng mây gió mà bốn lạng địch nổi vạn cân, còn cậu thì đã tan tác chẳng còn quân tướng gì.

Có lẽ người bạn tâm nhiều hơn sẽ vĩnh viễn là kẻ thua cuộc.

Hồi lâu cậu mới ên tiếng , giọng nói khản đặc đến nước bản thân mình cũng thấy lạ: “ Tô Vận Cẩm, cậu gốc vẫn hoàn gốc, nhưng chọn bạn trai thì lại có chút tinh đời.”

Tô Vận Cẩm nhìn cậu ta chằm chằm không nói một lời gương mặt đỏ lựng khác thường, nhưng không phải là e thẹn hay giận dữ. Hơi men của cốc bia ấy đủ khiến một người tửu lượng không mấy cao như cô cảm thấy tất thấy xung quanh đều mờ nhoà hư thực.

Ngón tay Trình Tranh gõ gõ từng nhịp trên mặt bàn, mang chút vẻ thờ ơ lãng đãng: “ Bạn trai của cậu xuất sắc như thế, chẳng trách dễ dàng được Vinh Khải tuyển vào? ”.

“ Vinh Khải? Làm sao cậu biết được? ” Tô Vận Cẩm lắc lắc đầu , kể cả lúc ý thức đôi phần lơ mơ như thế này, cô vẫn nhớ rằng mình chưa bao giờ nhắc đến việc này với Trình Tranh.

“ Nói thì cũng trùng hợp ,lúc đầu chẳng phải tôi đã từng bảo với cậu đấy thôi, tôi qua đây thăm họ hàng không phải là lừa cậu đâu. Chương Vĩnh Khải là ông ngoại tôi, tập đoàn Vĩnh Khải là đặt theo tên của ông, ông ngoại sau khi qua đời, đã để lại toàn bộ sản nghiệp cho hai người con. Chị gái duy nhất của Chương Tấn Manh- người hiện đang nắm giữ tập đoàn Vĩnh Khải- chính là Chương Tấn Nhân, mẹ tôi. Mẹ cũng vì bố tôi mà phải cư trú lâu dài ở tỉnh khác, tôi cũng sinh ra ở đó , thế nên mới tình cờ gặp được Tô Vận Cẩm là cậu đây. Ồ, đúng rồi, Thẩm Cư An , anh không muốn biết là ai nói về anh với tôi hay sao?”

Tay cậu vẫn gõ nhịp trên mép bàn, thứ âm thanh có hồi luật gõ đều đều khiến cho Tô Vận Cẩm lòng dạ rối bời, lời của cậu ta từng câu từng từ rành rọt lọt vào tai, thế mà cô dường như chẳng hiểu chút nào cả, ánh mắt thần thờ vô cùng. Cô chỉ biết rằng bàn tay đang nắm lấy tay cô bỗng nhiên siết chặt hơn, trong cơn mơ màng lao đảo, trong lòng cô cuộn lên thứ dự cảm chẳng lành, chẳng lẽ sẽ có thứ gì đó vì những việc xảy ra hôm nay mà thay đổi.

Trình Tranh nhìn thấy trong mắt Thẩm Cư An thoáng loé lên nét kinh ngạc, biết rằng những lời vừa rồi của mình không phải không có tác dụng. Trong lòng không hề cảm thấy chút vui sướng nào. Đây là một đòn phản kích tuyệt vọng trong lúc đã thua không thể lui thêm bước nào nữa, cứ cho là đã làm tổn thương đến đối thủ, đến chỗ đứng của bản thân cậu cũng chẳng thể trở lại được nữa, không cần đến Tô Vận Cẩm khinh bỉ cậu, đến bản thân cậu cũng cảm thấy nhục nhã vì cái hèn hạ của chính mình. Thế nhưng cậu không thể để tâm quá nhiều như thế được, cô ta luôn bảo cậu không có lý lẽ gì hết, giờ thì cậu cho cô ta thử nghe lý lẽ của cậu đây. Đàng nào thì cậu cũng không thể trở mặt trông bọn họ tình ý mặn nồng còn bản thân chỉ một mình liếm láp vết thương.

Thẩm Cư An rất nhanh chóng lấy lại thần thái tự nhiên, anh để Tô Vận Cẩm đang nửa thức nửa ngủ tựa lên bờ vai mình, lặng lẽ nói với Trình Tranh: “ Hoá ra là vậy. Đúng là máu thịt một nhà, cậu làm tôi một lần nữa chứng kiến cái “ tự tin” riêng có trong huyết thống Chương gia nhà các người. Rất tiếc ,những cái cậu nói ở đây chẳng thay đổi được gì hết, điều duy nhất có thể khiến tôi từ bỏ Tô Vận Cẩm chỉ có thể là lựa chọn của chính cô ấy. Xin lỗi, Vận Cẩm uống nhiều rồi, tôi phải đưa cô ấy về ký túc xá ”.

Trình Tranh nhìn Tô Vận Cẩm đang yên lành nhắm mắt tựa trên người Thẩm Cư An, cậu biết lựa chọn của cô sẽ chẳng thể là cậu. Đúng như Thẩm Cư An vừa nói , nụ hôn tối hôm ấy chỉ là ngộ nhận của cậu mà thôi, cậu chán nản nhìn Thẩm Cư An gọi tính tiền, sau đó nửa ôm nửa dìu Tô Vận Cẩm để đi về.

Lúc Tô Vận Cẩm vừa mới đứng dậy, thân người đang tựa trong lòng Thẩm Cư An khẽ động dậy, dường như vô thức thốt từ miệng ra hai chữ.

Lời nói của cô không lớn, thế nhưng đủ khiến cho hai người đàn ông ngay bên cạnh cùng một lúc đờ ra như hoá đá.

“ Trình Tranh.. ”.

Sáng hôm sau, Tô Vận Cẩm thức dậy trên giường ký túc xá giữa một trận đau đầu đầu rã rời, cô nửa ngồi trên giường, những ký ức buổi tối hôm trước cứ khi liên khi đứt tràn về trong óc cô, cô vẫn nhớ cô uống rất nhiều, hình như là Thẩm Cư An đưa cô về.

Cô vừa bước xuống giường ,vừa bóp trán đi rửa mặt mũi, bạn cùng phòng Tiểu Văn cười ám muội hỏi: “ Vận Cẩm, tối qua cậu uống bao nhiêu thế? Say sưa đến mức này”.

“ Một cốc bia”.

Tiểu Văn chớp mắt, “ Một cốc bia mà cậu ra nông nổi này? Hí hí, có điều nói đi cũng phải nói lại, nếu mà có anh chàng đẹp trai như thế đưa về, chẳng cần giọt rượu nào tớ cũng say bí tỉ”.

Tô Vận Cẩm cười cười, chăm chú vào rửa mặt súc miệng. Ai ngờ Tiểu Văn hứng thú tới mức từ giường mình nhồm dậy, đi ra bên cạnh thúc thúc khuỷu tay vào cô, “Này, nói thật đi, anh chàng đẹp trai tối hôm qua ở đâu ra đấy?”.

“ Tối hôm qua đưa tớ về là..”

“ Cứ giả vờ mãi cũng chả giống đâu”,Tiểu Văn trách. “ Anh ta chắc không phải ở trường mình, tớ thừa biết trường mình làm sao mà sinh ra được kiểu nam sinh hay ho như thế. ”

“ Hay ho như thế nào?” Tô Vận Cẩm dứt khoát bỏ cái khăn mặt trong tay xuống.

“ Cũng khó miêu tả lắm, tóm lại là người ngợm không chê vào đâu được, khuôn mặt thì đúng kiểu tố thích.. À, hình như chính là anh chàng mà Tiểu Lộ nói, hôm trước tự xưng là bạn trai của cậu ở dưới nhà ý. Thế rồi cuộc ai mới là ...”.

Tiếp sau đó Tiểu Văn nói những gì, Tô Vận Cẩm đã hoàn toàn không có chút ấn tượng nào nữa, cô lập bập thay quần áo, nhằm thẳng ký túc xá của Thẩm Cư An mà đi, không làm sao gạt bỏ nỗi mối hồ nghi trong lòng. Rõ ràng cô nhớ đến lúc cuối mình vẫn ngã trên vai Thẩm Cư An, anh chẳng có lý do gì để giao cô cho Trình Tranh đưa về ký túc xá cả, lẽ nào tối hôm qua có chuyện gì đó mà cô không biết?

Sau khi chạy đến ký túc xá của Thẩm Cư An, thấy bạn cùng phòng bảo anh đã ngoài, Tô Vận Cẩm chẳng nghĩ ngợi gì chạy thẳng đến thư viện. Từ trước đến nay chưa bao giờ cô nôn nóng muốn trông thấy Thẩm Cư An như thế này, cô muốn biết tối hôm qua rốt cuộc là có chuyện gì.

Quả nhiên , Tô Vận Cẩm đã tìm thấy anh ở chỗ cũ trong thư viện. Lúc cô bước đến, Thẩm Cư An đang vui đùa vào đồng sách vở, trông thấy cô cũng không tỏ vẻ ngạc nhiên, chỉ mỉm cười với cô như mọi khi, bảo: “ Em đến đây à, tỉnh rượu chưa, trong người có chút khó chịu chỗ nào không?”

Tô Vận Cẩm ngồi xuống bên cạnh anh, hỏi thẳng thừng: “ Tối qua tại sao người đưa em về lại là cậu ta? ”.

Thẩm Cư An nhìn cô nói: “ Như thế không được hay sao?”.

“ Là ý gì?”, Tô Vận Cẩm trừng mắt.

Thẩm Cư An không nói gì, nghĩ đoạn , chậm chậm sát lại bên cô, trước khi cô kịp phản ứng, anh đã hôn phớt qua môi cô, nụ hôn nhẹ nhàng tựa chồn chuồn đập nước, sau đó lại lui người ra, “ Vận Cẩm, anh phát hiện ra là từ hồi chúng mình ở bên nhau, anh chưa từng hôn em bao giờ”.

Tô Vận Cẩm ít nhiều đã hiểu ra, “ Anh vẫn còn để bụng những lời cậu ta nói, lần đó em chỉ là ... ”

“ Không cần giải thích ”, Thẩm Cư An nhẹ nhàng cắt ngang lời cô. “ Anh đã nói là sẽ không vì lời lẽ nào của bất cứ ai mà từ bỏ em, huống hồ chuyện đã qua rồi cũng chẳng cần nhắc lại”.

“ Thế thì tại sao? Em không tin nguyên nhân ở chỗ cậu ta là cháu của Chương Tấn Mạnh”.

Thẩm Cư An cười cười, không trả lời câu hỏi này, chỉ bảo : “ Vận Cẩm, anh hiểu em , có một số chuyện em giấu được Trình Tranh, giấu được chính bản thân em, thế nhưng không giấu nổi anh đâu. Anh trước nay đều không nói thẳng ra, là bởi vì anh vẫn nghĩ rằng em có thể bỏ qua được , thế nhưng đến giờ anh mới phát hiện ra rằng có lẽ đây chẳng phải là chuyện dễ dàng.”

“ Đúng , cậu ta đã từng nói... Thế nhưng nếu em muốn ở bên cậu ta thì chẳng phải đợi đến tận bây giờ”, Tô Vận Cẩm khó nhọc giải thích , cô giận bản thân vùng mồm vùng miệng đến lúc quan trọng không biết phải nói năng ra sao để đối phương hiểu được lòng mình.

Thẩm Cư An tỏ ra gay gắt hiếm thấy, “ Em không muốn ở bên cậu ta, là bởi vì em không yêu hay là không dám.”

“ Em không yêu cậu ta” Tô Vận Cẩm cứng cỏi đáp.

Thẩm Cư An lắc đầu. “ Thế thì em yêu anh ư? Cái em yêu chỉ là thứ mục tiêu mà em muốn đạt tới hay là con người Thẩm Cư An thực sự? ”.

“ Em không hiểu anh đang nói gì”, Tô Vận Cẩm thốt lên đau xót, đã rơm rớm nước mắt.

“ Em hiểu đấy, Vận Cẩm , anh biết khi ở bên anh em cảm thấy rất dễ chịu, anh cũng như thế, là bởi vì xét ở một mức độ nào đó chúng mình giống nhau. Thế nhưng đây không phải là tình yêu, anh cũng có cái kiêu ngạo của anh chứ. ”

Tô Vận Cẩm cắn chặt môi, kìm nén, cứng cỏi không để nước mắt ứa ra, khăng khăng hỏi: “ Nhất định là cậu ta đã nói cái gì rồi, rốt cuộc cậu ta nói gì với anh? Nói cho em ngay!”.

Thẩm Cư An lặng thinh, dường như đến đây lời đã cạn.

“Được rồi, anh không nói, em đi hỏi cậu ta”.

Chương 8

Nếu tôi đồng ý thay đổi, thì em sẽ bằng lòng chứ?

Tô Vận Cẩm xông ra khỏi thư viện, nhắm thẳng hướng ngoài trường, trên đường đụng mặt bạn cùng lớp cũng chẳng để ý chào hỏi gì hết, trong lòng chỉ có duy nhất một suy nghĩ: tìm ra Trình Tranh, hỏi cho rõ đầu đuôi sự tình.

Cô đoán chừng giờ này Trình Tranh vẫn chưa rời đi. Cậu ta ở một căn hộ tập thể nhỏ nằm trong khu vực đất đỏ nội ô, bảo là họ hàng để không, mấy hôm trước còn dẫn Tô Vận Cẩm và Thẩm Cư An qua chơi, thế nên Tô Vận Cẩm vẫn nhớ đường đến đó.

Đến nơi ở của Trình Tranh, Tô Vận Cẩm cơ hồ lấy cả nắm đầm đập mạnh vào cửa. Cửa mở ra rất nhanh, Trình Tranh mang vẻ mặt ngạc nhiên vui sướng xuất hiện ở cửa ra vào, vẫn chưa kịp mở miệng, đã bị Tô Vận Cẩm tiến lên bịt một cái tát nảy lửa.

Cô thật sự dồn sức vào tay, cái tát ấy vừa trúng lại vừa mạnh. Trình Tranh ngỡ ngàng tức tối ôm lấy một bên mặt, quát lớn: “Cậu uống nhầm thuốc gì thế hả?”.

Không hiểu sao, bao nhiêu nước mắt kìm nén của Tô Vận Cẩm sau khi nhìn thấy cậu ta xong thì xối tung như đê vỡ. Cô như thể hoàn toàn không trông thấy cơn tức giận của Trình Tranh, thoắt đã không còn vẻ im lặng hiền hòa bấy lâu, vừa túm chặt áo cậu ta, tay dấm chân đá túi bụi, vừa hét lên: “Đồ khốn, đồ khốn, cậu đã nói gì với anh ấy?”.

Trình Tranh vừa che đầu che mặt vừa lui vào trong phòng, miệng la oai oái: “Đừng đánh nữa, sự nhẫn nại của tôi có chừng mực thôi đấy, ai ui...”. Móng tay Tô Vận Cẩm sượt qua cằm cậu, có đọng một vết máu. Cậu đột nhiên bị đau, lại sợ đánh lại làm đau cô, đành nhất quyết túm chặt lấy hai tay cô, khiến cô không động cựa gì được.

“Nhà có tiền là ghê ghớm lắm sao?”. Tay Tô Vận Cẩm không giằng ra được, cơn bực tức càng không có chỗ nào xả ra, co gối húc thẳng vào cậu. Trình Tranh kêu “oái” một tiếng, đau đến gấp cả lưng, bốc hỏa dùng dùng lấy hết sức quăng cô lên một chiếc sofa ở sát cửa nhất, dùng hết tay chân đè nghiêng cô xuống, kinh ngạc tức tối gào lên: “Khốn khiếp! Cậu ác vừa thôi, muốn cho tôi đoạn tử tuyệt tôn hay sao?”

Tô Vận Cẩm lúc này đã hoàn toàn bị Trình Tranh khống chế, muốn phũ miện chửi ầm lên nhưng khổ nỗi lại chẳng tìm được từ ngữ đủ độc địa, chỉ đành khóc mà nói một câu: “Phải làm thế nào cậu mới buông tha cho tôi, muốn bắt nạt tôi đến bao giờ?”. Sau đó cô cứ thế khóc lóc nức nở, cứ như là bao nhiêu buồn bã vì vượt mất Thẩm Cư An, không cam lòng vì bị Trình Tranh o ép từ hồi trung học cùng bao nhiêu dằn vặt, ức chế từ bấy lâu nay đều hết thảy hóa thành nước mắt tuôn ra.

Trình Tranh ái ngại nhìn Tô Vận Cẩm đang ở ngay dưới thân mình khóc văng lên như đứa trẻ, lại tinh mắt phát hiện ra hàng xóm nghe thấy động tĩnh ở bên này, thò đầu vào qua cánh cửa không đóng, trông thấy cái cảnh khiến người ta dễ nghĩ ngợi liên tưởng xa xôi này đã lập tức biến mất nhanh như bay, anh chàng không nén nổi cười khổ sở.

Không biết mất bao lâu, Trình Tranh phát hiện ra khoảng áo phong trước ngực mình đã bị nước mắt của cô thấm vào ướt nhẹp, Tô Vận Cẩm như thể đã kiệt cùng sức lực trong một trận khóc lóc vật vã, tinh thần hoảng hốt, hơi thở gấp gáp, cũng quên cả giày giũa.

Cô không ngờ rằng mối tâm giao tha thiết với Thẩm Cư An vừa mới bắt đầu nảy nở đã vội tan tành không rõ nguyên do như thế này, lòng dạ trống rỗng, chẳng biết làm sao cho phải.

Cô khóc lóc xong đã bình tĩnh trở lại, hai người nhất thời chẳng nói năng gì, chỉ nghe thấy hơi thở có phần nặng nhọc của người kia. Tô Vận Cẩm lúc này mới phát hiện ra tư thế mà Trình Tranh đè cô xuống sofa thật là ám muội.

“Cậu cút sang một bên cho tôi nhờ”, Tô Vận Cẩm vừa tức giận vừa xấu hổ, nói với con người đang đè lên người cô.

“Khốn khiếp, cậu vẫn còn mặt mũi bắt tôi cút đi cơ à, vừa rồi cậu khóc như là bị hãm hiếp ấy, làm tôi rơi rụng hết cả mặt mũi rồi còn đâu”.

“Cậu nói linh tinh cái gì, cậu không nói nổi một câu tử tế” Tô Vận Cẩm nghiêng răng đá cho Trình Tranh một phát.

Lần này Trình Tranh nhanh nhạy né được bộ phận “quan yếu”, cúi điên lên bảo: “Cậu dám đá nữa à! Từ đầu tôi đã biết thừa con gái con đũa như cậu bình thường trước mặt người khác thì nền nã dịu dàng, thực ra rất đồ chanh chua đánh đá”.

Cậu nghiêng răng xoa xoa vết thương ở dưới cằm, “Đánh tôi à? Từ bé đến lớn bố mẹ tôi còn chưa dám động đến một ngón tay của tôi đâu, cậu giỏi đấy, vừa đến cửa chưa hỏi han ngọn ngành gì đã cho tôi một trận đánh dầm điên cuồng, lại còn bạt tai tôi nữa, thật tức chết đi được, nếu không phải là nể tình cậu...thì tôi sớm đã...”.

“Cậu sớm thế nào?”, Tô Vận Cẩm cười nhạt, lại nhớ tới tình cảnh sang nay với Thẩm Cư An, trong ngực dội lên một cơn đau thắt. “Cậu có gì mà không gây ra được, Trình Tranh, đồ tiểu nhân bần tiện, rốt cuộc cậu đã làm được việc gì tốt đẹp chứ?”.

Trình Tranh nói: “Tôi bần tiện, còn anh chàng Thẩm Cư An của cậu thần thánh đến cỡ nào chứ?”.

“Là ý gì?”, Tô Vận Cẩm tức tối vặn lại.

“Cậu hỏi tôi là tôi nói với anh ta cái gì hả? Những lời tôi nói đều là lời nói thật, thêm nữa câu nào câu nấy đều là nói trước mặt cậu hết, xưa nay chưa từng bày trò xấu xa sau lưng người khác bao giờ”, cậu thở một hơi, tiếp tục nói, “Với lại, cứ cho là tôi nói cái gì đi nữa, nếu là đàn ông thì anh ta nên thẳng thừng chính trực mà khiêu chiến với tôi đây này, chứ không phải co rúm một chỗ, thờ ơ vứt bỏ cậu, đây là biểu hiện anh ta yêu cậu đấy hả, anh ta có yêu cậu hơn tôi không?”.

Đây chính là chỗ Tô Vận Cẩm không muốn đối mặt, cô nhắm mắt lại, “Bất kể ra sao đi chăng nữa, cũng đều do cậu hại cả, tại sao cậu lại muốn tới để đảo tung cuộc sống của tôi, nếu cậu không xuất hiện, tôi đã sống rất yên ổn rồi”.

“Thật không?”, Trình Tranh nhườn mày, ghé miệng sát bên tai cô hỏi, “Cậu sống rất yên ổn đấy hả? Thế thì lúc say cậu gọi tên tôi làm quái gì?”.

Tô Vận Cẩm lập tức mở to mắt, kinh hãi, “Cậu nói láo! Không thể thế được”.

“Tôi nói láo? Có giỏi thì đi hỏi Thẩm Cư An ấy, anh ta là nhân chứng tốt nhất.” Trình Tranh bắt đầu lộ vẻ đắc ý trên khuôn mặt.

Đầu óc Tô Vận Cẩm nao nao hoảng hốt tưởng lại, nhưng không hề có chút manh mối nào, nhưng vẻ mặt của Trình Tranh lại không giống nói dối.

Lúc say mình đã gọi tên cậu ta thật sao? Rốt cuộc là vì có gì đây, cô ngượng ngùng nghĩ, sau đó tự biện giải: “Khi đó thần trí không minh mẫn lời nói ra làm sao mà kiểm soát được, thêm nữa, tôi gọi tên cậu là vì tôi ghét cậu”.

Trình Tranh nghe thấy, cười mồm mỉm bảo: “Cậu ghét tôi chứ gì? Vừa hay, tôi cũng ghét cậu, mà còn ghét từ lâu lắm rồi cơ”.

Môi cậu ta áp sát vào tai Tô Vận Cẩm, hơi thở trong từng lời nói tỏa ra nóng ran trên khuôn mặt cô, khiến cô mặt đỏ ửng, tim đập rộn, lấy hết sức đẩy cậu ta ra, “Bảo cậu ngồi dậy đã nghe chưa đồ lưu manh”.

“Thế này mà đã là lưu manh à? Thế thì còn có kiểu lưu manh hơn cơ”. Trong đồng tử của Trình Tranh dâng lên thứ cảm giác mê mê cô chưa từng quen thuộc, cậu ta thuận thế áp bàn tay cô đẩy cậu ta vào trước ngực mình, bàn tay kia ôm lên mặt cô, đặt môi lên môi cô, lời cô muốn nói đã bị cậu ta nuốt chửng vào miệng. Không giống như hai lần trước chỉ môi chạm môi đơn thuần, trong khoảnh khắc cô há miệng định lên tiếng, lưỡi của cậu ta theo bản năng đã lùa vào bên trong, vừa lạ lẫm vừa quần lấy lưỡi cô.

5. Chương 09-10

Chương 9

Hãy thứ lỗi vì em ích kỷ

Tham dự hôn lễ của chính mẹ mình sẽ có cảm giác ra sao? E rằng số người có thể nếm trải cảm giác này không nhiều. Đêm trước ngày cưới, mẹ đã ngủ say sau một ngày tất bật bận rộn, giữa tiếng thở đã đều đặn của mẹ, ý thức của Tô Vận Cẩm lại tỉnh táo đến mức khiến chính cô thấy khó chịu.

Vì phải nhường phòng cho Trình Tranh nên Tô Vận Cẩm hai đêm nay đều ngủ cùng mẹ. Cô không dám xoay ngang xoay dọc, sợ nổi bức bối chẳng yên của mình sẽ kinh động đến người mẹ cả trong giấc mơ cũng lộ nét cười, thực tình không thể nào ngủ được, chỉ đành nhón chân nhón tay bò dậy khỏi giường, ra phòng khách rót một cốc nước. Đến lúc sức nóng của nước xuyên qua lớp thủy tinh lan sang lòng bàn tay cô, cô mới cảm thấy mình cuối cùng cũng đã nắm chắc một thừa đồ vật có thật nào đó.

Ban đêm ở khu nhà nhỏ bé hẻo lánh này, đến ánh đèn cũng theo con người vào giấc ngủ, tứ bề chỉ là một màn tĩnh mịch mênh mang không bờ bến, Tô Vận Cẩm khẽ khàng ngồi lên chiếc sofa đã cũ sần, không bật đèn lên, bóng tối không trông rõ khiến cô ngỡ ngàng rằng bố vẫn còn ngồi ngay cạnh bên. Tình cảm son sắt quắn quýt của bố và mẹ đã từng là điều cô ngưỡng mộ nhất, hóa ra, cái gì cũng sẽ đổi thay, trên thế gian này có gì là vĩnh hằng đây?

Bỗng Tô Vận Cẩm thấy cửa gian phòng nhỏ có tiếng động khe khẽ, xem ra cũng có người hết như cô đêm khuya còn chưa ngủ. Đôi mắt Tô Vận Cẩm dần dà thích ứng với bóng tối đã thấy Trình Tranh đứng ở cửa phòng ra dấu tay với cô, cô nghĩ ngợi một chút, đặt cốc nước xuống, theo cậu ta bước ra chỗ ban công nhỏ của căn nhà.

Tô Vận Cẩm trông khuôn mặt nghiêng chìm trong bóng tối của Trình Tranh, im lìm chờ cậu ta lên tiếng.

Trình Tranh nói: “Cậu cũng không ngủ được à?”

“Việc gì phải dùng chữ “cũng” này?”. Ý của cô là, người thân duy nhất ngày mai sẽ cùng một người khác hợp thành gia đình mới, nhưng người đó đâu phải là cậu ta, cậu ta không có lý do gì để mà mất ngủ hết.

Cậu thốt nhiên cúi mặt cười một tiếng, nhẹ nhàng bảo: “Vận Cẩm, tôi ngủ trên gối của cậu, lúc trở mình còn tìm thấy mấy sợi tóc vương lại của cậu nữa, cậu nghĩ mà xem, đây là chỗ cậu đã nằm ngủ, cho dù cậu không ở đây nữa, nó vẫn còn lưu lại hơi ấm của cậu, như thế thật là hay”.

Tô Vận Cẩm xì giọng: “Nửa đêm gà gáy, cậu kiếm tôi để nói mấy thứ không đứng đắn này sao?”.

Trình Tranh dựa người lên lan can xi măng, “Cậu cứ nghe tôi nói hết đã. Lúc tôi còn rất nhỏ, có một lần, mẹ trêu đùa tôi, bảo là: “A Tranh, đợi đến lúc con lớn rồi, mẹ có thể giao toàn bộ sản nghiệp cho con”. Tôi liền hỏi: “Mẹ cho con hết mọi thứ rồi, thế mẹ cần cái gì?”. Mẹ bảo: “Đến lúc con lớn lên, bố mẹ đều già rồi, cái gì cũng không cần nữa”, tôi lại hỏi tiếp: “Thế sau khi già sẽ thế nào hả mẹ?”. Mẹ nói: “Sẽ ra đi”. Thế là tôi khóc ầm lên ngay. Tôi không muốn lớn lên, không muốn bố mẹ già đi, không muốn bố mẹ ra đi. Mẹ chẳng phải biết làm thế nào, nhưng mẹ vẫn bảo: “Bất kể con có bằng lòng hay không, cuối cùng mọi người đều sẽ ra đi”. Khi lớn lên rồi, tôi mới nghĩ, mẹ tôi nói đúng, người sẽ ở cạnh cậu đến tận cùng cuộc đời này vĩnh viễn chỉ có chính bản thân cậu mà thôi, thế nhưng dấu tích của những người đã từng bầu bạn bên cậu thì sẽ mãi mãi chẳng bao giờ biến mất được”.

“Tôi có thể coi là cậu đang an ủi tôi không?”.

Trình Tranh cười: “Chỉ là tôi nhìn không quen nổi cái bộ dạng như cún con bị bỏ rơi của cậu thôi”.

“Cậu sẽ không hiểu tâm trạng của tôi đâu”. Bố không còn trên đời nữa rồi, mẹ chính là người thân duy nhất của cô. Đúng thế, bất kể mẹ có nên duyên với người khác hay không, tình máu mủ cốt nhục không thể thay đổi được, nhưng mẹ không còn chỉ thuộc về một mình Tô Vận Cẩm nữa, không còn chỉ thuộc về mái ấm của mấy người bạn họ nữa rồi.

“Tô Vận Cẩm, đừng vội vô đoán như thế, cậu không phải là tôi sao biết được la tôi không hiểu. Có thể tôi không phải chịu nhiều khổ cực như cậu, nhưng bất kể người xuất thân từ nơi nào, nghèo hèn hay giàu có,

cái mong đợi yêu và được yêu chẳng hề khác nhau, cậu cũng đừng lấy lý do này ra nói là chúng mình không hợp nhau, công bằng với tôi chút đi”.

Trong trí nhớ của Tô Vận Cẩm, dường như đây là lần trò chuyện ôn hòa bình tĩnh đầu tiên giữa cô và Trình Tranh,

Có lẽ là vì mệt mỏi, có rất nhiều điều bình thường không bằng lòng nói ra giờ đầu đã thốt ra hết.

“Thế nào là công bằng, Trình Tranh? Tại sao cậu lại yêu tôi, tôi bắt buộc lại phải đáp lại? Những chuyện trước đây có thể không nói, thế nhưng cậu nổi cơn nổi có đến trường tìm tôi, thậm chí còn mò đến tận nhà tôi, năm lần bảy lượt làm đảo lộn hết cuộc sống đang yên lành của tôi, trước nay cậu chưa từng hỏi xem tôi có muốn hay có bằng lòng tiếp nhận không, cứ thế đem tình cảm của cậu áp đặt lên tôi, đây là cái công bằng cậu cậu đấy ư?”.

Xưa nay chưa từng có ai nói những lời thế này với Trình Tranh, từ nhỏ đến lớn, cậu đã quen có được những thứ người khác phải ngưỡng mộ, gia cảnh tốt, diện mạo hơn người, thành tích xuất sắc, những thứ này quá dễ dàng thuộc về cậu, chỉ có cậu không muốn, chứ ít khi có thứ gì cậu không đạt được, thế nên một khi cậu đã khát khao có được một thứ gì đó, liền đương nhiên thấy cảm thấy mình phải sở hữu được nó.

“Tôi cho là chỉ ít cậu cũng có chút tình cảm với tôi”.

“Tôi chỉ là một người bình thường, có một người con trai như cậu đây từng yêu tôi, có lẽ đến già nhớ lại tôi vẫn cảm thấy may mắn. Nhưng tôi với cậu mà ở bên nhau thì khổ sở lắm, thứ tình yêu mà tôi mong muốn phải là bình đẳng, thế mà cái tôn trọng tối thiểu dành cho tôi cậu cũng không làm nổi... Cậu đừng vội, tôi biết là cậu cũng đã gắng hết sức đối tốt với tôi, cậu không có ý ở trên cao ngó xuống, chỉ là mặt sà ở phía dưới mà chân chúng ta đứng lên đã không cùng một mức với nhau rồi, tôi không muốn bắt bản thân mình mệt mỏi đến thế, thế nên Cư An nói đúng, tôi không dám yêu cậu. Hôm đó cậu hỏi, nếu cậu bằng lòng sửa đổi tính nết của cậu, chúng ta có khả năng nào không, câu trả lời của tôi là: Cậu không cần phải vì tôi mà thay đổi, cậu rất tốt, chỉ là không phù hợp với tôi. Nếu có thể gặp một người phù hợp hơn với cậu, ví dụ như Mạnh Tuyết chẳng hạn, hay như ai đó khác, cậu nhất định sẽ hạnh phúc”.

“Nói nhảm!”. Trình Tranh cười châm chọc, nhưng lại phát hiện ra mỗi phân mỗi tắc trên khuôn mặt đều trở nên cứng đờ. “Thế nào là không dám yêu tôi chứ, chẳng qua là vì cậu sợ trả giá, thế nên không dám thử, cậu chỉ là đồ ích kỷ”.

Tô Vận Cẩm bình tĩnh gật đầu: “Đúng, tôi ích kỷ, thế nên tôi sẽ không thử, cậu hiểu là tốt”.

Đám cưới của mẹ diễn ra trong không khí giản dị mà vui vẻ, ngày hôm ấy họ hàng thân thích cùng bạn bè của hai nhà trai gái đều tới dự không ít, giữa cái rộn ràng hòa thuận ấy, chẳng ai phát hiện ra sự xa cách lạ lùng giữa một đôi nam nữ trẻ trung. Trình Tranh xuất hiện với tư cách bạn trai của Vận Cẩm hẳn nhiên là nhận được sự khen ngợi tán tụng từ phía người thân bạn hữu, đặc biệt là bà ngoại của Vận Cẩm, cụ già hơn tám mươi tuổi, tọa trên ghế nắm tay Trình Tranh nhất quyết không chịu buông ra. Trình Tranh không muốn đụng mặt nhiều với Tô Vận Cẩm, nên vui với cảnh quanh quẩn quanh bà, ai ngờ cụ nằng nặc đòi tìm Vận Cẩm ra, hai tay nắm chặt bàn tay bọn họ, nói liền một mạch: “A tranh ấy à, anh chàng này tốt lắm”.

Tô Vận Cẩm dờ khóc dờ cười, bà ngoại bị đục thủy tinh thể mấy năm nay, đến mặt mũi của người ta cũng nhận không rõ, làm sao biết được anh ta tốt đẹp ra sao. Thế nên cô ngồi xuống bên cạnh bà, nửa đùa nửa thật hỏi: “Bà ngoại ơi, bà nói xem cậu ta tốt ở đâu?”.

Cụ bà vui náo nức bảo: “Cậu ta chẳng phải là Trần Chân hay sao? Trần Chân là người tốt mà, giúp Hoắc Nguyên Giá đánh bại người Nhật...”. Tô Vận Cẩm không nhịn được phá lên cười, Trình Tranh há nửa miệng, hoàn toàn không thể nói gì. Cười thì cười, bà ngoại vận trịch trọng nắm tay hai đứa cháu đan vào nhau, bảo rằng: “Bà già rồi, không còn biết sống được mấy năm nữa, nếu hai đứa kết hôn, bà ngoại vẫn còn sống, nhất định phải đích thân đến báo cho bà biết đấy nhé”. Trình Tranh nhìn Tô Vận Cẩm không nói, Tô Vận Cẩm thì dùng tay còn lại vỗ nhẹ lên mu bàn tay bà ngoại, đồ dành hứa hẹn rằng: “Bà ơi, bà yên lòng, nhất định sẽ thế ạ”. Trông thấy bà hài lòng, nở nụ cười tươi như hoa, Tô Vận Cẩm trong lòng lặng lẽ nói: “Con xin lỗi, bà ngoại, có thể sẽ chẳng bao giờ có ngày ấy đâu”.

Một ngày sau khi đám cưới mẹ Vận Cẩm xong xuôi, Trình Tranh về nhà ở trên tỉnh, sau đó không lâu, Tô Vận Cẩm cũng trở lại trường. Mẹ cô đương nhiên chuyển sang nhà chồng, Tô Vận Cẩm cũng sang ở cùng

mấy ngày. Điều kiện nhà bên đó so với căn nhà cũ của gia đình cô đương nhiên không thể đem ra mà so bì với nhau được, đương đối Tô Vận Cẩm rất quan tâm, nhưng cái quan tâm ấy luôn mang vẻ chùng mịch rón rén. Tô Vận Cẩm cảm thấy thấm thía thân phận làm khách trong nhà, nếu đã là khách, thì không nên ở lại lâu.

Sau khi năm thứ ba bắt đầu, cô bé con mà Tô Vận Cẩm làm gia sư kèm cặp cũng đã lên trung học cơ sở, Vận Cẩm cũng đã kết thúc sứ mệnh của mình. Vì mẹ cô và đương cô đều không đồng ý cô xin vay học phí, nên khăng khăng đòi trả học phí và sinh hoạt phí cho cô, lời từ chối ban đầu của Tô Vận Cẩm khiến mẹ cô rút nước mắt, bà khóc bảo rằng: “Vận Cẩm, cứ coi như là làm cho lỏng dạ mẹ để chịu hơn một chút đi con”. Tô Vận Cẩm cũng không phải là người cố chấp, cô biết trong lúc như thế này thì chấp nhận chính là quyết định tốt đẹp với tất cả mọi người.

Áp lực cuộc sống không còn ghê gớm như xưa, thời gian của Tô Vận Cẩm cũng bắt đầu dư dả thêm, công việc trong văn phòng khoa đã trở thành một thứ thói quen, có điều những khi vô thức ngẩng đầu lên, hkoống còn nhìn thấy con người có nụ cười rạng ngời ấy nữa. Thẩm Cư An tốt nghiệp xong, nghe nói đã gia nhập Vĩnh Khải tất thuận lợi, một người đã từng khiến cô nghĩ đến đất trời vĩnh cửu, cuối cùng dần dà cũng mất liên lạc.

Còn Trình Tranh, trong khoảng thời gian trọn vẹn một năm ròng, cô không hề gặp lại cậu ta, dăm ba điều liên quan đến cậu ta, đều là qua Mạc Úc Hoa mà biết được, cũng không gì khác ngoài thông tin cậu ta đoạt giải trong cuộc thi thiết kế này kia. Cậu ta trước nay vẫn luôn xuất sắc, rời xa cô rồi, cậu ta vẫn cứ là chàng công tử Trình Tranh có trong tay hết thảy, có lẽ cậu ta cũng sẽ dần dà quên cô, người con gái cậu ta đã từng yêu, nhưng lại chỉ mang đến cho cậu ta không gì khác ngoài nỗi thất vọng.

Đến mùa xuân năm thứ tư, dịch SARS đột ngột như từ trên trời rơi xuống lan rộng cả nước. Các thành phố lớn có mật độ dân cư đông đúc trở thành những khu dịch bệnh trầm trọng. Thành phố nơi Tô Vận Cẩm đang ở cũng không phải là ngoại lệ. Số người mắc bệnh không ngừng tăng cao cùng với bóng đen của chết chóc khiến cho lòng người kinh hoàng, sức người đứng trước tai họa và bệnh dịch trở nên yếu ớt vô cùng.

Trường Tô Vận Cẩm cũng không phải là chốn trú ngụ an toàn. Từ khi một nữ sinh năm thứ hai sang một thành phố khác thăm bạn trai trở về cứ sốt cao liên miên không dứt, được đưa vào bệnh viện xác nhận đúng là nhiễm SARS, cả trường đã rơi vào cơn khủng hoảng, cùng với việc thêm vài sinh viên nữa do có triệu chứng sốt nóng, lần lượt bị cách ly, bầu không khí bất an này đã lên tới đỉnh điểm. Trường học áp dụng một loạt biện pháp ứn phó khẩn cấp, nghiêm khắc hạn chế đi ra ngoài trường, hằng ngày đều phái người phụ trách đi xem xét các phòng, ký túc xá thì phun thuốc tiêu độc, kiểm tra thân nhiệt, thế mà cơ hồ vẫn chưa ngăn được tâm lý hoảng sợ của mọi người. Tin đồn trong trường lan đi hết đợt này đến đợt khác. Đến cả Tiểu Văn trong phòng Tô Vận Cẩm có tiếp xúc ở khoảng cách gần với nữ sinh bị nhiễm SARS kia, cũng đã bị đưa vào trạm xá nhà trường để cách ly theo dõi. Căn phòng vốn sáu người giờ chỉ còn lại năm. Ngoài Tô Vận Cẩm ra, bốn bạn còn lại đều căng thẳng quá mức, suốt ngày ôm lấy điện thoại – thứ công cụ duy nhất kết nối với thế giới bên ngoài – mà nói chuyện không ngừng nghỉ. Bố mẹ, họ hàng, người yêu, bạn bè của mỗi người bọn họ cũng nườm nượp gọi điện đến hỏi han sốt sắng.

Trong lòng Tô Vận Cẩm không phải không lo âu, bạn bè cô không nhiều, thân thích thường liên lạc cũng chẳng bao nhiêu, người duy nhất có thể bận tâm chỉ có mẹ. Bất kể ra sao, mẹ cũng phải gọi điện một lần cho cô chứ, thế mà, bao nhiêu ngày rồi, cô vẫn chưa hề nhận được một cú điện thoại nào cho mình hết. Cô không có di động, thế nên cứ ngỡ rằng vì đường dây điện thoại trong ký túc xá bị bận suốt ngày, mẹ gọi cũng không được, khó khăn lắm mới tìm được cơ hội điện thoại rảnh rỗi chút ít, bèn chủ động gọi theo số nhà “bên kia” của mẹ, liên tiếp mấy lượt đều không ai trả lời. Tô Vận Cẩm vừa lo lắng vừa thắc mắc, mẹ bây giờ hoàn toàn là nội trợ gia đình, không có lý do gì mà lúc nào cũng vắng nhà, kể cả có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa, cũng phải báo với cô một câu chứ? Đến lúc này cô mới chịu thua mà phát hiện ra rằng mình không có cả số điện thoại cầm tay của đương.

Cô chống đỡ nỗi thấp thỏm cùng thất vọng ghê gớm, Tô Vận Cẩm lại gọi điện cho Mạc Úc Hoa. Bạn cùng phòng của Úc Hoa bảo với Tô Vận Cẩm, Mạc Úc Hoa mấy hôm nay trước ho hắng cả đêm, kèm theo sốt nhẹ, để đảm bảo ngăn ngừa dịch bệnh, cũng đã được đưa vào bệnh viện trực thuộc trường bọn họ.

Tô Vận Cẩm chưa lúc nào cảm thấy bơ vơ như thế này. Ban đêm, tiếng chuông điện thoại ở ký túc xá cứ vang lên từng hồi từng hồi, mỗi lần bạn cùng phòng nhắc máy, cô đều nín thở, hy vọng được gọi ra nhận

điện thoại là mình, mỗi lần lại đều không phải, lẽ nào đến cả mẹ cũng quên cô mất rồi?

Bình thường cứ yên ổn mà sống, chẳng nhìn ra bản thân mình với người khác có gì không giống nhau, đến những lúc thế này, mới phát hiện hóa ra mình khổ sở biết bao nhiêu, chẳng có ai quan tâm đến cô, cô cũng không biết phải quan tâm đến ai, cứ như thế đứng trơ trọi trên một hòn đảo đông người, chỉ có một mình dôi mắt trông từng đợt sóng biển dâng trào, tím ra sao cũng không thấy phương hướng bãi bờ. Trước khi ngủ, Tô Vận Cẩm nghe thấy một cô bạn cùng phòng giọng nũng nịu trên điện thoại trách móc bố mẹ hằng ngày ép mình uống nước rẽ bản lam rõ là lằng nhằng, cổ họng bỗng nghẹn ngào đến mức đau rưng rức.

Khó khăn lắm mới chờ được đến lúc cô bạn gác điện thoại, Tô Vận Cẩm sắp ngủ thiếp đi giữa một cơn cay sè trong mắt, tiếng chuông điện thoại chói tai lại một lần nữa vang lên, bạn giường dưới bực bội nhắc lên, hô một tiếng: “Vận Cẩm, của cậu đấy”.

Tô Vận Cẩm lao như bay xuống giường, đón lấy điện thoại, một tiếng “Mẹ” đã thoát ngay ra miệng, thế mà lại nghe thấy một giọng nói đến nằm mơ cũng chẳng dám nghĩ đến. Trình Tranh giọng điệu gấp gáp trách móc cô: “Điện thoại ở ký túc xá chỗ cậu là cái thứ lờm gì đấy, pin sắp chai hết cả cục rồi mà vẫn không gọi nổi”. Tô Vận Cẩm áp chặt ống nghe vào má, không hề nhận ra rằng mắt mình đã ướt rướt. Cậu ta thấy cô không nói gì, lại thắc thỏm một hồi, bảo: “Tôi chỉ muốn hỏi thăm xem cậu có ổn không, tôi... lo cho cậu quá, không có ý gì khác đâu... Vận Cẩm, cậu sao thế? Cậu khóc đấy à? Làm sao mà phải khóc, cậu đừng khóc nữa, nói đi chứ...” . giọng Trình Tranh trở nên lo lắng, Tô Vận Cẩm không thêm để ý nhiều, chỉ cứ nức nở khóc, mặt nước mắt lan ướt cả ống nghe, mở miện chỉ nói được đúng một câu: “Trình Tranh...”. Giờ đây Trình Tranh chính là miếng bẻ nối cho cô bám víu, là thứ cứu chuộc duy nhất của cô.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Alo... Alo... Alo...”. Một loạt âm thanh rì roẹt lạo vang lên, Tô Vận Cẩm lơ mơ nghe thấy Trình Tranh chửi rủa một tiếng, lại nói thêm một câu, cô không nghe rõ, đang định hỏi, đã nghe thấy tiếng tút liên tục của điện thoại đã cắt ngang cuộc gọi. Cô vội vã gọi lại, trong lòng cũng cảm thấy kinh ngạc vì mình bỗng nhiên lại lướt bấm ra ngay được cả dãy số điện thoại mà sau khi cậu ta đưa cho, cô chưa từng gọi thử bao giờ.

Điện thoại đã thông, một giọng nữ máy móc nhưng rất chuẩn sử dụng hai thứ tiếng Anh – Trung nhắc đi nhắc lại: “Xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được”.

Sáng hôm sau ngủ dậy, việc đầu tiên Tô Vận Cẩm làm vẫn là gọi lại cho số điện thoại tối qua, cô thậm chí còn chẳng nghĩ ra là điện thoại gọi được rồi thì sau đó sẽ nói gì, chỉ là dựa vào trực giác, cô phải tìm ra cậu ta. Lần này, chỉ vang lên tín hiệu đã tắt máy.

Tô Vận Cẩm lên lớp học thêm trong tâm trạng thấp thỏm, sau 10 giờ, cô hết giờ học, sang văn phòng khoa để nhập điểm mà giáo viên bộ môn Tâm lý xã hội đã chấm xong vào máy tính. Sau nửa tiếng đồng hồ, giáo viên Tâm lý xã hội chịu không nổi nữa, cầm một cuốn sách lên vỗ vỗ vào cô: “Vận Cẩm, người em không khỏe hả? Hà Ninh này 81 điểm, không phải 8100 điểm”. “Á, em xin lỗi, em sửa ngay đây.” Một lát sau, giáo viên ấy lại đưa mắt nhìn Vận Cẩm, vẻ lạ lẫm bảo rằng: “Em chắc không cần về nghỉ ngơi đấy chứ? Em sửa điểm người ta thành 18 rồi kìa”.

Tô Vận Cẩm đỏ mặt tía tai lại sửa sửa sang sang lần nữa, lúc ấy, người phụ trách trong khoa bước vào văn phòng, kinh ngạc bảo: “Ồ, Vận Cẩm, em vẫn còn ở đây à, vừa rồi không phải là nghe nói ở cổng trường có người đến tìm em đấy sao?”.

Tô Vận Cẩm sững người, “Tìm em à?”. Như thể đột ngột nghĩ ra điều gì, cô đứng phắt dậy khỏi máy tính, ném lại một câu: “Cảm ơn thầy ạ!”, người đã ở bên ngoài rồi. Hai giáo viên còn lại trong phòng nhìn nhau ngơ ngác: “Con bé này bị làm sao ấy nhỉ? Bình thường có tất tả vội vã thế này bao giờ đâu?”.

Từ văn phòng khoa đến cổng trường không phải một quãng đường ngắn, lúc Tô Vận Cẩm chạy ra đến cánh cổng sắt đóng kín, thở dốc đến nổi lưng cũng không thẳng nổi, một tay nắm lấy nam sắt trên cánh cổng sắt, quả nhiên trông thấy Trình Tranh nhuộm đầy cát bụi dậm trường. Cậu ta cũng vịn tay trên cánh cổng sắt, chau mày, câu đầu tiên là: “Tối hôm qua làm sao cậu khóc?”. Tô Vận Cẩm vừa lấy tay dấm ngực để hồi lại hơi thở, vừa khó nhọc thốt ra mấy từ: “Cậu đúng là đồ điên”.

Hai con người nhìn nhau qua song sắt này khiến cho ông già gác cửa lắc đầu một chặp, ông né khỏi ánh mắt chờ đợi của hai cô cậu trẻ tuổi, xua xua tay bảo: “Đừng hỏi tôi, trường đã có thông báo từ đầu, không có

giấy thông hành nhất định không được ra vào”.

Trong thời gian nhà trường phong tỏa, mỗi khoa đều có 3 tờ giấy thông hành đặc biệt, nằm trong tay chủ nhiệm khoa, không phải tình trạng khẩn cấp sẽ không giao vào tay sinh viên. Tô Vận Cẩm đúng là may mắn, dù phải dùng đủ mọi cách ngọt nhạt nặng nhẹ, rốt cuộc cũng lấy được một tờ trong số đó từ tay chủ nhiệm khoa. Trong việc này, không kể đến công sức bốn năm cô tận tụy, cần mẫn chờ đợi lật vật trong văn phòng khoa. Giấy thông hành chỉ có hiệu lực trong khoảng từ 7 rưỡi sáng đến 10 giờ đêm, nếu quá giờ ấy cô vẫn chưa quay lại trường, sẽ bị coi là vi phạm nội quy nghiêm trọng.

Tô Vận Cẩm lúc chạy ra cổng trường là trong lòng đã nôn nóng lắm rồi, đến khi thực sự mặt đối mặt với Trình Tranh thì cơ hồ nhất thời chẳng biết phải nói từ đâu, cả hai đều có vẻ nghiêm cẩn dò xét.

Cuối cùng Tô Vận Cẩm vẫn mở lời trước: “Cái cậu này, cứ quen thói chẳng chào hỏi gì đã lao đến rồi”.

Trình Tranh không nhin nổi ầm ục kêu: “Chẳng phải là trong điện thoại tôi đã bảo là tôi đến sao, cậu không phản đối thì coi như là đồng ý rồi còn gì”.

Tô Vận Cẩm nhớ lại một chút, nghĩ ắt hẳn là vì tín hiệu trực trực, cô không nghe thấy câu nói cuối cùng của cậu ta tối hôm qua.

“Cậu khóc lóc hải hùng thế, làm tôi sợ cuống cả lên”, Trình Tranh nói: “Cậu vẫn chưa nói là làm sao cậu khóc? Ai bắt nạt cậu? Cãi nhau với... bồ hả? “.

Tô Vận Cẩm làm gì không nghe ra ý vị thăm dò trong lời nói của Trình Tranh, liền bảo: “Ngoài cậu ra hình như chẳng còn ai bắt nạt tôi hết”.

Nhìn Trình Tranh ngược lưng, cô lại bồi thêm một câu: “Nếu đúng là cãi nhau với người yêu thật, cậu đến cũng có giúp được gì đâu?”.

Trình Tranh nhất thời cứng họng, một lát sau mới nói: “Bất kể cậu nghĩ thế nào, lần này tôi đến thực sự chẳng có ý gì khác, chỉ muốn biết xem cậu có ổn không. Hôm ấy, sau khi từ nhà cậu trở về, tôi đã rất giận cậu. Lời cậu nói buổi tối hôm ấy khiến tôi thấy tất cả những gì tôi đã làm vì cậu đều là ngu xuẩn, vốn tôi đã quyết định không thêm để ý đến cậu nữa, để cậu được thanh thản, tôi được giải thoát. Thế nhưng bây giờ chỗ nào cũng hỗn loạn đến thế, tôi mới phát hiện ra tôi vẫn lo lắng cho cậu, cậu cứ khóc là lòng dạ tôi lại rối bời, đến tận đây nhìn cậu thế này rồi mà tôi vẫn thấy chưa yên tâm”.

Tô Vận Cẩm cười cười, Trình Tranh lại nhìn xuống nói tiếp: “Có lẽ về mặt này tôi khá ngu ngốc, trước kia tôi thực lòng nghĩ rằng, nếu ngay từ cái nhìn đầu tiên tôi đã yêu cậu, cậu chẳng có lý do gì để không đón nhận cả, hoặc giả trong lòng cậu nghĩ ra sao về căn bản cũng không quan trọng, chỉ cần để cho tôi có được cậu là ổn rồi. Thế nhưng về sau tôi mới nhận ra, cái căn nguyên bấy lâu nay tôi không vui là gì đây, là bởi vì cậu không vui. Cậu mỉm cười, tôi mới cảm thấy cái gì cũng ổn thỏa, hết thấy vui buồn của cậu với tôi đều rất quan trọng. Hai tháng trước, tôi cùng giáo viên hướng dẫn đi khắp nơi thăm thú phong cảnh, đến không ít vùng, Giang Chiết, Tương Tây, Vân Quý, có những nơi thật sự tuyệt đẹp, kiến trúc cùng với phong cảnh tự nhiên hòa quyện với nhau, trở nên sống động lạ thường. Bao nhiêu lần tôi ngắm những thứ tươi đẹp nhường vậy, trong lòng nhủ thầm, nếu lúc này có cậu ở bên thì tốt biết mấy. Vận Cẩm, tôi không cần cậu phải kiễng chân lên nhìn tôi, tôi chỉ cần cậu đứng bên cạnh để cùng tôi san sẻ”.

Tô Vận Cẩm nghe cậu ta nói xong, vẫn im lặng chẳng nói năng gì.

Trình Tranh kéo dây đeo trên chiếc ba lô, cúi đầu nói: “Hôm qua tôi vừa mới từ Vân Nam về lại Bắc Kinh, bỗng nhiên thên nghe thấy giọng cậu quá, liền gọi điện thoại cho cậu, nếu bây giờ cậu đã không sao, thế thì tôi có thể đi rồi”.

Tuy cậu nói vậy, nhưng trong lòng vẫn chờ đợi Tô Vận Cẩm níu giữ, tròn thấy cô vẫn không có phản ứng gì, không nén nổi thất vọng tràn trề, chỉ đành rầu rĩ ủ ê quay đầu bước đi. Lết dẹt đi mấy bước, cuối cùng cũng nghe thấy Tô Vận Cẩm lên tiếng: “Bây giờ ra sân bay, bến tàu đều là chỗ người chen đông đúc, đáng lẽ cậu không nên đến vào lúc nguy hiểm như thế này, nhưng đã đến rồi, việc gì lại vội vàng lấn chân vào chỗ nước đục ấy nữa. Nếu không vội về trường ngay, chờ mấy hôm cho sóng gió qua đi rồi tình sau vậy”.

Trình Tranh cười lộ cả hàm răng trắng xóa, “Tôi đã nói bao nhiêu lời lay động tâm tình như thế cứ ngỡ cậu thật nhẫn tâm không chịu giữ tôi lại”.

Tô Vận Cẩm trông nụ cười hồ hởi của cậu ta, nhẹ nhàng bảo: “Cám ơn cậu, Trình Tranh, cậu đến thăm tôi, tôi vui lắm”.

Một lần nữa cô đặt chân đến căn phòng nhỏ trước kia của Trình Tranh, cậu ta rút cuộc cũng thừa nhận nhà không phải của người thân họ hàng gì cả, mà là một phần gia sản củ gia đình cậu ta ở đây. Tô Vận Cẩm bước vào chốn này, không khỏi nhớ lại chuyện lần trước xảy ra giữa hai người, bỗng nhiên có đôi phần ngại ngùng. Trình Tranh thấy cô cố tình tránh xa khỏi chiếc sofa lần trước, trong lòng cũng dấy lên toan tính. Cảnh tượng hai người quần quýt ngày hôn ấy như thước phim sống động trong đầu óc anh chàng, khiến người ngắm cậu nóng ran, nhưng làm sao mà dám manh động làm bữa lần nữa, bèn mở ti vi lên, rồi cum cúp đi vào bếp đun nước.

Âm thanh ồn ã của ti vi lập tức hoa giải nỗi sự căng thẳng trong căn phòng, Tô Vận Cẩm liên tục chuyển mấy đài, cơ hồ tin tức cầu kênh nào cũng tập trung vào tình hình dịch SARS ở khắp nơi, không chỉ là thông tin tỉ lệ phát bệnh ở một tỉnh thành nào đó hay rẽ bản lam và giấm trắng bị người at chen nahu mua hết sạch, đến phía dưới màn hình cũng không ngừng chạy ra các thông tin có liên quan. Tô Vận Cẩm xem, bỗng nhiên dừng thẳng lưng, mắt dán chặt vào màn hình, chỉ thấy phía dưới màn hình hiện đi hiện lại một thông tin, nội dung đại khái là, ngày hôm kia, trên toa số 16 thuộc chuyến tàu Kxx xuất phát từ thành phố Côn Minh, Vân Nam chạy đến Bắc Kinh có một người đàn ông từ nông thôn ra, sốt cao hôn mê đã được đưa vào bệnh viện, qua chuẩn đoán của các chuyên gia xác định là người nhiễm SARS ở giai đoạn phát bệnh. Do người đàn ông này cố tình giấu diếm bệnh trạng của mình, thêm nữa lại ở suốt hai mươi mấy tiếng đồng hồ trong toa xe đóng kín, cực kì có khả năng đã mang mầm bệnh lây truyền cho các hành khách khác cùng toa cũng như những người tiếp xúc gần với anh ta, vậy nên các cơ quan chức năng thông qua tin tức trên truyền hình yêu cầu những hành khách còn lại trên toa xe đến gny bệnh viện tiến hành kiểm tra.

“Trình Tranh”, Tô Vận Cẩm hướng vào bếp, thét lên một cậu.

Anh chàng thò đầu ra, hỏi: “Làm sao?”.

“Vừa nãy cậu bảo là hôm qua mới vừa từ Vân Nam về Bắc Kinh đúng không? Đi máy bay về à?”.

“Làm gì có, ông thầy bọn tôi chết nhất lắm, làm sao dám ngồi máy bay, thêm nữa nhà trường đâu có gánh được lắm kinh phí thế, ngồi xe lửa về, suýt soát bốn mươi tiếng đồng hồ, tôi chán gần chết”.

“Có phải là hôm trước nữa lên tàu từ Côn Minh? Chuyến Kxx?”.

“Í sao cậu biết?” Trình Tranh cười, bẻ cốc nước đi về phía cô.

Một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng cô, đến giọng nói cũng bắt đầu run, “Toa số bao nhiêu?”.

Trình Tranh vừa đưa nước cho cô, vừa nghiêng đầu nhớ lại, “Ừm... hình như là toa số 14, Cậu hỏi làm gì?”.

Lúc Tô Vận Cẩm đón lấy cốc nước, ngón tay cô vô ý đụng chạm vào tay cậu ta, hải hùng kinh ngạc, “Sao tay cậu nóng thế này?”.

Trình Tranh thấy tức cười, “Tôi vừa mới bê cốc nước sôi, tay đương nhiên là nóng rồi”.

Cô không thềm để ý đến lời cậu ta, lấy tay rờ rờ lên trán cậu ta, cũng nóng y hệt. Trình Tranh bắt lấy bàn tay lạnh toát của cô, thắc mắc hỏi: “Cậu làm gì đấy?”.

Tô Vận Cẩm lấy hết sức giằng ra khỏi tay cậu ta, cuống đần nỗi giọng lạc hẳn đi: “Cậu có biết là toa số 16 trong cùng chuyến tàu với cậu vừa phát hiện một người nhiễm SARS thời kỳ phát bệnh không?”.

“Người nhiễm bệnh SARS?”, Trình Tranh kinh ngạc, sau đó sắc mặt dần dà dịu xuống. “Cậu sợ tôi lây bệnh cho cậu à?”.

“Cậu... Tôi bảo cậu là thằng điên mà!”, Tô Vận Cẩm vội vã đảo một vòng quanh phòng khách. “Có cặp nhiệt độ không? Mấy hôm nay cậu có ho, đau đầu hay khó chịu gì không?”.

Trông thấy cậu ta chỉ biết lắc đầu, cô dứt khoát nắm lấy tay áo cậu ta lôi ra ngoài.

“Đi đâu?”.

“Bệnh viện” Tô Vận Cẩm không muốn nói thêm lời nào nữa, chỉ mím chặt môi lôi cậu ta ra ngoài.

“Tôi với anh ta không cùng một toa, làm sao bị lây dễ thế được”, Trình Tranh ngơ ngác nói.

“Im ngay”, Tô Vận Cẩm vừa kéo vừa đẩy cậu ta lên xe taxi, nhằm thẳng hướng bệnh viện mà chạy.

Trình Tranh không thể cãi lại cô, chỉ đành đến bệnh viện rồi ngaon ngoãn kiểm tra, bác sĩ cho rằng cậu thực sự có tình trạng sốt nhẹ, lại ở cùng một chuyến tàu với người nhiễm bệnh, ngay lập tức yêu cầu nhập viện theo dõi.

Trình Tranh vừa nghe thấy ít nhất phải nằm viện bảy ngày, liền cuống quýt cả lên: “Việc gì mà phải làm quá lên thế, ba mươi bảy độ mà phải nằm viện theo dõi hay sao?”.

“Cái con người này chẳng hiểu biết gì cả, nếu thật xảy ra chuyện gì, có thể còn chết nữa đấy, rõ chưa?”. Trong mắt Tô Vận Cẩm đã ngân ngấn nước.

Trình Tranh lúc này lại mỉm cười, “Cậu đang lo lắng cho tôi”.

“Không thể chịu nổi”. Cô không thềm để ý đến cậu ta, chỉ chăm chú hỏi han bác sĩ các thủ tục cần lo liệu. Đồng thời bác sĩ cũng đo thử nhiệt độ cho cô, tuy môi thừa bình thường, thế nhưng vì cô cũng đã có tiếp xúc ở khoảng cách gần với Trình Tranh, thế nên họ yêu cầu cô sau khi trở về cũng phải để ý chặt chẽ tình trạng cơ thể, nếu có gì không ổn, phải lập tức phản hồi lại cho bệnh viện.

CHƯƠNG 10:

KHUYNH THÀNH CHI LUYẾN.

Trình Tranh biến biệt trong bệnh viện suốt bảy ngày, hai con người bên trong Tô Vận Cẩm cũng tranh đấu kịch liệt đủ bảy ngày trời. Một tiếng nói hỏi cô: Tô Vận Cẩm, lúc cảm nhận được rằng cậu ta đang gặp nguy hiểm, tại sao mà lại sợ hãi đến thế? Cái lo sợ cùng tuyệt vọng đến nỗi muốn khóc không nổi ấy xuất phát từ lòng quan tâm dành cho người mà không yêu hay sao? Trên đường đưa cậu ta tới bệnh viện, sao bàn tay mà lại run rẩy đến thế? So với nỗi lo sợ sẽ đánh mất cậu ta thì cách biệt giữa hai người có thật là quan trọng đến vậy không?

Một giọng nói khác đang nói: Mà đang viện cớ cho sự yếu đuối và thói hành xử cảm tính của mà thôi. Mà biết rõ là sự tình có thể chẳng đến nỗi tệ như thế, cậu ta đâu có tiếp xúc trực tiếp với người nhiễm bệnh SARS kia, rất có khả năng chỉ là một trận trùng phong cảm mạo vặt vãnh. Dựa vào điều kiện gia đình và các mối quan hệ nhà họ Chương, cậu ta hoàn toàn có thể nhận được sự chăm sóc tốt nhất, còn mà thì chẳng làm được gì hết. Nếu mà để mặc bản thân, đi nhầm một bước, sẽ không bao giờ có thể thu chân lại được.

Hai giọng nói đều hùng hồn nghiêm khắc, viện lý đầu tranh, Tô Vận Cẩm mệt mỏi vô cùng. Trình Tranh trong bệnh viện hằng ngày đều gọi điện cho cô, kể kể nỗi ám ức cùng buồn chán vị bị “giám cầm” của mình, nghe phản ứng của Tô Vận Cẩm trên điện thoại trước sau đều rất lạnh nhạt, nghĩ lại trước khi nhập viện cô rõ ràng quan tâm tới cậu đến thế, loay hoay thế nào cũng không đoán nổi rốt cuộc mình đã gây sai sót gì.

Ngày thứ hai Trình Tranh ở trong viện, Tô Vận Cẩm đã nhận được điện thoại của mẹ. Hóa ra, khoảng thời gian trước đó, bố dượng lo sợ đựng phải dịch SARS lan tới, cảm thấy ở trong huyện lỵ này không an toàn, liền đưa cả ba người trong nhà về quê ở vùng nông thôn ngay gần đấy. Nơi đó giao thông bất tiện, cực kì ít người ở vùng ngoài tới, đúng là một chốn tốt để tránh nạn, đây cũng là nguyên do lúc đầu mẹ không liên lạc với cô được.

“Con không trách mẹ không kịp gọi điện trước thông báo với con chứ?”, mẹ có phần do dự hỏi.

“Làm gì có ạ, mẹ không sao là được rồi, lúc đầu không liên lạc được với mẹ, con lo lắm.”

Tô Vận Cẩm nói thật lòng, cô không trách mẹ, chỉ tiếc rằng khi cô cần được quan tâm săn sóc nhất, mẹ lại tạm thời quên bằng mất cô.

Hôm Trình Tranh xuất viện, Tô Vận Cẩm cũng tới bệnh viện, thế nhưng cô không vào khu phòng bệnh, chỉ đứng cạnh hòn giả sơn ở cổng bệnh viện chờ đợi. Đúng như dự liệu của cô, đến đón cậu ta xuất viện không chỉ vốn vẹn một người, sớm đã có người lo liệu xong xuôi các loại thủ tục, trong số mấy người đi cùng cậu ra cổng bệnh viện, có một phụ nữ xinh đẹp chừng ngoài ba mươi, vừa đi vừa khẽ giọng nói chuyện với một

người đàn ông trung niên song bước ở bên, Trình Tranh đi ngay cạnh bọn họ, khoác tay một cô gái trẻ trung xinh xắn.

Người có bộ dạng tài xế đánh xe lại, mỗi người bọn họ không vội vã lên xe ngay, cũng chưa để ý đến Tô Vận Cẩm đang đứng nép trong góc.

Tô Vận Cẩm bần khoản, không biết nên bước lên trước hay là lặng lẽ rời đi, còn đang bủn rủn, một người cô không ngờ đến đã rảo bước từ trong bệnh viện đi ra, nhập vào đám mây người Trình Tranh.

Thẩm Cư An? Một người tuyệt đối không ngờ đến xuất hiện ở một khung cảnh ngoài toàn dự đoán của cô. Thật khó dùng ngôn từ diễn đạt cho nỗi kinh ngạc trong khoảnh khắc này của Tô Vận Cẩm. Thực ra hai năm trở lại đây, Thẩm Cư An với Tô Vận Cẩm thi thoảng vẫn liên lạc, có điều cũng chỉ hạn chế ở hỏi han qua loa trên điện thoại. Thế nên, đây là lần đầu tiên Tô Vận Cẩm gặp lại anh từ sau khi tốt nghiệp. Anh chẳng thay đổi là mấy, tuy bề ngoài ăn vận có phần chín chắn, thận trọng lên không ít so với lúc còn là sinh viên, nhưng cả con người vẫn toát lên vẻ thanh nhã phù hợp rất khó nói thành lời, vẫn cứ lơ mơ bóng dáng anh chàng trẻ tuổi trầm tư trong thư viện như trong trí nhớ của Tô Vận Cẩm.

Không ngờ lại chính Thẩm Cư An nhìn thấy Tô Vận Cẩm đứng khấp nép một bên đầu tiên, anh không lộ ra mấy vẻ kinh ngạc, dường như trùng phùng như thế này đã nằm trong dự liệu của anh, đầu tiên anh từ phía xa xa mỉm cười với cô, sau đó mới quay người lại nói với Trình Tranh câu gì đó.

Lần này cả mấy người bọn họ đều nhìn về phía Tô Vận Cẩm. Trình Tranh cơ hồ ngay lập tức gạt phăng cánh tay của cô gái trẻ tuổi kia, mặt mũi ngạc nhiên hơn hờ chạy mấy bước đến trước mặt cô. Tô Vận Cẩm khẽ nhoen miệng cười cười, tinh thần của cậu ta rất tốt, hoàn toàn không giống với “người ốm” vừa mới xuất viện.

“Bây giờ ở bệnh viện là kém an toàn nhất, cậu còn tới đây làm gì?”, cậu ta cố ý nghiêm mặt nói.

Tô Vận Cẩm tủm tỉm cười bảo: “Cậu không nói thì tôi cũng chẳng nghĩ đến đấy, cũng phải, thế thì tôi về trước đây”. Nói rồi làm bộ rời đi, Trình Tranh đòi nào chịu như thế, dịch người lên, chắn ngay đường đi của cô, “Đến rồi thì không cho về”.

Lúc hai người đang nói chuyện với nhau, mấy người còn lại đã bước tới bên cạnh bọn họ, vài ánh mắt cùng một lúc dò xét cô gái tên Tô Vận Cẩm ăn mặc mộc mạc giản dị này. Cô gái trẻ xinh đẹp kia áp sát vào Trình Tranh, lại nồng nhiệt khoác lấy tay cậu ta, hơi nghiêng nghiêng đầu, mang chút vẻ bướng bỉnh nhìn Trình Tranh và Tô Vận Cẩm.

Trình Tranh hệt như bị điện giật hất cô ta ra, mặt mũi bực tức bảo: “Chương Việt, chị muốn chết đấy à?”.

Cô gái tên Chương Việt kia chau mày “Ồ, Tiểu Tranh Tranh, sao cậu lại đối xử với chị như thế này được”. Nói rồi lại áp sát tiếp, lần này cố ý khoác thật chặt, Trình Tranh không tiện mạnh tay, nhất thời không thể giằng ra được, liền nói: “Chương Việt, chị xem nhiều phim sến trúng độc rồi, làm bộ làm tịch giả quá đi”.

Lời tuy nói vậy, nhưng ánh mắt cậu nhìn Tô Vận Cẩm đầy căng thẳng, trông thấy cô nửa cười nửa không nhìn vào cậu, lòng dạ đột nhiên chẳng biết thế nào mà lần, vội nói: “Cậu đừng có mà đến cái này cũng tin đấy nhé, người đẹp không biết xấu hổ này là chị họ tôi!”. Tô Vận Cẩm vẫn không hé miệng, chỉ nhìn Chương Việt, ánh mắt dần dần hiện ít nhiều thâm ý.

Trình Tranh cũng hơi cuống lên, đến cả Chương Việt cũng nhìn ra tình cảnh có gì đấy không ổn, le le lưỡi, len lén buông tay ra, mấy người còn lại trong đó có cả Thẩm Cư An đều lộ vẻ đang chứng kiến trò hay.

“Vận Cẩm giận đấy à? Thật mà, tôi không dối đâu, không tin cậu cứ hỏi chị ấy... Chương Việt, chị ra đây cho em...” Trình Tranh nghĩ đến vẻ lạnh nhạt của cô mà cậu phát hiện thấy trên điện thoại mấy ngày hôm nay, bất giác có đôi chút hoang mang, sợ rằng cái cơ chuyển biến khó khăn lắm mới có được giữa mình và cô ấy lại trở thành bong bóng vỡ tan. Cậu vừa nói, vừa kéo xệch Chương Việt, “Chương Việt, chị xem chị bày trò gì đây này, em bị chị hại chết rồi. Mau nói cho rõ ràng hộ em, nhanh lên”.

Tô Vận Cẩm trông thấy Trình Tranh găng sức biện bạch, bỗng nhiên mỉm cười tươi tắn, lúc Trình Tranh còn chưa hiểu hàm ý nụ cười của cô, cô đã rướn người lên làm động tác ôm choàng lấy cậu, kết thúc hết thấy lời lẽ của cậu.

Trình Tranh hai tay buông xuống, trong khoảng mấy giây cả người cứng đờ tới mức không hề có phản ứng gì, chính hơi ấm trên cơ thể cô đã chứng minh sự chân thực của tất cả những điều này, cậu chậm chậm để tay dừng giữa lưng chừng, sau đó như thể đem ra hết tất cả khí lực đáp lại vòng tay ôm của cô.

“Há há, cô ơi, bố ơi, mọi người thấy rồi nhé, đây là ông vua con nhà mình hay sao? Với lại, hai người này coi chúng ta là cái phong nền thôi, từ nay về sau đừng chỉ có trách mình con đòi phong bại tục nhé!”, Chương Việt háo hức theo dõi, vẫn không quên buông lời bình luận.

Trình Tranh ôm chặt quá, Tô Vận Cẩm có phần không thở nổi, cô đẩy cậu ta ra, khó khăn lắm mới thoát ra khỏi vòng tay ấy. Người phụ nữ nhìn vẻ ngoài chưa tới bốn mươi kia hóa ra là mẹ cậu ta! Tô Vận Cẩm biết giờ đây mình đã trở thành tiêu điểm tập trung ánh mắt của tất cả mọi người có mặt, luống cuống cúi mặt xuống.

Mẹ cậu ta không hề che giấu sự dò xét của mình với Tô Vận Cẩm, Tô Vận Cẩm cảm giác ánh mắt của bà quét một lượt khắp người cô. Cô không phải không biết cách ăn vận tuyền toàng của mình trước mặt một gia đình như nhà họ đây thì khó coi đến chừng nào, thế nên lòng tự tôn mãnh liệt khiến cô ép buộc mình ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào ánh mắt của đối phương. Cô chờ đợi đối phương đưa ra kết luận sau khi dò xét xong xuôi, không ngờ mẹ cậu ta chỉ nhìn một lát, rồi bỗng mỉm cười bảo: “Hóa ra cháu chính là Tô Vận Cẩm, cô nhìn cả nửa ngày, cũng không cảm thấy giống kiểu mà A Tranh nhà cô nói – là một người đặc biệt máu lạnh”.

“Con có lúc nào nó ra lời lẽ thế đâu mẹ!”, Trình Tranh bất mãn dừ dội cắt ngang lời.

“Hồi nghỉ hè năm thứ ba trung học, sau đợt nghỉ 1 – 5 hồi năm thứ hai đại học, lúc sắp lên năm thứ ba con đều nói thế, có cần mẹ nhắc thêm những lần khác không?”, Chương Tấn Nhân điềm nhiên nói.

“Quái lạ, người khác hỏi mẹ bao nhiêu tuổi thì mẹ bảo mẹ không nhớ, mấy việc vợ vẫn chẳng liên quan gì mẹ lại nhớ rõ thế.” Trình Tranh sau khi bị bóc mẽ thì hổ thẹn đã thành tức giận.

“Đời sống tình cảm của con trai mẹ làm sao có thể chỉ là mấy việc vợ vẫn chẳng liên quan cho được?”, Chương Tấn Nhân nháy mắt nói.

Tô Vận Cẩm nghĩ bụng, nhắc trông thì cảm thấy Trình Tranh với mẹ cậu ta không giống nhau, giờ nhìn lại, chẳng cái gì có thể nghi ngờ rằng họ là mẹ con, khẩu khí, thần thái đều giống nhau đến cực độ.

Chương Việt cười phá lên như sợ tình cảnh chưa đủ rối loạn, không quên quay sang người đàn ông trung niên, thêm mắm thêm muối bảo rằng: “Bố, đây chính là cô gái tội nghiệp bị Trình Tranh cắt đầu ra từ cái ảnh đây, thật là thảm, cả lớp bao nhiêu người thế...”.

“Cậu, cậu dắt bọn họ đi đi, đừng có ở đây quần chân quần tay nữa.” Trình Tranh ra vẻ cầu cứu nhìn sang người đàn ông trung niên tuổi này giờ vẫn còn im lặng.

Chương Tấn Manh – nhà doanh nghiệp trứ danh mà Tô Vận Cẩm trước nay chỉ mới nhìn thấy trên những tờ tạp chí tài chính kinh tế - giờ đây tỏ vẻ thương lắm nhưng chẳng giúp được gì, vồ vồ lên vai đứa cháu mà rằng: “Nói thật một câu, A Tranh, câu vừa rồi đúng là cháu đã từng nói, đến cả cậu cũng nhớ nữa là, còn vụ cái ảnh bị cắt mất đầu, ờ, cậu chưa nhìn thấy, không tiện nói gì”.

Tô Vận Cẩm từ đầu đến cuối chỉ thường trực nụ cười, trong lòng dần dà gỡ bỏ được sự phòng bị ban đầu. Có thể nhận ra, Trình Tranh là một đứa bé lớn lên giữa một gia đình hạnh phúc khoan dung, được mọi người thương yêu chiều chuộng, có lẽ chính vì môi trường như thế nên tính cách của cậu ta mới có ít nhiều thói trẻ nít bất cần, bất chấp như vậy.

“Vận Cẩm, chào em, lâu rồi không gặp”, Thẩm Cư An này giờ cười nhạt theo dõi mọi sự đến lúc này mới lên tiếng chào hỏi cô.

Trình Tranh dường như đến giờ mới nhớ ra điều gì đó, khề khàng ghé tai Tô Vận Cẩm bảo: “Anh ta bây giờ là bạn trai chị họ anh đấy”.

“Trình Tranh, cậu thì thà thì thào cái gì đấy, chị còn chưa mở miệng cơ mà!”, Chương Việt nắm chặt tay Thẩm Cư An, cười cười bảo Tô Vận Cẩm, “Quan hệ cũng có phần hỗn loạn nhỉ, thế nên chị mới nói, đời

người phải trùng hợp nhiều như thế này mới có kịch tính chứ”. Thẩm Cư An nhìn Chương Việt không nói, trong ánh mắt lộ nét cứng chiều.

Đúng thực là nhân sinh như tấn kịch, tấn kịch tựa nhân sinh, đến cả việc biến đổi vai diễn cũng khó lường đến thế, lúc cô với Thẩm Cư An nắm tay nhau bước đi trên con đường nhỏ trong trường, nào có bao giờ nghĩ đến cảnh này.

“Đúng thế, Cư An, lâu lắm mới gặp”, Tô Vận Cẩm đáp.

Chương Tấn Nhân cười cười gật đầu với Tô Vận Cẩm, coi như là chào hỏi đích thực. “Cái thằng con trai ngốc nghếch chẳng làm ra trò trống gì của tôi cứ nhắc đến cháu luôn, người làm mẹ như tôi đây chỉ nghe nó thê thọt thôi, tai cũng đã mọc thêm mấy tầng kén rồi. Thế này cũng tốt, nó từ nhỏ đã vô pháp vô thiên quen thói, cũng nên có người cho nó ném ít cay đắng, có điều bây giờ xem ra, cuối cùng đã chờ được đến lúc mây tan nhìn rõ trăng trong rồi”.

ô Vận Cẩm vội vã cười đáp lại.

Chương Tấn Nhân nhìn sang con trai: “Con không sao rồi, mẹ cũng phải về đây. Xem con kia, tay cứ như là mọc rễ trên tay người ta rồi ấy... Biết là con sốt ruột, nói xem, bây giờ con về bên cậu con hay là về căn hộ lần trước mẹ mua cho con?”.

Trình Tranh tỏ ý lập tức muốn về căn hộ, Chương Tấn Nhân cũng không nài ép, liền bảo tài xế đưa họ về, còn mình lên xe cậu em.

Thẩm Cư An và Chương Việt tự lái xe của mình, Chương Việt trước khi về còn chọc ngoáy dặn dò Trình Tranh: “Về nhà rồi thì kiểm chế một tí nhé, sau này có gì không hiểu thì cứ hỏi chị họ nhé”.

Trông thấy Trình Tranh cứ dứ dứ nắm đầm tỏ vẻ cảnh cáo, cô liền cười hì hì cùng Thẩm Cư An rời đi.

“Đừng nói chỉ là ngộ nhận nữa, cho dù là ngộ nhận, lần này anh sẽ không buông tay ra đâu”. Sau khi về đến căn hộ tập thể Trình Tranh vẫn còn bám chặt lấy Vận Cẩm, như thể chỉ cần buông tay, cô sẽ liền biến mất. Nỗi đau thâm kín mà nụ hôn từ biệt của cô gây ra lần trước đến bây giờ vẫn chưa tan hết, cậu không muốn một lần nữa phải ném trải cảm giác trống rỗng sau khi nỗi mừng vui điên cuồng qua đi. Bây giờ, dường như cậu nắm chặt tay cô trong lòng bàn tay mình rồi, cô sẽ chẳng bao giờ rời bỏ cậu được nữa đâu.

Trông thấy dáng vẻ cậu ta như thế, Tô Vận Cẩm không nén nổi rung động, than một câu: “Trình Tranh, rốt cuộc em tốt ở đâu? Mà đáng để anh phải đối xử với em như thế?”. Đây cũng là câu hỏi trong lòng cô bấy nay chưa giải thích nổi.

Trình Tranh trề môi ra, bảo: “Em thật là biết dát vàng lên mặt đấy, anh đã lúc nào bảo là em hay đâu. Bề ngoài thì thường thường bậc trung, tính cách thì vô cùng khó chịu, bướng lên là phá phách, chẳng biết có điều gì tốt đẹp... Thế nhưng mà, anh lại cứ yêu em đấy”.

Tô Vận Cẩm bắt giác cười nhăn nhó. Trình Tranh cầm tay cô áp vào má mình, thì thầm bảo: “Đừng thương hại anh, anh không cần cái thương cảm của em...” Nói ra câu này xong cậu ta lại hối hận ngay: “Không, không, nếu mà chỉ có thương cảm mới làm cho em bằng lòng bên anh, thế thì cứ thương cảm anh cả đời cũng được”.

Tô Vận Cẩm còn có thể làm gì được nữa, ngoài việc nép sát vào cậu? Giữa những kẻ yêu nhau thì ngôn ngữ cơ thể có thể vỗ về con tim người kia mạnh hơn mọi lời nói.

Vậy thì hãy ở bên nhau, vứt bỏ hết thấy những ưu tư, cho dù từ nay về sau có dẫn dắt nhau đi chẳng nữa, chuyện ngày mai thì để đến ngày mai hối hận. Tô Vận Cẩm nghĩ, suốt cả chặng đường đã né tránh, không ngờ đã có ngày hôm nay. Giống như ngòi bút của Trương Ái Linh, đem cả việc Hương Cảng sa vào tay giặc để tác hợp cho cặp đôi Bạch Lưu Tô với Phạm Liễu Nguyên, chẳng phải tình trạng hỗn loạn cả nước trên dưới nói chuyện dịch bệnh mà biến sắc cũng chỉ là để tác hợp cho Tô Vận Cẩm và Trình Tranh đó sao? Đừng trách cô tự lừa phỉnh mình, trong lòng mỗi cặp yêu đương, mỗi tình của riêng mình đã đủ khuyến thành. Cũng đừng hỏi cô vì sao cự tuyệt biết bao nhiêu năm tháng, mà hết thấy những phòng bị đều đã vỡ tan trong chốc lát, chỉ là cô đã quyết định một lần thành thực với chính mình.

Lúc tựa sát bên nhau, thời gian đã trở nên chẳng còn ý nghĩa. Tô Vận Cẩm cũng chẳng biết bao lâu trôi qua, chỉ biết bóng tối bên ngoài cửa sổ đã buông xuống. Lúc chạng vạng, Trình Tranh gọi điện gọi đồ ăn dưới nhà. Đồ ăn nhanh rất đơn giản, hai người đều ăn rất ngon lành. Cô trong lúc hoảng hốt đã phát hiện ra không còn sớm sửa nữa, thế nhưng nhìn đồng hồ trên tay Trình Tranh, mới có 8 giờ tối, một lúc sau, vẫn thấy không ổn, bèn dứt khoát rút di động trên người Trình Tranh ra, vừa nhìn giờ đã thốt nhiên nổi giận. Trên màn hình điện thoại rõ ràng hiển thị 10 giờ 5 phút.

Tô Vận Cẩm vừa kinh hoảng vừa tức giận từ bên cạnh cậu ta đứng phắt dậy, ném điện thoại lên người cậu ta, “Anh giải thích đi, việc này là thế nào?”. Cậu ta đỡ lấy điện thoại chăm chú nhìn thử, kinh ngạc kêu lên: “Á, sao lại muộn thế rồi... Em đừng nhìn anh thế, không liên quan gì đến anh, anh thật sự không biết giờ trên đồng hồ chậm mà”.

“Thật không?”, Tô Vận Cẩm gắng sức kiềm chế giận dữ, thế nhưng vừa trông thấy khuôn mặt cổ tởm vô tội của cậu ta là liền bốc hỏa bừng bừng, “Anh có biết nặng nhẹ gì không, sau 10 giờ tối quay lại trường, nếu mà bị bắt gặp, sẽ bị phạt nặng đấy”.

Tô Vận Cẩm dùng tay ra hiệu cảnh báo cậu ta một hồi, cũng chán chẳng buồn phí phạm thời giờ tranh cãi với cậu ta nữa, liền nhắm hướng cửa đi ra. Cậu ta lần này không ngăn cản cô nữa, có điều cô mở cửa xong thì cất giọng lạnh nhạt nói: “Em thà bây giờ đi về chịu phạt, cũng không chịu ở lại đây một đêm à? Em cứ phòng ngừa anh thế này, ít nhiều cũng làm anh nghĩ ngợi khó chịu đấy, anh là loài cầm thú hay sao?”.

Tô Vận Cẩm đã thấy bắn khoăn, Trình Tranh nói tiếp: “Giường để cho em, anh ngủ ở sofa, muộn thế này rồi đi đường cũng không an toàn, tin hay không tin tùy em”.

Tô Vận Cẩm đứng ngoài cửa do dự một hồi, cuối cùng đóng cửa lại, rầu rĩ quay trở lại phòng khách, nhấc điện thoại lên, gọi về kí túc xá. Bạn cùng phòng cô bảo: “Vận Cẩm, muộn thế này cậu còn chưa về, bọn tớ đều không biết cậu gặp chuyện gì. Trong khoa vừa rồi có người đi kiểm tra phòng, bọn tớ buông màn của cậu xuống, gối thì nhét vào trong chăn, hay dở gì cũng dối dáo cho qua được rồi”. Tô Vận Cẩm bắt giắc thở phào, rồi rít nói cảm ơn, chỉ bảo các bạn rằng tối nay cô có việc tá túc ở nhà họ hàng, sáng mai sẽ về.

Tắm tấp qua loa xong xuôi, Tô Vận Cẩm bước vào phòng ngủ độc nhất của căn hộ, sập của nhót Trình Tranh ở bên ngoài ngay trước mặt cậu ta. Vừa nằm xuống, cô đã nghe tiếng đập cửa thình thình.

“Gì thế?”, cô lại khoác áo ngoài ra mở cửa. Trình Tranh tựa vào khung cửa, tức tối nói: “Anh đã bảo đàn bà như em lòng dạ thật ác độc mà, em thì ngủ thế này, chăn màn chiếu gối không chịu đưa cho anh”.

Tô Vận Cẩm nghĩ ngợi, đúng là cậu ta có lý, thế nên bước trở lại phòng, mở tủ quần áo lục lọi cả nửa ngày, không ngờ vì thời gian có người ở nhà này cũng không nhiều, nên chẳng có một cái chăn thừa nào cả, chỉ có một cái chăn với một chiếc khăn bông đang trên giường, gối thì lại có một đôi. Cô không chút do dự nhấc một chiếc gối với một cái khăn bông nhét vào lòng Trình Tranh, định đóng sập cửa ngay trước mũi cậu ta.

“Này!”, Trình Tranh không cam lòng kêu lên một tiếng, Tô Vận Cẩm không hề có ý thương lượng, bảo: “Anh là đàn ông, đương nhiên chỉ có thể đòi khăn bông thôi, chăn em phải giữ lại”.

“Anh chỉ muốn nói là, chúng mình vẫn chưa chúc ngủ ngon mà”.

“Ngủ ngon”, cô nói nhanh như gió, trông thấy cậu ta cười híp mắt nhìn cô, trong lòng cũng đã hiểu ra đôi phần, se sẽ đỏ ửng mặt, lấy tay chỏ vào má trái. Trình Tranh đời nào nghe cô, vụt thò người vào hôn chụt một cái lên môi cô, “Ngủ ngon”.

Cái anh chàng này! Tô Vận Cẩm quay về giường trong lòng mơn man nổi vui sướng nhỏ bé, cơn buồn ngủ cũng kéo đến rất nhanh. Đang mơ màng, lại một lần nữa nghe thấy tiếng gõ cửa như bạt hồn của cậu ta, vốn định không thèm đếm xỉa nữa, thế nhưng cậu ta cứ kiên trì gõ rồi lại gõ.

“Đủ rồi, anh đã chán chưa!” Cô lấy hết sức đẩy cửa ra, Trình Tranh thuận thế lĩnh luôn vào, mặt mày xớn xác, “Lạnh lắm ý, không dối em đâu, thêm nữa sofa anh ngủ cũng chật quá, co đến nổi tê cả chân rồi”.

Tô Vận Cẩm nhìn cái khăn bông mỏng manh cậu ta cầm trên tay, đêm mùa xuân vẫn còn se se lạnh, nghĩ đến việc cậu ta là người ốm vừa mới ra viện, thêm nữa cách đây chưa lâu còn bị cảm sốt nữa, cô nói gọt lòn: “Đổi cho anh ngủ giường, em ngủ sofa”. Cô lấy giắt lấy cái khăn bông trong tay cậu ta, đi ra khỏi phòng.

Trình Tranh kéo cô lại, “Để cho em một thân con gái ngủ trên sofa, nếu lọt ra ngoài anh còn mặt mũi nào nữa”.

Tô Vận Cẩm ngoái đầu lại, “Trình Tranh, em hỏi anh một lần nữa, rốt cuộc anh muốn làm gì?”.

“Anh chẳng muốn gì hết”, cậu nói vẻ phật ý. “Cần gì phải cứng nhắc thế này chứ, em ở lại nhà anh, ngủ giường hay ngủ ở sofa ai biết được, chỉ cần trong lòng chúng mình tự biết là được rồi. Giường mỗi người một nửa, em có van vĩ anh cũng chẳng động đến em đâu, ở bệnh viện anh bị hành hạ bao nhiêu lâu thế, mệt chết rồi đây này”. Cậu nói xong liền tự lo phần mình nhảy ngay lên giường, ấn tắt đèn đầu giường, nhắm mắt không nhìn cô.

Hồi lâu, tận đến lúc lòng dạ cậu chẳng còn tính toán gì, mới cảm thấy nửa giường bên cạnh mình hơi lún xuống. Cậu không nhìn cô, nhưng cũng biết cho dù cô nằm trên cùng một giường với cậu, nhưng người sẽ gắng sức cách cậu thật xa.

Tô Vận Cẩm mặc nguyên quần áo nằm lên giường ngủ, quay lưng về phía Trình Tranh, nghe trong bóng tối vọng tới tiếng thở của cậu ta, làm cách nào cũng không ngủ nổi, lại không dám động cựa, càng nằm càng khó chịu, đang do dự xem có cần phải đổi ra nằm trên sofa không, thốt nhiên cảm thấy có hai bàn tay không lương thiện, thừa lúc cô không để ý, đã khê khằng từ dưới vạt áo lần lên tận tấm lưng trần của cô. Cô lại như phải bỏng, hất mạnh tay cậu ta ra, đánh giọng bảo: “Làm gì đấy? Tôi biết ngay là không nên tin anh mà”.

Giọng cậu ta trong bóng tối nghe thật đáng thương: “Vận Cẩm, anh không ngủ được, cứ nghĩ mãi, đây có phải là mơ không? Có thực là em đang nằm ngay cạnh anh không? Em không biết đâu, lần đầu tiên anh gặp em là ở ngoài hành lang lớp học, đêm hôm ấy anh mơ thấy...”. Cậu ta không cần nói tiếp, Tô Vận Cẩm cũng thừa biết trong giấc mơ ấy ắt hẳn chẳng có nội dung gì lành mạnh cả, may mà cậu ta không trông thấy vẻ đỏ lựng trên mặt cô, cô xùy một tiếng, không nói gì.

“Cho anh nhìn em một chút được không? Anh không bật đèn, thực tình chỉ nhìn trong bóng tối là được rồi, anh... anh...”, cậu cũng cảm thấy có đôi chút ngại ngùng, ghé sát tai cô khê khằng nói câu còn lại. Tô Vận Cẩm sững người, sau khi hiểu ra rồi thì xấu hổ đến nỗi chẳng mở miệng nói được gì. Thế nhưng cô rốt cuộc vẫn trẻ người non dạ, chưa trải việc đời, làm sao biết được câu “Anh sẽ không “vào” đâu” cũng giống hệt câu “Anh yêu em”, đều bị coi là hai câu nói dối kinh điển của đàn ông.

“Được không em, được không em...”, cậu ta cứ thế lắc lắc vai cô, hệt như một đứa trẻ con đòi kẹo ăn. Cô chỉ cảm thấy không biết làm sao, muốn cự tuyệt cậu ta, thế nhưng lại không cưỡng nổi cơn mê loạn tình ái trong lòng. Cậu ta nói xưa nay chưa bao giờ trông thấy thân thể người con gái thực sự, cô nào chẳng phải tò mò như thế, thế thì cứ tin cậu ta đi, chỉ cần không đến “bước cuối cùng đó” là được...

Trình Tranh thấy cô im lặng, lẽ nào chịu bỏ cơ hội, lập tức lật người đè chặt cô, rồi hôn cô điên loạn, một tay rờ rẫm cởi khuy áo cô. Mặt Tô Vận Cẩm đỏ ran đến nỗi cắt được ra máu, người mềm oặt mặc kệ cậu ta định đoạt. Đến lúc ý thức quay trở lại, thân người lạnh toát, chạm vào chỉ có da dẻ cậu ta nóng hôi hổi, cô mới biết giữa hai người đã không còn bất cứ thứ gì che đậy ngăn trở nữa.

Trình Tranh chống mình lên trên người cô, mượn những tia sáng yếu ớt từ ngoài xuyên qua rèm cửa, lấy ánh mắt vuốt lên thân hình dường như phát ra thứ ánh sáng êm ái. Hình ảnh đã từng xuất hiện biết bao lần trong giấc mơ lần đầu tiên đã thực sự hiện ra trước mắt cậu, đẹp đến vượt quá mọi tưởng tượng, từ cổ họng cậu phát ra tiếng rên rỉ mơ hồ, để mặc bản thân chìm vào cơn mê loạn.

Tay cậu ta, làn môi cậu ta đều nặng nề rơi trên người Tô Vận Cẩm, Cô cảm thấy người tựa ở trên đỉnh ngọn sóng trào, một cảm giác chưa hề quen thuộc lớp lớp cuộn dâng. Giữ cơn mê man, thân dưới một cơn đau nhói dội lên, như bị chọc xuyên da thịt, cô kinh hoàng gào lên, đột ngột mở trừng đôi mắt đang nhắm chặt.

“Trình Tranh, anh lừa tôi!” Nước mắt cô xối xả trào ra, khó nói cho rõ là bởi đau đớn hay vì điều gì khác.

“Anh xin lỗi, anh xin lỗi, quả thực anh không chịu nổi nữa”, cậu ta lẩm bẩm, hốt hoảng lấy tay chùi nước mắt của cô.

“Anh ra đi! Đau lắm!” Cô khóc lóc, cố sức đẩy cậu ta.

Cậu ta vừa hôn vừa bảo: “Anh cũng đau, cố chịu một chút được không em...”

Trình Tranh thực ra cũng giống hệt như cô, nào đã trải qua những chuyện này, chẳng qua dựa vào bản năng để làm thứ mình muốn làm. Cái tắc nghẽn của cô cùng với sự căng thẳng của bản thân khiến chân tay cậu luống cuống. Trông thấy nỗi đau đớn cùng với nước mắt của cô càng khiến cậu chẳng biết làm sao, mồ hôi hòa chung vào với nước mắt Vận Cẩm. Thế nhưng dục vọng căng tràn khí huyết cũng đang thiêu đốt cậu, cuối cùng cậu nghiêng rằng hung hãn rướn người đi vào triệt để. Tô Vận Cẩm trong khoảnh khắc đau đến không gào lên nổi, chỉ đành lấy hết sức bám siết lấy cậu. Động tác của cậu vụng về đến nỗi hoàn toàn chẳng có chút kĩ xảo nào, sức lực tuổi trẻ càng chẳng biết nặng nhẹ gì, động tác mỗi lúc đều thúc mạnh vào cô, giằng xé cô.

Tô Vận Cẩm ban đầu chỉ thấy đau đớn khôn cùng, dần dà, trong cái thô lỗ của Trình Tranh, cô cảm nhận được thứ cảm giác trọn vẹn mãn nguyện như được đền bù, điều này dường như nhắc cô biết rằng, có lẽ, từ nay về sau cô không còn là một kẻ cô độc nữa.

Nhảy cảm vùng xung động quá mức khiến lần đầu tiên của họ qua loa cho xong chuyện, Tô Vận Cẩm để mặc cậu ta như một đứa trẻ cứ lặn ngụp trước ngực mình, muốn mắng chửi thậm tệ, thế nhưng chỉ im lặng vòng tay ôm chặt lấy tấm lưng trơn láng chắc nịch của cậu ta.

Cậu ta đỡ thức đỡ ngủ nằm úp trên người cô một hồi, rồi lại bắt đầu lần nữa, cả một đêm dài, đôi nam nữ trẻ tuổi dò dẫm chia sẻ với nhau những cảm xúc dâng trào ẩn kín thật lạ lẫm, mồ hôi ướt đầm rồi tạnh ráo, cuối cùng Tô Vận Cẩm trước lúc nặng nhọc thiếp đi, chỉ nghe thấy tiếng cậu ta rì rầm gọi tên cô.

6. Chương 11-12

CHƯƠNG 11:

NGỐC Ạ, THEO ANH VỀ NHÀ

Không biết tình yêu của người khác ra sao, có giống như tình yêu của hai người bọn họ không, như thể tọa trên tàu lượn siêu tốc, thoáng chốc vút tới đỉnh mây, nháy mắt đã trao nghiêng đáy vực.

Mạc Úc Hoa nói: “Hay dở ra sao cũng là cái “trời long đất lở” chính cậu đã lựa chọn”

Sau khi Trình Tranh xuất viện, ở bên Tô Vận Cẩm thêm mấy ngày, cuối cùng vẫn đành quyến luyến bịn rịn trở về trường học. Cậu ta đi rồi, Tô Vận Cẩm qua một ngày mới ý thức được, trong suốt hai ngày đầu gối tay ấp, bọn họ hóa ra không hề nghĩ tới một biện pháp tránh thai nào cả. Nghĩ đến đây, không nén được nỗi sợ hãi, một thân một mình chẳng biết làm sao cho phải, đánh chết cũng không mặt mũi ra tiệm mua thuốc, trăm phương ngàn cách không xong, Vận Cẩm đành tìm đến Mạc Úc Hoa, ấp a ấp úng kể lể đầu đuôi sự tình cho cô nghe. Mạc Úc Hoa không nói đến câu thứ hai, tóm lấy cô chạy ngay ra tiệm thuốc.

Thuốc đã uống rồi, thế nhưng rốt cuộc vẫn không kịp thời điểm phù hợp nhất, đến cả Mạc Úc Hoa cũng chẳng dám nói rằng tuyệt đối không còn nguy hiểm gì. Tô Vận Cẩm thấp thỏm trải qua một khoảng thời gian lo lắng sợ hãi, tận tối khi kì kinh đến hẹn lại lên, tảng đá đeo nặng trĩu trong lòng mới buông ra nổi, thậm chí vui mừng vì tình huống kiếp nạn kiểu “tình xuân đào dạt một khi, bào thai bé bỏng lặng lẽ thành hình” hay thấy trên truyền hình trong thực tế thì tỉ lệ xuất hiện lại không mấy cao, nhưng cũng hạ quyết tâm, từ nay sẽ không thể mù quáng đại dột như thế nữa.

Bắt đầu từ hôm Trình Tranh trở lại Bắc Kinh, cả phòng kí túc của Tô Vận Cẩm không ai là không biết cô có người yêu theo học mãi Bắc Kinh xa xôi, vì cậu ta siêng năng gọi điện, nên mượn lời cô bạn cùng phòng tên Tiểu Văn thì, chỉ riêng bắt máy điện thoại thôi đã phải nhắc đến mỗi cả tay rồi. Tô Vận Cẩm trước nay vẫn là người dùng điện thoại ít nhất trong phòng, giờ thường xuyên ở bên giường ôm điện thoại chuyện trò đến tận đêm khuya. Ban đầu cô vẫn còn đôi chút đăm đúi trong nỗi vui sướng của tình yêu cuồng nhiệt, thế nhưng sau một thời gian, cái thói bám dính nhằng nhặng cùng sự ngang ngược bá đạo của Trình Tranh khiến cô không nén khỏi âm thầm kêu khổ. Thi thoảng cậu ta gọi điện đến ký túc xá nhưng không gặp được cô, hoặc giả có lời nào không vừa ý, thế là đã nổi đóa lên ngay được.

Tô Vận Cẩm vốn là người quen một thân một mình đi về, chỉ trong thời gian ngắn ngủi cô khó lòng thích ứng ngay được với kiểu đem trọn vẹn cuộc sống của mình chẳng chừa lại giao phó cho một người khác. Cho dù là khoảng thời gian ở bên Thẩm Cư An, đứng trước một chàng trai khiến mình mê say làm vậy, cô cũng vẫn cảm thấy bọn họ là hai cá thể hoàn toàn độc lập, hết như hai đường thẳng song song, dù có kéo ra vô cực thì cũng chỉ gần nhau chứ chẳng thể giao cắt, như vậy khiến cô cảm thấy an toàn phù hợp với mình hơn.

Trình Tranh thì khác, cậu ta khát khao đem hết thảy tâm tư, hết thảy mọi điều gửi gắm nơi Tô Vận Cẩm, còn hận rằng máu thịt hai người chẳng thể hòa chung làm một, đồng thời, cậu ta cũng đòi hỏi Tô Vận Cẩm mang lại cho cậu ta sự chăm chút tương tự. Cậu ta hi vọng có được một Tô Vận Cẩm trọn vẹn hoàn toàn, không giữ lại chút khe kẽ nào, tốt nhất là đến giấc mơ của cô cũng thuộc về cậu ta luôn.

“Vận Cẩm, lúc này em đang làm gì?”

“Vận Cẩm, em đang nghĩ gì đấy?”

“Vận Cẩm, em đi đâu thế?”

“Vận Cẩm, anh nhớ em lắm, em có nhớ anh không?”

“Vận Cẩm, sao chẳng nói gì cả?”

Vận Cẩm, Vận Cẩm, Vận Cẩm!!!

Ngày nào cũng như ngày nào, cậu ta không ngừng hỏi han này nọ, mang theo cái vẻ ương bướng hống hách cùng thói trẻ con cố chấp. Tô Vận Cẩm ban đầu còn nhẫn nại dỗ dành cậu ta. Dần dà đến dỗ dành cũng chẳng còn hơi sức mà làm nữa, thế nên chỉ tỏ thái độ im lặng bất lực, thế nhưng cô càng yên ắng thì cậu ta càng cật vấn. Tô Vận Cẩm cảm thấy Trình Tranh thật giống như một cuộn len bị mèo vờn rối bung, quần chân cô, vướng vúi cô, khiến cô thấy áy á, nhưng cũng khiến cô thở chẳng ra hơi.

Hai người cách trở đôi nơi, người Nam kẻ Bắc, xa xôi vô cùng, chỉ cần có chút thời gian rảnh rỗi, Trình Tranh liền lao đến chỗ Tô Vận Cẩm ngay. Lúc thời giờ căng cấp, thứ Sáu cậu qua, Chủ nhật lại về Bắc Kinh. Tô Vận Cẩm xót xa số tiền đổ vào vé máy bay, những khi không giảm giá, một lượt đi - về cơ hồ ngang với toàn bộ sinh hoạt phí của cả một năm học, nếu mẹ cô còn chưa tái giá với bố dượng, hai mẹ con bọn họ không biết phải làm thêm nếm bao nhiêu mới gom đủ từng nẩy tiền. Trình Tranh thì trước sau đều không bận tâm, cậu từ tám bé đã lớn lên trong một gia đình khá giả, tiền chỉ là một thứ kí hiệu, có thể đem đổi lấy những thứ cậu mong muốn, như cách nghĩ của cậu, không có thứ gì khiến cậu khao khát hơn việc hai người ở bên nhau.

Trước khi học kỳ một năm thứ tư kết thúc, Trình Tranh lấy lý do để thuận lợi cho Tô Vận Cẩm tiện kiếm việc, dứt khoát nhét vào tay cô một chiếc điện thoại di động. Tô Vận Cẩm nhớ lại kinh nghiệm của lần trước, cậu ta cũng tặng cô điện thoại, cô cảm thấy đồ này đắt đỏ quá, khước từ không nhận, kết quả là anh chàng đó không thêm nói đến câu thứ hai, ngay lập tức giở mặt ném cái di động từ cửa sổ căn hộ tầng 18 xuống, nên lần này đành nhận lấy. Giờ đã như thế, càng tiện cho cậu ta liêc lạc với cô bất cứ lúc nào, ở đâu. Bình thường Tô Vận Cẩm cứ nghe thấy tiếng chuông điện thoại cậu ta cài đặt riêng cho mình là đã nổi cơn đau đầu. Tô Vận Cẩm làm thế nào cũng không thể lý giải nổi, một anh chàng trong mắt người khác kiêu căng, ngạo mạn là thế, mà sao vừa yêu vào, liền thành kẻ bám người nhằng nhẵng như thế này.

Trước tết năm ấy, Tô Vận Cẩm tham gia hội chợ việc làm dành cho sinh viên tại địa phương do trường cô tổ chức. Trong ấn tượng của cô, từ lúc cha sinh mẹ đẻ ra đến giờ cô chưa từng có mặt ở nơi nào đông đúc đến thế. Địa điểm diễn ra hội chợ người chen người, Vận Cẩm đầu óc văng bị dòng người cuộn cuộn xô đẩy cứ thế tiến về phía trước, không tự chủ, hoàn toàn không trông thấy phương hướng gì. Những đơn vị tuyển dụng tương đối tốt một chút thì chen chúc tới mức một con ruồi không bay lọt. Trong tình trạng thế này, làm sao có thể nói đến lựa chọn sáng suốt gì được. Tô Vận Cẩm cũng không nhớ nổi mình rốt cuộc đã nộp bao nhiêu hồ sơ, càng chẳng biết cuối cùng nắm chắc mấy phần được tuyển dụng, chỉ biết là đến lúc thoát ra khỏi cổng nơi diễn ra hội chợ, đón nhận thứ không khí đột ngột thanh sạch, cô đã hít vào một hơi thật sâu.

Trình Tranh đương nhiên không phải chịu đựng một màn khổ ải như Tô Vận Cẩm, trường đại học của cậu tiếng tăm lẫy lừng, đất dụng vô để mà lựa chọn tất nhiên rộng rãi, hướng hồ chuyên ngành của cậu vốn

đang ăn nên làm ra, thành tích trong trường của Trình Tranh thì xuất chúng, nhà lại có điều kiện, muốn tìm một công việc tốt cũng là điều dễ như trở bàn tay. Có điều về mặt đường hướng lựa chọn công việc, cơ hồ cậu chịu ảnh hưởng của bố nhiều hơn, một lòng tâm niệm ứng dụng tối đa những gì học hành, tìm đến vị trí chuyên về kỹ thuật, còn hoàn toàn không hề hứng thú gì với sự nghiệp kinh doanh từ bên phía mẹ. Bố Trình Tranh cũng rất thoải mái, không bắt ép gì cậu, để mặc cậu lựa chọn việc bản thân thích làm, chỉ hy vọng cậu trong lúc cân nhắc địa điểm làm việc có thể về bên bố mẹ. Xét cho cùng, cậu vẫn là đứa con độc nhất trong gia đình, thêm nữa, bố cậu đảm nhiệm chức viện trưởng viện thiết kế kiến trúc kiêm bí thư đảng ủy, sắp đặt cho cậu một vị trí như mong muốn là một việc không thể dễ dàng hơn.

Trình Tranh thì bày tỏ rõ ràng rằng bản thân cậu không có ý định trở về nhà, cậu cũng nói như vậy với Tô Vận Cẩm: “Dựa dẫm vào bố thì có gì hay đâu, hướng hồ về nhà rồi lại phải chịu đựng ông cụ kêu ca. Chi bằng ở lại Bắc Kinh cho tự do tự tại. Vận Cẩm, chờ đến lúc em tốt nghiệp xong rồi qua đây nốt, thế là chúng mình có thể ngày ngày ở bên nhau”.

Thực ra, Tô Vận Cẩm cũng không muốn quay về quê, nhưng cô còn muốn ở lại thành phố phương Nam mà cô đã sinh sống suốt bốn năm trời này hơn. Ở đây, cô không hề cảm thấy bản thân chỉ là một người ngoại tỉnh, mà hòa mình vào mạch đập của thành phố thật tự nhiên. Cô cũng ngó ý này với Trình Tranh, thế nhưng Trình Tranh chỉ bảo: “Em ngốc ạ, đương nhiên là em phải ở bên anh rồi”.

Đương nhiên ở bên anh. Cậu ta nói kiểu hằn là phải thế, thế nhưng Tô Vận Cẩm không tài nào tưởng tượng nổi cái cảnh sau khi tốt nghiệp một mình thân gái dặm trường Bắc tiến đoàn tụ với cậu ta. Không phải cô không nhớ nhung Trình Tranh, thế nhưng lo lắng về tương lai đã đè bẹp những náo nức yêu thương, cô không cam lòng đến một thành phố hoàn toàn xa lạ, bởi nơi đó ngoài Trình Tranh ra cô chẳng có gì hết, giả như một ngày đánh mất con người ấy, cô sẽ không có đường lui. Tô Vận Cẩm thấy thật bi ai, làm sao cô lại có thể nghĩ quẩn như thế ngay giữa lúc tình yêu đang độ mặn nồng như bây giờ, cô nhận ra rằng bản thân còn ích kỷ hơn nhiều so với tưởng tượng của mình.

Điều khiến Tô Vận Cẩm không thể tưởng tượng được hơn nữa là, những bộ hồ sơ mà cô phát tán khắp nơi tựa tiên nữ rắc hoa cuối cùng phần nào đã nhận được hồi đáp, trong đó thậm chí còn có một công ty hóa mỹ phẩm liên doanh giữa Trung Quốc và nước ngoài. Cô vốn chỉ mang tâm lý thử cho biết lúc tham gia phỏng vấn lần đầu ở công ty này, không ngờ người quản lý phụ trách đợt tuyển dụng này lại rất khen ngợi khí chất kín đáo trầm tĩnh của cô, thế nên thi viết, thi nghiệp vụ hết thấy đều êm thấm vượt qua. Sau khi Tô Vận Cẩm ký kết biên bản ghi nhớ việc làm với công ty này xong xuôi, giáo viên phụ trách việc làm cho sinh viên và bạn bè trên lớp đều cảm thấy may mắn thay cho cô. Trong cái xã hội mà sinh viên càng lúc càng mất giá này, có thể ký kết êm xuôi với một công ty như thế quả là điều đáng mừng. Tô Vận Cẩm hẳn nhiên là vui sướng, nhưng cô thấy thấp thỏm, gần như không dám tưởng tượng xem Trình Tranh sau khi biết được sự tình sẽ phản ứng ra sao.

Đằng nào cũng giấu không được, thế nên buổi tối lúc Trình Tranh gọi điện, Tô Vận Cẩm liền dứt khoát kể hết sự tình đã ký kết biên bản ghi nhớ cho Trình Tranh nghe.

“Em bảo là em kí cái gì cơ? Em nói lại lần nữa xem nào.” Từ giọng điệu của Trình Tranh vẫn chưa thể nghe ra những xáo động trong tâm tư cậu ta.

Tô Vận Cẩm cảm thấy đầu óc tê ù, chẳng biết làm sao đành nhắc lại một lượt nữa.

Quả nhiên Trình Tranh nổi trận lôi đình: “Tô Vận Cẩm, anh phát hiện ra là từ xưa đến nay em đều hành động mà không thèm đếm xỉa đến cảm nhận của người khác”.

“Em...”, Tô Vận Cẩm vẫn còn muốn giải thích, thế nhưng Trình Tranh đã dứt khoát dập máy.

Tô Vận Cẩm vội vã gọi lại vào di động của cậu ta, cậu ta nào chịu bắt máy, gọi liên tục mấy lượt, cậu ta thẳng tay tắt điện thoại luôn.

Tô Vận Cẩm biết rằng với tính khí của cậu ta, bây giờ đang cơn bốc hỏa lên đầu, bất kể cô nói gì chẳng nữa cũng chỉ là đổ thêm dầu vào lửa, nghĩ bụng chỉ bằng cứ để mặc cậu ta, có thể qua mấy ngày, chờ đến lúc cậu ta giận dỗi xong rồi, cô lại nói ngọt mấy câu, mọi việc thế là êm thấm. Thế nhưng, hai ngày, ba ngày... tận đến ngày thứ năm, Trình Tranh cũng không thèm gọi cho cô đến nửa cú điện thoại, Tô Vận Cẩm bắt đầu ý thức lần này là cậu tức giận thực sự, nên đành chủ động gọi lại cho cậu ta lần nữa, cậu ta hết thấy

đều không thềm đếm xỉa. Tô Vận Cẩm trong lòng không phải không cảm thấy hối hận, cô tự hỏi mình, nếu như sớm biết rằng cậu ta phản ứng dữ dội như thế, liệu cô có khăng khăng ý mình đòi ở lại thành phố này không? Thực ra lúc kí biên bản ghi nhớ việc làm cô không suy tính quá nhiều, bây giờ nghĩ lại lúc đấy quả thật quá vội vàng, giống như cậu ta nói vậy, cô hoàn toàn không hề cân nhắc đến cảm nhận của cậu... Hoặc giả, chính là cô đã cố ý lơ đi điểm này, lúc còn đang đánh cuộc hơn thua với bản thân, thực ra cô chẳng mấy để ý đến cậu ta.

Lúc ấy đã gần đến Tết, trường đã sớm bước vào kì nghỉ đông, vậy nên còn nhiều sinh viên nán lại trường như thế, chẳng qua đều là những bạn sắp tốt nghiệp đang chờ đợi thông tin việc làm như Tô Vận Cẩm. Tô Vận Cẩm không phải một người bám dính nhằng nhẵng, sau mấy lần liên lạc với Trình Tranh không xong, tuy trong lòng có buồn bã, thế nhưng cũng chẳng tốn công gọi điện cho cậu ta thêm lần nữa. Mặt khác, mẹ cô cũng gọi điện mấy lần giục cô về nhà ăn Tết. Dù bản thân vốn không muốn quay lại căn nhà không còn thuộc về mình nữa, nhưng cô không tìm ra lý do khả dĩ hơn để ở lại trường, thế nên trước hôm Giao thừa hai ngày, cô sắp xếp hành lý lên tàu về quê.

Tàu xe đang đợt Tết nhất, mức độ đông đúc ra sao không cần tưởng tượng quá nhiều, Vận Cẩm lại may mắn mua được một vé ngồi, cho dù bị người cùng hành lý rợp trời kín đất chen cho không động cựa gì nổi, thì xét cho cùng vẫn còn khá khẩm hơn những người phải đứng suốt mười mấy tiếng đồng hồ. Trong toa của cô, ngoài học sinh, sinh viên ra, hầu hết đều là người làm thuê xuôi Nam giờ trở về quê, bọn họ nghiêng bên nọ ngả bên kia tìm bừa một góc nào đó hoặc ngồi hoặc ngủ. Tinh thần tuy có mỗi mết, thế nhưng trên khuôn mặt và trong ánh mắt lại rạng ngời lên vẻ chờ mong cùng nỗi sung sướng được trở về. Ra ngoài làm thuê bất kể khổ nhọc bao nhiêu đi nữa, chỉ ít ở quê nhà cũng đang có người chờ đợi họ, vất vả cả năm, thứ người ta chờ đợi chẳng phải là cái ngày được nặng túi hồi hương này hay sao. Tô Vận Cẩm nhìn phing cảnh vụt qua bên cửa sổ, có ai đang chờ đợi cô đây? Cô thừa nhận rằng mẹ vẫn yêu thương cô, thế nhưng giờ đây mẹ còn yêu thương một mái ấm khác hơn. Cô nghĩ đến mẹ lúc trò chuyện với cô, giọng điệu cũng đã trở nên thận trọng dè dặt hết như bố dượng vậy, cô nàng tỉnh táo nhận thức rằng, mẹ đã không còn thuộc về riêng cô và bố nữa, gia đình của cô giờ đã thành hồi ức quá vắng mắt rồi.

Đến lúc này, Tô Vận Cẩm ngồi trên tàu hỏa bỗng dưng nhớ Trình Tranh đến phát điên phát cuồng, nhớ cái thói đeo bám ỉ ôi vô duyên vô cớ của cậu ta, nhớ hơi ấm tha thiết trong vòng tay cậu ta. So với việc có thể để mất cậu ta, sự cứng cỏi của cô bỗng trở nên yếu rệu. Thế nhưng cậu ta vẫn còn đang tức giận, Tô Vận Cẩm nghĩ, việc gì phải để ý nhiều thế làm gì, chẳng nào chắc cậu ta cũng về nhà ăn Tết, chỉ cần trong lòng cậu ta vẫn có cô, thì có bức bối đến mấy cô cũng vượt qua được. Có cậu ta ở bên, có lẽ thích ứng với cuộc sống ở Bắc Kinh cũng chẳng khó khăn đến thế, có điều, vi phạm cam kết với đơn vị đã kí biên bản ghi nhớ sẽ phải chịu trách nhiệm ra sao, cô có phải vì việc ấy mà phải đền bù một khoản tiền lớn hay không... Một khắc trước khi mơ hồ ngủ thiếp đi ngay trên chỗ ngồi, cô vẫn còn suy nghĩ về vấn đề này.

Lúc Tô Vận Cẩm tỉnh lại thì đã nửa đêm, toa ghế cứng ban đêm không tắt đèn, hành khách tứ bề ai đánh bài thì đánh bài, ai nói chuyện thì cứ nói chuyện, vẫn còn ồn ào nhộn nhịp lắm. Cô ngó ra nhìn tên của tram vừa mới đi qua, ngồi trên tàu suốt mười mấy tiếng đồng hồ, quãng đường cuối cùng đã qua một nửa. Cứ như là cảm ứng được cô đã thức dậy, Tô Vận Cẩm còn đang sửa sang lại đầu óc rối bưng, chiếc điện thoại trong túi đã rung lên. Trông thấy số gọi đến thân quen, nhịp tim cô bỗng nhiên gấp gáp.

“Em đang ở chỗ khỉ nào thế? Ồn chết đi được”. Cho dù cách nhau qua điện thoại, Tô Vận Cẩm vẫn hoàn toàn có thể tưởng tượng ra bộ dạng Trình Tranh nhíu mày nhăn nhó nói chuyện, cô bất giác mỉm cười.

“Em đang trên tàu, anh ở đâu?”, Tô Vận Cẩm ngượng ngùng phải hét to vào điện thoại, thế nhưng cũng sợ tiếng ồn đoàn tàu, sầm sập của tàu hỏa che lấp mất giọng cô.

“Tàu hỏa á?”, Trình Tranh cảm lạnh một hồi, sau đó cơ hồ cũng nghe thấy âm thanh đặc trưng của tàu hỏa, “Em chạy lên tàu hỏa làm cái trò gì đấy?”

“Em... về nhà”, Tô Vận Cẩm có đôi chút hụt hơi.

“Ha!”, Trình Tranh ở bên đầu kia phát ra tiếng cười cay đắng rất khoa trương. “Anh không biết nói gì cho phải với người như em nữa, khó khăn lắm mới chạy qua đây được, chẳng nói một câu nào đã chạy về nhà”.

“Ai bảo là em không nói một câu, là tại anh không nghe điện thoại của em đấy chứ. Giờ này anh còn tới làm gì?”

“Vớ vẩn, em không chịu đi lên Bắc Kinh, anh không xuống đây thì làm thế nào? Chả lẽ tách ra mỗi đứa một nơi?” Tuy thái độ của cậu ta vẫn đáng ghét là thế, nhưng Tô Vận Cẩm lạ cảm thấy một luồng ấm áp vượt qua điện thoại lan tới. Cô thốt nhiên cảm thấy có rất nhiều điều muốn nói cùng cậu ta, thế nhưng chỉ thốt ra một câu: “Anh chờ em... chờ em!”.

Tàu hỏa sau hai tiếng cuối cùng đã dừng ở một ga lớn, Tô Vận Cẩm chẳng nghĩ ngợi gì xuống tàu ngay. Lúc ấy mới là 4 rưỡi sớm tinh mơ, trời vẫn còn chưa sáng, thành phố bé nhỏ cô chưa từng đặt chân đến bao giờ vẫn còn phủ một màn tĩnh lặng. Bảng báo giờ tàu hiển thị chuyến tàu tiếp theo đến thành phố G phải bảy tiếng nữa mới khởi hành, cô không đợi được nữa, thế nên hỏi nhân viên ở đây đường đi, rồi một thân một mình lách thếch hành lý nhằm thẳng bến xe mà chạy.

Thành phố lạ lẫm, đường xá không một bóng người, Tô Vận Cẩm cúi đầu mãi miết bước quen bằng cả nỗi sợ hãi phải đi đường một mình cùng cái lạnh giá sớm mai, chỉ muốn nhanh thêm chút, nhanh thêm chút nữa, sớm gặp được con người mà lòng cô đang nhung nhớ. Tận đến khi cô đã được toại nguyện ngồi trên chuyến xe giường nằm đầu tiên xuất phát lúc 5 rưỡi chạy từ đây đến thành phố G, cô mới ôm lấy khuôn mặt nóng bừng, khi ấy mới ý thức được sự điên rồ của bản thân.

Lúc chuyển se giường nằm nhếch nhác lộn xộn vô cùng đậu bến thành phố G thì đã là chàng vạng tối một ngày trước Giao thừa, Tô Vận Cẩm theo dòng người tấp tểnh xô đẩy chen ra đến cổng bến, chẳng ngoài dự liệu, giữa khung cảnh hỗn loạn đưa mắt đã nhìn thấy cậu ta. Trong khoảnh khắc ấy, cô thốt nhiên cảm thấy thần kinh trên cả cơ thể đang căng thít lại đã hoàn toàn chùng xuống, mệt mỏi tới mức không thể nhấc thêm bước nào nữa, chỉ nhoeo ra một nụ cười. Trình Tranh quả nhiên cũng đã nhìn thấy cô, thế nhưng không vội bước về phía cô, vừa bực vừa buồn cười ngó cô lom lom. Hai người đứng xa vài mét, ngăn cách bởi dòng người qua lại không ngớt, chỉ nhìn nhau mỉm cười.

Cuối cùng Trình Tranh từ xa xa chìa bàn tay ra với cô, xung quanh vô cùng ồn ào, thế nhưng cô vẫn hiểu được lời cậu ta.

Cậu bảo: “Ngốc ạ, theo anh về nhà”.

Đó là lần đầu tiên từ lúc cha sinh mẹ đẻ Tô Vận Cẩm ăn Tết ở ngoài, bên cạnh chỉ có mình Trình Tranh. Bên nhà cô thì không sao, trong điện thoại cô chỉ nói là tiếp tục ở trường kiếm việc, mẹ cô cũng không nói gì thêm nữa, thế nhưng Trình Tranh, cậu ta là cậu ta là cậu quý tử vàng ngọc trong nhà, đã không ở bên bố mẹ ăn Tết thì chớ, cũng không đến nhà cậu ruột, Tô Vận Cẩm rất ngạc nhiên khi thấy hai bác Trình lại ngầm đồng ý với cách cư xử này của cậu ta.

“Đồng ý mới lạ chứ”, Trình Tranh bảo. “Tuần trước anh nói với ông bà cụ là sẽ không ở lại Bắc Kinh, cũng không về nhà, mà muốn đến thành phố G làm việc, bảo các cụ chuẩn bị tư tưởng đi, mẹ anh còn rên rĩ một trận, nói là có người yêu rồi quên cả mẹ. Về sau anh còn bảo với mẹ là năm nay anh không ăn Tết với bố mẹ nữa, mẹ anh chỉ giận là không thể nhét anh vào bụng lại lần nữa thôi”.

“Biết thế nào bây giờ?”, Tô Vận Cẩm cười, nhưng đậm chút âu lo.

Trình Tranh đắc ý cười bảo: “Anh nói với mẹ là, nếu mẹ cho phép con, mẹ sẽ có thêm một nàng dâu, còn nếu không, đến con trai cũng chẳng còn. Phải thế mẹ anh mới thôi than van ca cẩm đấy”.

Tô Vận Cẩm thốt nhiên im lặng.

“Còn bên cậu anh, mấy năm trước mẹ di cư rồi, cậu anh với Chương Việt chắc chắn là qua bên đó ăn Tết”, Trình Tranh nói thêm.

Tuy chỉ là cái Tết của hai người, thế nhưng bọn họ cũng bày vẽ xôm tụ ra trò, ngoài việc ở trong nhà đầu gối tay ấp, hai người còn dạo phố phường sắm một lô hàng Tết. Trình Tranh lôi Vận Cẩm đi lảng vảng khắp nơi, Tô Vận Cẩm bây giờ mới hiểu hóa ra cậu ta còn thông thạo thành phố này hơn cô nhiều, thì ra ngày trước cậu ta đòi cô với Thẩm Cư An dẫn đi khắp nơi, chẳng qua là kiếm cớ mà thôi.

Đêm Giao thừa, Trình Tranh dán chữ Phúc búa xua trong ngoài căn hộ, Tô Vận Cẩm tự mình xuống bếp chuẩn bị bữa cơm tất niên cho hai người, hóa ra lại rất ngon lành, Trình Tranh ăn say sưa hào hứng. Ngày lễ truyền thống của Trung Quốc, những địa điểm được chỉ định trong thành phố pháo hoa đi ùng, Trình Tranh nắm tay Vận Cẩm chạy lên sân thượng xem, nhưng bị cách bao nhiêu nhà cao san sát, chỉ có thể

trông thấy tia pháo hoa mờ tỏ đằng xa, cậu ta tỏ vẻ trẻ con tiếc kiếng chân lên. “Chỗ kia kìa, chỗ kia kìa, á, sao lại không trông thấy?” Tô Vận Cẩm nắm lấy bàn tay cậu ta, mỉm cười nhìn theo hướng cậu ta chỉ, cô không nói với cậu ta, nhưng thật ra đêm nay chẳng cần pháo hoa điểm xuyết nữa, chỉ cần có cậu ta ở bên là đã long lánh đẹp hơn hết thảy trên đời rồi.

Nếu như thời gian dừng trôi, cứ ngưng lại khoảnh khắc này thì thật tốt, tận nhiều năm về sau Tô Vận Cẩm nhớ lại cảnh này, trong lòng vẫn dợn nổi ngọt ngào. Thế nhưng cô biết, người ta không nên tham lam quá, vậy nên trong những tháng ngày sau đó, bất kể thăng trầm gian khó ra sao, nhớ lại buổi đêm không được ngắm pháo hoa này, cô vẫn cảm thấy quá ư đẹp đẽ.

Chương 12 :

Yêu nhau dễ dàng, chung sống gian nan

Học kỳ cuối cùng của thời đại học tựa dòng nước chảy cứ thế trôi đi. Trong số các bạn học xung quanh Tô Vận Cẩm, những người chưa có việc làm đương nhiên là phải lần lượt kiểm tìm ngang dọc, ai đã tìm được việc thì sinh hoạt như heo vậy, ăn rồi lại ngủ, tỉnh dậy lại túm năm tụm ba chơi bài. Một số người thì nhất quyết đến thẳng đơn vị đã kí kết hợp đồng để thực tập. Tuy nói là trường vẫn sắp xếp lịch học cả kỳ như bình thường, thế nhưng phòng học mỗi giờ lên lớp đều đều hiu vắng vẻ, đến việc bảo vệ khóa luận tốt nghiệp cuối cùng, giáo viên hướng dẫn cũng đành chằm chước cho những cô cậu đã tìm được việc làm, chỉ cần không kém đến mức tệ hại thái quá thì đều giờ cao tay đánh khề cho qua hết. So sánh với nhau, nửa năm cuối cùng này của Trình Tranh bận rộn tới tấp hơn cô nhiều, trước nay anh vốn học hành cần mẫn, thiết kế tốt nghiệp làm sao có thể qua loa xong chuyện, tận đến trung tuần tháng Sáu mới xử lý xong xuôi hết thảy các lệ bộ liên quan đến trường lớp, trong thời gian này anh cũng ký kết suôn sẻ với một viện thiết kế kiến trúc đặt tại thành phố G. Viện thiết kế này vốn được sáng lập từ hồi thập niên 50 của thế kỷ trước, thuộc một doanh nghiệp xây dựng nhà nước quy mô lớn, cũng là viện thiết kế kiến trúc có thực lực vào loại mạnh nhất ở khu vực Tây Nam, đồng thời làm một trong sáu viện thiết kế kiến trúc tổng hợp danh tiếng lẫy lừng nhất cả nước. Trình Tranh không hề dựa dẫm vào điều kiện của bố mẹ mà có thể được một đơn vị như thế này tuyển dụng quả là một việc không dễ dàng. Nói là vậy, chứ trong lòng Tô Vận Cẩm hiểu rõ, bảo là không cần đến trợ lực của gia đình, thế nhưng dựa vào tình nghĩa bạn bè cùng đại học của vị viện trưởng viện thiết kế này với bố Trình Tranh, anh ở trong đơn vị cũng thuận lợi hơn người khác nhiều.

Hai người đã kết thúc khoảng thời gian bốn năm đại học như thế, bắt đầu nếm trải những tháng ngày thuộc về thế giới chỉ riêng hai người trong căn hộ nhỏ của Trình Tranh. Bố mẹ Trình Tranh vốn định đổi cho con trai một căn hộ rộng rãi hơn chút, nhưng một mặt Tô Vận Cẩm chủ trương đủ xài là ổn, mặt khác căn nhà cũ này nằm trong khu thương nghiệp phát đạt thuộc vành đai vàng của thành phố, lại cách nơi làm việc của cả hai người không xa lắm, vậy nên việc đổi nhà cứ bỏ qua là xong. Ông cậu Trình Tranh- Chương Tấn Manh- thông cảm cho cái tâm lý không ưa gò bó của những người trẻ tuổi, cũng không nài ép bắt thẳng cháu chuyển về nhà mình ở, để mặc Trình Tranh tiêu điều tự tại tại bên ngoài.

Khoảng thời gian ban đầu ngọt ngào hết như truyện cổ tích, sáng sớm hai người ăn xong điểm tâm liền cùng nhau rời khỏi nhà đợi xe đi làm, buổi chiều sau khi tan sở lại hẹn hò cùng đi chợ mua đồ về nhà. Tô Vận Cẩm có bàn tay nấu nướng rất cừ, nướng chiều đến nỗi vị giác Trình Tranh càng lúc càng khát khe đòi hỏi. Ăn cơm xong hai người hoặc thung thăng đi xem phim ở gần đó, hoặc dung dăng dung dẻ dạo chơi khắp nơi, có khi tựa vai nhau xem ti vi ở nhà, sau đó chia sẻ với nhau một buổi tối quẩn quýt ngọt ngào. Khi ấy chẳng phải chỉ riêng Trình Tranh cảm thấy mãn nguyện vô cùng, đến cả Tô Vận Cẩm cũng tin rằng nàng Lọ Lem quả thực có thể gặp được hoàng tử, rồi tận hưởng hạnh phúc một đời.

Dù vậy, hai người tuy dây dưa suốt bao nhiêu năm, yêu nhau cũng được một khoảng thời gian, thế nhưng những tháng ngày được ở bên nhau thực sự lại chưa được mấy, đến giờ quẩn quýt sớm chiều, cảm giác mới mẻ qua đi rồi, rất nhiều vấn đề trước đây chưa phát hiện ra hoặc cố tình lờ đi dần dà nổi lên.

Điểm đầu tiên, Trình Tranh ưa hoạt động, tuy rằng những việc chính như học hành, sự nghiệp thì anh đều vô cùng điềm tĩnh tập trung, nhưng khoảng thời gian còn lại thì anh lại không ham ru rú trong nhà hay những nơi quá ư yên ắng, đặc biệt là công việc ở viện thiết kế suốt ngày chúí mũi vào đủ loại giấy tờ bản vẽ, tinh thần căng thẳng. Sau giờ tan sở, anh vui thú cùng một nhóm bạn bè đồng nghiệp đến phòng tập, sân vận động để tập thể hình, chơi bóng hay tận hưởng cuộc sống về đêm vốn nổi tiếng ở thành phố này.

Tô Vận Cẩm thì hoàn toàn ngược lại, cô ưa tĩnh, sau khi tan sở về nhà, nếu có thể không ra ngoài thì sẽ không ra ngoài, bình thường quanh quẩn làm lụng việc nhà, nghe nhạc, thú vui lớn nhất là lên mạng chơi cờ vây, rất ít khi dàn đúm với bạn bè, chỉ thi thoảng lắm mới hội họp với Mạc Úc Hoa hay mấy cô bạn cùng ký túc xá hồi đại học, thậm chí đến cả thú vui của đại đa số chị em phụ nữ là dạo phố mua sắm đồ cô cũng chẳng mấy ham mê. Nhiều lần bị Trình Tranh lôi kéo đưa đẩy, Tô Vận Cẩm cũng theo anh đến các loại tiệm karaoke, quán bar chơi dăm lượt. Trước sau cô chỉ ngồi một chút là đã không tiêu hóa nổi cái chen chúc nhốn nháo của những nơi đó, lại cũng không nỡ làm Trình Tranh mất hứng đến giữa cuộc năng nặc đòi về, cả buổi tối cứ gượng gượng như là chịu cực hình. Như thế, dăm lần bảy lượt, Trình Tranh cũng không làm khó cô, nhưng lại vẫn thích bám lấy cô chẳng rời. Lúc ban đầu anh còn cố gắng hết sức giảm bớt các hoạt động để hết giờ về nhà bầu bạn với cô, ti vi cũng chán rồi, trò chuyện mãi cũng ngấy, thế nên thường xuyên là Tô Vận Cẩm ngồi trước máy tính dăm dăm nhìn bàn cờ suy tính cam go, cứ như là lão tăng nhập định, Trình Tranh ngồi kèm một bên, cô lại không cho anh được tay chân chỉ trỏ, anh cứ như thể kiến bò trên chảo nóng, chẳng thể nào mà ngồi yên cho đặng.

Một vài lượt như thế, hai người dứt khoát ai làm việc nấy, không ép buộc nhau, phải làm gì thì làm, thế mà lại vui vẻ thư thái. Cũng may là Trình Tranh tuy ham chơi, nhưng lại rất biết chừng mực, ở cơ quan trước nay anh đều không khoe mẽ gia thế bản thân. Tuy thế, người nào tinh mắt đều có thể trông vào từ cử chỉ, lời ăn tiếng nói mà nhận ra ngay gia cảnh của anh không thường, thêm vào đó ngoại hình khí chất thấy đều xuất chúng, nếu không cố ý đụng chạm đến anh thì tính cách ấy cũng dễ hòa hợp. Bởi thế nên trong đám bạn bè đồng nghiệp, anh khá được hoan nghênh, trong tất cả các trường hợp thì chị em phụ nữ ưng ý Trình Tranh đều không phải là thiểu số. Với chuyện nam nữ, Trình Tranh trước nay đều có thái độ dứt khoát, chơi bởi diên cuồng đến đâu cũng không đến mức đi quá giới hạn, hơn nữa lần này lần khác đều bày tỏ rõ ràng rằng bản thân là người đã có nơi có chốn. Mọi người cho dù luôn tỏ vẻ thắc mắc hoài nghi về sự tồn tại của “cô bạn gái chung sống bí mật” rất hiếm khi xuất hiện của Trình Tranh, nhưng trông thấy anh rành mạch kiên quyết, nên cũng đều ngầm thừa nhận nguyên tắc của anh.

Lúc Trình Tranh ở ngoài, Tô Vận Cẩm rất ít khi gọi điện thoại giục anh về nhà, trái lại anh chàng thì cứ như chim mỗi tìm về tổ, thấy giờ giấc không còn sớm sửa gì nữa là kịp thời thoát thân hồi gia. Thực ra không phải anh không có chút tiếc nuối nào, có những lúc trông thấy những bạn bè đồng nghiệp có vợ, có người yêu bị điện thoại ở nhà gọi đến giục già đến phát rồ, trong lòng anh thậm chí còn nảy ra ít nhiều ngưỡng mộ, anh ngấm ngấm mong mỗi cô có thể biểu hiện ra dáng vẻ không thể rời xa anh. Thế nhưng bất kể anh về nhà muộn ra sao, cô cũng chỉ để một ngọn đèn sáng, hoặc là ngủ trước, hoặc làm việc khác, trước nay chưa từng cần nhần anh bao giờ.

Ngoài những khác biệt hoàn toàn về tính cách, việc nhà cũng trở thành một vấn đề. Trình Tranh vốn là quý tử ngậm chìa khóa vàng từ lúc chào đời, từ tám bé người thân bạn bè chẳng ai là không nâng niu trong lòng bàn tay, đương nhiên mười ngón tay chẳng phải rờ nước lạnh bao giờ. Lúc anh còn ở nhà thì các thể loại việc vặt đều vớt cho người vú già, đến cả bốn năm lên Bắc Kinh học đại học, bố mẹ thương xót con trai một thân một mình ở ngoài, cũng sắm sanh nhà ở ngay gần trường cho anh, những việc lật vật trong sinh hoạt bình thường đều có người giúp việc theo giờ thu xếp hết. Lo lắng chu toàn là vậy, thế mà cứ cách ít lâu, người vú già bế ẵm anh từ nhỏ vẫn không yên tâm, lại lặn lội lên tận Bắc Kinh chăm chút cho anh. Bây giờ chung sống với Tô Vận Cẩm, đương nhiên là không bằng lòng để những người xa lạ vào phiền hà, thế nên tất cả việc nhà đều đổ lên người Tô Vận Cẩm, còn anh thì đến một đôi tất, cái bát, đôi đũa cũng không chịu tự mình động tay rửa, càng chẳng cần phải nói đến việc nấu cơm dọn dẹp thường ngày.

Còn Tô Vận Cẩm, gia cảnh đương nhiên còn xa mới bì được với anh, thế nhưng từ nhỏ ở nhà, nhất là khi bố còn sống, cô cũng là hạt minh châu trong bàn tay bố, rất ít khi phải lo liệu việc trong việc ngoài như bây giờ. Lúc mới về sống với nhau, trước tiên là cô không chịu nổi cái ngờ nghệch chẳng biết gì việc nhà của Trình Tranh, lại thêm bản thân cô về mặt này đúng là cũng tháo vát thành thạo hơn anh thật, liền cứ thuận lẽ mà quán vào người hết thảy mọi việc. Ngày này qua ngày khác, cô khó lòng tránh khỏi cảm thấy ít nhiều mệt mỏi, đặc biệt là những lúc đi làm về tương đối muộn, về đến nhà trông thấy anh cứ như đại thiếu gia thu lu trước máy tính chơi điện tử, hoặc dứt khoát ở lý cơ quan đến mức về nhà còn muộn hơn cả cô, vừa nhìn thấy liền mè nheo bụng đói. Cô còng lưng lau nhà, mệt đến nỗi không đứng thẳng nổi người, thế nhưng anh lại ngồi một chỗ chơi điện tử, đến nhắc chân cũng thấy ngại. Cứ mỗi lúc như thế, Tô Vận Cẩm đều vô cùng tức giận, cô không phiền lòng làm nhiều thêm một chút, nhưng rất khó chịu với cái vẻ ngênh ngang kiểu “đại thiếu gia đương nhiên phải thế” của anh. Cái nhà này là của hai người, cô với anh

bình đẳng, ban ngày cũng làm việc tám tiếng đồng hồ như nhau, dựa vào cái gì mà về đến nhà không cung phụng anh không được?

Cô cũng thử giận dỗi, không làm gì hết, cơm không nấu, quần áo không giặt, nhà cửa không dọn dẹp, xem anh làm thế nào. Ai ngờ anh cứng đầu cứng cổ trông phòng ốc lộn xộn một đồng coi như nhìn mà không thấy, sofa chất đống đủ thứ đồ thì dẹp sang một bên lấy chỗ ngồi, quần áo thì tích lại đến lúc không còn cái để thay nữa liền vứt xuống phòng giặt đồ của tổ dịch vụ, quần lót thì dứt khoát mặc một lần là bỏ, không có cơm ăn thì càng đơn giản, ở gần khu nhà có đầy rẫy nhà hàng khách sạn, một cú điện thoại là đồ ăn sẵn đưa đến tận cửa. Cuối cùng vẫn lại là Tô Vận Cẩm thực lòng nhìn không đặng nữa, chỉ đành chịu thua xuống nước, tiếp tục làm ô sin miễn phí cho anh, cuối cùng còn bị anh chế giễu vài câu.

Có lúc Trình Tranh cũng xót cô, có nói là phải gọi người giúp việc theo giờ. Tô Vận Cẩm trước sau vẫn cảm thấy không có nhu cầu đó, huống hồ cô biết rõ tính tình của anh, tuy bản thân không thích mó chân động tay, nhưng các tiểu tiết trong cuộc sống thì lại đòi hỏi rất cao, ví như các chất giặt tẩy thường ngày phải là đồ tốt hẳn, xống áo hơi có chút xộc xệch nhăn nhúm là quyết không ra khỏi cửa, người giúp việc theo giờ làm thế nào mà chăm chút từng li từng tí thế được. Cũng may bộ phận làm việc hiện thời của cô là phòng chăm sóc khách hàng của công ty, bình thường công việc đa phần chỉ là đón tiếp khách hàng, tư vấn, gọi điện thoại, nói chung là cũng khá nhàn nhã, chỉ cần không quá hẹp hòi với cái tâm tính dở dở ương ương của Trình Tranh thì cả việc công ty lẫn nhà cửa đều có thể tạm coi là ứng phó ổn thỏa, có điều va chạm giữa hai người là khó tránh khỏi.

Tô Vận Cẩm luôn bảo: “Trình Tranh, giặt đôi tất thôi mà cũng khó khăn thế ư?”

Trình Tranh lúc nào cũng ơ hờ đáp lại: “Nếu đã không khó, thế thì em đừng có vì mỗi việc này mà phải đôi co suốt với anh làm gì”.

Với những đôi trai gái trẻ tuổi, khi chung sống với nhau, cãi cọ vặt vãnh do những khác biệt về tính cách và thói quen gây ra cũng là việc hết sức bình thường. Thế nhưng, Trình Tranh là một người tính tình nóng nảy, càng ở trước mặt những người thân yêu, thói cả quấy và trẻ con của anh càng bộc lộ chẳng ngại ngần. Tô Vận Cẩm thì tính tình ngoài nhu trong cương, là một người bề ngoài nể nã bên trong cứng cỏi, miệng tuy không nói gì, nhưng những sự việc trong lòng thấy đúng thì rất ít khi nhượng bộ, cho dù có những lúc phải nhất thời nín nhịn anh, thế nhưng tích tụ trong lòng lâu dần, một khi đã bắt mãn thì dễ bộc phát theo lối cực đoan hơn. Hai người chẳng ai nhường ai, sát cánh bên nhau mà chiến tranh lớn nhỏ liên miên không dứt, chỉ bởi tuổi trẻ tình nồng, bao nhiêu tranh cãi cùng xung khắc thông thường đều được hóa giải trong cái quán quýt thân xác. Người xưa đã nói: Không phải oan gia không đụng đầu, có lẽ cũng chính là như thế.

Trước dịp Tết năm sau đó, tin hỉ của Thẩm Cư An và Chương Việt truyền tới. Chương Việt vui mừng hơn hờ báo với Trình Tranh đầu tiên, nói đều là người trong nhà, thiệp mời không cần phải đưa nữa, để anh và Tô Vận Cẩm đúng ngày đúng giờ chủ động tới dự, cũng không quên nhờ hai người xấn tay đỡ dẫn chuẩn bị. Khác với Chương Việt vốn ở nước ngoài nhiều năm, Thẩm Cư An muốn theo đúng lễ tiết hơn nhiều, thiệp mời Tô Vận Cẩm là do anh đích thân đưa vào tận tay cô.

Đó là giờ nghỉ buổi chiều một ngày mùa đông, dưới ánh mặt trời rạng rỡ hiếm hoi, Tô Vận Cẩm và Thẩm Cư An hẹn nhau ở một nhà hàng nhỏ ngay gần công ty cô. Nhìn anh từ tốn đầy tấm thiệp mời tinh xảo về phía mình, Tô Vận Cẩm bảo: “Thực ra Chương Việt đã gọi điện, bọn em đều biết cả rồi”.

Thẩm Cư An nói: “Chương Việt nói là việc của Chương Việt, bây giờ anh lấy danh nghĩa của anh mời em, em biết mà, bạn bè thân thiết của anh đâu có nhiều”

Tô Vận Cẩm khẽ mỉm cười: “Bây giờ mà nói chúc mừng thì có phải là rất giả tạo không?”.

Thẩm Cư An thản nhiên nói: “Anh có nên tỏ ra ngại ngùng thêm chút không, thế mới phù hợp với mối quan hệ hiện giờ của chúng ta”.

Tô Vận Cẩm lại bật cười: “Nhận được thiệp mời đám cưới của người yêu cũ, thế nào cũng nên than thở một chút mới phải”.

“Quả thật nhiều việc trên đời này thật kỳ lạ”. Giọng anh vẫn cứ ảm áp ôn tồn hết như ngày xưa.

“Bất kể thế nào cũng phải nói một câu chúc mừng, thật đấy, Cự An, chúc anh với Chương Việt hạnh phúc.”. Lúc Tô Vận Cẩm ngẩng đầu lên, trên gương mặt hiện vẻ chúc phúc thành thực

“Cảm ơn em.” Thẩm Cự An cười điềm đạm, khẽ xoay xoay ly nước lạnh trước mặt mình.

Tô Vận Cẩm giở ra xem bức thiệp in ảnh cưới của Thẩm Cự An với Chương Việt. Tấm thiệp đẹp dễ màu hồng nhạt, thiết kế giản dị phóng khoáng, lại không mất đi phẩm vị, có thể thấy được là chủ nhân của nó đã bỏ rất nhiều tâm sức.

“Chắc là Chương Việt thiết kế nhỉ, con mắt của chị ấy trước nay vẫn rất ổn. Anh thật may mắn, Chương Việt là cô người yêu tốt hiếm có đấy.” Tô Vận Cẩm nói những lời này là thật lòng. Chương Việt tuy là tiểu thư con nhà giàu có, nhưng tính cách thẳng thắn khoáng đạt, lại là một người con gái nhanh nhẹn tinh tế khó sánh, ai có được cô ắt hẳn đều phải thấy vui mừng may mắn.

“Em nói đúng, cô ấy quả thật rất ổn.”, Thẩm Cự An chăm chú nhìn vào ly nước lạnh của mình, thời tiết này, những người gọi một ly nước lạnh làm đồ uống quả thực không nhiều. “Thực ra... cứ cho là cô ấy không ổn đến thế thì cũng có sao.” Giọng của anh vẫn điềm đạm như thế.

Trong mắt Tô Vận Cẩm lóe lên một tia kinh ngạc.

Thẩm Cự An cười cười bảo: “Người anh lấy là một cô gái tên “Chương Việt”, cô ấy có cái họ thế này, có một người bố thế này, thế là đủ rồi, những cái còn lại chẳng có gì ghê gớm hết”.

“Tại sao lại nói ra những lời này với em?” Tô Vận Cẩm đột nhiên phát hiện ra bản thân mình làm cách nào cũng không nặn ra nổi một nụ cười, Thẩm Cự An vẫn mang dáng vẻ tuấn tú nho nhã như xưa, con người ôn hòa tựa gió xuân ấm áp như thế này, vậy mà lời từ miệng nói ra lại lạnh lẽo hơn cả nước đá. “Em có một người bạn thân rất thích nói một câu, cầu nhân được nhân, vậy là hạnh phúc. Lựa chọn của anh em không đưa ra bình luận gì cả, thế nhưng, anh đừng làm tổn thương chị ấy”.

“Chẳng có ai đáng bị tổn thương cả”, anh chậm rãi uống một hớp nước, như thể hoàn toàn không cảm thấy vị lạnh. “Tin anh đi, hồi trước anh đã từng nói với em rồi, anh luôn biết rất rõ cái mình muốn là gì, Chương Việt cũng vậy. Anh mang đến cho cô ấy một người đàn ông mà cô ấy mong muốn, một mối tình mà cô ấy chờ đợi, cô ấy mang đến cho anh những thành tựu mà anh khao khát bấy nay, điều này đối với cả hai người bọn anh mà nói, chẳng phải cũng là cầu nhân được nhân đấy sao?”

Tô Vận Cẩm không tranh cãi với anh, cô nhìn anh, bỗng nhiên nhớ tới một câu trong Hồng Lâu Mộng: Dù không tình gì người cũng cảm. Ai có thể cự tuyệt nụ cười ấm áp của một người con trai như thế, lúc này cô cảm thấy tính khí trẻ con của Trình Tranh thực ra cũng không đến nỗi khó chịu đến vậy.

“Tại sao lại phải kể với em những thứ này?”, Tô Vận Cẩm lặng lẽ thở dài.

“Đừng hiểu lầm, Vận Cẩm, anh không muốn cứu vãn cái gì hết. Anh nói với em những điều này vì anh cảm thấy trò chuyện cùng em rất dễ chịu, xét từ phương diện nào đó chúng mình rất giống nhau, đây có lẽ cũng là một nguyên nhân khiến anh luôn bị em thu hút.”

Tô Vận Cẩm đưa tay khẽ chạm vào bóng nắng in trên phiến cửa kính ngay bên cạnh, hồi lâu mới đáp lời: “Anh sai rồi, Cự An, chúng ta không hề giống nhau”.

“Thật sao?” anh mỉm cười, ý vị sâu xa.

Buổi chiều hôm ấy Tô Vận Cẩm về đến nhà, ánh mắt nhìn Trình Tranh cũng tự nhiên dịu dàng hơn nhiều, hai người vì thế càng thêm ngọt ngào, qua cơn ân ái nồng nàn, Tô Vận Cẩm đang mơ màng thiếp đi trong vòng tay Trình Tranh, bỗng nhiên cảm thấy một cơn mát lạnh ở tai, bất giác đưa tay lên sờ, thì ra là chiếc hoa tai.

Cô nửa tựa mình vào đầu giường, gỡ xuống xem kỹ. Hóa ra là đợt trước, lúc hai người dạo phố qua một tủ bày trang sức, cô vô tình nhìn thấy đôi hoa tai này, bày ở một góc không lấy gì làm bắt mắt lắm, phần bông tai là một chấm nhỏ màu xanh nhạt. Khi đó Trình Tranh thấy cô hứng thú, liền vội vàng bảo nhân viên ở quầy lấy ra. Hoa tai này làm bằng bạch kim, phía trên khảm một hạt hải lam ngọc nhỏ hình giọt nước, nhìn vào cực kỳ thanh nhã sang trọng. Hải lam ngọc vốn chẳng phải thứ gì đắt đỏ cho cam, có điều hai hạt lam ngọc khảm trên đôi hoa tai này thì độ tinh khiết cực cao, sắc u lam tựa như giọt lệ mỹ nhân

ngư, gia công tinh xảo, lại làm ra từ bàn tay nghệ nhân nổi tiếng, thế nên Tô Vận Cẩm xem giá tiền trên nhãn hàng, vội vã bỏ xuống. Trình Tranh thì cứ nằng nặc mua bằng được, anh vẫn luôn muốn tặng cô đồ trang sức, tiếc rằng đối với mấy thứ đồ này cô chẳng mấy hứng thú, hiếm khi thấy cô thích đến thế, anh làm sao có thể bỏ qua.

Tô Vận Cẩm thấy anh khẳng khái, liền bày ra kế hoãn binh, chỉ bảo rằng: “Muốn mua cũng được thôi, chỉ được dùng tiền lương của anh, không được dùng tiền trong nhà. Thêm nữa, em lại không có lỗ tai, hoa tai này có mua cũng không đeo được”. Lúc đó anh chàng đành chịu thua. Tô Vận Cẩm cứ nghĩ qua một thời gian anh sẽ quên luôn việc này, ai ngờ anh chàng này tỉ mẩn tích cóp mấy tháng tiền lương thật, lại còn đến riêng xưởng để đặt làm một đôi hoa tai kiểu cặp nữa.

Tô Vận Cẩm cảm động trong lòng, cầm hoa tai đeo lên thật cẩn thận. Đôi bông tai màu lam nho nhỏ khê rung rinh bên tai cô, hài hòa khó nói nên lời với vẻ điềm đạm tĩnh lặng của cô.

“Từ nay về sau không cho em được bỏ nó xuống đâu”, Trình Tranh vui đầu vào ngực cô dặn dò.

Tô Vận Cẩm khẽ vuốt mái tóc của anh, nghe thấy anh nói tiếp: “Càng không được bỏ rơi anh”.

7. Chương 13-14

Chương 13:

tình yêu khiến chúng ta như bước trên băng mỏng

Dịp Tết đến, Tô Vận Cẩm và Trình Tranh đều được nghỉ bảy ngày. Năm trước cả hai người đều đã không về nhà ăn Tết, bên nhà Trình Tranh thì vẫn ổn, bố mẹ anh thì thoáng đều bớt chút thời gian hoặc mượn lý do đi công tác để bay qua đây thăm anh, Tô Vận Cẩm thì phức tạp, một đằng thì nhớ nhung, một bên lại né tránh. Trước Tết năm nay, mẹ đã gọi điện từ sớm, bảo cô bắt buộc phải về nhà. Lý do quan trọng hơn là, đợt trước đó có nghe mẹ cô thổ lộ trong điện thoại, xưởng may mặc của dương, do các đối thủ khác cạnh tranh khốc liệt, thêm nữa kinh doanh không khéo, một năm trở lại đây bị thua lỗ không ít, cực chẳng đã, năm nay phải hạ giá bán đứt luôn, tốt xấu gì cũng trả được hết nợ bên ngoài. Bây giờ, một nhà ba người bọn họ đều dựa vào một ít tích cóp mấy năm nay của dương, tuy không đến nỗi khốn khổ cùng quẫn, thế nhưng miếng ăn nín thở, cuộc sống hàng ngày khác hẳn khi xưa. Quan hệ của Tô Vận Cẩm với dương tuy không đến mức mười phần thân tình, thế nhưng ân tình dương chu cấp cho cô học đại học năm nào cô vẫn ghi nhớ không sót chút nào trong lòng, huống hồ lại có cả mẹ nữa, cả về tình về lý, cô đều nên về nhà xem xét tình hình một lượt.

Trước Giao thừa một hôm, Tô Vận Cẩm cùng Trình Tranh đáp máy bay về tỉnh nhà, vừa bước ra cửa sân bay, đã có bố mẹ Trình Tranh cùng tài xế chờ sẵn bên ngoài. Bố mẹ anh nài nỉ giữ Tô Vận Cẩm về nhà họ mấy hôm, thế nhưng Tô Vận Cẩm sốt ruột muốn về, thêm nữa nghĩ đến việc mình và Trình Tranh còn chưa lấy nhau, Tết nhất quan trọng đến nhà ở người ta ở sao đành, thế nên khéo léo khước từ. Cả nhà Trình Tranh nín kìm không được, chỉ đành bảo xe đưa cô về huyện nhà, Trình Tranh cũng đích thân tiễn cô tới tận nhà mới quay về.

Mẹ tuy sớm biết Tô Vận Cẩm hôm nay về nhà, thế nhưng vừa nhìn thấy con gái, vẫn không tránh nổi mừng vui buồn khổ lẫn lộn. Tô Vận Cẩm lẽ nào lòng dạ không chút xao động, hơn một năm không gặp mặt, mẹ đã tiêu tụy đi nhiều, hiển nhiên có thể thấy là biết bao nhiêu khốn quẫn lúc trò chuyện trên điện thoại đều chỉ là nói giảm nói tránh qua quýt cho xong, đến cả dương cũng không thể thấy đâu thần thái bay bổng như trước kia.

“Em gái” trong nhà dương tuổi vẫn còn nhỏ, cũng không nhiều lời, tính tình lại rất ngoan ngoãn, trông thấy Tô Vận Cẩm một mực gọi “chị”. Tô Vận Cẩm từ bé một mình, nghe thấy câu gọi chị này, nhất thời cảm động tới nỗi chẳng nói ra được là vị gì. Có điều, cô không phải là người giỏi biểu lộ, nên cũng không nói gì nhiều, chỉ cứ nhìn vào cô em gái đột nhiên mới mọc thêm ra mà mỉm cười.

Ăn cơm xong, Tô Vận Cẩm cùng mẹ dọn dẹp chén bát xong xuôi, hai mẹ con trò chuyện tâm tình trong phòng mẹ. Cô nhét vào tay mẹ cuốn sổ tiết kiệm mới mang về theo mình, nói đây là một ít lòng hiếu thảo của con gái. Mẹ cô đẩy đi đẩy lại một hồi, cuối cùng cũng chịu nhận. Thực ra Tô Vận Cẩm đi làm hơn nửa năm, tích cóp cũng không được nhiều, có điều thành phố cô đang ở suy cho cùng về kinh tế cũng phát đạt hơn ở đây, mà thu nhập của cô cũng có thể coi là ở mức trung lưu. Bình thường ở cùng nhà với Trình Tranh, trước nhất là khoản chi lớn là tiền thuê nhà có thể bỏ đi được, cho dù trong sinh hoạt hàng ngày cô không chịu để Trình Tranh gánh vác hết các khoản chi tiêu, nhất quyết trả tiền điện nước lật vật này nọ, thế nhưng cuối cùng cũng là có anh bên cạnh, cũng dễ dàng thoải mái hơn một thân một mình ngược xuôi bươn chải ở ngoài nhiều. Cô không biết rằng biểu mẹ một chút tiền này có phải là đem muối bỏ bể hay không nữa, nhưng rốt cuộc cũng đã là tận lòng hiếu đễ của bản thân.

Mẹ cô bảo, thực ra khoảng thời gian khó khăn nhất của cả nhà đã qua rồi, dựng nhà rồi ngồi nhà một đợt, đến gần đây nhờ một người bạn giới thiệu, được tuyển vào làm quản đốc một xưởng may mặc trên tỉnh, qua Tết sẽ được nhậm chức. Tuy nói là làm thuê cho người ta, thế nhưng quy mô của xưởng may mặc sắp tới lớn hơn rất nhiều so với xưởng sản xuất tư nhân vốn có của ông, đãi ngộ cũng rất tốt, công việc này, nói là như chết đuối vớ được cọc cũng chẳng quá lời.

“Thế này cũng tốt, tất cả nhờ dựng cũng là người có bản lĩnh.” Lòng dạ Tô Vận Cẩm cũng được nhẹ nhõm đi nhiều.

“Dựng tuy là có bản lĩnh, thế nhưng cũng phải dựa vào may mắn nữa”, mẹ cô thở dài.

Tô Vận Cẩm không nhắc tới việc ấy nữa, chỉ quanh co vòng vèo hỏi thăm mẹ, xem dựng đối với mẹ cô ra sao. Mẹ cô chỉ hơi đỏ mặt bảo, đến tuổi này rồi, bà cũng chẳng có gì đòi hỏi cao xa. Trông dáng vẻ của mẹ, Tô Vận Cẩm hiểu được, mẹ đã tìm được người có thể phó thác hết quãng đời còn lại. Là phận con gái, ngoài vui mừng ra, cô còn có thể làm gì nữa đây? Bên cô giờ cũng đã có Trình Tranh bầu bạn, nếu bố cô ở trên trời có thiêng, trông thấy vợ con thân yêu nhất đã có chốn tựa nương, hẳn cũng yên lòng an nghỉ.

Tâm sự giải tỏa hết, Tô Vận Cẩm bỗng cảm thấy thanh thản hơn nhiều, bữa cơm tất niên đêm giao thừa, một nhà bốn người cùng ăn với nhau một bữa vui vẻ ấm cúng. Tô Vận Cẩm thậm chí còn cụng ly mấy lượt với dựng, chuyện trò cười nói với em gái. Sau bữa cơm cô chỉ cảm thấy hai má nóng bừng, thế nhưng trong lòng thì dâng lên thứ cảm giác thanh thản bình yên hiếm có, đang tính gọi điện thoại cho Trình Tranh, anh đã nhanh tay gọi trước cho cô.

Trình Tranh ở đầu kia điện thoại một mực kêu gào nhớ cô, đúng là cái kiểu một ngày không rời xa nổi, còn nói là anh muốn bố mẹ hai bên gặp mặt một lần, cũng coi như là chính thức công khai mối quan hệ của hai người. Tô Vận Cẩm do dự một hồi, vẫn cảm thấy quá gấp gáp vội vàng, thế nhưng hơi men bốc lên, lúc say say sưa lơ lửng không cự nổi cái nhõng nhẽo nài nỉ của Trình Tranh, nên cũng nhận lời.

Cô chỉ buột miệng nhận lời, không ngờ hành động của Trình Tranh lại nhanh chóng đến thế. Sáng bảnh mắt ngày hôm sau, anh đã gọi vào di động cho cô bảo bố mẹ anh hiện giờ đang sẵn thời gian, hỏi Tô Vận Cẩm muốn quyết định địa điểm gặp gỡ ở đâu. Tô Vận Cẩm đỏ khốc đỏ cười, hôm nay là ngày mùng một Tết, làm gì có kiểu ngày này mà bố mẹ hai bên gặp mặt bao giờ, năm lần bảy lượt giải thích lý lẽ, anh mới miễn cưỡng đồng ý lui lại một ngày, lại nói rõ là bố mẹ anh bằng lòng để bên gia đình Tô Vận Cẩm dàn xếp, tùy ý tìm một nơi nào đấy dưới huyện nhà cô để tụ họp một lần.

Nói chuyện điện thoại xong xuôi, Tô Vận Cẩm đành kể lại sự tình với mẹ và dựng, ai ngờ hai người nghe xong mà như thể giáp mặt quân địch, một mực nói làm sao có thể làm phiền gia đình thông gia tương lai đến chỗ nhỏ hẹp tuềnh toàng thế này được, đương nhiên phải để cả nhà mình đích thân lên tỉnh mới không thất lễ. Tô Vận Cẩm cũng nghe theo hai vị, buổi tối hôm ấy truyền đạt lại ý nguyện của dựng và mẹ cho bên nhà Trình Tranh. Gia đình Trình Tranh tỏ ý tôn trọng ý nguyện của bên nhà cô, bèn hẹn ở một nhà hàng quen trên tỉnh. Cuối cùng, bố Trình Tranh còn tự mình gọi điện thoại đến chính thức ngỏ lời mời gia đình Tô Vận Cẩm, mọi việc như vậy là đã sắp xếp xong xuôi.

Thực lòng Tô Vận Cẩm không ngờ rằng một cuộc gặp gỡ giản dị mà cô vốn tưởng tượng ra lại trở nên trịnh trọng to tát đến thế, thế nhưng mọi sự đến nước này, đã cười lên lưng hổ không thể xuống, chỉ đành để mặc tự nhiên.

Sáng sớm ngày mừng Hai, mẹ và dựng từ sớm đã thức dậy chuẩn bị đến nơi đến chốn, thúc cả Tô Vận

Cầm cùng em gái dậy luôn. Tô Vận Cầm trông thấy mẹ cô vận bộ đồ tươm tất nhất trong tủ quần áo của bà, trên người dường như nghiêm chỉnh bộ lễ mặc hôm làm lễ thành hôn với mẹ, ngoài chút cảm giác buồn cười, trong lòng cô cảm động lắm. Bất kể nghèo hèn hay giàu có, tấm lòng những người làm bố mẹ đều như nhau. Cả nhà căng thẳng sửa soạn một hồi cuối cùng cũng xuất hành, trước khi lên xe, em gái vì nhớ chưa nhớ kỹ những câu cát tường được người lớn dạy để nói lúc gặp bố mẹ Trình Tranh, bị dường mắng mỗ mấy câu, Tô Vận Cầm vội vàng khuyên giải. Đợi đến lúc mua bán xong xuôi mấy món đặc sản địa phương làm quà gặp mặt, ngồi xe hơn một tiếng, lúc lên đến tỉnh đã xế trưa, Tô Vận Cầm không cho Trình Tranh qua nhà đón cô, mà vậy một chiếc taxi ở gần bến xe đi thẳng tới nhà hàng đã hẹn.

Xe dừng lại trước nhà hàng gia đình Trình Tranh đã đặt, xuống xe xong, Tô Vận Cầm dò xét một lượt tòa nhà trước mặt cô. Sau khi đi làm, cô cũng trải ít nhiều sự đời, công trình trước mặt cô đây nhìn từ cửa vào tuy không đến nỗi lộng lẫy, thế nhưng đại sảnh rộng rãi khoáng đạt, tuy tọa lạc ở trung tâm thành phố nhưng vẫn giữ riêng vẻ tĩnh lặng giữa đông đúc ồn ào, xe cộ tứ bề cũng thưa thớt ít ỏi, rõ ràng không phải là nhà hàng đối ngoại bình thường, mà là một nơi hội họp riêng tư nhiều hơn.

Trình Tranh đã ra tận cửa đón, trông thấy mẹ và dường Tô Vận Cầm liền bước lên chào hỏi chúc mừng. Mẹ và dường cô vội vã đáp lễ, thấy Trình Tranh đòi xách đồ đồ trong tay họ, hai người nở lòng nào để anh phải vất vả. Tô Vận Cầm chỉ cười bảo: “Dường à, để đám trẻ tụi con xách, cũng là nên mà”. Trình Tranh cười hì hì giành lấy, theo chân một người có dáng vẻ là giám đốc ở đây dẫn nhà Tô Vận Cầm lên phòng ăn thuê riêng ở tầng hai.

Lúc người phục vụ đẩy cửa, mẹ khẽ khàng hỏi Tô Vận Cầm một câu: “Con gái, trên người mẹ không có chỗ nào không ổn chứ?”. Tô Vận Cầm không nói gì, chỉ lặng lẽ siết chặt tay mẹ.

Khi họ vào trong, bố mẹ Trình Tranh đã đứng sẵn dậy khỏi chỗ ngồi chờ đón, hai bên hàn huyên một lát mới ai ngồi chỗ nấy. Trong lúc ngồi vào chỗ, dường cứ một mực đòi Trình Tranh ngồi xuống trước rồi mình mới chịu ngồi, Tô Vận Cầm ở ngay cạnh, Trình Tranh nào dám lấn lộn thứ bậc, cứ chỉ nhường mãi, tận đến lúc bố anh mở lời đích thân mời dường ngồi xuống trước, việc này mới xong. Tô Vận Cầm trong lòng có phần thắc mắc, nhưng chỉ nghĩ là việc dường khiêm nhường quá mức, nên cũng chẳng nói gì.

Trong lúc mọi người đang nói chuyện phiếm, nhân viên phục vụ đã lần lượt bày các món lên bàn. Bố mẹ Trình Tranh đều ăn vận giản dị, không hề phô trương lộng lẫy, có điều về ăn nói cử chỉ, vẻ nho nhã của người đàn ông cùng với vẻ đoan trang tế nhị của người phụ nữ, tự nó đã toát ra phong thái hơn người, hai vị cũng thể hiện là những vị phụ huynh đời thường, cùng đàm luận chuyện nhà chuyện cửa với hai vị đồng niên rất có khả năng sẽ trở thành thông gia tương lai. Trình Ngạn Sinh tuy hòa nhã thân thiện nhưng khá kiệm lời, khí chất đậm vẻ quyền thư học giả, Chương Tấn Nhân tất bật mời chào, lễ tiết chu toàn còn mẹ và dường Tô Vận Cầm thì lại tỏ ra quá lúng túng.

Thức ăn dọn lên đã tươm tất, hai vợ chồng Trình gia nâng ly rượu nhỏ trước mặt, mở lời: “Đồ ăn ở đây tuy chưa đến mức xuất sắc, thế nhưng nơi chốn thanh khiết khó kiếm, rất dễ thích hợp để thân bằng cố hữu tụ họp, xin các vị chớ khách sáo xa lạ, trước hết mời cạn một ly này, mừng dịp xuân sang Tết đến, hai gia đình chúng ta lần đầu tiên chính thức gặp mặt”.

Thế là cả mấy người đều nâng ly, trừ cô em gái nhỏ vẫn đang còn đi học, tất cả những người còn lại đều cạn chén. Tô Vận Cầm với Trình Tranh uống hết rượu trong ly, hai người nhìn nhau mỉm cười. Còn chưa ngồi xuống, dường Tô Vận Cầm đã cầm lấy bình rượu, rót thêm một ly cho Trình Ngạn Sinh ngồi ngay bên cạnh. Trình Ngạn Sinh cúi người tỏ ý cảm ơn, dường lại rót tiếp cho Chương Tấn Nhân, Chương Tấn Nhân khoát tay gọi nhân viên phục vụ, vội vã nói: “Bác khách khí quá”.

Dường nâng ly lên bảo: “Nào phải tôi khách khí, Viện trưởng Trình, Tổng giám đốc chương, ngàn vạn lời cũng không thể nói hết lòng biết ơn của tôi đối với hai vị đây, chúng tôi cũng không biết nói năng hoa mỹ, chỉ có thể dùng một ly rượu này để cảm tạ tấm lòng chiếu cố của hai vị”.

Đôi đũa trong tay Tô Vận Cầm khựng lại giữa chừng, cô nghi ngại nhìn dường và vợ chồng Chương Tấn Nhân nhà cửa Bà Chương khê ho một tiếng, khuôn mặt vẫn tươi cười như thường: “Đều là người nhà mình cả, sao phải khách sáo như vậy, Trình Tranh, mời hai bác dùng đồ ăn đi con”. Trình Tranh liếc Tô Vận Cầm một cái, nhanh nhẩu bảo người phục vụ lấy thêm súp cho mẹ và dường Tô Vận Cầm, rồi lại tự mình cầm đũa gấp thức ăn cho Tô Vận Cầm.

Tô Vận Cẩm lơ mơ cảm thấy có cái gì đó không ổn, thế nhưng Trình Ngạn Sinh chuyển ngay chủ đề, hai bên chỉ trò chuyện nhà cửa bình thường, không khí cũng coi là chan hòa. Giữa bữa Chương Tấn Nhân hỏi đến chuyện sức khỏe của mẹ Tô Vận Cẩm có được không, mẹ cô đã đáp lời: “Cũng được ổn cả, cảm ơn bà nhớ đến, nếu không phải vì đợt trước sức khỏe tôi có phần suy nhược, ông Trương nhà tôi đã đi lên nhà máy luôn được rồi”.

Trình Tranh hấp tấp cướp lời: “Đúng là sức khỏe quan trọng nhất”.

Dượng Tô Vận Cẩm nói với Chương Tấn Nhân: “Nhưng bà cứ yên lòng, Tổng giám đốc Chương, qua Tết là tôi sẽ lên gặp Giám đốc Lý ngay, công việc ở xưởng may mặc tôi rất rành, bà giao cho tôi thì...”.

“Dượng à, dượng ăn thử cái này đi, ngon lắm đấy.” Tô Vận Cẩm gấp thức ăn cho dượng, ngắt ngang lời ông đang nói dở.

Cô đã hiểu ra cái trịnh trọng bày vẽ, khiêm nhường cẩn thận của dượng và mẹ cô từ đâu mà ra. Đúng là cô đã quá ngu ngốc, từ đầu đã phải nghĩ ra rằng dưới gầm trời này làm gì có chuyện suôn sẻ đến vậy, bên này dượng vừa mới mất việc, bên kia đã có công việc tốt đến nhường ấy mò đến tận nơi, hóa ra là như thế.

Đang nói chuyện, chiếc áo khoác Chương Tấn Nhân vắt sau lưng ghế bị trượt rơi xuống đất, chưa đợi đến lúc người phục vụ kịp phản ứng, dượng đã nhanh chân lẹ tay nhặt lên, tỉ mỉ phủi đi chỗ bụi bặm vô hình, đặt ngay ngắn vào chỗ cũ, khuôn mặt thật thà hiền hậu ấy hơn hờ nụ cười lấy lòng. Tô Vận Cẩm cụp mi mắt xuống, thứ cảm giác này sao quen thuộc quá đỗi. Cô cơ hồ đã quên bằng cảnh tượng của năm năm về trước, chiếc phong bì quỳn gộp nặng trĩu trong tay Mạnh Tuyết, cũng giống hệt như chiếc áo khoác của Chương Tấn Nhân, đổ đến nỗi làm cô văng vất. Đã bao nhiêu năm rồi, hóa ra mọi thứ chẳng hề thay đổi.

Tô Vận Cẩm ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt lo lắng của Trình Tranh, bọn họ đều biết, chỉ có một mình cô bị bưng tai bịt mắt. Nhưng cô có quyền gì mà không vui mừng kia chứ, cả bố mẹ Trình Tranh nữa, họ cũng chỉ là có lòng tốt, vì Trình Tranh yêu cô, thế nên họ mới giúp đỡ cho gia đình cô, mà trên thực tế thì đúng là dượng và mẹ cô cần đến công việc này.

Cô cũng cười đáp lại Trình Tranh, cúi đầu đưa một miếng vào miệng, món nắm đầu khỉ om nước cốt bào ngư này cô chưa ăn bao giờ, sao vị lại đắng ghét thế này? Cô nhẩn nại nhai thật kỹ càng, gắng gỏi nuốt trôi, sau đó mỉm cười như thường.

Ăn uống xong xuôi, vợ chồng Chương Tấn Nhân chào mời cả nhà Tô Vận Cẩm ở lại trên tỉnh chơi mấy hôm, Tô Vận Cẩm và mẹ cô đều bảo phải ở nhà còn có bà con họ hàng phải đi thăm, hai người mới không nài ép nữa.

Trình Tranh kéo Tô Vận Cẩm sang một bên, bảo: “Bà con thì để mẹ với dượng em đến thăm là được rồi. Em ở lại đây đi”. Tô Vận Cẩm cười đáp: “Ngày nào hai đứa cũng ở với nhau anh chưa chán hay sao”. Anh chàng liền cười ranh mãnh ghé sát tai cô thì thầm một câu, mặt Tô Vận Cẩm đỏ bừng lên, trừng mắt lườm anh chàng. Phía bên này mấy người lớn nhìn bộ dạng của cặp đôi trẻ tuổi, đều chỉ cười cười chẳng nói năng gì.

Về đến nhà bằng chuyến xe đêm, vừa mới thay dép xong, em gái đột nhiên hỏi một câu: “Hôm nay nhà mình đi gặp nhà của người yêu chị gái hay là ông bà chủ của bố thế ạ?”

Tô Vận Cẩm sững người, ngay lập tức nghe thấy dượng mắng em gái: “Trẻ con không biết gì, sao mà lảm lời thế?”

Em gái thấy oan ức quá, cãi lại mấy câu, tay dượng liền giơ lên cao, Tô Vận Cẩm vội vã giảng ra, “Dượng đừng bực mình, trẻ con không biết gì, việc gì phải chấp nhặt, huống hồ em nói cũng đâu có sai”.

Cô đẩy em gái vào buồng, trông thấy mẹ nhìn cô với thái độ rất phức tạp.

“Vận Cẩm, dượng không có tài cán gì, dượng với mẹ cũng không muốn giấu con, thế nhưng tình cảnh gia đình mình như thế này, mẹ con sức khỏe lại không tốt...”

Tô Vận Cẩm cởi áo khoác, phủi phủi đám bụi bặm vô hình, “Đã là người trong nhà, nói mấy lời này gì nữa, dượng à, hai người hôm nay cũng mệt rồi, sửa soạn một chút rồi đi nghỉ sớm đi ạ”.

Cô quay người bước về phòng, tay của mẹ đã rón rén giặt giặt gấu áo cô.

“Vận Cẩm...”

Tô Vận Cẩm nhìn người thân yêu duy nhất trên đời của cô, mỉm miệng cười, “Mẹ à, mọi người làm sao thế. Đây không phải việc gì tồi tệ, cho dù là nể mặt người quen biết, thế nhưng nếu dưỡng không có tài cán gì, nhà Trình Tranh cũng chẳng đỡ dần được đâu”.

“Nếu không phải là nhà mình khó khăn quá, mẹ với dưỡng cũng không cam lòng để con phải khó xử đâu, con là con gái của mẹ, mẹ lúc nào chả mong con sống sung sướng hơn mẹ, xem ra, con trai nhà họ Trình đối với con tốt lắm, bố mẹ cậu ấy cũng là người tốt”.

Tô Vận Cẩm vỗ nhẹ vào mu bàn tay mẹ, “Dưỡng công ăn việc làm suôn sẻ, mọi người được bình an, với con cũng là việc tốt lắm rồi”.

Trước lúc đi ngủ, Tô Vận Cẩm nhận được tin nhắn của Trình Tranh gửi: “Anh nhờ mẹ giúp dưỡng, cũng chỉ muốn làm em vui thôi”. Tô Vận Cẩm đặt chiếc điện thoại lên ngực, hồi lâu mới nhắn lại cho anh: “Lẽ nào em còn không biết hay dở ra sao ư, em hiểu mà, cảm ơn anh”. Cô chẳng có tư cách gì bắt những người cô yêu thương phải dấn bước trên băng mỏng.

Kỳ nghỉ Tết qua đi, Tô Vận Cẩm cùng Trình Tranh quay trở lại thành phố G. Cuộc sống cứ trùng lặp ngày này qua ngày khác, Tô Vận Cẩm cũng cố gắng ép mình không nghĩ đến chuyện công việc của dưỡng nữa, cô không cam lòng để chuyện này làm đảo lộn cuộc sống bình thường của cô và Trình Tranh, chỉ hy vọng bên phía dưỡng hết thấy thuận lợi, gắng tâm gắng sức ở nhà máy mới, cũng là không phụ lại lòng tốt của bố mẹ Trình Tranh.

Đám cưới của Thẩm Cư An và Chương Việt được cử hành vào dịp cuối tuần thứ hai sau dịp Tết. Vì Chương Việt đã sống ở nước ngoài nhiều năm, thẩm thấu phong tục Tây phương vô cùng sâu sắc, thêm nữa mẹ cô lại là tín đồ Thiên chúa ngoan đạo, vậy nên hôn lễ về cơ bản cử hành theo lối Tây phương. Cả quá trình diễn ra nghi thức tuyệt không hề phô trương xa hoa như Tô Vận Cẩm vẫn tưởng tượng ban đầu, trái lại được tiến hành trong bầu không khí vô cùng trang trọng trầm lắng, khách được mời đến tham dự cũng chỉ là bạn bè thân thiết và một ít đối tác làm ăn vẫn thường qua lại khăng khít, ký giả và những người hiếu kỳ vốn nghe tiếng mà đến đều được khéo léo chặn lại bên ngoài cửa. Đám cưới được lựa chọn diễn ra trên thảm cỏ của một khách sạn đứng tên Chương gia, sau phần nghi thức là đến tiệc buffet nhẹ nhàng, thoải mái.

Tô Vận Cẩm tự lấy cho mình một ly nước từ tay người phục vụ, rồi ngồi ở một chiếc ghế dài bên cạnh bụi cây thấp le te, im lặng tận hưởng nắng ấm. Trình Tranh lúc trước còn quanh quẩn bên cô, dẫn cô tới gặp gỡ chào hỏi từng bạn bè thân thích một. Dần dà, gặp càng lúc càng nhiều người quen, trong đó có rất đông bạn bè cùng chơi với anh và Chương Việt từ thuở nhỏ, đều là con em nhà quyền quý gia cảnh tương tự như hai người bọn họ vậy, bao năm không gặp gỡ tụ họp một nơi, có nhiều lắm những chuyện cười vui kể chẳng hết, Tô Vận Cẩm không góp lời vào nổi, cũng không muốn ngắt lời họ, thoái thác là muốn đi loăng quăng, một mình rút lui thật lặng lẽ.

Cô nhấp một hớp đồ uống, hít một hơi thật sâu thứ hương thơm riêng có của thảm cỏ xanh, ngắm nghía khung cảnh lộng lẫy xa hoa xung quanh. Nếu như không có Trình Tranh thì đây là một thế giới cô hoàn toàn chẳng thể tưởng tượng ra. Bình thường anh ở ngay bên cạnh, cô chẳng cảm thấy anh có gì đặc biệt khác người, đến hôm nay mới vào vị trí một kẻ đứng ngoài để nhìn vào anh thật công bằng, mới thấy đứng giữa một đám người trẻ trung đẹp đẽ cùng trang lứa, anh vẫn đáng gọi là cây cao nổi bật giữa rừng. Anh cùng với Chương Việt ở giữa bạn bè nói cười thư thái, mặt mày tươi tắn, đấy mới là thế giới thuộc về họ.

Thế nhưng, Thẩm Cư An đang khoắc chặt trong tay Chương Việt chẳng mấy góp lời, trước sau anh vẫn chỉ giữ một nụ cười tươi tắn kèm bên cô vợ mới cưới, bộ Tây phục cắt may chần chu tươm tất vận trên người, càng tôn thêm vẻ thân thái đẹp đẽ như ngọc chạm của anh. Tô Vận Cẩm cảm thấy Thẩm Cư An càng lúc càng giống một bức tượng tạc từ ngọc, nhìn qua thì nuốt nà mê đắm lòng người, thực ra thì lạnh băng cứng cỏi, nếu đã hiểu rõ anh, sẽ phát hiện ra rằng đến nụ cười của anh cũng xa cách đến thế - mà ngay cả lúc này anh cũng chẳng chuyên tâm cho lắm.

Phát hiện này khiến Tô Vận Cẩm cảm thấy rất đáng nghiễm ngẫm thêm, trong số những người có mặt ở nơi này, ngoài Chương Việt ra, cô chính là người hiểu rõ Thẩm Cư An nhất. Anh rất biết kiềm chế, tự ẩn mình

vào rất sâu, cũng kiểm soát rất tốt các trạng thái tình cảm, nhưng lúc này dù anh có cố hết sức che giấu, nỗi lo lắng và bất an trong đôi mắt vẫn chẳng che giấu được Tô Vận Cẩm. Có điều Tô Vận Cẩm không phải là người ưa rầy rà, Thẩm Cư An giờ đã bước ra khỏi cuộc sống của cô, cô cũng chỉ là ngẫu nhiên đi thăm dò những bí mật ẩn giấu của người khác mà thôi.

Cô ở một bên ngắm nhìn Thẩm Cư An sánh đôi cùng Chương Việt khá lâu, cuối cùng không biết anh viện lý do gì với Chương Việt, sau đó lịch sự nói lời cáo từ với những người còn lại rồi rời bước đi. Anh chậm chậm dạo loăng quăng như thể thư thái vô sự, nhưng để ý kỹ thì hóa ra đang tỉ mỉ kiểm tìm thứ gì đó, có điều hình như mãi vẫn chẳng tìm thấy đâu, nỗi lo âu trong mắt càng rùng rục, anh vô thức bước về phía Tô Vận Cẩm.

“Đã tìm thấy chưa?”, Tô Vận Cẩm thấy anh bước lại gần, cứ cố tình né trong góc tối thì cũng không tiện lắm, cô quả quyết cất giọng hỏi.

“Vận Cẩm à?”, anh lóe lên một ánh nhìn lạ lẫm, ngay lập tức lấy lại vẻ mặt bình thường. “Sao lại một mình ở chỗ này?” Anh cười ung dung.

“Rơi mất thứ gì quan trọng hay sao?”, Tô Vận Cẩm không quanh co vòng vèo với anh, hỏi thẳng luôn.

Thẩm Cư An không trả lời, ánh mắt dần dần nguôi lại, sắc như dao, Tô Vận Cẩm thì chẳng động tĩnh gì. Một lúc lâu, anh cười một tiếng, thần sắc chỉ còn trở lại vẻ ủ rũ, uể oải: “Ừ, một món đồ rất quan trọng. Anh bị mất cái nhẫn”.

Tô Vận Cẩm kinh ngạc, “Nhẫn á? Không phải ở trên tay anh hay sao?”. Cô nhìn chiếc nhẫn kim cương lóng lánh trên ngón áp út của anh.

Thẩm Cư An giơ ngón tay lên, khe khẽ mai nhìn chiếc nhẫn trên tay, mặt kim cương được cắt thật hoàn mỹ lóe lên những tia sáng lạ thường dưới ánh mặt trời, “Không, không phải cái này. Là một cái nhẫn vàng bình thường thôi, anh làm rơi mất rồi”. Vẻ thê lương cùng nỗi tuyệt vọng trong câu nói sau cùng của anh là điều Tô Vận Cẩm hoàn toàn lạ lẫm, nỗi đau đớn khi đánh mất thứ bảo bối yêu dấu như thế, cho dù là một người tâm cơ sâu xa đến đâu cũng chẳng thể vờ vịt nổi.

“Cần em giúp anh không?”, Tô Vận Cẩm hỏi.

Thẩm Cư An đang định đáp lời, đã nghe thấy tiếng bước chân từ sau lưng vang đến, “Cư An, anh ở đây làm gì đấy, ơ, Vận Cẩm, em cũng ở đây à? Trình Tranh vừa này tìm em khắp nơi đấy”. Chương Việt đứng cách đó không xa mỉm cười.

“Chương Việt”, Tô Vận Cẩm vội vã nhướn cười cất tiếng chào.

“Nói chuyện gì rôm rả thế? Tìm chỗ nào cũng chẳng thấy anh đâu cả?” Chương Việt nhìn chồng vẻ quở trách, gương mặt rạng lên nét diễm lệ ương bướng khó nói thành lời.

“À, em làm rơi mất một thứ, vừa hay Cư An đi qua, thế nên đang nghĩ cách tìm giúp em”, Tô Vận Cẩm nhanh trí nói.

“Mất cái gì?” Chương Việt lộ nét lo lắng.

“Một cái nhẫn.” Tô Vận Cẩm cũng tiện miệng đáp luôn sau lời của Chương Việt. Ai ngờ Chương Việt hiện ngay về “sao không chịu nói sớm”, cúi đầu rút từ ví đầm dạ hội ra một chiếc nhẫn vàng trơn, “Đúng cái này không? Vừa rồi người phục vụ nhặt được đưa cho chị, chị đang muốn hỏi xem của vị khách nào đánh rơi”.

Tô Vận Cẩm nhanh chóng quét qua mắt Thẩm Cư An, từ ánh mắt ấy cô đoán được ắt hẳn là chiếc nhẫn này không sai vào đâu được, liền vội vã đón lấy, luôn miệng cảm ơn Chương Việt. Chương Việt xua xua tay, “Cái này thì có gì mà cảm ơn chứ, ngốc ạ. Có điều nếu là thứ đồ quan trọng, thì đừng có làm rơi lần nữa, không phải lần nào cũng may mắn như thế này đâu. Đúng rồi, Vận Cẩm, chị với Cư An phải đi lên kia chào hỏi mấy cô bác, em đi cùng luôn không?”.

Tô Vận Cẩm đương nhiên mỉm cười lắc đầu, Chương Việt và Thẩm Cư An vừa đi khỏi, cô mới nhìn thấy hóa ra Trình Tranh đi ra đây cùng với Chương Việt, tình cờ lại gặp một người bạn ở cách đây không xa, dừng chân lại trò chuyện mấy câu, cũng không rõ anh có nghe thấy những lời qua lại ở phía bọn họ không.

Anh tạm biệt người bạn, bước đến bên cô, giơ bàn tay ra rất lưu manh: “Nhặt được cái gì hay đấy, anh xem nào?”. Tô Vận Cẩm lắc lắc chiếc nhẫn trước mặt anh một hồi đầy khiêu khích: “Đã nhìn thấy chưa?”.

Đây chẳng phải là cái vừa rồi Chương Việt cầm hay sao, sao lại rơi vào tay em thế?”.

“Chương Việt chỉ là nhặt được thôi”, Tô Vận Cẩm điềm đạm bảo.

Trình Tranh lộ vẻ thắc mắc: “Nhẫn của em á?”. Vận Cẩm cười, vỗ vỗ vào đầu anh: “Lắm chuyện, đằng nào cũng không phải của anh”.

Trình Tranh nhảy dựng lên: “Đầu của đàn ông cứ vỗ tùy tiện thế à? Anh có phải con cún đâu”.

Tô Vận Cẩm mừng là anh không tiếp tục cật vấn, thực ra cô có thuận miệng nhận chiếc nhẫn là của mình, cứ nói đại là mẹ cho cũng được, như thế thì cũng xuôi, thế nhưng không hiểu tại sao, cô không cam lòng lừa dối anh.

CHƯƠNG 14: TÌNH YÊU SAO NẶNG NỀ QUÁ ĐỐI

Một mùa xuân yên ả vô sự đã trôi qua, sinh nhật Trình Tranh là vào đầu tháng Tám, trước ngày sinh nhật tới mười mấy hôm, anh đã liên tục nhắc nhở Tô Vận Cẩm không được quên. Tô Vận Cẩm vẫn đang nghĩ ngợi xem tặng anh thứ gì thì ổn, anh trước sau vẫn nhấn mạnh rằng những thứ mua được bằng tiền tất thấy đều không thích.

Mà bố của Trình Tranh-Trình Ngạn Sinh – tuy luôn không chủ trương nuông chiều con trai về mặt vật chất, thế nhưng sinh nhật con trai hai mươi ba tuổi, ông vẫn cùng với vợ - Chương Tấn Nhân – tặng cho con một món quà lớn, còn nói là sẽ mang lại cho cậu quý tử một bất ngờ thú vị.

Để bảo đảm chắc chắn là đến ngày sinh nhật có thể cùng Tô Vận Cẩm tận hưởng trọn vẹn thế giới chỉ hai người, các hoạt động chúc mừng sinh nhật của Trình Tranh với đồng nghiệp, bạn bè đã bắt đầu từ mấy hôm trước đó.

Tối hôm ấy Tô Vận Cẩm ở nhà một mình, đang chơi dờ ván cờ thì nhận được điện thoại của nhà, hóa ra là dưỡng gọi bằng di động tới. Mấy năm nay, dưỡng rất ít khi tự mình nói chuyện với cô, có việc gì thường vẫn là mẹ cô truyền đạt lại, lần này Tô Vận Cẩm lơ mơ dự cảm có việc gì đó sắp xảy ra. Có lẽ mọi sự tình trên thế gian này đều như vậy, anh càng sợ hãi điều gì, thì điều ấy càng dễ đổ ụp xuống anh. Lời của dưỡng mới chỉ nói được một nửa, lòng dạ Tô Vận Cẩm đã phủ lớp sương mù. Hóa ra sức khỏe của mẹ cô một thời gian dài trở lại đây không tốt, vẫn ngỡ rằng chỉ là bệnh phụ khoa thông thường, ai dè hai tháng trước thực tình chịu không nổi nữa, tới bệnh viện thực hiện kiểm tra tổng thể, mới phát hiện ra là ung thư cổ tử cung giai đoạn giữa, lúc ấy kinh hãi đến mức dưỡng hoàn toàn không có cách nào cả, chỉ ngay lập tức để mẹ cô nhập viện luôn. Phẫu thuật và điều trị cần một món tiền lớn, mẹ cô không có bảo hiểm điều trị, dưỡng từ lâu cũng chẳng được sung túc như hồi đầu.

Để giải quyết việc gấp trước mắt, ông không còn cách nào khác phải lén lút tạm dùng khoản công quỹ của xưởng may mặc mà ông đang phụ trách. Đây thực ra là kế được suy tính đầu đuôi rồi, theo cách nghĩ của ông, đến cuối năm kiểm tra sổ sách thì nghĩ cách bù vào là xong. Nhờ vào việc chữa trị kịp thời từ khoản tiền này, bệnh của mẹ coi như đã được ổn định, ai ngờ người tính không bằng trời tính, tháng Tám tất cả doanh nghiệp từ trên xuống dưới đều triển khai hoạt động kiểm tra sản xuất và rà soát vốn, sắp tới sẽ kiểm tra đến xưởng của dưỡng, nhưng nhất thời biết đến đâu vay mượn mà bù lấp vào chỗ thiếu hụt này chứ?

Nếu trong quá trình kiểm tra rà soát mà phát hiện ra khoản tiền đã đem ra sử dụng kia, bát cơm vừa mới kiếm được này tuyệt không thể giữ cho vững được nữa, danh dự nửa đời người của dưỡng cũng sẽ tan tành mây khói.

“Rốt cuộc là bao nhiêu tiền?” Tô Vận Cẩm ra lệnh cho bản thân phải bình tĩnh, nhưng giọng nói đã không nén nổi run rẩy.

“Mười một vạn bốn nghìn.”

“Mười một vạn...”, giọng Tô Vận Cẩm như đang rên rỉ.

“Vận Cẩm, con phải biết là bệnh tình mẹ con cần phải hóa trị, lại còn thuốc thang...”, dưỡng vội vàng nói.

“Đây là mẹ con! Mẹ ruột của con! Tại sao ngay từ đầu đừng không nghĩ đến việc báo với đứa con gái này, mà lại đi dùng cái thứ tiền không được phép động tới đây? Tại sao?”, Tô Vận Cẩm không kiềm chế nổi cất ngang lời của đừng, nước mắt như mưa. “Hai tháng rồi, đừng và mẹ không giấu nổi nữa mới nói với con, hai người rốt cuộc muốn con phải làm sao đây?”

Đừng của Vận Cẩm sợ lạng người, nói năng càng lắp bắp lộn xộn hơn,

“Vận Cẩm...Không phải thế mà...Đừng định bảo là mẹ con hiện giờ đã tạm thời không việc gì rồi. Đừng với mẹ sở dĩ lúc đầu không nói gì với con là vì, một mặt mẹ con sợ con sẽ lo lắng, mặt khác nữa cứ cho là nói với con rồi, con vừa mới đi làm, cũng chẳng lấy đâu ra từng nẩy tiền...”

Đừng biết Trình Tranh có tiền, lúc đầu cũng định nhờ con mở lời với cậu ta... Đừng nói là vay, chứ không cần cậu ta phải chokhông. Thế nhưng mẹ con bảo, sợ con hỏi cậu ta vay tiền, từ nay về sau trước mặt cậu ta càng không ngẩng đầu lên nổi... Con không nói, đừng cũng biết, con là một người mạnh mẽ cầu tiến, đừng vô tích sự, có những việc có thể làm con khó chịu... Mẹ con không nói thì đừng cũng không biết, đừng là người tục tằn. Thế nhưng mẹ con lấy đừng rồi, đừng không muốn mẹ con gặp chuyện chẳng lành, vốn vẫn ngỡ rằng qua được nạn này là ổn rồi, ai ngờ lại đen đủi thế... Vận Cẩm...Đừng thực ra không còn cách nào khác mới gọi điện cho con, mẹ con không biết đâu.

Đừng chỉ sợ nếu mà việc này bị tra ra, thì ngay cả đến Tổng giám đốc Chương cũng chẳng còn mặt mũi nào mà nhìn vào nữa...”. Tô Vận Cẩm như người mất hồn, đặt điện thoại xuống, những vệt nước mắt còn chưa khô hẳn lấm lem trên gương mặt, cảm thấy một nỗi đau tê dại. Hóa ra cô là đứa con gái thâm hiểm, thất bại nhường này, mẹ mắc thứ bệnh quái ác ấy, cô lại không hề biết gì. Đừng nói không sai, cứ cho là báo tin cho cô, cô cũng có thể làm được gì đây? Cô không có tiền. Hỏi vay Trình Tranh ư?

Đến đừng cũng biết là cô không thể mở miệng nói lời ấy được, suy cho cùng tính mạng của mẹ hay là lòng tự trọng của cô quan trọng hơn? Lẽ nào cô là thứ người lạnh lùng đến vậy?

Tô Vận Cẩm cảm thấy cả trái tim như sắp sửa vỡ toác, việc mà cô sợ hãi nhất đã xảy ra, thế nhưng cô chẳng biết trách móc ai cả. Tất thấy hệ như cục thế mà vận mệnh đã an bài, cô cứ từng bước từng bước né tránh, thì từng bước từng bước sa chân vào giữa. Như thế đột nhiên sực tỉnh, cô thoãn thoát mở ngăn kéo, móc ra tất cả các sổ tiết kiệm và thẻ tài khoản, một vạn năm nghìn tệ, đây là tất cả tích góp của cô, cô lại giở sổ điện thoại ra, gọi cho người đầu tiên là Mạc Úc Hoa. Mạc Úc Hoacòn chưa tốt nghiệp đại học, ngay lập tức bằng lòng cho cô vay tất cả số tiền dành dụm được, có điều chỉ vài nghìn.

Tiếp đó cô lần lượt gọi cho mấy bạn cùng phòng và bạn học có quen biết từ hồi đại học, mọi người đều chẳng dư dật gì, anh một chút tôi một ít, tổng cộng cũng chưa đến hai vạn, thêm khoản tích góp của cô nữa, cùng lắm là được bốn vạn, so với mười một vạn, số còn thiếu chẳng phải chỉ là chút đỉnh. Tô Vận Cẩm nắm chặt cuốn sổ tiết kiệm mỏng manh, cảm thấy như từng lỗ chân lông trên cơ thể đều bị lừa thông suốt.

Lúc tiếng chuông điện thoại vang lên, cô hốt hoảng giật mình, nhấc lên, hóa ra là Trình Tranh. “Vận Cẩm, em xuống đây, anh ở dưới nhà đợi em, nhanh lên”, giọng của anh lộ vẻ hỗn hởi bí mật, như thể truyền về từ một thế giới khác vậy.

Tô Vận Cẩm máy móc kiểm một chiếc khăn ướt lau lau mặt, cất gọn sổ tiết kiệm rồi lật đặt xuống nhà, vừa bước ra khỏi thang máy, đã thấy ngay Trình Tranh đứng ngay bên cạnh một vật gì đó rất lớn, nhìn cô cười rạng rỡ vô cùng, “Vận Cẩm, em xem này, hóa ra đây chính là cái ngạc nhiên thú vị mà ông bà cụ nhà anh đã nói. Phiên bản màu xanh sẫm có số lượng hạn chế của Hummer H2, hôm nay cứ riêng người đánh qua đây, không ngờ con mắt của người chỉ quen nghiên cứu khoa học như ông lại khá thế này”.

Tô Vận Cẩm ngơ ngẩn nhìn chiếc xe việt dã lộng lẫy phô trương trước mắt, nhất thời không biết nói gì. Trình Tranh ngỡ là cô cũng ngạc nhiên đến ngẩn người hết như anh lần đầu tiên nhìn thấy, liền kéo cô lên ngồi ở hàng ghế lái. “Anh đưa em đi lượn một vòng... Nhìn thấy chưa, ở đây còn trang bị cả hệ thống cản gát tự cảm ứng trong thời tiết mưa tuyết nữa, lại còn hai màn hình...”, Trình Tranh giảng giải cho cô nghe, Tô Vận Cẩm thì hỏi lại hết như phản xạ có điều kiện, “Cái xe này bao nhiêu tiền thế?”.

Trình Tranh chau mày nghĩ ngợi, rồi nói, “Vào khoảng năm sáu mươi vạn gì đấy, anh cũng không rõ giá tiền cụ thể, mà quan tâm nó bao nhiêu làm gì. Cái này cả thế giới sản xuất không quá tám trăm bảy mươi chiếc, có tiền cũng chưa chắc đã mua được đâu”.

“Thế nhưng không có tiền thì càng không màng tới nổi. Hơn năm mươi vạn...” Tô Vận Cẩm lắc đầu cười nhàn nhó, chẳng qua cũng chỉ là một món quà sinh nhật, một món đồ chơi kênh càng, nhưng có lẽ lại là consó không tưởng ở chỗ sống chết hiểm yếu của những người túng quẩn.

“Đừng tưởng là bố anh phóng khoáng nhường này, nếu mà ông cụ ra tay rộng rãi thế, cục phòng chống tham nhũng sẽ mò đến rầy rà ngay, chắc chắn lại là tiền mẹ anh ném rathôi”, Trình Tranh nhìn cô nói. cô Vận Cẩm xoay đầu anh nhìn thẳng ra phía trước, “Bố mẹ đã tặng xe

cho anh, thì phải lái cho cẩn thận mới được”. Cô vốn định nói với anh điều gì? Giờ thì cô chẳng còn muốn nói gì nữa rồi.

Ngày hôm sau, Trình Tranh nằng nặc đòi đưa cô đi làm. Chiếc xe lộng lẫy phô trương trên suốt đường đi đã thu hút biết bao nhiêu sự chú ý, sau khi bước vào công ty, những đồng nghiệp hiếu kỳ của cô lũ lượt đến thăm dò chỗ cô, ngưỡng mộ cô tốt số, trèo được cành cao. Tô Vận Cẩm trước sau chỉ lặng lẽ không hé một lời, cũng may bình thường cô cũng ít nói, nên lúc này cũng không đến nỗi đắc tội với đồng nghiệp.

Buổi trưa trước giờ nghỉ, Vận Cẩm gọi điện thoại cho Thẩm Cư An, đến chiều, tám vạn tệ đã y hẹn chuyển vào tài khoản của cô, cô tức tốc chuyển tổng cộng mười hai vạn cho dương. Trong lòng Tô Vận Cẩm thầm cảm ơn Thẩm Cư An đã không hỏi nhiều, chẳng chút do dự đưa tay giúp đỡ, nhưng cô cũng hiểu rằng mượn tiền ở chỗ anh thực ra chỉ là bước đường cùng. Không nói đến quan hệ chồng chéo khăng khít giữa anh với Trình Tranh, chỉ riêng mối tình nhập nhằng một thời giữa cô và anh thôi cũng đã không nên dây dưa tiền nong với anh rồi, không đến mức cùng đường không lối thoát, cô cũng sẽ không đi bước này.

Thực ra, dù biện bạch thế nào đi chăng nữa, cô cũng vẫn nên cầu cứu Trình Tranh, vì hiện giờ anh mới là người gần gũi với cô nhất. Nếu ngay từ lúc mẹ phát hiện ra bệnh tình đã lập tức báo cho cô biết, thì dù có khó xử, cô cũng vẫn mở miệng nói ra, suy cho cùng chẳng có gì quan trọng hơn bệnh tình của mẹ. Thế nhưng mẹ và dương vì nghĩ đến cảm nhận của cô mà đã lựa chọn cách cực đoan như thế này, cô càng chẳng còn mặt mũi nào đối diện với Trình Tranh. Xưởng may hiện giờ dương làm việc là phân xưởng nằm trong công ty con thuộc tập đoàn của mẹ Trình Tranh - Chương Tấn Nhân. Tuy chút lỗi lầm dương phạm phải này khó mà kinh động đến lãnh đạo cấp cao của tập đoàn, nhưng vì Tổng giám đốc Chương đã đích thân tiến cử, lại thêm cả quan hệ về phía Tô Vận Cẩm nữa, mọi thứ không thể đơn giản cho được. Cô không muốn kinh động đến nhà họ Trình, chỉ muốn để dương âm thầm bù tiền vào cho đủ, khiến tất cả sự việc hóa giải thành không, coi như chưa từng xảy ra chuyện gì hết. Còn số tiền và ơn nghĩa của Thẩm Cư An, cô sẽ nghĩ cách dần dần hoàn trả. Anh không phải là chồng cô, cô có thể tuyệt nhiên thoải mái mà coi tiền và ơn nghĩa ấy là món nợ, một khi đã là nợ thì sẽ có ngày trả sạch.

Buổi tối hôm ấy, cô mang nổi một nỗi trở về căn nhà của hai người, vừa mở cửa đã nhìn thấy Trình Tranh ngồi trên sofa. Nghe tiếng động, anh bèn ngoái đầu lại, nhìn cô với ánh mắt có đôi phần xa lạ. Tô Vận Cẩm trong lòng ít nhiều đã hiểu ra, có lẽ sự tình rồi cuộc chẳng thể giấu anh nữa. Biết trước không thể né tránh được, cô quả quyết đi thẳng tới trước mặt anh, ngồi xuống chiếc sofa đối diện.

“Lúc này Tiểu Văn, bạn cùng phòng kí túc ngày xưa của em, gọi điện thoại đến, nói là nhà cô ấy dạo này có việc. thế nên số tiền cố ấy định cho em vay để khám bệnh cho mẹ tạm thời không đưa em được. Sau đấy, anh gọi điện thoại cho mẹ em, dương em nói cảm ơn anh. Không lâu trước đây mẹ anh có nói chuyện với anh, dương em... Mẹ bảo anh đừng nói gì với em, mẹ sẽ giải quyết ổn thỏa. Tô Vận Cẩm, nói cho anh biết, em lấy đâu ra mười một vạn?”

Quả nhiên dưới gầm trời này chẳng có bức vách nào không bị gió lùa, xem ra giờ đây bức vách là cô đây đã không còn chỗ nào không bị gió lùa qua. Tô Vận Cẩm nhìn thấy ánh mắt hồ nghi của anh, bỗng nhiên chợt dạ, đành dứt khoát kể hết sự tình sau trước, bao gồm cả việc mượn tiền Thẩm Cư An cho anh nghe.

Trình Tranh nghe xong không tỏ vẻ giận, cả cười, “Em gặp những chuyện như thế này, người đầu tiên nghĩ đến lại không phải là anh, mà là Thẩm Cư An, em nói xem, có phải anh rất bề mặt không?”

Tô Vận Cẩm tràn ngập cảm giác mỗi một, “Em cũng không biết phải giải thích ra sao với anh nữa... Anh không hiểu”.

Trình Tranh đột nhiên đứng bật dậy, “Anh không hiểu, em có thể nói cho anh biết cơ mà? Tại sao lại coi anh là thằng ngốc thế? Chẳng lẽ Thẩm Cư An thì hiểu chắc?”.

“Đúng, anh ấy sẽ hiểu, bởi vì anh ấy cũng giống như em, hiểu rõ nghèo hèn đáng sợ tới cỡ nào, biết rằng không có tiền thì cũng chẳng có tôn nghiêm gì hết! Không như anh, trước nay không biết khốn khó có mùi vị ra sao. Trình Tranh, em không coi anh là đồ ngốc, chỉ là em nghĩ ngợi đến mối quan hệ giữa chúng mình. Dượng em nhờ giới thiệu của nhà anh mới có được công việc này, giờ đây sổ sách có chuyện, em không muốn lại lấy tiền nhà anh đập vào lỗ thủng ấy, như thế chỉ làm mọi người khó xử hơn thôi.”

“Vớ vẩn, em tìm Thẩm Cư An vay tiền thì không khó coi đấy chắc?”, Trình Tranh đang cơn giận dữ hùng hổ nói.

“Lúc như thế này em thà nợ Thẩm Cư An, chứ không muốn phải nợ anh, làm thế chỉ khiến cho chúng mình ở với nhau càng khổ sở thôi!”, Tô Vận Cẩm cũng đứng dậy, ngẩng mặt nhìn anh mà nói.

Trình Tranh tiện tay nhặt túi đựng tài liệu ở trên sofa, tay kia tóm lấy cổ tay Tô Vận Cẩm, “Nếu em thực sự nghĩ đến mối quan hệ giữa chúng ta, thì hãy đi với anh”. Sau đó anh không phân bua gì thêm, cứ thế lôi cô ra khỏi cửa.

Tô Vận Cẩm bị anh ép lên xe, lơ mơ phát hiện ra rằng anh đang lái xe đến chỗ ở của Chương Việt và Thẩm Cư An, nhưng bất kể cô nói gì, anh cũng nhất mực không thèm đếm xỉa.

Rất nhanh chóng họ đã đến khu nhà với địa thế lưng tựa núi, mặt giáp nước nơi Thẩm Cư An đang ở. Trình Tranh gọi điện thoại cho Cư An, sau đó đánh xe vào bãi đỗ chờ đợi. Mười phút sau, Thẩm Cư An một mình ăn vận chỉnh tề xuất hiện ở ngay bãi đỗ xe, trông thấy Tô Vận Cẩm và Trình Tranh, anh cơ hồ đã dự cảm được sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Thẩm Cư An vừa bước lại gần, chưa kịp mở miệng, Trình Tranh đã xuống xe mở ngay tập tài liệu cầm trong tay, rút từ trong đó ra mấy xấp tiền ném thật mạnh vào người anh. Thẩm Cư An né tránh không kịp, bị mấy xấp tiền trúng người, mấy xấp khác bung ra giữa không trung, những tờ giấy bạc một trăm tệ cứ thế rớt xuống đầy người đầy mặt anh.

“Trình Tranh!”, Tô Vận Cẩm thất thanh ngăn cản, nhưng sao kịp được nữa.

Thẩm Cư An đột ngột đứng phải biến cố như thế này, thế nhưng thần sắc không hề thay đổi, anh lặng yên đứng ở chỗ cũ, để mặc những tờ tiền cứ thế rớt xuống người, đáng vẻ thờ ơ.

Trình Tranh vẫn không buông tha Cư An, nói năng như thể oán giận tích tụ đã lâu: “Anh nhìn đấy, tiền trả đủ cho anh, tôi không biết anh sắp tâm làm trò gì nữa, chị họ tôi bằng lòng lấy anh, tôi chẳng có gì để nói, nhưng anh có thể không bám nhằng lấy Vận Cẩm được chứ”.

Thẩm Cư An từ tốn bắt lấy một tờ tiền rơi trên vai, điềm đạm nói: “Tôi nghĩ là cậu hiểu lầm rồi”.

“Hiểu lầm?”, Trình Tranh cười nhạt. “Đừng có cho là ai cũng ngốc nghếch như cái cô Chương Việt nhà anh, anh toan tính gì chúng ta trong lòng đều hiểu rõ, đâu cần phải nói huych toẹt ra, chỗ tiền này là của anh chứ gì? Chắc không đáng phải mang tiền nhà họ Chương ra để dứt cho thần ái tình chứ nhỉ?”

“Im đi” Cùng một câu nói đồng thời phát ra từ miệng của hai người đàn bà. Chương Việt lật đật chạy ra, bên trong chiếc áo khoác trên người là bộ đồ ở nhà còn chưa kịp thay. Tô Vận Cẩm vừa cuống vừa bực giữ chặt lấy Trình Tranh.

Thẩm Cư An thản nhiên như không cúi người xuống, lượm từng tờ tiền rơi vãi tứ bề, xếp ngay ngắn vào chiếc cặp tài liệu Trình Tranh mang tới lúc đầu. Anh không nhìn Trình Tranh, chỉ khẽ khàng nói với Tô Vận Cẩm: “Em chắc là không cần đến số tiền này nữa chứ?”.

Tô Vận Cẩm xấu hổ đến nỗi chẳng dám ngẩng đầu lên nhìn Cư An, ngoài nói lời xin lỗi ra, cô chẳng thể nghĩ ra lời nào khác. Chương Việt bước lại gần Trình Tranh, nói như vỗ vào đầu vào mặt: “Cậu vẫn còn là trẻ ranh đấy à? Làm việc gì cũng không dùng đến não hay sao?”.

Trình Tranh không tỏ vẻ yếu đuối, đáp lại ngay: “Người làm việc gì cũng không dùng đến não e rằng phải là chị, biết rõ là hổ sau mà vẫn cứ nhảy vào”.

Chương Việt giận đến mức khuôn mặt thanh tú cũng biến sắc, chỉ thẳng vào mặt Trình Tranh mà mắng: “Việc của tôi không cần cậu lo, cậu cút ngay cho tôi nhờ!”.

Trình Tranh hất tay cô ra, “Ai rồi hơi mà lo việc của chị, chị hãy quản ông chồng chị cho tử tế”.

“Trình Tranh, đi theo em”, Tô Vận Cẩm cố kéo Trình Tranh đi ra xe, nhưng chẳng hề lay chuyển được anh chút nào, bực tức cực điểm bèn nhất quyết bỏ tay ra. “Thật không thể chịu đựng nổi con người này! Anh không về, tôi về.” Nói rồi cô quay đầu nhằm thẳng hướng cổng bãi đỗ xe mà đi.

Trình Tranh lúc ấy mới quay người đuổi theo, không quên ném lại một câu: “Chương Việt, chị cứ ngu ngốc đi, về sau ném mùi đau khổ đấy”.

Chương Việt nghiêng răng nhìn Trình Tranh cùng Tô Vận Cẩm đi khuất, hung hãn bảo: “Trình Tranh chết tiệt, về sau ai còn quan tâm đến cậu mới là đồ khốn bỏ đi!”.

Thẩm Cư An mỉm cười, kéo tay cô, “Đi thôi, đừng giận nữa em, chấp nhận cậu ta làm gì, về nhà nào”.

Phía bên này, Trình Tranh lái xe cùng Tô Vận Cẩm về nhà, hai người suốt cả đường không nói một câu. Tận đến lúc về đến nơi, lửa giận của Trình Tranh mới dần dà tiêu tán, lại hơn hớn bắt chuyện với Tô Vận Cẩm. Tô Vận Cẩm rầu rĩ không nói không rằng tắm rửa đi ngủ, không nhìn đến anh một lần. Trình Tranh bò đến bên người cô, khe khẽ đẩy đẩy bờ vai lộ bên ngoài tấm chăn mỏng của cô: “Này, nói gì đi chứ, vẫn giận đấy à?” Tô Vận Cẩm lặng yên nhích người ra xa, Trình Tranh lại mon men đến gần, nói giọng không phục: “Rõ ràng lúc đầu là anh đúng, sao bây giờ lại thành ra em giận anh thế? Vừa rồi anh có mắng mỗ gì em đâu”.

Tô Vận Cẩm cảm thấy rã rời tới nỗi chẳng thốt nên lời, bị anh chọc phá đến không yên nổi, mới quay người lại, nói giọng lạnh nhạt: “Đúng là anh có lý, đều là lỗi của em hết, Trình Tranh, cứ như thế này thực lòng em rất mệt mỏi, hai người chúng ta sao cứ phải làm khổ nhau thế?”.

Trình Tranh hoảng quá, bèn ôm chặt lấy người cô qua lớp chăn mỏng: “Anh không nghĩ gì nhiều thế đâu, chỉ muốn em ở bên anh thôi. Không sai, anh thừa nhận là anh không ưa Thẩm Cư An, hôm nay cố tình làm anh ta khó xử, nhưng mà Vận Cẩm, em có thể nghĩ đến anh một tí không? Mai là sinh nhật anh đấy, em đã nói là sẽ tặng anh một món quà cơ mà, anh muốn một lời hứa, đừng rời xa anh, hôm em đeo đôi hoa tai hải lam ngọc cũng đã nhận lời với anh rồi còn gì, không được bỏ rơi anh”. Tô Vận Cẩm nhắm mắt, thở một hơi thật dài.

Tô Vận Cẩm nhớ lại rằng mình đã từng nói năng hùng hồn với Thẩm Cư An: “Chúng ta không giống nhau”. Thẩm Cư An rót cuộc vẫn cứ thông minh hơn cô, khi ấy anh chỉ nhìn cô cười cười chẳng nói đúng sai chi. Giờ nghĩ lại, bản thân cô cũng thấy nực cười, cô chẳng thể nào thanh cao được mấy, bất kể là chủ động hay bị động, cô vẫn cứ phụ thuộc vào Trình Tranh. Cô không thể quyết liệt bảo vệ đến cùng sự tôn nghiêm của bản thân như vẫn tưởng tượng từ lúc còn trẻ dại, bởi vì không thể thanh thản rời bỏ anh, vậy nên cô đã chọn cách chẳng nghĩ ngợi gì, tiếp tục ở lại bên anh. Chỉ có đối với anh tốt một chút, tốt thêm chút nữa cô mới thấy dễ chịu hơn. Ngày này qua tháng khác, Tô Vận Cẩm càng chín chu, tính tế chăm chút đời sống hàng ngày của Trình Tranh, chiều chuộng tính khí vốn có của anh, Trình Tranh càng quyến luyến cô hơn. Nếu đây không phải hạnh phúc, vậy thế nào mới là hạnh phúc?

Sau khi làm việc được gần hai năm, biểu hiện ở trung tâm phục vụ khách hàng của Tô Vận Cẩm khiến lãnh đạo rất hài lòng, vậy nên vị phó tổng phụ trách bán hàng đã tình mắt chọn lựa cô từ hội tuyển dụng đã bảo phòng nhân sự gọi cô đến nói chuyện, hỏi cô có bằng lòng chuyển sang phòng marketing, chính thức tham dự vào việc đưa ra chiến lược bán hàng của doanh nghiệp hay không. Tô Vận Cẩm không hề do dự, công việc ở bộ phận marketing tuy không nhàn tản thoải mái như ở trung tâm chăm sóc khách hàng, thế nhưng tiền đồ phát triển thì lại rất lớn, cô quá cần đến một cơ hội như thế này.

Sau khi chuyển sang bộ phận marketing, khối lượng công việc bỗng nhiên tăng lên, họp hành hội nghị, làm kế hoạch, đi điều tra, tăng ca thêm kíp đã trở thành việc thường ngày, việc công việc tư, thi thoảng cũng có bồi dưỡng này nọ. Tô Vận Cẩm một đảng phải chín chu mọi nhẽ với Trình Tranh, một đảng gánh vác công việc, thế nên hai đầu công ty, gia đình đều bận rộn, đến đi đường cũng bước nhanh hơn người khác.

Sự nghiệp của Trình Tranh hẳn nhiên là rực rỡ xán lạn. Anh trẻ trung, thông minh, năng lực chuyên môn vững vàng, lại chịu bỏ công bỏ sức, rất nhanh chóng đã trở thành một trong những tổ trưởng dự án của phòng thiết kế. Thăng tiến của chức vụ tất nhiên đi kèm với bận rộn tăng lên, thêm ca thêm kíp không ngừng, bản thảo bản vẽ lớn nhỏ, bồi dưỡng kĩ năng nghiệp vụ làm cho các dịp công tác của anh càng nhiều

thêm. Có điều, bạn bè đồng nghiệp đều không ngờ, một người trẻ tuổi thành đạt như anh, trông có vẻ bướng bỉnh ương ngạnh, trên thực tế lại quyến luyến tổ ấm nhường vậy. Nếu không phải bắt buộc, anh rất ít khi đồng ý đi công tác, mà cho dù có ra ngoài công tác, làm xong chuyện lập tức quay về, không bày vẽ nấn ná vô vị, tất thấy những “hội họp” và “bồi dưỡng” theo kiểu lộc lá ưu đãi anh đều nhất loạt chối từ; ngoài ra, khối lượng công trình lớn, không tránh khỏi làm thêm giờ, anh cũng dần dần giảm bớt tất cả những thù tiếp cùng tiêu khiển, không có việc gì là đều lên tiếng phải về nhà với bạn gái. Mọi người đều rất tò mò xem người bạn gái rất ít lộ diện của anh rốt cuộc là thần thánh phương nào mà lại có ma lực khiến một người như Trình Tranh sớm chối từ mọi phóng túng như thế.

Bản thân Tô Vận Cẩm cũng cảm thấy nên mãn nguyện mới phải, thế nhưng lại càng cảm thấy áp lực hơn. Trình Tranh quần quýt cô đến vậy, đương nhiên cũng đòi hỏi cô đáp lại yêu thương nồng nhiệt như thế, ngược lại, nếu như cô có sơ sót với anh, thì dù việc ấy có nguồn cơn lý lẽ, anh cũng sẽ không tránh khỏi nghĩ ngợi. Cô gắng hết sức làm Trình Tranh được thỏa nguyện, gắng hết sức bầu bạn bên anh. Tình yêu của anh nặng nề quá, thế nhưng cô chỉ có thể gánh lấy mà thôi.

8. Chương 15-16

CHƯƠNG 15: CHÚNG MÌNH CHIA TAY THÔI

Một buổi tối cuối thu, Tô Vận Cẩm cùng hai đồng nghiệp ở phòng marketing vừa xong xuôi bữa thết đãi khách hàng quen, bước ra khỏi nhà hàng. Tuy tuổi lượng của cô giờ đây đã được tôi luyện đến mức tiến bộ ít nhiều so với trước kia, nhưng vì bụng rỗng không lại bị khách hàng chuốc cho vài ly, nên cô vẫn hơi chũn chũn choáng.

“Vận Cẩm, không sao chứ, có cần anh đưa về nhà không?” anh chàng đồng nghiệp vừa xịch tới hạ kính xe xuống hỏi cô.

“Em cảm ơn, không cần đâu ạ.” Cô cười cười vẫy tay tạm biệt anh đồng nghiệp, thói chiếm hữu của Trình Tranh khiến cô đã quen gắng hết sức vạch rõ ranh giới với mọi thị phi. Anh đi công tác đã mấy ngày, không thể đến đón cô, thế nên cô mới yên tâm mà ngồi đến tận lúc tàn cuộc, nếu anh mà trông thấy bộ dạng của cô lúc này, ắt hẳn lại nổi trận lôi đình cho mà xem.

Nghĩ đến anh, Tô Vận Cẩm rút chiếc di động từ túi xách ra, không nhìn thì thôi, vừa nhìn đã bất giác sững sờ hốt hoảng, trên điện thoại mười mấy cuộc gọi nhỡ, đều là của Trình Tranh, lại còn mấy tin nhắn nữa:

–“Em đang ở đâu đấy? Có nhớ anh không? Anh nhớ em lắm!”

–“Việc của anh ở đây xong sớm rồi, sẽ bay về ngay lập tức, về nhà gặp em nhé!”

–“Sao không nghe điện thoại anh gọi?”

–“Anh về đến nhà rồi, không có chìa khóa, em đang ở đâu đấy?”

–“Tô Vận Cẩm, em mau xuất hiện ngay, em chết chắc rồi!”

–“Đừng dọa anh nữa, anh lo lắm.”

...

Cơn gió khuya tràn tới, Tô Vận Cẩm thốt nhiên giật mình, chút hơi say mông mảnh đã tan sạch. Cô không dám đọc tiếp nữa, cuống cuống chặn một chiếc xe lại, bảo tài xế phóng hết tốc lực về nhà. Thở phò phò bước ra khỏi thang máy, cô chỉ thấy Trình Tranh đang tựa nghiêng người trên cửa chống trộm, trong tay cầm chiếc áo vest, hành lý quăng một bên.

Tô Vận Cẩm rón rén chạy lên phía trước, “Em xin lỗi, em xin lỗi, em không biết anh lại về sớm, chắc anh đợi lâu lắm rồi”.

Trình Tranh dựng thẳng người lên, làm như không hề nghe thấy lời cô nói, ngửi thấy hơi rượu trên người cô, sắc mặt càng đanh lại lạnh lẽo, cửa vừa mở, anh để mặc cô tự mình đi vào trước. Tô Vận Cẩm chẳng lại chốc lát ở cửa, cảm thấy ít nhiều sượng sùng, nhưng vội vã giấu đi, giúp anh xách hành lý, rồi theo chân anh đi vào nhà.

Trình Tranh không thềm bật đèn, ngồi huých xuống sofa, im lìm chẳng nói năng. Vốn đã quen với bộ dạng hung hăng càn rỡ những lúc nổi cơn nổi cố của anh, giờ thấy dáng vẻ anh thế này, Tô Vận Cẩm chẳng biết phải cư xử ra sao. Cô bật đèn lên, mang đồ của anh vào phòng, sau đó quay trở lại ngồi đối diện với anh: “Anh đã ăn gì chưa? Có đói không? Em làm chút gì đây cho anh ăn nhé?”.

“Có chết đói cũng không khiến em phải lo”, anh hần học nói.

Tô Vận Cẩm cố nặn ra một nụ cười, nghiêng người đặt tay lên mu bàn tay anh, dịu dàng nói: “Em xin lỗi mà, hôm nay có người khách quen, công việc bình thường vẫn hay qua lại với nhau, thực tình không từ chối được. Thêm nữa, em đâu có ngờ hôm nay anh lại về sớm...”.

“Phải rồi, lúc biết rõ là anh ở nhà thì em mới đợi anh, còn lúc nghĩ là anh không về, em liền ra ngoài muốn làm trò gì thì làm. Em đối xử với anh như thế sao? Tô Vận Cẩm, nhiều lúc anh không hiểu nổi em.” Trình Tranh hất văng bàn tay cô ra.

Tô Vận Cẩm hít một hơi, từ từ rút tay lại, “Trình Tranh, anh nói có lý một chút đi, tối nay em về muộn, nhưng đúng là vì công việc, lúc ấy xung quanh ồn qua, di động để trong túi, em không nghe thấy chuông reo, cũng không ngờ là anh lại quên mang chìa khóa, em đã xin lỗi rồi, anh còn muốn sao nữa?”.

“Công việc quái quỷ gì mà ghê gớm thế, chẳng qua là hầu mấy lão háo sắc uống rượu. Anh đứng ngoài cửa đợi em đến ba tiếng đồng hồ, ba tiếng đồng hồ! Em có biết không? Cũng may là anh thức đêm thức hôm làm cho xong công việc, không trừ trừ lấy một giây trở về ngay, từ lúc xuống máy bay đến giờ, đến một giọt nước còn chưa uống.”

“Em biết là anh giận, nhưng anh có sự nghiệp của anh, em cũng có công việc của em chứ, trước nay em chưa từng trách móc anh ra ngoài khách khứa, thì ít ra anh cũng thông cảm cho em một chút chứ.”

“Anh không biết cách thông cảm cho em, anh không chín chắn – đương nhiên rồi, anh không phải là Thẩm Cư An, làm sao mà dịu dàng thấu hiểu được như thế. Mà đằng nào anh cũng có biết cuộc em ra ngoài với ai đâu, cũng chẳng buồn để ý.”

Tô Vận Cẩm nghiêng chặt hàm răng, rồi lại lơi ra, lời của anh khiến người ra muốn nhin không nhin nổi, cô bực không thể cho anh một cái tát, nhưng lý trí nhắc nhở cô, có tức giận cũng chẳng ích gì, không nên chấp nhặt với anh, nhường nhịn một chút, việc gì phải châm dầu vào lửa? Cô cố gắng kìm nén cảm xúc bản thân, nhồm người lên bảo: “Em đi rót cho anh cốc nước”.

Trình Tranh lạnh lùng nhìn cô vào bếp, chốc lát cô đã bưng nước ra, đưa trước mặt anh, anh gạt đi, “Tô Vận Cẩm, em có biết là anh ghét nhất cái bộ dạng này của em không, cái gì cũng giữ trong lòng, cái gì cũng không buồn nói, em có biết giận dữ không, em có cảm xúc không đấy? Xưa nay đều như thế, cứ như là vì để mọi sự êm đẹp mà phải chịu đựng anh. Cái anh muốn là một người vợ bằng xương bằng thịt, không phải một ô sin làm việc theo giờ chỉ biết phục vụ chu đáo và có thể lên giường với anh”.

Cốc nước Tô Vận Cẩm cầm trên tay bị anh hất nghiêng sang một bên, sóng ra ngoài hơn một nửa, cô giữ tay vững lại, phản ứng đầu tiên chính là hất nửa cốc nước còn lại vào mặt Trình Tranh, sau đó ném mạnh cái cốc đã rỗng không, chiếc cốc thủy tinh đập vào mặt sàn vỡ tan tành, thứ âm thanh vụn vỡ sắc lẹm ấy khiến người ta phải kinh động như thể ngọc rạn.

Trong giọng nói của Tô Vận Cẩm dường như cũng có thứ gì đó đang vỡ tan,” Thế này thì anh hài lòng rồi chứ”.

Những giọt nước bám theo mái tóc Trình Tranh rỏ xuống, anh lộ vẻ không dám tin là sự thật, thế nhưng cũng không có ý định vuốt sạch đi, anh mới chỉ tay thẳng ra phía cửa,” Cô rút đi, tôi không muốn nhìn thấy cô nữa”.

Tô Vận Cẩm không thềm nói đến câu thứ hai, từ sofa đứng bật dậy. Động tác của Trình Tranh còn chóng vánh dữ dội hơn cô, anh dùng cả thân mình đè nghiêng cô xuống sofa. Tô Vận Cẩm đau điếng, lấy hết sức

đạp anh ra, cả hai người lăn từ sofa xuống, người Trình Tranh bị đè xuống dưới, nhân lúc anh chưa kịp phản ứng, cô giãy giụa bò lên khỏi người anh. Anh mau lẹ chống một tay lên sàn nhà lật phắt người, một tay tóm lấy đuôi tóc cô, giật trở lại.

“Ái!” Tô Vận Cẩm đau đến mức suýt trào nước mắt, không để ý nhiều nữa, quay đầu lại là lấy tay gạt, móng tay sắc ngọt cào vô số vết trên cổ Trình Tranh. Hệt như con báo đánh hơi thấy mùi máu tanh, Trình Tranh càng thêm mất lý trí, lấy hết sức đè mạnh cô xuống sàn, giữ chặt được cô rồi liền bắt đầu xé toang quần áo trên người mình và người cô. Tô Vận Cẩm đương nhiên biết anh muốn làm gì, thứ nhục dục bột phát trong tình cảnh này khiến cô cảm thấy chẳng khác gì loài thú vật, biết rõ vào thế yếu nhưng vẫn bất mạng cự tuyệt. Một kẻ ý thể cường đoạt, người kia thì sống chết chống lại, hai bên giằng xé, hít thở trong im lặng, hết như loài mãnh thú sẵn mồi bị trúng thương. Trình Tranh rất nhanh chóng đã chiếm thế thượng phong, duỗi thẳng người lấy hết sức đi vào trong cơ thể cô. Thứ chiếm hữu không dạo đầu chẳng ve vuốt khiến tiếng rên rỉ cũng nghẹn cứng nơi cổ họng Tô Vận Cẩm, cô tuyệt vọng từ bỏ mọi quấy đạp, để mặc anh hành động thô bạo trên cơ thể mình, cho đến tận lúc anh phát ra tiếng thở phào mãn nguyện.

Hai người, vì đâu mà đến khoảnh khắc thịt da quấn quýt gần gũi đến vậy mà hai mảnh linh hồn lại càng lúc càng diệu vợi xa xôi như thế? Trình Tranh trong giây phút dục vọng được giải phóng, trong lòng lại cảm thấy có thứ gì đó đang dần trôi mất, anh sống chết muốn nắm chặt, thì đến cả phương hướng cũng chẳng thấy đâu. Anh áp trán mình sát vào trán cô, thì thầm:

“Rốt cuộc là anh làm tổn thương em hay em làm tổn thương anh? Em nói đi, anh phải thế nào mới được”.

Tô Vận Cẩm chỉ cảm thấy rã rời chán nản, “Thôi được rồi, Trình Tranh, chúng ta không nên ở bên nhau nữa, chỉ làm cả hai đều mệt mỏi”. Trình Tranh chậm rãi lắc đầu, “Không, anh sẽ không buông tay đâu, cho dù làm tổn thương lẫn nhau thì anh vẫn muốn ở bên em”.

Có những thứ một khi đã tan tành thì dù có trăm phương ngàn kế đắp đổi hàn gắn cũng chẳng thể trở lại hình dáng ban đầu. Trình Tranh và Tô Vận Cẩm, chẳng thể dần lòng mà ly biệt, ở bên nhau thì hành hạ khổ sở. Sau buổi đêm hôm ấy, hai người tuyệt nhiên không hề nhắc lại chuyện đã xảy ra, bấy nay chung sống bên nhau, tựa như giấm trên băng mỏng. Hai người muốn giữ gìn, nhưng lại không biết làm sao mới phải, thế nên bắt đầu trở nên thận trọng rụt rè, chỉ sợ một câu nói, một ánh mắt cũng có thể làm đau người kia, dần dà không nói với nhau, mỗi người tự thui thủi liếm láp vết thương của mình.

Một căn hộ nhỏ, vốn vẫn là chốn thiên đường nhỏ bé của hai người, giờ đây chỉ cảm thấy không gian chật chội khiến cả hai muốn trốn cũng không thể. Thời gian “tăng ca” của Trình Tranh càng lúc càng nhiều thêm, trở về nhà thường đã là nửa đêm, vác theo cả người sắc hơi rượu bia thuốc lá; Tô Vận Cẩm càng lặng lẽ hơn, tan sở xong là đối diện với bàn cờ im lìm như thể nước trong giếng thăm, đẳng cấp cờ vây cũng chẳng thấy lên, chỉ cần có thời gian, cô vẫn cứ chuẩn bị bữa ăn chu đáo cho hai người, còn anh có về hay không, cô chẳng hỏi han gì.

Hôm ấy Trình Tranh hiếm hoi lắm mới tan sở về nhà đúng giờ, mở cửa ra, cô đang tắt bếp trong bếp, lúc đang thái rau mà tinh thần lơ đãng, có người đi đến trước mặt cũng không hay biết gì. Trình Tranh hắng giọng một tiếng, cô mới như tỉnh ra từ cơn mê, con dao thái sắc ngọt khựng giữa không trung, anh được phen toát mồ hôi lạnh.

“Anh về rồi à, chuẩn bị ăn cơm thôi.” Cô cười cười, tiếp tục động tác đang dở trên tay. Trình Tranh cẩn thận gỡ con dao từ tay cô xuống, “Tối nay không phải nấu, Chu Tử Dục từ Thượng Hải qua đây công tác, tối nay mời mấy bạn học cấp III đang ở thành phố G đi ăn, hóa ra lớp chúng mình có mấy bạn cũng ở mạn này. Tổng Minh, cậu chàng ngồi cùng bàn với em hồi trước ý, còn nhớ không, người nhỏ thó, đeo kính cận, bây giờ lại là kỹ sư bảo dưỡng máy bay của hãng hàng không ABC cơ đấy; còn có Mạnh Tuyết với Chu Tịnh ở Thâm Quyển, tối nay cũng chạy qua luôn, coi như là họp mặt bạn học”. Anh nói xong liền trở ra phòng khách, trông thấy cô không có phản ứng gì, liền quay lại bổ sung câu nữa: “Chúng mình cùng đi nhé, nghe nói Mạc Úc Hoa cũng đến đấy”.

Khoang VIP của một hộp đêm cao cấp, ánh đèn loá lóa mờ tỏ, dàn âm thanh chấn động đan xen đầy ắp với tiếng cụng ly, tiếng cười, cùng đầy không khí lên đến cao trào. Vốn chỉ là cuộc hội họp quy mô nhỏ của những người bạn khác quê, không ngờ cuối cùng lại chiêu tập được tới mười mấy cô cậu cùng học cấp III với nhau, đương nhiên trong đó có vài người ngày xưa chỉ cùng khối chứ không cùng lớp.

Tốt nghiệp cấp III nháy mắt đã sáu, bảy năm trời, những cậu trai trẻ trung cùng những cô gái bên lên năm nào đều đã lớn khôn. Có một số người từ sau khi tốt nghiệp đến giờ chưa từng gặp lại, đến khi trùng phùng thì đã không còn như dáng vẻ ngày xưa nữa, mỗi người cảm thán một kiểu. Chu Tịnh giờ trở thành phu nhân của một thương gia, toàn thân châu báu lộng lẫy, đâu còn thấy dáng vẻ thôn nữ ngày nào; Mạnh Tuyết làm tiếp viên của hãng hàng không Thâm Quyển, duyên dáng như xưa, thêm vào vài phần rắn rỏi trưởng thành; Tống Minh biến đổi ghê gớm nhất, cậu nam sinh đeo kính cận dày cộp năm nào đã trở thành một chàng trai cao to, khỏe khoắn, không quá đẹp trai, nhưng khí chất vững vàng, phong độ tốt vời; chỉ có Chu Tử Dực vẫn chẳng thay đổi gì cái thói viễn vông chột nhả ngày xưa, kéo lại được mặt mũi đẹp đẽ, chỉ thấy phóng khoáng phong lưu mà thôi, nghe nói anh chàng sau khi tốt nghiệp đại học nổi nghiệp bố kinh doanh địa ốc, có thể nói là tuổi trẻ đắc chí, lại còn có một vị hôn thê gia thế ngang ngửa dung mạo tương đương nữa, chỉ đợi người kia du học trở về là sẽ kết hôn ngay; Mạc Úc Hoa sớm đã già từ dáng vẻ có phần đầy đặn thời thiếu nữ, gương mặt vẫn bình bình như thế, nhưng toát ra hơi hướm nho nhã. Buổi tối hôm ấy, nhân vật thu hút sự chú ý của mọi người hẳn nhiên là cặp Trình Tranh, tất cả đều gào thét đòi cụng ly chúc mừng hai người bạn họ - cặp tiên đồng ngọc nữ trải qua cay đắng bao năm cuối cùng cũng tu thành chính quả.

Trình Tranh hứng thú lên cao khác thường, bất kể rượu ai mời cũng đều không từ chối, cụng xong là cạn, đến phần rượu của Tô Vận Cẩm cũng gánh hết cả, vài lượt như thế, cho dù tửu lượng của anh có tốt đến đâu cũng đã có vài phần túy lúy.

Tô Vận Cẩm với Mạc Úc Hoa đã một đợt không gặp nhau, hai người túm tụm một góc trò chuyện riêng tư, thế nhưng Mạnh Tuyết thấy tình hình không ổn, liền chặn đứng hết thảy đoàn quân chúc rượu do Chu Tử Dực cầm đầu.

Chu Tử Dực cười bảo: “Đúng là chuyện lạ, cô người yêu gần mắt hời còn chưa nói năng chi, cậu thương xót nỗi gì”.

Mạnh Tuyết gác ly rượu lên bàn: “Dựa vào tình bạn từ hồi trẻ nít đến lúc lớn lên thì sao! Có bản lĩnh thì uống với tớ đây này”. Chu Tử Dực là người thông minh, lẽ nào lại bằng lòng độ rượu với cô, bèn cười xòa cho qua chuyện.

Mạc Úc Hoa ngó thấy tình hình bên đó, liền nói với Tô Vận Cẩm, “Sao thế, trông cậu với anh chàng nhà cậu có gì đó không ổn”. Tô Vận Cẩm cười méo xẹo, “Nào chỉ có không ổn, mà cũng chẳng phải một, hai ngày đâu”. Mạc Úc Hoa chỉ bảo, “Tội gì phải thế, Trình Tranh đối với cậu ra sao, trong bụng mọi người đều biết, có một người con trai như thế một lòng một dạ với cậu, bao nhiêu người ngưỡng mộ cũng chẳng được, sao lại phải vì cơn giận dữ chốc lát mà làm việc đại dột, bỏ lỡ cậu ấy, cậu sẽ hối hận đấy”. Tô Vận Cẩm ủ ê nói: “Tớ đâu phải không biết anh ấy tốt, tớ cũng muốn đối tốt với anh ấy, thế nhưng hai người muốn tốt với nhau, ở bên cạnh vì đâu lại một mối đến thế? Úc Hoa, cậu có tin vào duyên phận không?”

Mạc Úc Hoa đáp: “Tớ tin, nhưng tớ còn tin hơn là duyên phận cũng phải biết nắm bắt lấy, ơ, cậu nhìn bên kia kia”. Cô dùng ánh mắt ra hiệu cho Tô Vận Cẩm.

Tô Vận Cẩm nhìn sang, Trình Tranh uống nhiều quá rồi, thần trí không còn minh mẫn tựa đầu lên vai Mạnh Tuyết. Mạnh Tuyết có phần ngại ngùng đẩy Trình Tranh một cái, anh lắc lư một chập, rồi lại dựa vào như cũ. Lần thứ hai, cô không đẩy ra nữa, trong ánh mắt của cô gợn thêm ít nhiều thương cảm.

“Nhiệm vụ mỹ nhân trốn vào góc này vụng trộm nói chuyện gì đấy?” , Chu Tử Dực cầm ly rượu bước lại. “Úc Hoa, lâu rồi không gặp, cậu đẹp ra đấy”. Anh chàng dường như hoàn toàn không nhớ gì đến chuyện quá vãng sượng sùng hồi cấp III. “Đâu có, là miệng lưỡi của cậu càng lúc càng ngọt ngào thôi”. Mạc Úc Hoa cười đáp lời. Tô Vận Cẩm đứng lên: “Các bạn cứ ngồi, tớ ra xem Trình Tranh thế nào, đi trước nhé”.

Cô bước đến bên Trình Tranh, trước hết là mỉm cười với Mạnh Tuyết. Trong nụ cười của Mạnh Tuyết lại có vẻ khiêu khích, “Cuối cùng thì cậu cũng đã nghĩ ra phải qua xem người yêu thế nào rồi đấy nhỉ?”. Tô Vận Cẩm dường như không nghe thấy lời của Mạnh Tuyết, cô nhòm người trước Trình Tranh, vỗ nhẹ lên mặt anh, “Trình Tranh, tỉnh lại nào, chúng mình đi về nhé”.

Trình Tranh không phản ứng gì, cô dồn hết sức vào tay, gắng gỏi diu anh dậy, loạng choạng mất một lúc, Tống Minh ở cách đó không xa vội vã đưa tay ra đỡ một bên người Trình Tranh.

“Cảm ơn cậu”, Tô Vận Cẩm nói với Tống Minh. “Phiền cậu diu anh ấy ra ngoài với tớ.” Cô lại quay sang

Mạnh Tuyết, “Cám ơn bờ vai của cậu, thảo nào Trình Tranh vẫn hay nói, cậu chính là huynh đệ tốt của anh ấy”.

Mạnh Tuyết cười cười mai mỉa, cũng đứng dậy luôn, Tô Vận Cẩm chào hỏi xong xuôi mấy người bạn khác đang ở đó, Mạnh Tuyết không yên lòng bèn theo chân cô và Tống Minh đi ra bên ngoài. Trông bộ dạng này của Trình Tranh, chắc chắn anh không thể lái xe được, Tô Vận Cẩm ra đến vệ đường, đang định giơ tay vẫy xe, Trình Tranh dần dà khôi phục được ý thức, bóp đầu hỏi mình sao lại ở chỗ này.

“Anh uống nhiều rồi, em đưa anh về trước đã”, Tô Vận Cẩm nhỏ nhẹ nói. Trình Tranh lơ đãng nhìn cô, Tống Minh cùng Mạnh Tuyết một hồi, giằng ra khỏi tay cô, “Em cứ về trước đi, anh chưa say, vẫn uống tiếp được”. Sức giãy ra của anh quá mạnh, cả người đều đứng không vững, nhất thời lảo đảo một hồi, Mạnh Tuyết nhanh mắt lẹ tay đỡ lấy anh, anh nửa tựa vào Mạnh Tuyết, một lát mới đứng yên được.

Tô Vận Cẩm bước lên mấy bước, nắm lấy tay anh, “Trình Tranh, đừng quấy nữa, về nhà với em”. Trong giọng nói của cô đã có ít nhiều ý vị van nài. Trình Tranh thêm một lần nữa giằng ra khỏi tay cô, loạng choạng ghi lấy bờ vai Mạnh Tuyết, “Đã nói là không cần em phải lo, em muốn về thì về trước đi”. Tình cảnh nhất thời có phần khó khăn xếp, đến Tống Minh đứng nhìn một bên cũng cảm thấy ít nhiều áy náy.

Tô Vận Cẩm lặng lẽ nhìn Trình Tranh một lát, sau đó bình tĩnh bảo với Tống Minh và Mạnh Tuyết: “Nếu đã thế này, tớ đi về trước vậy. Phiên các cậu để ý đến anh ấy, đừng cho anh ấy uống nhiều, cũng đừng cho lái xe”. Cô giở cuốn sổ ghi chép từ trong túi xách ra, nguệch ngoạc viết mấy chữ, “Đây là địa chỉ nhà chúng tớ, phiên các cậu đến lúc tàn cuộc thì vẫy xe cho anh ấy, lên xe xong rồi gọi cho tớ nhé, cảm ơn”.

Tận đến lúc chiếc taxi mà Tô Vận Cẩm bắt đã mất hút nơi góc đường, Trình Tranh mới chầm chậm đứng thẳng lên, cơn say đã tan biến, chỉ trở lại nỗi thất vọng, anh cơ hồ đột ngột ý thức được mình với Mạnh Tuyết đang áp sát vào nhau, liền vội vàng đẩy cô ra, chỉ nói gọn lỏn một câu: “Xin lỗi nhé”, rồi quay đầu đi thẳng vào chỗ hội họp.

“Trình Tranh!”, Mạnh Tuyết ở phía sau gọi giật anh, anh nghi ngại quay đầu lại, không ngờ đúng lúc hứng lấy cái tát cô giáng tới. Trình Tranh phản ứng kịp thời, chặn ngay trước khi bàn tay cô bạt xuống, kính ngạc kêu lên: “Cậu cũng uống nhiều hay sao thế?”

Anh đã trông thấy nước mắt Mạnh Tuyết. Trình Tranh và Mạnh Tuyết lớn lên cùng nhau, trong lòng anh, cô vẫn luôn là hình ảnh một cậu con trai giả gái, đây mới là lần đầu tiên cô khóc trước mặt anh.

Mạnh Tuyết rút nước mắt, ngẩng đầu lên bảo: “Cái tát này, coi như trả lại hết cho cậu tát thấy tình cảm của tôi đối với cậu bao nhiêu năm nay. Cậu có thể không yêu tôi, thế nhưng không thể lợi dụng tôi thế này được, cậu biết rõ là từ bé tôi đã thích cậu, vậy mà lấy tôi ra làm công cụ cho mấy trò vờ vờ ái tình giữa các người, thật quá tàn nhẫn!”.

Trình Tranh nói lỏng bàn tay đang chặn cô, cảm giác hỗn loạn vô chừng, “Phải, phải, phải, các người đều đúng hết, chỉ có tôi là sai. Nếu cái tát này giáng xuống có thể làm cậu dễ chịu hơn, vậy thì cậu cứ đánh đi”.

Mạnh Tuyết lau kho nước mắt, cười gằn bảo: “Nhưng bây giờ tôi lại không muốn đánh nữa, bởi vì tôi phát hiện là thực ra cậu còn đáng thương hơn tôi. Chẳng phải cậu muốn lấy tôi ra để chọc tức Tô Vận Cẩm hay sao, đáng tiếc thật, người ta hoàn toàn chẳng thêm để ý. Bao nhiêu năm rồi, cậu khốn khổ yêu một người mà bản thân cậu cũng không rõ cô ta có yêu cậu không, cậu ngỡ là đã có được cô ta, thực ra đâu có phải!”.

Anh đột nhiên lấy tay ôm mặt, cơ hồ như vậy mới có thể không nghe thấy lời cô nói, một lúc lâu sau, anh mới nói với Tống Minh một câu: “Xin lỗi, phiên cậu để ý cô ấy”. Sau đó rời đi như chạy trốn.

Khi anh về đến nhà, trời đã rất khuya, đèn vẫn còn sáng, Tô Vận Cẩm vẫn ở đó, điều này ít nhiều khiến anh cảm thấy an lòng. Cô vẫn chưa thay quần áo ngoài, bình tĩnh ngồi xem ti vi, thứ ánh sáng biến ảo trên màn hình làm cho khuôn mặt cô có đôi nét khó đoán định.

“Anh về rồi à?” Cô tiện tay đặt chiếc điều khiển xuống, hệt như bao nhiêu lần đợi chờ bấy lâu nay.

“Anh về rồi, em vẫn chưa ngủ... Có gì định nói với anh à?” Trình Tranh thắc thỏm rút tay vào túi quần jean rồi lại rút ra.

Tô Vận Cẩm ngẩng mặt lên dò xét anh, “Em chỉ định nói là, Trình Tranh, anh thật quá ấu trĩ”.

Trình Tranh ngồi phệt xuống sofa, vùi mặt lên đầu gối, “Anh ấu trĩ lắm, anh ngây thơ cho là anh làm thế có thể chọc giận được em, cho là em sẽ ghen tuông vì anh, thế này mới có thể chứng minh rằng em rất quan tâm đến anh”.

Khuôn mặt Tô Vận Cẩm không tỏ rõ thái độ gì.

Trình Tranh thở ra một hơi thật dài, “Bao nhiêu năm nay, rốt cuộc em vẫn không yêu anh, thế nên mới có thể bình tĩnh nhường này”. Một việc bấy lâu nay anh không dám nghĩ ngợi, không dám đối mặt, bây giờ đã tự nói ra hết cả, có cảm giác thanh thản như thể con tim đã từ bỏ.

“Chúng mình chia tay thôi, Vận Cẩm.”

Chương 16: Nhiều khi tôi rất hận anh ấy, nhưng yêu anh ấy còn nhiều hơn thế.

Chúng mình chia tay thôi, Vận Cẩm....

Tô Vận Cẩm giật mình choàng tỉnh từ cơn mơ, trong căn phòng thênh thang nhường này chỉ tro trọi mình cô, tiếng nói cất lên trong giấc mộng dường như vẫn vọng vang, lẫn khuất khắp gian phòng. Cô trở dậy, giở xem đồng hồ ở đầu giường, đã 5 giờ sang, thế là cô cũng không thấy buồn ngủ nữa, đi rót cho mình một cốc nước thật to, từ từ ngồi xuống trước bàn trang điểm. Một người đàn bà hai mươi bảy tuổi nên thế nào nhỉ? Hệt như một đóa hoa tường vi, một phút giây bình nở đến độ rực rỡ nhất, mỗi cánh hoa đều xòe bung lộng lẫy, chỉ một khắc sau đó thôi đã lụi tàn héo úa. Tô Vận Cẩm lấy tay vỗ nhẹ lên má mình, hơn ba năm rồi, nói cho chính xác là bốn mươi một tháng, đã bao lâu rồi cô chẳng nhớ gì đến con người ấy, giọng nói ấy. Cô kéo ngăn bàn, lục ra chiếc bong tai hải lam ngọc còn lại, nắm trong lòng bàn tay, lạnh toát, nhoi nhói đau. Lời anh nói lúc đeo hoa tai lên cho cô vẫn thắm thì bên tai, thế mà, ngày rời xa lại vội vàng quá đổi, cuối cùng cô lại làm mất chiếc bong tai kia.

Cô và Trình Tranh, đã để mất nhau rồi.

Trình Tranh, Trình Tranh... Một người đã có thời gần gũi như da thịt trên người, hóa ra cũng bật vô âm tín giữa biển người mênh mông. Cô đã không còn nhớ lắm những chi tiết buổi tối biệt ly ấy, ký ức của con người cũng tự biết bảo vệ mình, chỉ nhớ là cô bước ra khỏi căn hộ của anh, rồi từ đó hai người chưa từng gặp lại. Một thành phố có thể rộng lớn tới mức nào, mới đủ để xóa tan hai con người? Ông trời có thể xui khiến hai kẻ có tình trùng phùng nơi chân trời góc bể, thế mà bốn năm dài đằng đẳng chẳng đưa đẩy cho hai người bọn họ hội ngộ lấy một lần, ắt hẳn là trừng phạt bọn họ yêu nhau còn chưa đủ sâu nặng.

Như thế nào mới coi là yêu nhau sâu nặng đây? Hai tháng đầu tiên kể từ khi chia tay, bóng dáng anh chờn vờn khắp nơi, Tô Vận Cẩm dù qua từng con phố hay mỗi khi ngoảnh lại vẫn cứ luôn hoảng hốt trông thấy hình bóng thân quen, hàng đêm dù mộng lành hay dữ, cũng đều luôn có anh trong đó. Thế nhưng dần dà rồi cũng phai nhạt, thời gian đúng là một thứ đáng sợ, nó phủ phàng bằng tất cả, từng nhát từng nhát phay sạch hết những dấu vết dù êm lành hay tệ hại, chỉ còn lại vết sẹo mờ nhòe chẳng rõ hình hài, về sau cô càng lúc càng ít nghĩ về tất cả những gì dính dáng tới anh, cuối cùng đến cả trong giấc mơ cũng không còn thấy nữa.

Có lẽ Trình Tranh nói đúng, cô chỉ là một kẻ bạc bẽo vô tình, như thế này có lẽ đáng để thấy may mắn mừng vui, bởi nỗi đau cũng sẽ giảm đi nhiều. Thế nhưng có một lần, Mạc Úc Hoa lấp lửng bảo với cô: “Từ khía cạnh y học mà nói, mất đi cảm giác đau cũng là một dạng bệnh, hơn nữa còn khá nguy hiểm, bởi vì một người nếu không biết đau là gì thì anh ta cũng sẽ không thể biết bệnh tình của mình nghiêm trọng đến mức nào

Có đôi khi Vận Cẩm thấy thật ngưỡng mộ những nhân vật chính trên phim truyền hình, bị tổn thương về tình cảm, thần nhiên quyết liệt ra đi, lang bạt khắp nơi, sau bao năm trở lại chốn xưa, tất cả đã trở nên mới mẻ. Thế nhưng cô lại chẳng phải là nhân vật nữ chính trong phim truyền hình, mà trong đời thực muốn phiêu du đất trời thì phải có chút vốn lặn lưm, hầu hết mọi người bình thường hệt như cô, vấp phải trắc trở, vấp vụng lầy lội một phen, rồi lại bò dậy từ chính chốn cũ, vuốt sạch mặt mũi, rồi lại kéo lê một chân tiến về phía trước. Nếu đã không chết, thì phải sống cho tử tế, cô muốn có cơm ăn, có nhà ở, muốn chu cấp cho gia đình thì không có tư cách gì mà đắm chìm trong đau khổ.

Mấy năm nay, trong công ty dần dà đã có người biết đến Tô Vận Cẩm ở phòng marketing, cô gái nhìn có vẻ mong manh yếu đuối, bình thường rất kiêu lời, với những việc không liên can đến mình thì chẳng nói nữa

câu, thế nhưng công việc giao vào tay cô, bất kể là ai cũng có thể hoàn toàn yên lòng, bởi vì cô luôn giải quyết hết sức chu đáo hiệu quả. Cùng một việc, anh cho cô ít thời hạn nửa tháng, cô có thể thực hiện rất cẩn thận tinh tế, nhưng nếu chỉ cho cô vồn vện nửa ngày, cô vẫn thực mạng hoàn thành đúng hẹn, nhìn sơ sơ người ta cũng không thể phát hiện ra sai sót gì. Trên bàn rượu luôn có những khách hàng cố tình chọc ghẹo cô gái trẻ sang sủa ưa nhìn này, đặt một cốc rượu to mạnh trước mặt cô, chỉ chờ cô nhõng nhẽo đầu hàng, thế nhưng cô không hề rầm rĩ, chỉ đứng dậy lặng lẽ uống cạn không thừa một giọt, có say cũng cần rằng trụ về tận nhà, có nôn mửa đến long trời lở đất cũng không ai thấy bao giờ. Hiếm có người phụ nữ nào như thế này, dưới vẻ bình tĩnh mềm yếu ẩn giấu cả một khối sức mạnh quật cường; ba bốn năm trở lại đây chức vụ của cô cứ thế cao lên, từ một nhân viên quen ở bộ phận hoạch định chiến lược phòng marketing lên đến chức phụ trách dự án, phó phòng kế hoạch, trợ lý giám đốc marketing, phó giám đốc marketing, vững vàng ở cấp lãnh đạo bậc trung của công ty. Tuy cô trẻ tuổi, lại là phụ nữ chưa lập gia đình, thế nhưng không ai có thể hoài nghi thành tích và nỗ lực của cô.

Hai mươi lăm tuổi, cô cuối cùng cũng đã cố gắng mua được một căn nhà của riêng mình giữa cái thành phố nhà đất đắt đỏ này, hai mươi bảy tuổi, đã sở hữu một chiếc xe Toyota. Dường từ lâu đã bỏ công việc ở xưởng may mặc kia, nhờ vào một khoản tiền của Vận Cẩm, hùn vốn với người ta mở chung một quán ăn trên huyện, chịu thương chịu khó thức khuya dậy sớm ít nhiều, cũng đủ qua ngày, ở bên mẹ cô, cuộc sống tạm coi là yên ổn; em gái đỗ vào đại học, Tô Vận Cẩm cũng hết lòng chu cấp tiền nong. Hết thấy mọi sự đều như cô mong ước, một con người nhỏ bé vô danh cố quấy đạp được đến ngày hôm nay, dù ít nhiều gì cũng nên biết đủ. Tô Vận Cẩm không phải người tham lam, cô rất trân trọng tất cả những gì mình có được lúc này, có điều con tim thiếu vắng một mảnh nào đó, bản thân cô không hề phát hiện ra, chỉ biết cả lúc vui mừng nhất trong lòng vẫn cứ thấy quạnh hiu, nửa đêm tỉnh giấc trống vắng không cùng. Cô chẳng thể nào bù đắp cho nỗi.

Buổi sáng hôm sau đến công ty làm việc, trên bàn đã ngồn ngộn bao nhiêu là công việc, khiến cô chẳng dư sức cho những than thở vô tích sự. Giờ vào làm đã qua mất hơn ba mươi phút, cô nâng nhân viên tên Lục Lộ vừa mới vào làm hốt hải như ngồi nhầm đồng lửa xông vào phòng làm việc chính của bộ phận marketing, vừa ngay đưng phải Tô Vận Cẩm đang tự đi lấy cho mình cốc nước. Tô Vận Cẩm nhìn cô ta một cái, không nói năng gì, Lục Lộ tự thấy chột dạ, vội vồn khom lưng cúi đầu nhanh nhẩu chạy vào chỗ mình ngồi ngoan.

Tô Vận Cẩm trở vào phòng làm việc, ngắm nhìn Lục Lộ qua tấm kính chạy sát xuống sàn, cô gái nhỏ trẻ trung bay bổng, tốt nghiệp đại học chưa đầy một năm, chắc là tối hôm qua chơi bởi quá độ hoặc giả sang nay oằn oại ngủ nướng, trong tháng này đây đã là lần thứ hai đi làm muộn. Tô Vận Cẩm không phải một bà sếp khắt khe, cô rất ít khi trách mắng hay can thiệp vào cấp dưới, đa phần các lần đều chỉ giữ im lặng, nhưng ai cần cù phấn đấu, ai biếng nhác qua loa, ai đúng ai sai cô đều nhìn thấy, đều ghi nhớ trong lòng, về mặt thưởng phạt cũng có quyết định của riêng mình. Có điều đối với người lạ lung kiểu nhanh nhẩu cổ quái như cô gái Lục Lộ này thì Tô Vận Cẩm cũng vô thức dành cho thêm ít nhiều phần khoan dung, chỉ cần đừng gây ra tai họa gì nghiêm trọng, còn dăm ba lỗi vặt này khác cô cũng chỉ nhắm mắt bỏ qua, bởi cô ngưỡng mộ kiểu tuổi trẻ vô tư chẳng nghĩ ngợi nhiều của Lục Lộ. Cô cũng từng có những năm tháng hoa niên như thế này, nhưng Tô Vận Cẩm khi ấy ra sao chứ? Nhạy cảm, tâm tối, đơn độc, cô cũng không biết ngày ấy tại sao mình lại có thể khó chịu đến thế, đến cả một cuộc tình như thế cũng chẳng thể thay đổi thói tự ti của cô, thế nên cô đã đánh mất nó rồi.

Phải chăng là theo tuổi tác mỗi ngày một nhiều thêm, những thở than vô vị cũng càng lúc càng chất chồng? Tô Vận Cẩm đưa ngón tay lên day day thái dương, có lẽ là giấc mơ lâu lắm rồi không gặp đã biến cô trở nên dễ xúc động thế này, cô sắp xếp lại suy nghĩ, tập trung chú ý, vùi đầu vào công việc. Lúc hết giờ làm việc buổi chiều chưa lâu, khi cô vừa dứt cuộc điện thoại với sếp của cô là Giám đốc bán hàng Từ Chí Hằng, Lục Lộ gõ gõ vào cửa phòng làm việc của cô và thò đầu vào, hớn ha hớn hở bảo: “Sếp ơi, các an hem phòng mình tối nay hẹn đi “bù khú”, phái em sang mời chị, chị đi nhé”. “Không đâu, các bạn đi chơi vui nhé”, Tô Vận Cẩm cười cười, lại cúi đầu xuống. Được một lát phát hiện có gì đó không ổn, ngược mắt lên nhìn, mới phát hiện ra Lục Lộ mặt mũi nghiêm trọng đứng ngay trước bàn làm việc của cô, Tô Vận Cẩm không dùng được cảm thấy hơi buồn cười: “Còn gì nữa à?”. Lục Lộ nghiêm ngắc hung hờn hỏi: “Chị Tô, tối nay chị phải làm thêm à? Hay có hẹn?... Hay người không khỏe? Nếu tất cả đều không đúng thì tại sao chị lại phải thui thủi một mình làm gì, chị có biết kẻ thù lớn của phụ nữ cô đơn là gì không, hoa nở mau mau mà héo lụi, đừng đợi...” (Chú thích: Câu thơ của Lục Lộ nói đến nằm trong bài Kim Lũ Y của tác giả Đỗ Thu Nương – đời Đường. Nguyên văn: Khuyển quân mạc tích kim lục y, Khuyển quân tích thủ thiếu niên thì;

Hoa khai kham chiết trực tu chết, Mạc đãi vô hoa không chiết chi. Tạm dịch: Chàng ươi chớ tiếc áo thêu vàng, Có chẳng tiếc giữ tuổi xuân thì, Hoa nở mau mau mà hái lấy, Đừng đợi hoa tàn biết hái chi)

“Dừng!”, Tô Vận Cẩm ngắt ngang luận điệu lộn xộn của Lục Lộ. “Nói chị nghe địa điểm nào.” Cô vờ như không thấy Lục Lộ ra dấu tay thắng lợi với đồng nghiệp đang thập thò chờ ngoài cửa, có lẽ cô thực sự cần đến sự thả lỏng thích hợp.

“Ồ Tả Ngạn à, chúng ta ăn uống ở tầng 2, hát karaoke ở tầng 3, lê la quán bar ở tầng 4... Chờ em, chị Tô, em ngồi xe chị.” Lục Lộ tập tễnh chạy ra ngoài, không phát hiện ra một thoáng nghi ngại của Tô Vận Cẩm.

Thực ra Tô Vận Cẩm chẳng lạ lẫm gì với Tả Ngạn. Mấy năm trở lại đây, cô dần dà đã không còn cách biệt thế gian như hồi còn ở với Trình Tranh, sau khi tan sở thắng hoặc cũng lang thang đàn đúm với mấy bạn học cũ hay bạn bè ở những trung tâm giải trí lớn của thành phố. Tả Ngạn là một tụ điểm giải trí liên hợp khá nổi bật hai năm trở lại đây, thiết kế rất lạ mắt, giá cả tầm trung đến cao, khá vừa vặn với sở thích của giới nhân viên văn phòng, quan trọng nhất là, Tả Ngạn chính là cơ nghiệp đứng tên Chương Việt.

Sau khi chia tay với Trình Tranh, Tô Vận Cẩm và Chương Việt về cơ bản không hề liên lạc gì với nhau, nhưng Thẩm Cư An vẫn là bạn của cô. Tô Vận Cẩm rất rõ ràng, một người như Thẩm Cư An, để yêu thì rất dễ bị tổn thương, nhưng duy trì khoảng cách thích hợp để bạn bè qua lại với nhau, anh sẽ lại là một tri kỷ không thể hoàn hảo hơn. Bây lâu nay, Thẩm Cư An trước sau chưa từng nhắc tới câu nào dính dáng đến việc chia tay của Trình Tranh trước mặt cô, Tô Vận Cẩm cũng rất ít khi hỏi về việc hợp tan giữa anh với Chương Việt.

Ăn uống xong, cả đám người gào thét trong phòng karaoke. Tô Vận Cẩm tuy vẫn chủ trương sau giờ làm việc có thể tùy tiện thoải mái một chút, thế nhưng trước mặt cấp dưới, suy cho cùng vẫn không tiện phần khích quên mình, vậy nên hầu hết thời gian cô đều đóng vai khan giả. Thế nhưng Lục Lộ đâu có bỏ qua, nằng nặc lôi cô lên PUB ở tầng 5, nói là phải cùng với cô High một phen. Cô nhóc vừa mới uống mất ly rượu, mặt mũi đã đỏ phừng phừng, đôi mắt lại sang rực rỡ hơn bất cứ lúc nào trong công sở, như radar quét giữa đám nam nữ dập dìu đông đúc kiếm tìm bóng dáng mấy chàng đẹp trai, còn hí hửng lay lay Tô Vận Cẩm. “Chị Tô, mau nhìn kia, đằng kia có thứ tuyệt hảo!”. Tô Vận Cẩm nhìn về phía cô chỉ, nháy nhót hỗn loạn, làm sao phân biệt nổi “tuyệt hảo” hay là “bỏ đi”, bèn buông lời không mấy hứng thú: “Không phải lại là cái kiểu “F4” của em đấy chứ?”.

Lúc Lục Lộ định quay ra nhìn lại thì đã không thấy người đâu nữa, ảo não nói: “Bánh chọe thật mà, đã đẹp mà lại có khí chất, sao lại chẳng thấy đâu nữa nhỉ?”. Tô Vận Cẩm cười thâm trong bụng, cách một khoảng xa như thế, thế mà cô nhóc còn phát hiện ra được người kia rất có “khí chất”.

Lục Lộ phát hiện thấy hứng thú của Tô Vận Cẩm đã xẹp đi, liền nói giọng không phục: “Chị Tô, chị mới hai mươi bảy tuổi, thế mà đã không còn cảm hứng gì với mấy chàng đẹp trai nữa, thế này là rất đáng sợ, phụ nữ không thể có ái tình thâm uất được, chị xem chị kia, quầng mắt thâm đen, chắc chắn là âm dương mất cân bằng”.

“Nói năng lảm nhảm, đêm qua chị ngủ không ngon thôi”, Tô Vận Cẩm cười cười mắng.

Lục Lộ cười hì hì bảo: “Ngủ không ngon, có phải là nhớ đến người nào đấy không?”. Lời ra khỏi miệng, cô bỗng tỉnh mắt phát hiện ra vẻ mặt của Tô Vận Cẩm dờ ra trong một thoáng. Cô cũng chỉ vô tình buột miệng, vì Tô Vận Cẩm vẫn luôn thân mật với cô nên cô mới dám không kiêng nể gì như thế, lúc này mới nhớ ra là sếp của mình không ưa bàn luận chuyện riêng tư với người khác, cô bất giác hối hận đã lỡ lời, liền lén lút le le lưỡi, tiu nguôi định chuyển đề tài.

Điều khiến cô càng bất ngờ hơn là Tô Vận Cẩm im lặng một hồi, cuối cùng lại gật gật đầu.

Lục Lộ sững sờ một lát, ngay lập tức cảm giác được mình có thể moi ra được tin sốt dẻo giết gân gì đây, vội vàng bám chặt lấy tay áo Tô Vận Cẩm, hỏi dồn như đang coi bói: “Chị Tô, chị đang nhớ đến ai, kể em nghe với”.

“Người yêu ngày trước”, Tô Vận Cẩm điềm đạm nói.

Lục Lộ càng thêm hứng khởi, “Hóa ra hồi trước chị đã từng có người yêu, em đã nói rồi mà, xinh đẹp như chị Tô đây làm sao lại không có tí từng trải yêu đương nào được. “Người yêu ngày trước” có nghĩa là hai

người đã chia tay rồi đúng không? Tại sao lại chia tay? Chị tốt như thế, nhất định là do đối phương không tốt, thế nên chị mới rời bỏ anh ta đúng không chị?”

“Không, anh ấy chẳng có gì là không tốt cả, ngược lại, anh ấy là người con trai xuất sắc nhất mà chị từng gặp – ít nhất là trong lòng chị là như thế. Chị nghĩ, về sau sẽ chẳng còn ai như anh ấy yêu thương chị nữa, là chị không có phúc phận thôi, thế nên mới để mất anh ấy.” Tô Vận Cẩm cũng ngạc nhiên vì cuối cùng mình lại nói những lời ấy ra với cô nhóc này, có lẽ là cảnh tượng đánh thức cô sự tỉnh khỏi giấc mộng đêm qua đã khơi lên những kí ức chôn vùi từ lâu, khiến cô trở nên mềm yếu, cần tìm một ai đó lắng nghe.

“Thế thì chị nhất định là nhớ anh ấy nhiều lắm nhỉ?”. Lục Lộ chăm chú lắng nghe, còn không quên hỏi han đầy thông cảm.

Tô Vận Cẩm lắc đầu, “Thực ra mất năm gần đây, chị rất ít khi nhớ đến anh ấy. Thành phố này cũng không đến nỗi lớn, thế nhưng trước nay chị chưa từng chạm mặt anh ấy lần nào”.

“Anh ấy cũng ở thành phố G này á?”, Lục Lộ mở tròn mắt. “Chị Tô, giả dụ chị với người yêu cũ gặp lại, chị sẽ làm gì? Có bật khóc không? Hay là vờ như không để ý mà chào hỏi như thường với anh ta?”

“Nếu chị mà gặp lại anh ấy, tâm nguyện duy nhất của chị là – chị hy vọng anh ấy không hạnh phúc, chí ít là không được sống hạnh phúc hơn chị. Có phải rất ác độc không?” Tô Vận Cẩm lắc lắc ly rượu trong tay.

Lục Lộ sao có thể nghe thủng những lời này, ngây ngô hỏi: “Sao lại thế?”.

Tô Vận Cẩm cụp mi mắt xuống: “Bởi vì chị vẫn không thể nào từ bỏ. Rất nhiều lúc chị hận anh ấy... Thế nhưng yêu anh ấy còn nhiều hơn thế”.

“Chị Tô, em không hiểu. Nếu chị không thể từ bỏ một người, vậy tại sao không quay lại tìm anh ấy? Bất kể bất vô âm tín ra sao, hai con người đã từng yêu nhau, lại còn ở cùng một thành phố, nhất định có thể tìm thấy người kia”. Lục Lộ thắc mắc, khó hiểu.

Lời Tô Vận Cẩm đượm vẻ ủ dột, “Hồi một, hai năm trước, chị không cam lòng đi tìm anh ấy, là bởi không quên nỗi những tổn thương ban đầu, trong lòng nghĩ hai người lại ở bên nhau tiếp thì sẽ ra sao, trước nay chẳng có ai ép buộc bọn chị chia tay, chính là tự bọn chị không biết phải yêu người kia thế nào cho phải. Chị chia tay với anh ấy, không phải là ngộ nhận, cũng chẳng phải tình cờ, chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi. Về sau, dần dà cũng nghĩ thông được một số việc, nhưng đã không còn dám đi tìm anh ấy nữa, sợ bên cạnh anh ấy đã có người khác, sợ anh ấy rời xa chị đã tìm thấy hạnh phúc. Con người đã từng gần gũi như một phần cơ thể, ở ngay trong tầm mắt của chị thôi, thế mà giờ lại ở bên ngoài cuộc sống của chị, chỉ nghĩ đến thôi đã đủ chua xót lắm rồi. Chẳng bằng không thấy là hơn, chí ít cũng có thể dối mình dối người. Quen dần rồi, không có anh ấy vẫn có thể sống tử tế được, chị cũng sẽ có cuộc sống của riêng chị”.

“Thế nhưng, em vẫn luôn cho là những người yêu nhau thì nên gạt phẳng ngàn vạn ngăn trở để ở bên nhau”, cô gái trẻ trung chưa từng yêu bao giờ nói lời đầy cố chấp.

“Có lẽ là đúng. Chị chỉ là thứ sách vở tiêu cực, không nên ảnh hưởng đến những ngưỡng vọng về tình yêu của em”, Tô Vận Cẩm cười mỉa mai.

Hai người còn đang trò chuyện thì Tiểu Mặc – một đồng nghiệp vốn vẫn đang hát karaoke ở tầng 3 – rẽ qua đám đông bước lại gần, “Trưởng phòng Tô, hóa ra chị ở đây, làm em tìm mãi, có người tìm gặp chị đấy”.

Tô Vận Cẩm có chút hồ hoặc, theo sau Tiểu Mặc đi về phía họ là một phụ nữ trẻ tuổi không hề quen mặt.

“Xin hỏi trong các vị ai là Tô tiểu thư?”, người phụ nữ trẻ tuổi bước lên phía trước, cất lời hỏi Tô Vận Cẩm và Lục Lộ. Nhìn gần mới thấy tuổi của cô ta cũng phải ngoài ba mươi rồi, thế nhưng điểm trang kỹ lưỡng, phục sức cầu kỳ, giọng nói lại mang chút khẩu âm nhẹ nhàng.

“Là tôi đây, xin hỏi chị là ...” Lời của Tô Vận Cẩm còn chưa nói hết, nửa ly Jack Daniels Lục Lộ đặt trên quầy bar đã bị hất sạch vào mặt cô. Lục Lộ kinh hãi kêu lên, những người khách ham vui ở xung quanh đã nhất loạt dời mắt qua.

Tô Vận Cẩm nhẹ nhàng vuốt đi những giọt rượu vẩy phía trên mắt, nhìn bàn tay móng sơn đỏ chói đang nắm lấy ly rượu, thực ra trong lòng đã đoán ra tám, chín phần thân phận cùng nguyên do có mặt của đối phương.

“Chồng tôi họ Từ, cô có thể gọi tôi là bà Từ, hân hạnh được gặp mặt, Tô tiểu thư.” Khẩu khí của người đàn bà ấy điềm đạm nho nhac, như thể đang nói chuyện phiếm thường ngày.

Lục Lộ và Tiểu Mặc đứng một bên giờ mới có đôi chút phản ứng, lật đật đưa khăn giấy cho Tô Vận Cẩm. Tô Vận Cẩm đỡ lấy, từ từ lau sạch những giọt rượu còn vương trên tóc và mặt, cả người dần dà hồi trở lại từ sự việc vừa đột ngột xảy ra. Cảnh này mới quen thuộc làm sao, cốc nước lạnh cô đã từng hắt vào Trình Tranh, đến bây giờ đã báo ứng lên chính cô.

“Cách chào hỏi của Từ phu nhân quả nhiên khác người”.

Người đàn bà tự xưng Từ phu nhân kia nhếch mép dò xét Tô Vận Cẩm, giọng điệu thoát cay nghiệt, “Trông cũng được đấy, không có vẻ gì là loại gái hạng ba, con mắt của Từ Chí Hằng cũng có tiến bộ. Tôi bấy nay nghĩ mãi không ra, tại sao đàn bà Đại lục các người có tí nhan sắc là đều ham hồ làm lẽ người ta?”.

Rượu trên mặt Tô Vận Cẩm đã lau khô, cô gạt mớ tóc ướt đầm dính bết ở trước trán, cũng cười cười đáp lời: “Tôi bấy nay cũng luôn thắc mắc, tại sao đàn bà trên đảo các người tuổi tác hơi cao một chút là chỉ có nước làm thóc vợ bị ruộng bỏ?”/

“Quá quái!” Từ phu nhân không giữ nổi vẻ cười, đôi tay ngọc nuột nà đã bật mạnh sang.

Tô Vận Cẩm tóm chặt lấy, “ Từ phu nhân, tôi sai phép trước, ly rượu chị hắt vào tôi đã nhận. Có điều xin lỗi, cái trò giữa đám đông người ăn cái tát của chị thì tôi chẳng dễ chấp nhận cho lắm. Nếu tôi là chị, tôi sẽ không làm thế đâu, bởi vì chị sẽ nhận ra là cái tát này giáng xuống, tuy có thể trút được cơn giận, nhưng tình cảnh của chị sẽ càng thảm hơn mà thôi”.

Từ phu nhân bắt lực buông tay xuống, nghiêng răng bảo: “Đối với tôi, đã chẳng còn gì thê thảm hơn việc chồng có con đàn bà khác ở ngoài”.

“Chị có gì giận dữ thì nên tìm Từ Chí Hằng mà xả ra, dứt khoát cắt đứt với anh ta, vì người đi trượt đường là anh ta! Nếu chị muốn giành lại chồng, thìg nên bỏ thêm thời gian mà cố hiểu xem anh ta đang nghĩ gì, chứ không phải là cả năm trời chẳng đoái hoài gì đến anh ta. Nếu không phải là tôi, cũng sẽ có người khác.”

“Tôi không biết ai hết, tôi chỉ biết có cô, Tô Vận Cẩm, tránh xa anh ấy ra!”

Một người đàn bà đến khi tuyệt vọng bắt lực nhất, hết thấy những nét già nua nhăn nhúm có điểm trang kỹ lưỡng đến đâu cũng không che giấu nổi.

Trái tim Tô Vận Cẩm thốt nhiên thất lại, cô sớm đã nghĩ đến ngày hôm nay, kết thúc mối quan hệ sai lầm này chỉ là chuyện sớm muộn, có điều không bao giờ ngờ tới lại dùng đến cách này, nhưng có gì khác nhau đâu? Cũng đến lúc phải nói lời chia tay rồi.

“Tôi nhận lời với chị, nếu anh ta đồng ý rời xa, tôi tuyệt đối không bám lấy anh ta nữa.”

Từ phu nhân sững sờ, cô ta vốn định quyết một trận sống mái, vậy mà không ngờ đối phương lại nhanh chóng cuốn cờ ngưng trống thế này. Vốn không phải người đáo để, cô ta dờ ra một hồi, liền bảo: “Được, tốt nhất là cô hãy nhớ kỹ lời vừa nói”. Trước khi nước mắt kịp trào ra, cô ta đã giăng tay bỏ đi.

“Á, người đàn bà này, hắt nước xong là định đi ngay, làm gì có chuyện vô lý thế.” Lục Lộ về không phục, vẫn còn định gọi giật cô ta lại.

Tô Vận Cẩm giữ chặt lấy Lục Lộ, bảo: “Cô ta rốt cuộc cũng là vợ của Tổng giám đốc Từ, đặc tội với cô ta không hay cho em đâu. Đi thôi, còn sợ người xem chưa đủ đông vui hay sao?”.

Tận đến lúc lên xe, Lục Lộ vẫn còn hỏi cô: “Chị Tô, người đàn bà ấy nhục mạ chị như thế, chẳng lẽ để vậy mà xong hay sao?”.

“Cô ta đâu có nhục mạ chị. Chị phải thấy vui mừng vì thứ mà cô ta hắt lên mặt chị không phải là axit đấy.” Tay Tô Vận Cẩm lái vô lăng, hết như đang nói chuyện của ai vậy.

Lục Lộ sững người, một lát sau mới tiêu hóa xong lời của Tô Vận Cẩm, “Ý chị là, chuyện chị với Tổng giám đốc Từ là có thật sao?”

Tô Vận Cẩm lặng im. Lục Lộ trong lòng giờ mới hiểu. Vào công ty được gần một năm, cô không phải chưa từng nghe thấy những lời đồn đại về Giám đốc bán hàng Từ Chí Hằng với Phó phòng marketing Tô Vận Cẩm, nhưng trong công ty, phong cách của hai người đó trước nay vẫn là công tư rạch ròi, ở trước mặt đồng người chưa bao giờ lộ ra chút thân mật nào. Cô không thể tin được, Tổng giám đốc Từ chín chắn và đầy hấp dẫn cùng người sếp mà bấy lâu nay cô sung bái lại có mối quan hệ không thể chấp nhận như thế này.

“Thế nhưng, chị Tô, rõ ràng là chị nói trong lòng chị không thể từ bỏ người trước kia. Chị cũng yêu Tổng giám đốc Từ hay sao?” Cô cảm thấy câu chuyện cổ tích tình yêu trong tim mình đang dần dần nát tan vụn vỡ.

“Chị không từ bỏ nổi con người trước kia không có nghĩa là chị vẫn muốn ở bên anh ấy. Còn như Từ Chí Hằng, chị đã từng rất cần đến anh ta, vừa hay anh ta cũng cần đến chị, chỉ đơn giản vậy thôi.” Tô Vận Cẩm mặt không biểu lộ nét gì.

“Nhưng mà...”

“ Chẳng những nhì gì hết, đừng hỏi nữa, nếu biết nhiều quá cũng chẳng hay ho gì cho em đâu, đến nhà em rồi, đi vào cẩn thận nhé.” Tô Vận Cẩm dừng lại, để Lục Lộ xuống xe, rồi quay đầu xe chạy thẳng về phía nơi ở của mình.

9. Chương 17-18

Chương mười bảy: Bốn năm, ấm lạnh riêng mình

Không biết có phải tại cô hay nghi ngờ, mà bắt đầu từ lúc bước chân ra khỏi Tả Ngạn, Tô Vận Cẩm đã cảm giác có một chiếc Volvo màu xám bạc đeo biển số lạ cứ luôn đeo bám phía sau xe cô. Tận đến lúc cô ngoặt ra từ ngõ nhà Lục Lộ, chiếc xe vẫn cứ lúc xa lúc gần bám đuôi cô. Tô Vận Cẩm thử tăng tốc nhưng mãi vẫn không thể thoát nổi. Chặt vật lăm mới đánh xe về đến bãi đỗ trong khu mình ở, qua cổng trực ban bảo vệ, nhìn vào gương chiếu hậu không còn thấy tăm hơi chiếc xe nọ, nỗi bất an của cô mới dần dần tan biến, không dừng được hoài nghi bản thân mình thần hồn nát thần tính.

Đoạn đường từ ga ra đến cổng thang máy tuy chẳng bao xa, đèn đóm lại sang trưng thế nhưng cô nghe bước chân một mình mình vọng vang giữa bãi đỗ trống thênh thang, tim bất giác cũng đập vội vã, chỉ đành tự rảo bước nhanh hơn.

Đúng lúc đến gần cửa thang máy, một bóng đen từ trong góc khuất nhảy ra, chặn cứng lấy cô. Lòng dạ cô vốn đã ngổn ngang hốt hoảng, giờ sợ đến nỗi thất thanh kêu lên.

“Vận Cẩm, em sao thế?” Nghe thấy giọng nói quen thuộc, cô mới hoàn hồn, thở phào một hơi dài, “Chí Hằng, anh làm gì ở đây thế, làm em sợ thốt tim:.

Từ Chí Hằng đứng trước cửa thang máy trong bãi đỗ, cất lời:” Anh chờ em lâu lắm rồi, điện thoại của em bị hết pin hay sao thế? Cô ta đến tìm em à?”.

Tô Vận Cẩm mở túi xách ra, giở xem điện thoại, “Không sai”.

“Anh xin lỗi, Vận Cẩm, cô ta cãi cọ với anh một lúc, anh cũng không biết cô ta mò ở đâu ra được số điện thoại phòng em, gọi đến đây rồi có người bảo nhóm em ra Tả Ngạn, lại còn cho cả số di động của ai đó trong phòng em nữa. Cô ta không làm hại gì đến em chứ?” Từ Chí Hằng âu yếm vuốt ve mái tóc cô.

Tô Vận Cẩm lạnh lung gỡ tay anh ta xuống, “Cô ta không làm gì hại em được. Chí Hằng, là chúng ta làm tổn thương cô ấy”.

Trên gương mặt Từ Chí Hằng còn hiện vẻ phiền não, nói: “Vận Cẩm, đừng tỏ thái độ này ra với anh. Em nhớ anh từng nói gì chứ, chỉ cần em mở lời, anh sẽ rời bỏ cô ta”.

“Không cần phải như thế. Em rất cảm kích anh đã ở bên em quãng thời gian ấy, những an ủi cùng niềm vui anh đã mang đến, em đều ghi nhớ. Thế nhưng bây giờ vợ anh đã sang đến đây rồi, cô ấy vẫn còn rất yêu anh, anh đâu cần phải từ bỏ cuộc hôn nhân này.”

“Thế nhưng em đã bao giờ hỏi xem anh yêu ai chưa?” Từ Chí Hằng bấy nay luôn lạnh lùng quyết đoán lộ ra vẻ mâu thuẫn.

“Chẳng phải đã giao hẹn rồi hay sao, hai ta hợp tan đều vui vẻ”, Tô Vận Cẩm dịu giọng nói.

“Nếu anh nói không thì sao?” Anh ta dường như đã lấy lại được bản sắc chững rắn trên thương trường.

“Em chỉ có thể nói rất tiếc, lúc nào cần em cũng chẳng ngại nộp đơn từ chức đâu.”

Từ Chí Hằng đắm đắm nhìn cô hồi lâu, sau đó ôm trán cười nhả nhó đầu hàng:” Em thắng rồi, quả nhiên là Tô Vận Cẩm khiến người ta vừa yêu vừa hận mà anh thích, yên tâm đi, một chút phong độ này anh vẫn còn, có điều anh vẫn rất thất vọng, cuối cùng thì em vẫn không yêu anh”.

Khuôn mặt Tô Vận Cẩm đột nhiên biến sắc.

“... Cuối cùng thì em vẫn không yêu anh, thế nên mới bình tĩnh nhường này... Chúng mình chia tay thôi, Vận Cẩm...” Hơn ba năm rồi, chuyện đã qua cô cố gắng không nghĩ đến giờ dường như lại tái hiện lần nữa, tiếng nói ấy bám riết lấy cô, nhất quyết không chịu buông tha. “Cuối cùng em vẫn không yêu anh...”

Anh dựa vào cái gì mà nói em không yêu anh, dựa vào cái gì? Tô Vận Cẩm tưởng như lại nghe thấy tiếng trái tim mình thổn thức khóc than.

“Vận Cẩm?”

Cô bị tiếng nói của Từ Chí Hằng đột ngột kéo về thực tại, hôm nay rốt cuộc là sao đây? Anh ta là Từ Chí Hằng, không phải người ấy. Không ai có thể khiến trái tim cô tan vỡ như thế được nữa.

“Xin lỗi, tôi nay em uống hơi nhiều. Anh về đi, cô ấy đang chờ anh ở nhà đấy.”

“Em chắc chắn với lựa chọn của em chứ?” Từ Chí Hằng vẫn ôm ấp một tia hy vọng cuối cùng.

Nụ cười của Tô Vận Cẩm dịu dàng nhưng kiên quyết.

Anh ta thò dài, rang rộng vòng tay trước cô, “Thế thì lần sau gặp lại giữa chúng ta chỉ là quan hệ đồng nghiệp thuần túy thôi, coi như là một lần giã biệt vậy”.

Tô Vận Cẩm ngã vào vòng tay anh ta, ôm chặt lấy người đàn ông từng mang đến cho cô biết bao đỡ dằn cùng hơi ấm, trong lòng không khỏi gợn nỗi chua xót, “Chí Hằng, tin em đi, thực ra anh cũng không yêu em đâu, từ bỏ người ấy, anh sẽ phải hối hận. Chúng ta vẫn là những người cùng hội cùng thuyền tốt nhất trong công việc”. Cô hiểu rất rõ con tim mình, dù có những sai lầm cô mắc phải một lần thôi đã là quá đủ.

Buồng tẩm hơi nước mát mẻ, Tô Vận Cẩm ướt rườn rướt bước ra trước gương, lấy tay gạt đi lớp sương này, một Tô Vận Cẩm không có bất cứ thứ gì che đậy hay phòng bì, hóa ra vẫn chỉ là một người đàn bà yếu đuối. Bàn tay cô lần từ trên cổ đi dần xuống, dừng lại ở phần bụng dưới phẳng phiu.

Cô vẫn nhớ rất rõ ánh mắt Lục Lộ nhìn cô trước lúc xuống xe. Cô không ngạc nhiên khi một tín đồ theo chủ nghĩa tình yêu hoàn mỹ như Lục Lộ lại tỏ ra thất vọng về cô đến thế, thực ra, đến bạn lâu năm như Mạc Úc Hoa còn không đồng tình nổi với lựa chọn của cô. Một Tô Vận Cẩm nội tâm kiêu hãnh, một Tô Vận Cẩm coi sự tôn nghiêm quan trọng hơn tất cả, thế mà lại trở thành kẻ thức ba chen vào giữa hôn nhân của người ta, chẳng có việc gì trở trêu nực cười hơn thế nữa.

Nhưng nếu thời gian có quay ngược trở lại, liệu cô có đưa ra lựa chọn như thế nữa không? Có lẽ cô vẫn sẽ làm như ngày ấy.

Khoảng thời gian đầu tiên rời xa Trình Tranh, cô đã ném trải những tháng ngày thao thức chỉ biết nắm chặt điện thoại trong lòng bàn tay, bất kể hai người ở bên nhau có đau khổ đến đâu, thì trong tiềm thức cô vẫn luôn có một cảm giác kiên tâm rất kỳ lạ, ấy là anh sẽ trở về tìm cô, nhất định là thế, cũng giống hệt lúc

bao nhiêu lần cái cọ ngày xưa qua đi, anh vẫn luôn tìm cô về, đến lúc ấy cô sẽ nói với anh một câu cô còn chưa kịp nói ra thành lời.

Thế nhưng anh không quay về.

Khoảnh khắc Tô Vận Cẩm buông thong chiếc điện thoại Trình Tranh tặng xuống dòng Châu Giang, thì cô cuối cùng cũng tỉnh ra, cô và Trình Tranh đã chia phôi thật rồi, anh đã hoàn toàn từ bỏ cô, sẽ không bao giờ liên lạc với cô nữa. không phải cô chưa từng nghĩ rằng, hai người tiếp tục ở bên nhau sớm muộn cũng có ngày ngọt ngào, thế nhưng anh đã thực sự buông bỏ, như thể cắt đi một phần máu thịt trên cơ thể cô, nỗi đau đớn ấy có lẽ chỉ xé gan cào ruột mới hình dung cho nổi.

Anh nói cô không yêu anh, tại sao anh lại cô không yêu anh kia chứ?

Tiếp sau đó là ba tháng hết như ác mộng cô không dám quay đầu nhìn lại, cô tuyệt vọng nằm bệt trên giường bệnh, đến những suy nghĩ tồi tệ nhất cũng đã nảy đến trong đầu. Nửa đêm tỉnh lại, thế nhưng y tá trực đêm lơ đãng, cô đành tự mình vấp và cố lấy cốc nước ở đầu giường. Lần thứ nhất không tới, lần thứ hai nghiêng rằng ngoài người ra thêm chút nữa. Đến lần thứ ba, vết thương bục ra, cuối cùng cô cũng với được cốc nước, dốc vào cổ họng như mưa giữa trời hạn, đến nỗi đau đớn của vết thương cũng nhất thời chẳng cảm thấy gì hết.

Khi đó, Mạc Úc Hoa đã đi Thượng Hải để làm một việc đại đột nhất trong đời cô ấy; Thẩm Cư An theo Chương Việt đi Pháp; Tô Vận Cẩm không ngờ rằng hậu quả lại nghiêm trọng đến thế, ngay cả với mẹ, cô cũng không dám hé lộ chút gì. Một thân một mình chẳng ai thân thích ở trong bệnh viện, chỗ đồng nghiệp lại mang đến tin tức công ty sắp điều chỉnh nhân sự. Cô dự cảm được rằng mình sắp đánh mất thứ gì đấy, nên dứt khoát không sợ hãi thêm nữa.

Lúc đó Tổng giám đốc Từ một mình đến thăm cô, cô có phần kinh ngạc khi thấy mình được ưu ái như thế. Tuy hồi trước chính anh ta có con mắt tinh đời tuyển cô vào công ty, nhưng một người ở vị thế lãnh đạo cao cấp của doanh nghiệp thân chinh đến thăm một nhân viên quen chẳng mấy tên tuổi thực sự là việc cô cùng bất ngờ. Tổng giám đốc Từ cất đặt ổn thỏa mọi việc ở bệnh viện, giữa thời điểm nhân sự công ty biến động cam go lại vẫn bảo đảm giữ nguyên vị trí cho cô, sau khi tan sở còn dăm ba lượt đến thăm cô.

Tô Vận Cẩm không phải đồ ngốc, trên đời này làm gì có ai mang đến sự trợ giúp cho người khác một cách vô điều kiện? Trong ánh mắt của Tổng giám đốc Từ, cô dần dà đã hiểu ra một số điều. Suốt một thời gian dài, cô im lặng khác thường. Về sau, mẹ cũng biết tin về bệnh tình của cô, lập tức chạy ngay từ quê lên, không thấy Trình Tranh đâu, lại gặp ngay Từ Chí Hằng, bà vô cùng sửng sốt, nhưng cũng chẳng nói năng gì. Đương nhiên, Tô Vận Cẩm không hề nói gì với bà, Từ Chí Hằng đã kết hôn ở Đài Loan, sau đó được tổng công ty điều về Đại lục nhậm chức, vợ anh ta không chịu theo qua đây, vợ chồng dần dà rơi vào cảnh mỗi người một nơi.

Sau khi ra viện, nghĩ lại chuyện đã qua, cô biết mình đã vĩnh viễn mất đi một số thứ. Nói thẳng ra, Từ Chí Hằng chưa bao giờ ép buộc cô, tất thấy đều là cô tự mình quyết định. Đã dạo đủ một vòng ở chỗ cận kề sống chết, cô mới phát hiện ra rằng hóa ra những cái kiên trì cùng thói tự tôn đáng thương của cô mới nực cười làm sao, người ta đi đến bước đường cùng, lúc không còn gì nữa, thì lòng tự tôn cũng không đáng một xu. Cô chẳng có quyền gì mà thanh cao hết, bởi vì cô còn phải sống tiếp, hơn nữa phải sống cho tử tế đáng hoàng hơn, cô đã đánh mất tình yêu, không thể đánh mất thêm cả năng lực tiếp tục tìm kiếm hạnh phúc nữa. Từ Chí Hằng chính là người đã xuất hiện vừa vặn vào lúc này, anh ta đã kéo phất cô lại ngay bên bờ vực hố sâu thẳm, là cọng cỏ cho cô bám vào trước lúc chết chìm, cô chẳng còn thứ gì khác để đền đáp cho anh ta.

Thế nên cô đã trở thành người thứ ba trong mắt người ta như thế đấy. Tạm gạt những thứ khác không nói, thực ra giữa cô và Từ Chí Hằng cũng không thể coi là trao đổi được. Anh ta chín chắn, đẹp trai, sự nghiệp rạng rỡ, ân cần thấu đáo, quan trọng nhất là có sự khoan dung và khoáng đạt của một người đàn ông trưởng thành, nếu như gặp gỡ sớm hơn chút, chắc rằng cô sẽ yêu anh ta thật. Trong mắt cô anh ta không phải là một người đàn ông công thành danh toại đã yên bề gia thất, mà là kẻ cô đơn nơi đất khách. Tô Vận Cẩm cũng chẳng phải là người sống trong chân không, cô là một người bằng xương bằng thịt sở sở, là một người đàn bà, trong khoảng thời gian gần bốn năm trời, hết thấy ấm lạnh đều tự mình nếm trải.

Ngoài thời gian còn nằm trong viện, Tô Vận Cẩm không hề đón nhận bất cứ hình thức quà cáp nào khác

của Từ Chí Hằng. Cô cần tiền thật, nhưng không phải bằng cách này. Ở công ty cô cũng không vì có quan hệ riêng tư với Từ Chí Hằng mà cảm thấy phải dựa dẫm ỷ lại, cô cũng không thêm thuồng gì thứ thành tích danh bất chính ngôn bất thuận, vậy nên càng cần phải cố gắng nhiều hơn, không được phép ngơi nghỉ; Từ Chí Hằng cũng là một người có nguyên tắc, anh ta rất ít mang tình cảm riêng tư vào công việc, thế nhưng không thể phủ nhận rằng, bất kể trực tiếp hay gián tiếp, những thuận lợi trong sự nghiệp mấy năm của cô đều có công lao của anh ta trong đó. Có một số việc hết sức thực tế, nếu như không có Từ Chí Hằng, không thể nào có chuyện Tô Vận Cẩm sau ba tháng nằm viện, đổi mặt với đợt thanh lọc nhân sự quy mô lớn của công ty mà vẫn bảo toàn được vị trí của mình; không thể có chuyện sau khi bệnh lui đi thì lại có được cơ hội đi bồi dưỡng nghiệp vụ mà trước khi nằm viện cô đã khước từ; những phương án hoạch định doanh nghiệp cô làm có tốt đến mấy, thì vốn chỉ là một người trẻ tuổi không nhiều kinh nghiệm, nếu như không có sự khẳng định của cấp trên thì cũng khó lòng được thực thi; trong thời điểm sát hạch và thăng chức nhân sự, đối mặt với những đối thủ cạnh tranh có điều kiện tương đương, thì Từ Chí Hằng có lý do để lựa chọn người khác không phải cô. Những điều này cô đều hiểu rõ, những gì có thể làm, cô đều nghiêng rằng nghiêng lợi làm tốt hơn, chứng minh với hết thảy mọi người rằng cô xứng đáng có được tất cả như bây giờ. Cuối cùng cô vẫn thành công, mấy năm trở lại đây, những đồn đại dính dáng đến cô và Từ Chí Hằng không phải không có, thế nhưng dù ra mặt hay lén lút, cũng không có ai dám nói rằng Tô Vận Cẩm ngồi vào vị trí hôm nay là không xứng đáng.

Ngay từ trước khi vợ anh ta đến tìm Tô Vận Cẩm, cô đã dự cảm được rằng mối quan hệ giữa cô và Từ Chí Hằng sắp đi đến hồi kết, anh ta không nói, thế nhưng cô biết anh ta bắt đầu thấy mâu thuẫn. Anh ta với người vợ nọ suy cho cùng đã từng yêu nhau. Họ là bạn cùng trường hồi đại học, yêu đương bao nhiêu năm mới đi đến hôn nhân, sau khi cưới nhau thì tình cảm mặn nồng, chẳng qua là khoảng cách khiến hai người họ có phần xa xôi thưa thớt. Từ Chí Hằng không thể từ bỏ Tô Vận Cẩm, điều này là bình thường, bọn họ đã mang lại cho nhau thứ hơi ấm thực tế nhất, thế nhưng Tô Vận Cẩm hiểu lắm, rằng bản thân cô phải quyết đoán một phen. Nói cô vong ân bội nghĩa cũng được, bảo cô qua cầu rút ván cũng xong, lúc bão táp mưa sa, khi đường trơn buổi tối, cô và Từ Chí Hằng đã vịn vào nhau mà đi, mưa đã tạnh, trời hửng lên, bắt buộc phải đường ai nấy bước.

Từ nay đến công ty làm việc, cô với Từ Chí Hằng chỉ là cấp trên cấp dưới, bao nhiêu quá vãng từ đây vùi lấp. Lúc ban đầu ít nhiều cũng thấy ngượng ngùng, cũng may Từ Chí Hằng là người rất phong độ, mỗi tư tình không còn nữa, nhưng ưu ái về công việc đối với cô vẫn như xưa, không hề giảm sút. Có điều phòng marketing ở tầng 6, phòng làm việc của giám đốc bán hàng trên tầng 11, trừ những lúc họp hành hay đệ trình báo cáo, dịp gặp gỡ của hai người đã dần thưa thớt.

Về phần Lục Lộ, từ sau buổi tối đụng phải việc với vợ Từ Chí Hằng, biết được mối quan hệ giữa Tô Vận Cẩm và Từ Chí Hằng rồi, suốt mấy ngày mặt ủ mày chau. Tô Vận Cẩm thực tình không quen mắt nổi với cái kiểu lo bò trắng răng của cô nàng, một hôm trước giờ vào làm việc gọi cô vào phòng làm việc.

“Dạo này có chuyện gì thế?”, Tô Vận Cẩm ngồi tại chỗ hỏi.

Ai ngờ cô lúng búng một hồi mới đáp: “Đến giờ em mới biết giữ kín một bí mật to như thế, lại không thể nói ra với ai, đúng là một việc khó chịu biết bao nhiêu”.

Tô Vận Cẩm dở khóc dở cười, “Chị lại cho là việc em lấy nhầm tới hai lượt tài liệu chị yêu cầu mới là việc đáng để khó chịu hơn nhiều”.

Coi như đây là lời cảnh báo chính thức với cô nàng, không cần phải nhắc đến việc yêu cầu cô tập trung chú ý vào công việc.

Sau Trung thu không lâu là đến dịp sinh nhật lần thứ hai mươi tám của Tô Vận Cẩm. Hôm nay sinh nhật, mẹ gọi điện cho cô, không có gì khác ngoài những câu thở than con gái lớn đã không còn trẻ nít gì nữa, tình cảm thì lại chưa thấy bờ bến nào gửi gắm, mà con gái gia đình nào đó ngay sát vách nhà mẹ cô, cùng tuổi với cô, đã có đứa con trai đi học mẫu giáo rồi.

Mấy năm nay sức khỏe mẹ càng lúc càng không tốt, đủ thứ bệnh tật liên mien, Tô Vận Cẩm bất kể việc gì đều gắng hết sức chiều theo ý mẹ, lần này cũng vậy, thế nên cô trình trọng hứa hẹn trên điện thoại, gặp được đối tượng nào tốt sẽ tuyệt đối không bỏ qua. Lục Lộ cũng có lòng, dưới sự kêu gọi của cô nàng, các đồng nghiệp trong phòng marketing chung nhau tặng Tô Vận Cẩm một bó hoa hồng rất to. Chẳng có người

phụ nữ nào lại từ chối hoa hồng, hết giờ làm việc, Tô Vận Cẩm đặt bó hoa ở ghế lái phụ, hương hoa thoang thoảng khắp trong xe, cảm thấy thêm một tuổi cũng chẳng phải việc gì quá đáng sợ.

Mấy hôm nữa Mạc Úc Hoa đã hẹn tối nay sẽ đi ăn cùng, chúc mừng sinh nhật cô, thế nên tan sở xong, Tô Vận Cẩm chạy xe về nhà thay quần áo. Đi về đến nơi, cô lại nhìn thấy chiếc Volvo rất quen mắt ấy. Thực ra từ một tuần trước, Tô Vận Cẩm đã nhìn thấy chiếc xe này trong bãi đỗ xe dưới hầm, lúc ấy cô ngạc nhiên vô cùng, nhìn kỹ biển số quả nhiên là chiếc xe tối hôm đó bám theo cô, không có gì phải nghi ngờ, liền lập tức tìm nhân viên bảo vệ phụ trách gar a, cô được cho biết là chủ nhân chiếc xe ấy cũng là một người sống trong khu căn hộ này của họ. Tô Vận Cẩm cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng vẫn có thể giải thích rằng bởi vì người chủ xe cũng ở trong chính khu nhà này, thế nên tối hôm đó mới tình cờ xảy ra việc hiểu lầm mà cô nghĩ là người kia bám đuôi mình.

Lần này, lúc sắp đi qua cạnh sườn chiếc xe, Tô Vận Cẩm đi chậm lại, hạ cửa xe xuống, cô nghĩ bụng, may ra có thể nhìn thấy mặt mũi của người chủ xe, nhưng trong xe rõ ràng là không có ai. Nhưng ở khu nhà này có quy định, xe riêng không được dừng quá lâu ở khu vực không dành cho đỗ xe, vị chủ nhân của chiếc Volvo này chắc là không đi đâu xa quá. Lòng hiếu kỳ lạ lùng khiến Tô Vận Cẩm đánh xe đến sát cạnh, im ắng chờ đợi, kết quả không làm cô thất vọng, chưa đầy hai phút sau, một đôi nam nữ quần quýt đã bước từ trong thang máy ra.

Nếu như đổi sang một tâm cảnh khác, Tô Vận Cẩm đã cảm thấy cặp trai gái trước mặt đã cùng nhau hợp thành một bức tranh thật đẹp mắt. Người con trai cao ráo đẹp đẽ, cô gái thì xinh xắn dễ thương, hai người tình ý quyen luyến thấy rõ. Lúc ấy là thời khắc hoàng hôn, Tô Vận Cẩm ngồi trong xe, sắc trời dần dà ảm đạm, cái u ám ấy nuốt chửng cả đất trời, nuốt chửng lấy cô, phủ trời lấp đất, bóp vụn hết thảy thành tro bụi, chỉ còn lại đôi nam nữ rạng ngời trước mắt. Hai người họ cười với nhau, trong mắt chẳng tồn tại người nào xung quanh.

Không phải không từng nghĩ đến việc đường hẹp sẽ có ngày tương ngộ, cô ngỡ rằng mình có thể mỉm cười xóa tan thù hận, nếu tệ hơn thì cũng có thể giả vờ bình tĩnh bước đi, hóa ra không thể. Cô theo bản năng định nhấn ga phóng đi, nhưng mỗi phân mỗi tắc máu thịt trên người đều không thuộc về cô nữa, chỉ ngồi cứng đờ trong xe, mắt trông anh ta và cô ta lên xe, rời xa.

Hai chiếc xe chạm mặt đi qua nhau, anh ta không nhìn thấy cô.

Tô Vận Cẩm không cử động, từ gương chiếu hậu nhìn thấy chiếc xe của anh ta nghênh ngang vượt qua, cũng chẳng biết mình đã ngồi như thế bao lâu nữa, chỉ cảm thấy chân tay lạnh toát, vị đắng nghét xen lẫn chua xót từ dạ dày dội lên, cô vội vàng đẩy cửa xe, loạng choạng xông ra bên cạnh, một tay vịn vào cây cọ trồng làm cảnh, gặp người nôn khan không dứt. Người bảo vệ đi tuần tra chạy lại, nhận ra cô, liền hỏi han đầy lo lắng: “Cô Tô, cô không sao chứ?”. Tô Vận Cẩm xua xua tay cảm ơn anh ta, rồi lại leo lên xe, lúc này mới trông thấy khuôn mặt phía dưới lớp điểm trang tan tác của mình trắng bệch như ma, trước trán, trong lòng bàn tay, mồ hôi lạnh ướt rịn, lúc này quần áo cũng chẳng để ý mà thay nữa, bèn quay đầu xe chạy thẳng đến chỗ đã hẹn.

Lúc đến nhà hàng, Mạc Úc Hoa đã tới trước, trông thấy Tô Vận Cẩm mặt mũi thẫn thờ, hồn xiêu phách lạc bước đến, không nén nổi kinh ngạc. Tô Vận Cẩm ngồi xuống, im lìm uống hết hơn nửa cốc nước, rồi mới nhắc đến cảnh vừa xảy ra trước mắt cho Mạc Úc Hoa nghe.

Một lúc lâu, Mạc Úc Hoa mới tiếp lời: “Cậu nói xem Trình Tranh làm như thế này là có ý gì, không thể có chuyện chỉ là trùng hợp”.

Tô Vận Cẩm lắc đầu về không hiểu nổi: “Tôi không biết. Bất kể anh ấy có ý gì, hay có phải trùng hợp không, nhưng anh ấy dọn đến ở cùng khu nhà với tôi, lại còn có cả... Thế này thì đáng sợ quá”.

Mạc Úc Hoa thở dài, “Đã bao nhiêu thời gian trôi qua rồi, mọi người chắc đều có cách sống của riêng mình. Cậu ta việc gì phải làm thế chứ?”.

“Úc Hoa, cậu nói xem, liệu có phải anh ấy vẫn hận trong lòng, có ý tìm một người đến trêu tức tôi không?” Tô Vận Cẩm nhìn người bạn thân đầy chờ đợi, cơ hồ mong rằng từ miệng người kia sẽ thốt ra câu trả lời mà mình muốn có.

Mạc Úc Hoa chần chờ một lát, định nói lại thôi. Cuối cùng vẫn cứng cỏi bảo rằng:” Thực ra, trước nay tớ vẫn chưa kể với cậu, Trình Tranh đúng là đã có người yêu rồi,tớ cũng nghe Chu... Nói ra thì, cũng đã hai năm nay rồi, nghe nói cô ta cũng nhỏ nhắn xinh xắn lắm, cùng trường cùng khoa cậu ta mà ra, hình như là sau bọn mình mấy khóa, nghe miêu tả vừa rồi của cậu, tớ thấy đến tám phần đúng là cô ta”.

Tô Vận Cẩm cúi đầu chăm chú nghe, một lúc lâu mới ngẩng đầu lên cười, một chút ánh sao cuối cùng trong đôi mắt đã tắt lịm, “Thế à?”.

Mạc Úc Hoa trông bộ dạng này của cô, cảm thấy không đành lòng, nói, “Vận Cẩm, cậu là người hiểu biết, chắc phải rõ hơn tớ, các cậu đã chia tay bốn năm rồi, tình cảnh này khó lòng tránh được, việc gì phải vương vấn không thể từ bỏ, ép uống mình ra thế thảm thế này”

“ Cậu nói đúng, tớ rõ ràng hơn ai hết, dựa vào cái gì mà anh ấy phải vì tớ mà giữ thân như ngọc chứ? Tớ không phải chưa từng nghĩ đến việc anh ấy đã có người khác, thế nhưng mắt không thấy tim không đau, tại sao anh ấy lại phải chạy đến trước mặt tớ chứ?”, cô cúi mặt cười cười, đau khổ vô cùng. “Úc Hoa,có phải tớ rất lố bịch không? Trước ngày hôm nay, tớ đã bắt đầu cảm thấy đúng là mình sống rất ổn, kể cả có gặp lạ anh ấy, chí ít cũng có thể giả vờ mỉm cười cho qua chuyện, hóa ra chỉ là chuyện hão huyền, giây phút bọn họ xuất hiện trước mặt tớ, tớ mới cảm thấy buồn đau quặn thắt cả tim. Bất kể mục đích của anh ấy là gì, thì chắc cũng đạt được rồi.”

“Không biết hai người các cậu kiếp trước đã nợ nần gì nhau nữa”, Mạc Úc Hoa lắc đầu. “Thế thì cậu cũng phải tính sao đi chứ, tớ thấy Trình Tranh dọn đến ở cùng một khu với cậu thì không chỉ định chọc tức cậu đơn giản như thế đâu.”

“Anh ấy còn mang cả cô người yêu đẹp như hoa đến nữa, tớ còn có thể tính toán gì nữa đây, chẳng qua là địch tới thì chặn lại, nước tràn đến thì lấy đất mà đắp thôi.”

“Có cần phải dọn đến chỗ tớ ở tạm một thời gian không?”, Úc Hoa bảo. Tốt nghiệp xong cô được phân về bệnh viện trực thuộc trường Đại học Y, ở đó cô có một căn phòng ở.

Tô Vận Cẩm lắc đầu, “Như tình hình bây giờ thì tớ dọn đi đâu cho tiện cơ chứ? Tránh được một lúc nhưng đâu trốn được cả đời, hôm nay trông thấy những chuyện này cũng tốt, buồn bã một lúc, rồi thì dứt khoát mà từ bỏ hoàn toàn thôi, đến cả một chút tưởng tượng còn sót lại cuối cùng cũng đã tỉnh lại rồi. Cậu nói đúng, bất kể anh ấy nghĩ gì, bốn năm rồi, mọi người đều có cuộc sống của riêng mình, tớ không nợ nần gì anh ấy hết”.

“Có thật là không sao không?” Mạc Úc Hoa vẫn nhớ bộ dạng thất thần lúc ấy của cô.

“Yên tâm đi, tớ cũng không còn là con ngốc gặp phải việc gì cũng giấu trong lòng rồi khóc vụng trộm như ngày xưa nữa”.

Trong khi trò chuyện, người phục vụ đã bày đồ ăn Mạc Úc Hoa đặt trước lên bàn, Mạc Úc Hoa nâng ly chúc Vận Cẩm sinh nhật vui vẻ, Tô Vận Cẩm cũng xong thì uống cạn một hơi, “Hai mươi tám tuổi, đã tròn mười năm rồi. Xảy ra biết bao nhiêu là chuyện như thế, không thừa nhận mình dần dần đã già đi cũng không được nữa”.

Mạc Úc Hoa bật cười, “Đúng rồi, không biết cậu đã nghe tin chưa, Mạnh Tuyết sinh con rồi đấy, được một bé trai”.

“Thật à?” Tô Vận Cẩm cũng cảm thấy vui mừng. Hai năm trước, Mạnh Tuyết kết hôn cùng cậu bạn cấp III, Tống Minh, theo chồng chuyển đến thành phố G. Kể ra cũng lạ, cô nàng cứ bướng bỉnh gửi gắm tình cảm vào Trình Tranh bao nhiêu năm trời, quay đầu tỉnh lại, thế mà lại tìm thấy người thực sự dành cho mình. Hồi đám cưới cô nhờ người gửi một tấm thiệp mời cho Tô Vận Cẩm, có điều Vận Cẩm chỉ nhờ Mạc Úc Hoa mang phong bao mừng đến, còn mình thì không đến dự tiệc.

Sau việc đó Mạnh Tuyết có gọi điện cho Tô Vận Cẩm, hỏi có phải là cô vẫn còn giận Mạnh Tuyết đã gây ra chuyện chia tay giữa cô và Trình Tranh không. Tô Vận Cẩm phải giải thích với Mạnh Tuyết, thực ra việc tan vỡ giữa cô và Trình Tranh chẳng hề dính dáng đến ai, chuyện với Mạnh Tuyết thực ra chỉ là cái ngồi nổ mả thôi, kể cả không có chuyện tối hôm ấy,thì chia tay cũng chỉ là việc sớm muộn xảy ra. Cô không bức

tức gì Mạnh Tuyết, còn sợ dĩ không thể đến dự đám cưới, là bởi vì ... lúc ấy cô chưa đủ dũng khí để đứng mặt Trình Tranh.

Cô cởi mở bộc bạch về những chuyện này với Mạnh Tuyết, những khúc mắc bao nhiêu năm trong lòng đã được tháo gỡ, cả hai người đều thấy nhẹ nhõm thanh thản. Những người bạn học cũ còn sát cánh bên nhau đến tận bây giờ còn được mấy người? Mạnh Tuyết cười xong, quan hệ giữa hai người lại tốt hơn nhiều so với hồi còn đi học, tuy không đến mức tri âm tri kỷ, nhưng suy cho cùng cũng thực sự có chút tình cảm bạn bè.

“Hay quá. Đúng là ngưỡng mộ cậu ấy, có một ông chồng yêu thương mình, một đứa con, một người phụ nữ, suy cho cùng phải như thế mới trọn vẹn.” Mạc Úc Hoa nói giọng đầy thêm khát, nói ra khỏi miệng rồi mới thấy lỗ lờ, bất giác liếc sang Tô Vận Cẩm, không thấy cô tỏ vẻ gì, mới thâm yên lòng.

Tô Vận Cẩm gật gật đầu, “Đúng thế, đây cũng là một thứ phúc phận. Mẹ tớ bây giờ cũng giục già liên hồi, phải sốt ruột gấp mười lần tớ ấy chứ”.

“Mẹ cậu lo lắng cũng không phải không có lý, đúng là phải cân nhắc việc này rồi, hồi trước có Từ Chí Hằng thì không nói làm gì, bây giờ cũng đã chia tay rồi, cậu cũng nên yêu đương cho đàng hoàng tử tế mới được.”

“Tớ bảo sẽ suy nghĩ cũng không phải lời nói đùa bời với bà cụ đâu, nếu thật có mối tốt, cậu nghĩ là tớ không nắm lấy hay sao?” Tô Vận Cẩm cười bảo.

Mạc Úc Hoa cũng cười, “Ở viện bọn tớ có mấy anh bác sĩ chưa vợ, thế nào, nếu cậu có hứng thú thì tớ cũng không ngại nén lòng mà giới thiệu cho cậu luôn”.

“Có cái gì mà nén lòng nén dạ, có thứ tốt thì phải để mọi người cùng hưởng chứ. Có điều đã giao hẹn rồi đấy nhé, cái tay dao phẫu thuật kiểu sát thủ lần trước cậu dắt đến thì không suy xét gì đâu.”

“Còn lâu, tuyệt đối làm cậu hài lòng ...”

“À đúng rồi, thủ tục đi nước ngoài của cậu đã làm xong chưa?”, Tô Vận Cẩm hỏi Mạc Úc Hoa.

Bệnh viện nơi Mạc Úc Hoa đang làm việc có một cơ sở hợp tác tại Dublin, năm nay đơn xin điều động ra nước ngoài công tác của cô đã được phê duyệt, nghe nói thủ tục đã giải quyết hòm hòm rồi, thế nhưng Tô Vận Cẩm bấy nay vẫn chưa hề nghe thấy cô nhắc tới việc này.

Mạc Úc Hoa do dự một hồi, rồi nói với Tô Vận Cẩm: “Tạm thời thì tớ chưa muốn đi”. Cô không nói, Tô Vận Cẩm cũng biết lý do.

“Vì cậu ta? Ồ... Cậu cứ tự cân nhắc cho kĩ đi”, Tô Vận Cẩm thở dài. Cô còn có thể nghĩ được, tại sao Mạc Úc Hoa lại không hiểu ra cơ chứ?

Chương mười tám

Yêu đương một thời giờ hoa thành tro bụi

Chia tay với Mạc Úc Hoa, mỗi người lên một xe rồi, nụ cười của Tô Vận Cẩm cũng dần nguội lạnh, cô định thần lại, nhằm thẳng hướng nhà mình chạy về.

Lúc đỗ lại, xe của Trình Tranh đã chễm chệ ở đó. Trông thấy xe của anh, Tô Vận Cẩm lại dấy lên thứ cảm giác kì lạ, người ta vẫn nói: “Cảnh vẫn như xưa người đâu tá?”, anh của bây giờ, xe cũng đã đổi, người ở bên cạnh cũng đã đổi rồi, anh không còn là con người ôm lấy cô thủ thỉ: “Không được rồi bỏ anh” nữa. Nghĩ đến đây, Tô Vận Cẩm vội vã nhắc nhở bản thân, khoảng thời gian tới đây rất có khả năng là họ sẽ đụng độ nhiều, cô không nên chìm đắm vào những hồi ức không đâu, khiến anh trông thấy phải chê cười.

Tô Vận Cẩm vừa đợi thang máy vừa cúi đầu lục tìm chìa khóa, cả một bó hồng to bị nằm trong lòng, đến lúc này đây hóa thành vương vãi. “Đình đông” một tiếng, cửa thang máy đã mở ra, Tô Vận Cẩm ngẩng đầu, người bên trong bước ra, hai người đụng mặt nhau, tất thấy đều sững lặng.

Cuối cùng thì anh vẫn phản ứng trước, làm ra vẻ đầy kinh ngạc, hệt như đứng thực bao nhiêu năm mới lần đầu gặp lại, “Vận Cẩm! Sao em lại ở đây?”.

Tô Vận Cẩm nhìn chăm chăm vào anh, trong lòng cười gằn một tiếng, trên mặt cũng đồng thời phối hợp ngay một nụ cười đầy bất ngờ, “Em sống ở đây...anh thì sao?”.

“Sao mà trùng hợp thế, anh vừa mới dọn về đây từ tuần trước. Đúng là không ngờ, chúng mình cuối cùng lại trở thành hàng xóm, nếu anh bảo thế này là duyên phận em không phận lòng chứ?”. Trên khuôn mặt anh là nét nửa cười nửa không cô vốn quen thuộc đến thế, thế nhưng cô lại cảm thấy con người ở trước mặt mình sao mà xa cách.

“Làm sao phải phận lòng, nói không chừng duyên phận của chúng ta chính là làm hàng xóm của nhau cũng nên”, cô nương theo lời anh mà nói.

“Hoa hồng đẹp quá”, hai bàn tay anh đút trong túi quần, vẻ thư thái thốt ra lời khen ngợi. “Trông thấy bó hoa to thế này anh lại hỏi: “Em ổn không?” thì nghe chừng quá thừa nhỉ? Sao thế, một mình à? Sứ giả tặng hoa không đưa em về hay sao?”.

“ “Anh ấy” hôm nay không rảnh lắm”, Tô Vận Cẩm trả lời qua quýt.

“Ồ...”, anh làm ra vẻ đột ngột hiểu sự tình. “Lâu lắm rồi không gặp, mấy năm nay em vẫn khỏe chứ?”

Tô Vận Cẩm cười: “Nhờ trời, cũng coi là tạm ổn”.

“Thế thì tốt rồi, thế nên anh mới nói, người ta hiểu về hạnh phúc cũng dăm phương bảy cách.” Trình Tranh dường như không phải vô tư mà nói ra câu ấy.

“Cũng phải, người ra phải luôn ném trái cái không hạnh phúc, thì mới hiểu thế nào là hạnh phúc; cũng giống như người ra gặp phải người không thích hợp, thì mới biết được ai dành cho mình... Xin lỗi, em nghĩ chắc là anh đang có việc gấp phải ra ngoài, hay là hôm khác chúng mình nói chuyện tiếp vậy”, Tô Vận Cẩm điềm tĩnh nói, vờ như không nhìn thấy những biểu hiện khó đoán của Trình Tranh. Cô vội vàng kết thúc cuộc đối thoại vắn vơ này, những biểu hiện vờ vịt của hai con người mang nặng tâm tư trong lòng, đến cái bình thản như không cũng khiến cường đến thế, thêm cả màn đối thoại lạ kì khó hiểu này nữa, tiếp tục nói nữa cô cũng không biết phải làm sao để duy trì đánh về nực cười này.

“Đương nhiên là không vấn đề gì, mọi người ở gần nhau thế này, thời gian sau này còn dài mà.” Anh cong cong khóe môi, nở một nụ cười.

Tô Vận Cẩm hơi cúi người, lướt qua anh đi vào thang máy, “Thế được rồi, hôm khác chúng ta gặp lại nhé”.

Cô mong ngóng thang máy sập cửa lại nhanh một chút, để còn gỡ bỏ nụ cười này đi. Khoảng khắc của thang máy sắp khép lại, đột nhiên anh thò một tay vào, chặn thật mạnh cho cửa thang máy mở ra, Tô Vận Cẩm kinh ngạc tột độ, bất giác lui về sau một bước.

Trình Tranh nhìn cô chẳng hề biến sắc, cười bảo: “Anh nghĩ ít ra thì bọn mình cũng phải lưu số điện thoại của nhau chứ, mọi người... một thời, giờ lại là hàng xóm nữa. Cho anh biết số của em, anh nháy sang cho em.” Anh gắng sức nói vẻ không thể tự nhiên hơn, nhưng ngữ khí thì không chấp nhận từ chối.

Tô Vận Cẩm lạnh lùng nhìn anh một lát, mới mở miệng đọc ra một dãy số. Trình Tranh ghi vào máy, sau đó gọi sang, nghe thấy từ trong túi xách của cô vang lên tiếng chuông đúng như mong đợi, nụ cười trên mặt anh càng rạng rỡ hơn.

“Em cũng lưu số của anh rồi, không chừng sẽ có việc gì đó cần đến anh cũng nên”.

Tô Vận Cẩm chỉ cười cười, chẳng ừ hử gì hết.

“Tạm biệt”. Trình Tranh mỉm cười xoay người. Nếu chỉ mới quen biết, Tô Vận Cẩm sẽ cảm thấy nụ cười này cũng khá mê hồn, nhưng lúc này cô chỉ cảm thấy như mắc xương trong họng.

Khoảng khắc anh quay người đi, cô đột nhiên cảm thấy cơn mệt mỏi ra rời ủa đến, nếu như những ngày sau cũng phải đối mặt như thế này, vậy thì thật quá khổ sở, chi bằng sớm phá cho bung ra, có khi lại dễ thở hơn.

Cô gơ tay bấm dừng thang máy, hướng về phía bóng anh thét lên một tiếng: “Trình Tranh!”.

Anh ngưng bước chân, chưa vội quay lại, đối diện với cô bằng chiếc bóng lặng im.

“Đừng bày trò nữa, bốn năm rồi, anh vẫn không học được cách nói dối. Không thấy chúng ta như vừa rồi rất nực cười hay sao? Nói đi, rốt cuộc anh muốn làm gì?”

Anh quay lưng về phía cô, nói chậm rãi: “Anh nghĩ là em hiểu lắm rồi, anh chẳng muốn làm gì hết, sở dĩ anh chuyển vào đây, là bởi vì người yêu anh thích điều kiện sống ở khu này, không có ý gì khác cả, em cũng biết rồi, về mặt này, anh luôn đặc biệt nhường nhịn người kia, cũng giống như hồi trước em thích căn hộ tập thể nhỏ ấy, nơi hứng nguyên cả cái tát nảy lửa, chẳng phải anh vẫn ở được 2 năm ấy sao. Không sai, hôm qua anh có nhìn thấy em, có điều cô ấy cũng ở đó, mối quan hệ ngày xưa của chúng ta lại không tiện giải thích, thế nên anh không chào hỏi ngay được, chỉ đơn giản thế thôi. Tô Vận Cẩm, chúng mình không nhất định phải làm bạn, thế nhưng chuyện quá khứ anh đã quên gần hết rồi, em không cần phải phòng bị làm gì”.

“Chỉ mong được như lời anh nói, chúc chúng ta lắng giềng hòa thuận. Chúc ngủ ngon.”

Thang máy chạy lên trên, trái tim Tô Vận Cẩm thì khuyu xuống.

Buổi tối, Tô Vận Cẩm nằm trên giường, trần trọc trần trổ, không tìm ra nổi một tư thế để có thể ngủ được, có lẽ cô nên thay một chiếc giường thư thái dễ ngủ hơn – có lẽ cô càng cần hơn nữa một bờ vai để tựa vào. Thế nhưng bờ vai ấy chỉ có thể gặp mà không thể có được, suy cho cùng thì đổi một chiếc giường có vẻ thực tế hơn chút.

Không ngờ lại có một ngày như thế này, anh và cô cùng ở trong một khu nhà, đụng mặt nhau ở cửa thang máy, nói ra những lời viên vông không đầu không cuối. Tuy anh đã không còn là Trình Tranh của cô nữa, thế nhưng rốt cuộc bốn năm trở lại đây lần đầu tiên ở gần cô đến thế. Anh đã thay đổi, cho dù mặt mày tuấn tú vẫn như xưa, thế nhưng chàng thiếu niên rạng rỡ thẳng thắn bỗng dưng, giờ đã trở thành người yêu gần gũi bên cạnh một người đàn bà khác, chỉ có một số động tác và biểu hiện nho nhỏ theo thói quen là vẫn có thể tìm thấy bóng dáng của những ngày xưa cũ.

Anh gần ngay gang tấc. Vô số tế bào trên người Tô Vận Cẩm đều thức dậy, thét gào, nhớ nhung anh, khát khao anh! Cô cảm thấy hổ thẹn, vì mình hóa ra lại khó chịu nhường này, hoàn toàn không thể chống đỡ nổi những trò trêu ngươi của anh, ấy là vì bởi quá cô đơn, hay là, chỉ là vì một mình anh thôi?

Anh đã không nói thật, từ xưa đến nay, những lúc nói dối anh đều không dám nhìn cô. Rõ ràng đã bao nhiêu năm chẳng hề hỏi han gì, đã yên ổn vô sự. Việc gì mà phải đến gây phiền nhiễu cho cô? Tô Vận Cẩm nhất thời không đoán ra nổi Trình Tranh muốn ra sao nữa, càng không đoán được bản thân mình suy cho cùng muốn gì, thế nên chỉ đành đi một bước, nhìn một bước, dĩ bất biến ứng vạn biến mà thôi.

Những ngày sau đó, Tô Vận Cẩm đều gắng sức tránh đụng độ chính diện với anh. Tuy nói là hàng xóm, kỳ thực cũng không tính cửa đối cửa, cô ở tầng 12, còn anh ở tầng 18, những dịp đụng mặt thực sự cũng chẳng nhiều. Thời gian đi về của anh cũng khá có quy luật, đôi lúc, khi cô đã về nhà rồi, đến khoảng thời gian ấy, nghe thấy tiếng bánh xe ở dưới nhà, cô đều vô thức ghé mắt qua rèm cửa nhìn xuống, thi thoảng anh cũng đi cùng với cô bạn gái lần trước, nhưng đa số thời gian chỉ đi một mình. Cũng có vài lượt muốn tránh không tránh nổi, đụng mặt ở những chốn công cộng, anh đều chào hỏi lịch sự, trong đó có một lần, Tô Vận Cẩm đi làm về muộn, gặp anh cùng với bạn gái trong nhà để xe, anh cũng tỏ ra tự nhiên giới thiệu 2 người với nhau, đương nhiên, khi nhắc đến Tô Vận Cẩm, anh cũng chỉ lảng tránh nói là bạn học cùng hồi cấp III.

Anh thì tỏ ra như thế, Tô Vận Cẩm nếu cứ làm vẻ cảnh giác xa xôi thì rõ ràng là quá ư cố tình vẽ chuyện, thế nên chỉ thuận thế làm theo, vờ như anh là một người bạn học không thân lắm chỉ liên lạc sơ sài, chỉ cần bảo đảm một khoảng cách an toàn nhất định, cô còn phải lo sợ anh làm gì cơ chứ?

Sáng sớm, Tô Vận Cẩm hết như vô số ngày đi làm bình thường xưa nay, quay xe từ bãi đỗ ra, trong thấy Trình Tranh đứng ở đường xe chạy dưới nhà, ra dấu tay với cô.

Tô Vận Cẩm dừng xe, hạ kính cửa xuống, “Xin chào có việc gì vậy?”.

“Công ty em chẳng phải ở mạn Thiên Hà hay sao, vừa hay anh cũng qua đó có việc, xe bị hỏng, có tiện thì cho anh đi nhờ một chuyến?”, Trình Tranh nói.

Tô Vận Cẩm dò chừng anh, cơ hồ đang phán đoán tình chân thực trong lời của anh.

“Thôi vậy, nếu không tiện thì anh qua đường bắt xe vậy”. Anh thấy cô chẳng hó hê gì, cũng không nài thêm.

“Không sao, lên xe đi”. Giờ cao điểm đến sở làm, bắt xe chẳng dễ dàng gì, Tô Vận Cẩm cũng không muốn mình tỏ ra kém cỏi đến thế.

Trình Tranh mở cửa ngồi vào bên cạnh cô, cô lại ngửi thấy mùi nước thoa sau khi cạo râu quen thuộc thoang thoảng.

“Viện thiết kế các anh chuyển về mạn Thiên Hà từ lúc nào thế?”, cô hỏi

Trình Tranh liếc nhìn cô, cười mỉa mai, “Xem ra mấy năm nay đúng là em chẳng hề để ý gì đến tin tức của anh. Anh đã rời viện thiết kế được 2 năm rồi, bây giờ ra ngoài làm ăn với Chu Tử Dực và một người bạn khác nữa, tự mình kiếm ít công trình về làm. Vừa hay có một công trường ở bên mạn bọn em đấy, hôm nay qua xem thế nào”.

Tô Vận Cẩm không hề thấy ngạc nhiên, chỉ cần là người có tiền, chỉ cần vốn liếng đầy đủ, làm cái gì không được cơ chứ? Cô nhớ ra là ở gần chỗ làm của mình bây giờ đúng là có rất nhiều tòa nhà đang thi công dở, nên cũng không hỏi thêm nữa.

“Em đã ăn sáng chưa? Bây giờ vẫn còn sớm chán so với giờ vào làm, có muốn đi ăn chút gì đó với nhau không?”, Trình Tranh đề nghị.

“Ồ, không cần đâu, em ăn ở nhà rồi. Em quen đến công ty sớm một chút”.

“Thế thì thôi”, Trình Tranh nhún vai. “Anh vẫn nhớ là hồi trước em vẫn sắp sắp ngửa ngửa đến công ty cho kịp giờ làm”.

Tô Vận Cẩm chăm chú nhìn con đường phía trước, lơ đãng nói: “Đấy là bởi vì lúc ấy anh thích ngủ nướng, em phải chuẩn bị đồ ăn sáng cho bọn mình để anh còn sắp xếp các thứ cần chuẩn bị khi ra khỏi cửa, lại còn phải đợi xe của anh nữa”.

Trình Tranh cười phá lên, “Xem ra, đúng là sau khi rời xa anh em sống ổn hơn ngày xưa đấy nhỉ”.

“Chẳng phải anh cũng thế hay sao?”

Trình Tranh nhìn những nhà cửa công trình san sát trôi về phía sau bên ngoài cửa xe, hồi lâu mới lên tiếng: “Vận Cẩm, đúng là em đã thay đổi thật rồi”.

Anh không thấy được, bàn tay Tô Vận Cẩm ôm trên vô lăng bỗng nhiên siết chặt lại, giọng điệu vẫn lạnh nhạt như cũ, “Bao lâu như thế rồi, ai có thể không thay đổi chút, người ta luôn phải nhìn về phía trước”.

“Em nói đúng, thay đổi cũng tốt. Tô Vận Cẩm của ngày xưa là một cô ngốc. Ai có thể tưởng tượng được là con người ngày xưa coi tự tôn và kiêu hãnh quan trọng hơn tất cả, giờ đây lại thông minh đến mức dửng dưng cả cấp trên của mình, sự nghiệp thăng tiến vù vù không nói làm gì, đến phụ nhân chính hiệu của người ta tìm đến tận cửa, cũng có thể nhẹ tênh mà đuổi thẳng cổ được”.

Một chiếc xe con đang trước chạy vọt tạt như bay qua, Tô Vận Cẩm cố sức quặt vô lăng, hai người trong xe đột ngột bị xô nghiêng dữ dội.

Quả nhiên cô không hề đoán sai, buổi tối hôm ấy anh có mặt ở Tả Ngạn.

“Em nghĩ rằng việc này chẳng liên quan gì đến anh”. Cô cố kìm nén tâm trạng của mình, không hề có ý định giải thích.

“Thực ra cũng không phải hoàn toàn chẳng liên quan gì đến anh, chí ít thì anh cũng muốn biết, cái gọi là nguyên tắc và lòng kiêu hãnh của em có phải là chỉ thích hợp với mỗi mình anh không?”, anh hơn hớn nói.

Tô Vận Cẩm làm ra vẻ nghĩ ngợi, “Anh muốn nghĩ thế thực ra cũng không phải là không được”.

Trình Tranh nhìn ra ngoài cửa xe, cười thành tiếng, bảo: “Hóa ra là thế, cảm ơn em đã giải đáp một câu hỏi đã làm anh thắc mắc bao lâu”. Anh trông thấy Tô Vận Cẩm cắn môi không nói gì, liền thò tay bấm vào dàn âm thanh của xe, “Nói chuyện cho vui thôi mà, việc gì phải làm không khí căng thẳng thế”.

Tiếng nhạc chậm rãi thoát đã dâng trào, bao bọc khắp cả xe, cũng khuất lấp luôn cả tình cảnh sượng sùng vừa xong, một giọng ca nam dịu dặt hát lên rằng:

Dem bầu trời của em vào trong đôi mắt anh

Anh thở cả hơi thở của em, thế nhưng anh lại chẳng trú tại nơi đó

Liệu có ai như chúng mình chẳng, yêu thương nhau, rồi hóa thành tro bụi

Nếu như em bằng lòng,

Khi cuộc đời bằng bằng cuộn tới, không ngừng cuốn lấy tất cả đôi mình

Chỉ cần chờ đợi giọt mưa này, rớt xuống mặt đất mênh mang cát bụi

Nếu như em bằng lòng, hãy để anh ngồi nghỉ ngay chính trong tên em...

Hai người im lặng cả quãng đường.

Lúc sắp đến công ty Tô Vận Cẩm, Trình Tranh chỉ con đường trượt mắt bảo rằng: “Dừng ở chỗ kia nhé, anh đi bộ qua là được rồi”.

Tô Vận Cẩm y lời dừng xe lại

Trình Tranh bước xuống khỏi xe, cúi người nói qua cửa kính: “Cảm ơn em cho anh đi nhờ”.

“Dừng khách sáo, tiện đường thôi mà”, cô cũng lịch sự đáp lời, sau đó rồ ga rời đi.

Trình Tranh vẫn theo thói quen đút hai tay vào túi quần, im lặng nhìn xe cô mất hút trong tầm mắt, sau đó quay đầu, chặn một chiếc taxi lại.

Giờ ăn trưa, Tô Vận Cẩm vẫn thường dùng bữa ở một căng tin ngay tầng dưới của tòa cao ốc cô đang làm việc. Vào khoảng thời gian này, người dùng bữa ở đây đa phần là dân công sở lân cận, trong đó nhân viên trong công ty Tô Vận Cẩm là nhiều nhất, thế nên Lục Lộ bình thường vẫn hay gọi căng tin này là “nhà ăn công ty”. Hết giờ làm, Tô Vận Cẩm xuống nhà ăn trưa, đeo thêm cả Lục Lộ lẳng nhẳng phía sau như cái đuôi. Nhân viên phục vụ “nhà ăn” nhận ra bọn họ, liền ân cần tíu tít dẫn khách quen vào bàn bốn người đã giữ chỗ sẵn, Tô Vận Cẩm cứ theo đúng thói quen bình thường mà gọi món, còn Lục Lộ thì lật đi lật lại thực đơn, mãi vẫn chưa chọn được món gì. Tô Vận Cẩm cũng không sốt ruột, nhẩn nha uống nước nhẩn nại chờ cô nàng. Mãi mới đợi được đến lúc cô nàng chọn món mì xào sốt XO, đưa lại thực đơn cho nhân viên phục vụ. Lúc ấy, cô nàng bỗng nhiên thốt ra một tiếng kinh ngạc, khiến Tô Vận Cẩm sém trào cả nước ra khỏi miệng.

Lục Lộ làm ra vẻ bí hiểm giật giật tay áo Tô Vận Cẩm, nhòai người lại, hạ thấp giọng hơn hử bảo rằng: “Chị Tô, mau nhìn kìa, là anh ta, chính là anh ta đấy...”.

“Anh ta nào?” Tô Vận Cẩm nhìn về hướng cô nàng chỉ.

“Chính là thứ tuyệt hảo đó, cái người lần trước em bảo với chị ở Tả Ngạn chính là anh ta đấy!”.

Tô Vận Cẩm sững người.

“Sao nào, con mắt của em ngon lành đấy chứ, há há, em với anh ta thật là có duyên với nhau ... Ở này này, anh ta nhìn sang đấy!”

Tô Vận Cẩm không để ý gì đến những nhỏ rỉ rả của cô nàng. Quả nhiên là âm hồn không tan, cũng không biết trong cái hồ lô của anh có cái thứ thần đan gì nữa.

Trình Tranh bước đến bên bọn họ, nở nụ cười rạng rỡ, “Anh đã bảo là có khi lại gặp em mà. Công trường ở ngay gần đây, công việc buổi sáng làm chưa xong chỉ đành để đến buổi chiều làm tiếp, bữa trưa thì cứ qua đây ăn cơm. Anh ngồi xuống đây được chứ?”.

“Được ạ, được ạ”. Lục Lộ gật đầu lia lịa hệt như gà con mổ thóc.

Tô Vận Cẩm thì lại bảo: “Xin lỗi, một chút nữa còn có hai đồng nghiệp nữa qua đây”.

Anh cũng chẳng coi làm sao, cười nói: “Không sao, hôm khác mời em ăn cơm vậy”.

“Được thôi, hôm khác nhé”, Tô Vận Cẩm cũng thuận miệng đáp lời.

Trông thấy Trình Tranh ngồi vào một góc khác của căng tin, Lục Lộ giậm chân, ảo não nói: “Chị Tô, sao không để anh ấy qua ngồi, chị quen anh ấy đúng không, anh ấy là ai thế?”.

“Tôi sợ cô thấy sắc đẹp thì ham muốn nuốt chửng, chỉ lo ngắm người, đến bữa trưa cũng chẳng nuốt nổi”.

“Thế thì có sao, cơm nước thì ngày nào chẳng ăn, trai đẹp có phải ngày nào cũng có thể nhìn thấy được đâu. Chị vẫn chưa nói xem anh ấy là ai mà!”.

“Bạn học cấp III”, Tô Vận Cẩm đáp.

“Chị Tô! Chị có người bạn học cấp III tuyệt hảo như vậy sao không chiếm làm của riêng? Nếu mà là em, thì em đã nghiền ngấu anh ta từ lâu rồi.”

“Vớ vẩn, anh ta có người yêu rồi đấy”, Tô Vận Cẩm ủ ê nói.

Lục Lộ chẳng chút đếm xỉa, “Người yêu thì đã làm sao, trai đẹp ai giành thì hưởng chứ”.

Tô Vận Cẩm hồ hoặc liếc nhìn Trình Tranh, “Đã lâu giờ phô trương thế này đâu nhỉ?”

Hôm nay anh mặc một chiếc áo thun cổ chữ V, quần thụng dài màu đen. Đây cũng là phong cách ăn mặc trước nay của anh, đơn giản nhưng lại cực kỳ coi trọng chất liệu và mức độ thoải mái. Thứ đồ trang sức duy nhất là sợi dây chuyền bằng bạc trên cổ, mặt dây giấu vào trong áo,, cũng không biết là thứ gì. Trước đây anh chưa bao giờ chịu đeo bất kì đồ trang sức nào hết, Tô Vận Cẩm hoảng hốt nghĩ bụng, có lẽ của cô bạn gái hiện giờ tặng cho anh cũng nên. Cô vẫn biết Trình Tranh ngoại hình tuần tú, nhưng khí chất của anh thì nghiêng về kiểu nam tính mạnh mẽ, da dẻ ngăm đen, đường nét khuôn mặt lại sâu, mắt mày bướng bỉnh, cách xa cả quãng so với tiêu chuẩn kiểu “những chàng trẻ tuổi đẹp xinh” rất thịnh hành bây giờ, rất khó hiểu tại sao cô nàng mê đắm “F4” như Lục Lộ lại tôn sùng anh đến thế.

“Chị Tô, tin em đi, mắt nhìn của em tuyệt đối là hạng nhất, kiểu như bạn học của chị ý mà, vừa trẻ trung vừa gợi cảm, khí chất tuyệt đối nhất hạng.”

Tô Vận Cẩm nghe lời cô nàng nói mà bất giác thấy ớn lạnh, cái gì mà gọi là khí chất chứ, kẻ vô tích sự đến một chiếc tất không biết giặt mà cũng có khí chất được ư?

Lục Lộ thấy cô không để ý gì, lại gắng hỏi tên anh, sau đó nhằng nhẵng đòi Tô Vận Cẩm giới thiệu cho cô.

“Hôm khác được không?”, Tô Vận Cẩm đái bồi một câu với cô nàng.

“Không được, chị Tô, em van chị đấy, một cái ước nguyện bé tẻo teo này của em, chị Tô ...”

Tô Vận Cẩm vốn đã thêm vài phần hoang mang bối rối, bị cô ta quấy đến mức thực tình hết chịu nổi, đành dứt khoát vội vàng ăn xong bữa, rồi lúi cô ta ra trước bàn Trình Tranh.

Nhìn thấy hai người bọn họ đi tới, Trình Tranh cực kì ngạc nhiên, Tô Vận Cẩm hơi luống cuống trở trở vào Lục Lộ: “Đây là cô nhóc trong phòng em, Lục Lộ ... Lục Lộ, đây là anh Trình Tranh, bạn học cấp III của chị”.

Trình Tranh rướn cao mày, ngược nhìn Tô Vận Cẩm lạ lùng. Tô Vận Cẩm né tránh ánh mắt của anh.

Lục Lộ hớn hở tút tát giơ một tay ra, phóng khoáng nói: “Xin chào, anh đẹp trai, em rất vui được làm quen với anh”.

Tô Vận Cẩm mướt mồ hôi, có lẽ đây mới là tác phong của lớp người trẻ.

Trình Tranh dời ánh nhìn khỏi người Tô Vận Cẩm, cũng đứng lên luôn, bắt lại bàn tay của Lục Lộ, “Anh cũng thế”.

Lục Lộ càng được đà lấn tới, nói luôn: “Sau này chúng mình có thể đi chơi với nhau. Hôm đấy em đã nhìn thấy anh ở Tả Ngạn rồi, nhưng anh không thấy em”.

Trình Tranh bỗng nhiên phá lên cười, vẻ mặt khó định, anh nghĩ một hồi, “Được rồi, hay là thế này đi, chọn ngày chẳng bằng gặp ngày, tối nay anh rồi, mời hai người đi ăn thì thế nào? Vận Cẩm, đi cùng luôn nhé, chúng ta “lâu lắm rồi” chưa ăn với nhau”.

“Đương nhiên là không vấn đề gì rồi, chị Tô tối nay cũng rồi, chúng ta hẹn như thế nhé”, Lục Lộ vui sướng thấy rõ, dường như không muốn cho anh cơ hội hối lại, lập tức nhận lời, sau đó lại làm mặt khẩn nài nhìn Tô Vận Cẩm, “Chị Tô ... Rõ là chị rảnh mà, đúng không chị?...”.

Trình Tranh cũng nhìn cô, cô hiểu được hàm ý của anh mắt anh, anh đang khiêu khích cô: Tô Vận Cẩm, em dám không?

Tô Vận Cẩm im lặng, cô có gì phải sợ chứ? Cô chẳng còn gì để mất nữa rồi, còn có thứ gì tệ hơn tình cảnh giữa cô với anh lúc này chứ? “Em thế nào cũng được”.

Lục Lộ mừng quýnh, cơ hồ cả một người khác có mặt ở đó cũng vui sướng y hệt.

“Bọn em 6 giờ tan sở nhỉ ... Vẫn là Tả Ngạn phải không, cứ coi như nịnh Chương Việt một bữa. Chúng mình 7 rưỡi gặp lại, Vận Cẩm, em có số của anh rồi, không gặp không về nhé”, anh nói.

10. Chương 19-20

Chương mười chín

Ai trong tim chẳng có một tòa thương thành

7 rưỡi, Tả Ngạn.

Lúc Tô Vận Cẩm và Lục Lộ đến, Trình Tranh đã có mặt đứng hẹn, anh thay một chiếc áo sơ mi tơ tằm sọc trắng – xám, chiếc quần tây vải len dày kẻ, giản đơn nhưng trau chuốt, cả con người càng toát lên vẻ tuấn tú thanh cao. Ba người ngồi xuống gọi đồ uống xong xuôi, bèn bắt đầu chuyện trò lan man vớ vẩn. Tô Vận Cẩm mừng vì có Lục Lộ ở đây, vì phần lớn thời gian chỉ nghe thấy cô nàng cứ một mình khúc khích rí rả nói chuyện, sau đó lại tự chọc cho mình cười phá lên, Trình Tranh đôi lúc cũng góp vào vài câu, còn Vận Cẩm về cơ bản chỉ mỉm cười hoặc im lặng, không khí cũng không đến nỗi buồn tẻ lắm.

Đồ ăn vừa dọn lên chưa lâu, Trình Tranh nhận một cuộc điện thoại, lúc quay trở lại thì thần sắc lạ lùng, “Xin lỗi hai người, bạn gái anh mà qua đây, bọn em có ngại không?”.

“Không có gì, hoan nghênh còn chả được nữa là.” Lục Lộ vừa nghe thấy, dường như tinh thần càng phấn chấn, ý chí chiến đấu sục sôi. Tô Vận Cẩm không ừ hừ chi.

Vậy nên Trình Tranh lại cầm điện thoại bước ra ngoài, nói mấy câu, khoảng hơn mười phút sau, anh đích thân xuống nhà một chuyến, đón cô người yêu lên lầu.

Bạn gái hiện giờ của Trình Tranh tên Trịnh Hiểu Đồng. Thực ra Tô Vận Cẩm không phải mới lần đầu gặp cô, trước đây trong khu nhà cũng đã đụng mặt vài lần, cũng từng chào hỏi. Còn Lục Lộ, sau khi trông thấy con người thật, ý chí đua tranh hăm hở tích tụ ban đầu cũng tự động cuốn cờ dẹp trống, thốt nhiên nhụt hứng.

Thực ra Trịnh Hiểu Đồng cũng khá ưa nhìn, dáng người nhỏ nhắn xinh xắn, trên khuôn mặt chỉ bằng bàn tay là đôi mắt to tròn rất thu hút người khác. Có điều nếu nhìn kỹ thì sẽ phát hiện ra trong đôi mắt ấy thiếu ít nhiều linh động, mang lại cho người ta cảm giác hơi hiền lành. Cả con người nhút nhát vụng về, cũng có chỗ ngây thơ lay động lòng người, thế nhưng rất khó tin được rằng một cô gái như thế này mà lại tốt nghiệp ra từ một trường đại học trọng điểm nổi danh toàn quốc.

Trình Tranh giới thiệu xong rồi, Lục Lộ cũng đã đưa vài câu với Trịnh Hiểu Đồng, rất nhanh chóng đã thấy chẳng có gì hay ho nữa. Trịnh Hiểu Đồng chẳng hề ngốc, có điều khi nói chuyện phản ứng chậm mất nửa nhịp, thế nên thường lộ ra vẻ hoang mang. Trình Tranh đối với cô ta cũng coi là săn sóc, thấy bộ dạng Lục Lộ chẳng mấy chốc đã tỏ ra kém hứng trò chuyện với Trịnh Hiểu Đồng, bèn bắt đầu tỉ tê hỏi han những việc làm trong một ngày của cô nàng.

Lục Lộ cúi đầu loay hoay một lúc với cái điện thoại, rất nhanh thôi Tô Vận Cẩm đã cảm thấy trong chiếc xắc tay để sau lưng rung lên một hồi, cô e rút di động ra ngay thì quá lộ liễu, chờ một lát mới tìm cơ hội ngó thử tin nhắn, quả nhiên là của Lục Lộ gửi qua, trên đó chỉ vồn vện bốn chữ: Ngọc sa chỗ tối.

Tô Vận Cẩm đương nhiên hiểu rõ ý của cô nàng, thế nên liếc cô một cái cảnh cáo, Lục Lộ cúi mặt xuống ngay. Thực ra làm gì mà Tô Vận Cẩm không nhìn ra được, thế nhưng ở vào vị trí của cô, bất kể ra sao, dù hở dù kín thế nào cũng không tiện đưa ra đánh giá nào về Trịnh Hiểu Đồng. Cô đã nhiều lần nhắc nhở bản thân, Trịnh Hiểu Đồng là bạn gái hiện giờ của Trình Tranh, là lựa chọn của anh, những thứ khác, chẳng liên quan đến cô, cũng chẳng có gì để nói, vậy nên bèn để mặc đôi Trình Tranh khê giọng thủ thủ, còn mình thì mắt dòm mũi, mũi dòm tim, im im ăn uống.

Lục Lộ vô cùng chán ngán, lấy dũa gấp hai con tôm hấp chan nước sốt to đùng chính cô gọi lên, một con cho vào bát mình, một con đặt vào bát Tô Vận Cẩm, “Chị Tô, ăn cái này đi”.

Tô Vận Cẩm lòng dạ không để ở đó, cũng còn đang định tìm việc gì để làm, troogn thấy cô nàng gấp qua, liền lấy khăn ướt trên bàn lau tay, bắt đầu bóc vỏ tôm. Vừa động tay, đã nghe thấy Trình Tranh đột ngột thốt ra một câu: “Cô ấy không ăn món đó”.

Lục Lộ ý thức được là anh đang nói với mình, chẳng hiểu đầu đuôi ra sao, thế nhưng Trình Tranh không để ý đến cô nữa, quay sang Tô Vận Cẩm, “Mấy lần trước em ăn cái này đều bị dị ứng khắp người, em quên rồi hay sao?”.

Tô Vận Cẩm không ngẩng đầu lên, tay khựng lại, không biết tại sao Trình Tranh đang chú tâm trò chuyện với bạn gái lại đột nhiên chuyển đề tài sang cô. Cô nhỏ nhẹ đáp lời, “Không sao, bây giờ chắc chẳng sao đâu”. Sau đó tiếp tục động tác trên tay mình.

Ai ngờ Trình Tranh ngoài người ra giật phắt con tôm cô đã bóc một nửa, vứt xuống bên cạnh đĩa của anh, vừa lau vừa bảo: “Đã bảo em đừng ăn cái này, sao em lúc nào cũng làm khó mình thế nhỉ!”. Trong giọng điệu đã có chút giận giữ.

Lục Lộ há hốc miệng, hồ hoặc quan sát tình huống ngoài dự liệu này, sau đó cười ha hả, “Không hồ là bạn cùng cấp III nhỉ, hí hí, đến cái này mà cũng nhớ được. Chị Tô, không ăn được tôm thì ăn cá, cá hấp hôm nay cũng ngon lắm”.

Tô Vận Cẩm cười cười với cô, tính hóa giải nỗi sượng sùng vừa xong. Trịnh Hiểu Đồng ngẩn ra nhìn bạn trai. Trình Tranh có lẽ cũng tự cảm thấy có phần quá lỗ, khê ho một tiếng, cúi đầu bảo với Trịnh Hiểu Đồng: “Em thích ăn gì nào? Nếu gấp không tới thì bảo anh nhé”.

Thế nhưng cô nàng Lục Lộ lẩm lời trách móc một câu: “Anh giai, anh như thế không được đâu, bạn học cấp III ăn tôm dị ứng anh vẫn nhớ, bạn gái thích ăn gì lại chẳng hay...”.

“Ăn thức ăn của em đi, chỉ có em lẩm lời nhất thôi !”. Tô Vận Cẩm muốn cắt lời cô nàng mà không kịp.

Trình Tranh bỗng nhiên nhìn Tô Vận Cẩm cười, “Đấy là bởi vì cái bộ dạng chị Tô của em dị ứng ngày xưa làm cho anh bị ấn tượng sâu đậm quá, đúng không, Vận Cẩm?”.

Tô Vận Cẩm miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, cô làm gì mà không hiểu được ám chỉ của anh. Mấy năm hai người sống chung, có lúc cô ra ngoài ăn cơm, mỗi lần ăn phải tôm, về đến nhà, trên người đều nổi đầy sẩn đỏ, vừa đau vừa ngứa, uống thuốc dị ứng xong, là sẽ để lưng trần, để Trình Tranh xoa nhè nhẹ cho cô. Anh không dám mạnh tay, sợ sẽ làm cô bị thương, xoa mãi xoa mãi, hai người cuối cùng quần lấy nhau... Đó đã là việc rất lâu trước đây rồi, anh không nên xa gần khơi lại chuyện xưa như thế, bản thân cô càng không nên nhớ lại về nhu mì khi ấy.

Lục Lộ lầu bầu một câu: “Chẳng phải là chưa ăn hay sao, mặt mũi làm gì mà đỏ bừng thế, lấy tay chạm vào cũng bị dị ứng à?”.

“Phải rồi, Trình Tranh, công trình phía mạn Thiên Hà bọn anh tiến triển ra sao rồi?”, Tô Vận Cẩm cảm thấy mình buộc phải chuyển chủ đề nói chuyện.

Trình Hiểu Đồng há hốc miệng, thắc mắc: “Trình Tranh, anh có công trình ở Thiên Hà lúc nào thế, mấy hôm nay chẳng phải bảo là ở chỗ Nhị Sa Đảo hay sao?”.

“Toàn nhà của đứa bạn trong quá trình thi công nảy sinh ít vấn đề, anh qua giúp xem thế nào”, Trình Tranh đáp.

Bên này Lục Lộ im lặng một hồi, lại bắt đầu không chịu yên ắng nữa, cô nàng quay sang hỏi Trình Hiểu Đồng: “Ái chà, Hiểu Đồng kia ơi, tớ với cậu tuổi tác chắc cũng “sêm sêm”, làm sao mà tớ lại không được tốt số như cậu nhỉ, dạy tớ với, làm thế nào mới tìm được một anh người yêu bảnh chọe?”.

Trình Hiểu Đồng làm sao mà ngờ nổi cô nàng kia lại sỗ sàng hỏi cô câu này ngay trước mặt Trình Tranh. Cô đỏ mặt, liếc nhìn Trình Tranh. Trình Tranh không phản ứng gì, cô mới rủ rủ nói: “Cũng chẳng thể nào cả đâu, anh ấy là học sinh của bố tớ, bố tớ thích anh ấy lắm...”.

“Bố cậu thích anh ấy? Nhưng đâu phải bố cậu làm bạn gái của anh ấy đâu”, Lục Lộ trề trề môi.

“Không phải thế, tớ cũng... Có điều lúc đó anh ấy có bạn gái rồi, sau đó tớ lên năm thứ tư, bố cho tớ đến viện thiết kế chỗ Trình Tranh thực tập. Khi đó anh ấy vừa mới chia tay với bạn gái, đau lòng lắm, tớ liền bầu bạn bên anh ấy, anh ấy bảo tớ dạy anh ấy đánh cờ vây, sau đó, tớ cũng không ngờ...”

“Không cần nói nữa, tớ hiểu rồi”, Lục Lộ khoát tay một cái, nói với Tô Vận Cẩm, “Em nói rồi mà, cái em thiếu chẳng qua là một cơ hội thôi, cái việc trăm năm mới có một lần này sao em không gặp được nhỉ. Nói thì cũng lạ, sao lại có thứ phụ nữ như thế, vứt bỏ người yêu bảnh bao nhường này, nghe ra anh ấy cũng có vẻ yêu cô ấy lắm lắm, thế mà cũng nở buông tay, phải không, chị Tô?”.

Tô Vận Cẩm lạnh nhạt nói: “Không chừng là anh chàng đẹp trai với cô ấy không hợp nhau thì sao? Hơn nữa có những lúc tình yêu không đủ làm hai người hạnh phúc. Đương nhiên, chị không phải nói chuyện Trình Tranh với cô bạn gái”.

“Cũng không hẳn”, Trình Tranh, như thể nói với Lục Lộ.

“Thực ra, cái đáng sợ nhất là khi em hết lòng hết dạ với một người, cuối cùng lại phát hiện ra người ta hoàn toàn chẳng yêu em, đấy mới là không hạnh phúc thực sự”.

“Ô, chủ đề này càng nói càng sâu sắc nhé, em thích! Có điều có thể hỏi một câu nho nhỏ nữa không, cái “người ra” ấy là thần thánh phương nào, em muốn nói là, em rất ngưỡng mộ cô ra”, Lục Lộ gục gặc đầu nói.

Trình Tranh cười gằn chẳng nói gì. Trình Hiểu Đồng chau mày nghĩ ngợi một hồi, sau đó mới bảo: “Hình như là bạn học cùng cấp III”. Cô nói ra miệng rồi, lại liếc nhìn Trình Tranh.

“Í...”, Lục Lộ đập bàn đứng dậy. “Em biết rồi, chị Tô...”.

Tô Vận Cẩm sững người. Ai dè Lục Lộ nói tiếp: “Chị nhất định cũng quen đúng không?”.

“Ừ. Có điều không thân lắm”, Tô Vận Cẩm qua quýt cho xong.

Lục Lộ nào chịu bỏ qua, vẫn còn đang muốn hỏi dồn, cửa khoang đặt riêng đã mở ra, chỉ nghe thấy nhân viên phục vụ hết mực cung kính chào một tiếng “Chương tiểu thư”, Chương Việt đã bước vào.

“Trình Tranh, cái cậu này, đến mà không hó hé gì, nhân viên phục vụ mà không nói thì chị cũng...” Chương Việt người còn chưa bước vào, tiếng oán trách đã vang đến. Cô hoàn toàn không nghĩ vào đây sẽ nhìn thấy Tô Vận Cẩm, lại cả Lục Lộ... Thế nên cô bước vào rồi thì sững ngay lại, ngẩn ra nhìn Trình Tranh đang ngồi giữa ba người phụ nữ, dù cho cô có nhanh nhạy đến đâu, cũng không thể nghĩ ra rõ cuộc là cái chuỗi quan hệ kiểu gì đây.

“Chương Việt, hí hí.” Cô nàng Lục Lộ này hình như đi đến đâu cũng có người quen.

Chương Việt rốt cuộc cũng đã quen mắt với toàn cảnh, cố kìm nén nỗi kinh ngạc, sau đó ngó ra phía ngoài cửa, nghi ngại nói: “Lục Lộ, sao cô lại ở đây, cô không biết anh ta cũng có mặt à?”.

Lục Lộ mặt mũi biến sắc.

Chương Việt thấy tình hình không được ổn lắm, một mình Trình Tranh đã đủ phiền phức rồi, lại cả bạn mới bè cũ của anh nữa, huống hồ thêm Lục Lộ vào, có lẽ nào lại chịu thò chân vào chỗ nước đục này, liền buông một câu: “Mọi người ăn uống vui vẻ nhé”. Rồi lập tức thoát khỏi cái chốn thị phi này.

Chương Việt đi nhanh quá, nhân viên phục vụ còn chưa kịp đóng cửa phòng, mấy người mặc lê bước qua ngay trước cửa, trong đó một người đàn ông lịch lãm tuổi ngoài ba mươi lơ lảo quét một cái nhìn vào trong phòng, những người có mặt ở đó đều không hề phản ứng gì, đã thấy Lục Lộ nhanh chóng bốc hơi khỏi ghế. Tận đến lúc mấy người đó đi khỏi, nhân viên phục vụ đóng cửa lại, Lục Lộ mới từ dưới gầm bàn chui ra, hoảng hồn chưa định thần lại. Cô bất chấp mấy người còn lại nghĩ gì, rón rén đi ra phía cửa, hé một khe ra ngó dáo dác, chắc chắn là người đã đi rồi, lúc đó mới thoăn thoắt quay lại thu dọn đồ đạc. “Xin lỗi nhé, em phải đi trước đây, mọi người cứ từ từ nói chuyện. Hôm nay nếu không có ai ăn, em có thể gói về được không?” Trình Tranh phác một cử chỉ mời tự nhiên, cô đã nhanh chóng cuốn chỗ hôm vào giấy gói rồi. “Liên lạc sau nhé”. Cô mở cửa là linh ngay ra ngoài.

“Chờ đã, Lục Lộ, chị đưa em về”. Tô Vận Cẩm khổ sở vì không tìm ra nổi lý do ra về, bây giờ lẽ nào lại chịu bỏ qua, chào tạm biệt qua loa Trình Tranh và Trịnh Hiểu Đồng xong, liền lập tức bám theo ra ngoài.

Tận đến lúc cả hai đã ngồi trên xe, mỗi người đều ngổn ngang tâm sự, đến Lục Lộ bấy nay mồm mép cũng chẳng nói năng gì, Tô Vận Cẩm hiểu rõ cô, nhìn bộ dạng vừa rồi của cô đúng là hoảng thực sự.

“Em quen Lục Sênh à?”, Tô Vận Cẩm hỏi cô, tuy chỉ nhìn qua, cô cũng đã nhận ra thân phận của người đàn ông ghé mắt nhìn vào, người phụ trách tập đoàn Thái Hoa, cũng chính là cháu trai của mẹ Chương Việt – mẹ của Trình Tranh.

Lục Lộ hiếm khi im ắng không cất lời thế này, một lúc lâu sau, mới mặt mũi trắng bệch đáp lời: “Ông ấy là chú em”.

Tô Vận Cẩm kinh ngạc, nhưng không định dò hỏi chuyện riêng của người ta, chỉ dặn dò cô nhóc lên nhà cẩn thận, dớm quay về, lúc quay đầu, Lục Lộ đã bước xuống xe bỗng nhiên cất tiếng hỏi cô: “Chị Tô, Trình Tranh chính là người mà chị không thể từ bỏ, đúng không?”.

Tô Vận Cẩm không nói gì, nhún ga, phóng đi mất.

Tô Vận Cẩm, đừng nghĩ thêm nữa, đừng nghĩ đến Lục Lộ, đừng nghĩ đến Trịnh Hiểu Đồng, càng đừng nghĩ đến Trình Tranh, nghĩ cho ra hay nghĩ chẳng ra, kết quả đều không khiến mày dễ chịu chút nào. Tô Vận Cẩm giằng co trong những suy nghĩ như thế mà dần thiếp đi.

Lúc đang chập chờn mơ mơ màng màng, điện thoại cô reo lên. Lúc nghe, cô nhân tiện ngó qua thời gian, kim chỉ đã qua 12 giờ.

Nhìn số điện thoại gọi đến, cô cũng không cảm thấy kinh ngạc gì lắm. Nếu anh dễ dàng bỏ cuộc như thế, thì anh đã chẳng phải Trình Tranh.

“Vận Cẩm, ngại quá, em đã ngủ chưa?”, anh hỏi. Trong giọng nói không có chút cảm giác ngại ngùng nào hết.

“Chưa, có việc gì?”.

“Anh bỗng nhiên nhớ ra là sáng nay không cẩn thận bỏ quên một tập tài liệu trên xe em, bây giờ anh đang cần gấp, có thể phiền em lấy cho anh được không?”, anh nói rất thẳng thắn, đàng hoàng.

Tô Vận Cẩm thở dài: “Có phải là một tập tài liệu màu vàng không, lúc quay về em đã để vào phòng bảo vệ khu nhà rồi, nếu anh cần có thể trực tiếp đi lấy”.

Anh quả nhiên im lặng hồi lâu.

“Không có việc gì, thế thì em dập máy đây, cảm ơn bữa cơm hôm nay anh thiết đãi”, Tô Vận Cẩm gắng sức khách sáo nói.

Anh lập tức nổi khùng, “Em cứ không muốn gặp anh như thế sao?”.

“Trình Tranh, chúng ra bây giờ cứ gặp nhau như thế này còn có ý nghĩa gì nữa đâu?”

“Anh bất chấp, em xuống đi, anh có chuyện muốn nói với em”.

“Cái gì cần nói bốn năm trước chúng ta đã nói hết rồi...”

“Xuống đây, Tô Vận Cẩm!”

“Rất cuộc anh muốn nói gì với em... Bản thân anh cũng không biết phải nói gì đúng không? Em không xuống đâu, nếu không có việc gì em cúp máy đây.”

“Em có giỏi thì dập máy xem nào!”

Tô Vận Cẩm gấp điện thoại lại, sau đó rút pin ra, nằm lại xuống giường, cả đêm không mộng寐.

Buổi sáng hôm sau, Lục Lộ không đi làm, gọi điện thoại cho Tô Vận Cẩm, chỉ nói là bị cảm. Tô Vận Cẩm chắc chắn là cô nhóc không có gì đáng ngại lắm, xong rồi cũng đồng ý. Nếu cô nàng là cháu của Lục Sênh, công việc này đối với cô nàng cũng chẳng mấy quan trọng. Tô Vận Cẩm chỉ lo rằng, trông thấy dáng vẻ sợ hãi như gặp ma lúc đụng Lục Sênh của cô nàng, chỉ e trong đó còn có uẩn khúc chi đây. Nhưng thế gian rộng lớn là vậy, có mấy người trong lòng lại không có một quá khứ không thể tỏ bày cùng người khác?

Cô từ văn phòng gọi điện cho Mạc Úc Hoa. Mạc Úc Hòa hôm nay vừa hay đến lượt nghỉ.

“Lần trước cậu bảo là bệnh viện các cậu có mấy anh chàng bác sĩ “ưu tú” chưa vợ đúng không? Nếu rảnh thì có thể giới thiệu cho tớ chứ?” Cô nên bắt đầu một cuộc tình mới, một quãng đời mới, thì mới có thể rũ bỏ triệt để người “hàng xóm” của cô được.

Mạc Úc Hoa hôm qua trực đêm, giọng nói ngái ngủ khản đặc: “Cậu nghĩ kỹ chưa đấy?”.

“Đương nhiên, càng nhanh càng tốt”.

Mạc Úc Hoa trước nay vẫn thuộc kiểu người nói là làm, còn chưa đến nửa tháng, đã sắp đặt đâu đấy một cuộc gặp mặt chính thức cho Tô Vận Cẩm, tuy mọi sự chóng vánh, nhưng đối tượng hóa ra điều kiện khá là ưu việt. Bác sĩ Ngô, bác sĩ chủ chốt trong khoa Mạc Úc Hoa, mới ngoài ba mươi, khuôn mặt ưa nhìn, nghiệp vụ tinh thông, tính cách hóm hỉnh nhẹ nhàng. Dù Tô Vận Cẩm ban đầu chẳng ấp ủ kỳ vọng gì to tát, cũng không thể không thừa nhận rằng anh ta là một đối tượng rất đáng để qua lại.

Bác sĩ Ngô đã có một lần kết hôn, có điều người vợ năm ngoái đã qua đời vì một tai nạn bất ngờ, cho dù là vậy, dựa vào những điều kiện của anh ta thì chẳng phải lo không tìm ra nổi một nửa khác ổn thỏa. Tô Vận Cẩm với anh ra tuổi tác tương đương, ngoại hình, khí chất đều ổn, về mặt sự nghiệp cũng hoàn toàn có thể sánh đôi với anh ta, quan trọng nhất là tính cách trầm tĩnh, nho nhã, tuy rằng đôi ba khoảng khắc mặt cúi mày chau, trong mắt ẩn giấu quá vãng, nhưng đến cái tuổi này rồi, ai còn là một tờ giấy trắng nữa?

Bác sĩ Ngô học y nhiều năm, đối với việc này coi rất nhẹ, cái anh cần chẳng qua là một người bầu bạn thăm thiết keo sơn, điểm này với Tô Vận Cẩm không nói trước mà trùng hợp. Hai người gặp nhau rồi, cũng có vài lần ra ngoài dùng bữa tiêng tư, cảm giác của đôi bên đều rất ổn. Người ta lúc còn trẻ trung thì theo đuổi thứ tình yêu cuồng say, cuối cùng phát hiện ra, nam nữ với nhau chẳng qua là vậy, không gì ngoài việc lúc cô đơn muốn một người bầu bạn, khi mệt nhọc có người đưa anh một ly nước, cũng hết như Tô Vận Cẩm và bác sĩ Ngô, tuy chẳng đến mức yêu nồng thắm, nhưng nếu cứ êm đềm chung sống như vậy, ai có thể nói đây không phải tình cảm?

Trong một tháng, quan hệ với bác sĩ Ngô dần dần tiến triển tích cực. Tô Vận Cẩm rất hiếm khi nhìn thấy Trình Tranh, đến cả xe của anh cũng lâu không trông thấy trong bãi đỗ. Có một, hai lần gặp mặt, anh đứng đưng như thể người qua đường.

Ngày 24 tháng 12, đêm Giáng sinh an lành theo phong tục Tây phương. Mấy năm trở lại đây, không khí lễ tết phương Tây ở Trung Quốc càng ngày càng đậm đà. Thực ra không cần phải quá cầu nệ ý nghĩa tôn giáo ẩn sau lễ Giáng sinh, con người hiện đại cần lễ tết, cần có những ngày như thế này để họ có thể đăng hoàng chính đáng mà tụ họp, chúc tụng, mở lòng với nhau, những người đang hẹn hò càng cần hơn nữa.

Hôm ấy cũng vừa đúng ngày kỉ niệm một tháng quen biết của Tô Vận Cẩm và bác sĩ Ngô, hai người hẹn hò cùng tận hưởng một bữa tối vui vẻ, mỗi người tự kể những chuyện thú vị về công việc, cuộc sống của mình, rất nhiều quan điểm chẳng nói trước mà gặp nhau, chuyện trò rôm rả. Ăn xong, lại cùng nhay ra rạp xem phim, Giáng sinh là thời điểm các hãng phim phải ganh đua nhau, rạp trời kín đất đầu là Hoàng Kim Giáp, hai người họ không hẹn mà đồng lòng chọn Thương Thành. Bộ phim rất lôi cuốn, tình yêu, hoài nghi, giết chóc đan cài vào nhau, khoảng thời gian chín mươi phút trôi qua thật nhanh, hai người cùng bước ra khỏi rạp, buổi tối nay không đến nổi uống phở.

Bác sĩ Ngô cười bảo: “Chẳng mấy khi thấy em xem cái gì chăm chú thế”.

Tô Vận Cẩm đáp: “Em không ngờ đến một kết cục như thế”.

“Không ngờ là Lương Triều Vỹ sẽ chết?”.

“Không phải, em không ngờ là anh ta lại yêu đối phương đến vậy”.

Kết thúc bộ phim, ánh mắt của Từ Tịnh Lôi khiến Tô Vận Cẩm rùng mình: “Anh chưa từng yêu em...”, người đàn bà tên gọi Kim Thục Trân trong phim đến phút cuối đã nhìn chồng thốt lên câu ấy. Không phải trách hỏi, mà là một lời trần thuật tan nát cõi lòng.

Điều mà người chồng do Lương Triều Vỹ sắm vai hồi đáp cho cô là một viên đạn nhằm thẳng giữa hai chân mày.

Tô Vận Cẩm khẽ run rẩy trong cơn gió.

“Ai trong tim chẳng có một tòa thương thành”, bác sĩ Ngô điềm đạm nói.

“Vận Cẩm, em lạnh lắm sao?” Anh ta cởi chiếc áo khoác dạ mỏng của mình, choàng lên vai cô.

Hôm nay cô không đi xe, anh ra đánh chiếc Lexus của mình đưa cô về nhà. Trên đoạn đường từ rạp chiếu bóng về đến nhà cô, có thể nhìn thấy buổi đêm ở thánh phố này nơi nơi giăng đèn kết hoa, một bầu không khí náo nức vui vẻ.

Anh ta chạy xe vào phía dưới khu nhà, xuống xe tiễn cô. Tô Vận Cẩm gỡ chiếc áo khoác của anh ta xuống, đưa vào tay anh ta. Tối nay cô mặc không ít áo, vậy mà vẫn cảm thấy lạnh, rất ít khi như lúc này đây, cảm thấy cần một người để nương tựa.

“Tạm biệt, tối nay em rất vui”, cô mỉm cười chào tạm biệt anh ta, quay người đi vào trong, mỗi bước đi, cô đều cảm thấy nỗi trống vắng trong tim đang dần dần gặm nhấm cô. Hãy giữ em lại, đừng bỏ mặc em một mình.

“Vận Cẩm...”, anh ta gọi giật cô lại.

Cô quay lại, dâng lên nỗi xúc động chực trào nước mắt. Anh ta vẫn đứng nguyên một chỗ cũ phía xa xa, cất lời: “Lúc mỉm cười rất giống một người...”

Cô ta là ai? Người vợ đã chết của anh ra? Tô Vận Cẩm không muốn hỏi, điều này chẳng liên quan gì tới cô.

“Đêm lạnh đấy, em lên đi, cẩn thận kéo bị cảm lạnh”, bác sĩ Ngô nói. Anh ta bước lại, cúi đầu đặt môi lên trán cô, đây là lần đầu tiên anh ta hôn cô, đôi môi anh ra lạnh lẽo nhưng mềm mại. Anh ta yêu người đàn bà khi mỉm cười rất giống cô chăng? Dù có yêu, chẳng phải anh ta cũng hết như cô, đang tiếp tục tìm kiếm một đối tượng để kết hôn đó sao? Anh ta giống hết cô, bản chất đều là kẻ lạnh lùng.

Tô Vận Cẩm từ biệt vòng tay anh ra, tiếp tục bước về phía trước, trong khoảnh khắc quay người, bên tai vọng lại âm thanh đi đùng của pháo hoa, không gian ở phía không xa rục lên lung linh như mộng. Bao nhiêu năm trước, cô cùng một người khác tay trong tay đứng trên sân thượng, chẳng nhìn thấy pháo hoa, chỉ thấy nhà cao tầng xa xa, khi ấy, anh cứ luôn nói tiếc ghê, giờ đây pháo hoa ở ngay bên cạnh, nhưng niềm hạnh phúc khi ấy chẳng còn thấy đâu nữa.

Chương hai mươi : Nỗi đau của cô chỉ anh ấy mới có thể sẻ chia.

“ Có phải rất tiếc không, anh ta không giữ em lại?” Từ biệt bác sĩ Ngô xong, Tô Vận Cẩm vừa bước vào trong thang máy, đã nghe thấy lời châm chọc của Trình Tranh.

“Đoán đúng đấy.” Cô không mấy may mắn, mặc kệ anh bước tiếp lên phía trước.

“ Anh ta hợp với em đấy chứ?”, Trình Tranh tựa vào bên cạnh cửa thang máy chặn đường cô, vừa cười vừa bảo. “ Chỉ sợ anh ta cũng không biết cái em cần là gì, em chẳng qua là cần một người đàn ông mà thôi, cái hôn thoáng qua đấy làm sao an ủi nổi em? Tội gì phải giả vờ thanh cao, không chịu nói ra cho anh ta rõ?”

Tô Vận Cẩm bật cười, “ May có anh hiểu em.”

Anh bước lại bên cô, khẽ khàng vòng tay quanh eo cô, đặt môi áp sát tai cô nói : “ Nếu em chỉ cần một người đàn ông, thì anh có thể châm chước được.”

Tô Vận Cẩm không còn đủ sức mà nổi giận, chỉ nhếch miệng cười cười trong vòng tay anh, “ Tối nay lại rảnh thế này, không phải cặp kè với bạn gái hay sao?”.

“ Cái này em không phải quan tâm, có phải em chưa từng làm người thứ ba bao giờ đâu.” Lời của anh đã sát bên môi cô, sau đó dồn hết sức hôn cô, dung thứ hơi nóng riêng có của anh thiêu đốt cô bỏng rát.

Tô Vận Cẩm thở hắt, khẽ rời môi xa khỏi anh, “ Nhưng em thà làm kẻ thứ ba, cũng không bằng lòng quay đầu lại thì sao? Trình Tranh, chúng ta đã chia tay rồi.”

Trình Tranh đưa tay áp lên mặt cô, nửa giả nửa thật bảo : “ Nếu anh nói là anh đã hối hận rồi ?”

“ Nhưng em thì không”, Tô Vận Cẩm nói rành rọt từng từ từng chữ, cô chậm chậm gỡ tay anh ra, mỗi phân mỗi tấc trong tim đều nguội lạnh.

“ Cái thứ đàn bà vừa ích kỷ, vừa máu lạnh.... Em hoàn toàn không phải là đàn bà!” Trình Tranh lên giọng mắng.

Tô Vận Cẩm quay lại nhìn anh, lồng ngực phập phồng.

“ Tô Vận Cẩm, em dạy anh với, làm thế nào mới có thể yêu người khác được, mà hết lần này tới lần khác”, anh hạ thấp giọng xuống, đau đớn nói với cô, “ Thật đấy, em dạy anh với, làm thế nào để có thể tuyệt tình như em?”

Tô Vận Cẩm quay lưng lại với anh, chậm rãi nói: “ Em dạy anh nhé, thực ra rất đơn giản, tất cả tình yêu đều có thể vứt bỏ được, chỉ cần anh đủ tuyệt vọng”.

“ Tuyệt vọng? Bốn năm rồi, anh ngỡ là anh nhất định có thể quên em được, anh đã bảo với mình, là anh không cần em nữa. Không có em, anh không còn phải đoán già đoán non, xem em có yêu anh không, không cần phải rón rén e dè sợ sẽ mất em. Anh không đi tìm em, không liên lạc với em, không muốn nghe bất cứ việc gì dính dáng đến em, tận đến lúc tình cờ bắt gặp em ở Tả Ngạn.... Tô Vận Cẩm, anh căm hận em, anh còn hận mình hơn vì một đẳng khinh thường em, nhưng một đẳng lại chẳng quên nổi em! Em không xứng để nhắc chuyện tuyệt vọng với anh, em đã bao giờ thử mở lòng đi yêu một người rồi kết quả là chẳng được gì chưa, em đã thử cảm giác cả những giây phút tuyệt vọng nhất vẫn còn muốn chờ đợi chưa...”

“ Thế nhưng anh chưa bao giờ nếm thử cảm giác mất đi một phần máu thịt trên cơ thể mình! Tối hôm ấy em cứ chờ cứ đợi, em muốn chờ anh về rồi sẽ nói với anh, chúng mình sống với nhau tử tế đi, bởi vì em có thai rồi.... Lúc mới biết có con, em sợ lắm, thế nhưng, dần dà, càng nghĩ càng vui mừng, bởi vì con là của anh, là của anh và em. Thế nhưng em chờ đợi để được gì đây, em chỉ chờ để được nghe anh nói chia tay, anh nói em không yêu anh!”

Trình Tranh đứng nguyên một chỗ như tượng đá. “ Con ư?”, lời của anh hết như mê sảng.

“Đúng thế, em không yêu anh, thế mà em lại khổ sở đến vậy, rõ ràng đã chia tay rồi, rõ ràng biết trong tình cảnh ấy mà sinh con ra là việc ngu xuẩn nhất trên đời, vậy mà em vẫn không nỡ lòng nào bỏ con đi. Mặc Úc Hoa bảo em điên. Từ Chí Hằng cũng bảo em điên. Em đúng là điên mà, em từ bỏ cơ hội đi bồi dưỡng nghiệp vụ đã khao khát từ lâu, bất kể bố đưa trẻ muốn có nó hay không, em vẫn cứ muốn sinh ra đứa con cả người đàn ông mà em không yêu đấy. Thế nhưng ông trời trừng phạt em, lúc được hai tháng, em đau đến ngất xỉu, đến bệnh viện mới biết chữa ngoài tử cung, đứa bé đã chết trong bụng em, bác sĩ phải đưa nó ra, trong quá trình phẫu thuật xảy ra chuyện, em không bao giờ còn sinh con được nữa.”

Sau lưng cô một màn im lặng.

Tại sao lại phải nói ra? Cô đã chuẩn bị cả rồi, để câu chuyện quá khứ này mục nát trong tim, nhiều năm sau nữa nó sẽ tan rữa trong lòng đất cùng xác thịt của cô. Anh vĩnh viễn không cần biết tới sự tồn tại của một khoảng quá khứ này, không cần biết cô đã từng chìm đắm giữa biển nước lạnh căm căm tối, mắt trông chút tia sáng cuối cùng dần dần tắt lịm.

Con của cô, con của cô và anh, chỉ mới hiện hữu trong bụng cô có mấy chục ngày trời, cho dù nó mới chỉ là một phôi thai còn chưa thành hình, cho dù nó đã lầm lẫn mà đậu lại trong ống dẫn trứng của cô, rồi dẫn tới việc cô bị lưu huyết trong ổ bụng, nhưng nó vẫn cứ là mối liên hệ máu thịt duy nhất không gì chia cắt nổi trên thế gian này giữa anh và cô. Nó cũng giống như tình yêu giữa bố mẹ nó, đã đến, rồi cũng đã lỡ làng.

Thế mà bây giờ, khi chẳng có bất cứ dấu hiệu nào báo trước, cô lại đã nói ra hết cả. Cô vẫn là một Tô Vận Cẩm luôn gắng sức để vẻ ngoài được bình thản, nhưng lại dễ dàng bị Trình Tranh chọc giận. Trình Tranh từng nói cô không yêu anh. Bao nhiêu năm rồi, cô vẫn chẳng thể thoát mình ra khỏi câu nói ấy.

Tô Vận Cẩm không có cách nào dự tính trước phản ứng của Trình Tranh, nhưng cô biết điều này nhất định sẽ làm anh bị thương, hơn nữa, một đòn trúng đích. Đây chính là cái ác độc trong tim cô.

Lục Lộ nói đúng, chôn giấu một bí mật trong lòng là một việc khó chịu biết bao. Giờ đây cô cuối cùng đã không còn bí mật nữa rồi, trong lòng một khoảng trống rộng cứ trải ra mênh mông vô tận.

Trình Tranh vẫn không nói gì, hồi lâu, Tô Vận Cẩm nghe thấy âm thanh gì như tiếng nỉ non, cô quay đầu lại, trông thấy Trình Tranh ngồi trên mặt đất, mặt vùi sâu trên đầu gối, khóc nức nở hết như một đứa trẻ.

Anh trước đây chưa từng khóc trước mặt cô. Khi hai người còn ở với nhau, có một lần, anh đá bong bị thương ở chân, xương cổ chân bị gãy, đau đớn lắm. Tô Vận Cẩm nửa đêm tỉnh giấc, trông thấy anh nhăn nhúm mặt mày, lấm tấm mồ hôi lạnh, cô bèn nói với anh: “Trình Tranh à, nếu mà đau quá thì cứ khóc đi anh, khóc ra được sẽ dễ chịu hơn chút”. Anh cứng miệng bảo: “Anh có phải đàn bà đâu, nam tử hán đại trượng phu, làm sao mất mặt thế được.”

Anh là một kẻ hiếu thắng như vậy, thế nên, đến lúc tự mình nói ra hai chữ chia tay, mắt trông cô rời đi, anh cũng không hề rơi nước mắt.

Trình Tranh vốn không thích trẻ con, đến tuổi này rồi mà anh vẫn khó lòng thực sự cảm nhận thiên chức làm cha. Thế nhưng, khi Tô Vận Cẩm nói ra một thôi một hồi như thế, nước mắt đã dội lên từ chính cõi lòng anh, đứa con mà anh và cô có với nhau, kết tinh cốt nhục của hai người họ đã không còn nữa. Nếu nói là cảm giác của khoảnh khắc chia tay ngày xưa cùng bốn năm chờ đợi là tuyệt vọng, vậy thì giờ đây trong lòng anh chỉ còn đau thương tột bậc.

Tô Vận Cẩm bước đến cách anh hai bước, dừng chân lại. Cúi đầu xuống, lần đầu tiên đứng ở góc độ này để nhìn đứa trẻ có tên Trình Tranh kia, cô ngược lại chẳng hề có cảm giác muốn rơi lệ. Thật kỳ diệu, lúc trông thấy anh đau đớn, vết thương âm ỉ trong tim cô dần dịu đi, hóa ra không chỉ có niềm vui mới cần phải san sẻ, nỗi đau cũng cần phải chia sẻ. Nỗi đau của cô chỉ anh mới có thể sẻ chia, bởi vì trong đó có một nửa thuộc về anh.

Gặp lại nhau, cái trò ngông nghênh bất chấp của anh là vì có gì, thực ra trong lòng Tô Vận Cẩm hiểu rõ, anh giả vờ khách sáo xa xôi cũng thế, ác độc châm chọc cũng thế, thực ra anh vẫn yêu cô. Trình Tranh trước nay trước mặt cô đều trong suốt, vui buồn dễ rõ ràng dễ thấy. Cô sợ dĩ lựa chọn né tránh, bởi vì trong suốt bốn năm nay, cô dần dà đã phát hiện ra một thực tế, Trình Tranh vẫn không hề chín chắn, thế nhưng cái tự ti bạc nhược cùng thói quen giấu giếm bản thân của cô lẽ nào không phải là nguyên nhân lớn nhất khiến hai người họ chia tay. Hai người như cô và Trình Tranh, thực ra đều không biết các yêu người kia, nếu như ngay từ đầu mỗi người bọn họ đều gặp được một ai đó khác, có khi đều đã tìm thấy hạnh phúc cho riêng mình. Thế nhưng bọn họ lại cứ vướng vào nhau, mặt trái trong tính cách mỗi người đều bị người kia thôi thúc đến mức bày hết ra chẳng ngại ngần. Cô sợ sẽ sa vào vết xe đổ.

Giữa lúc ấy có mấy người hàng xóm quen biết lục tục hoặc bước vào hoặc đi ra khỏi thang máy, nhìn thấy cảnh một đôi trai gái vốn không liên quan gì đến nhau mà diễn trò quái gở thế này, đều nhất loạt thối lui mà rời đi. Tô Vận Cẩm trông thấy Trình Tranh khóc mệt rồi, vùi mặt vào lòng bàn tay, không chịu ngẩng đầu lên, cô đi lên trước một bước, vô thức chìa tay ra, hết như ngày xưa muốn vịn nhẹ vào bờ vai anh, tay khựng lại giữa không trung hồi lâu, cuối cùng vẫn rút về, cô bấm vào nút thang đi lên.

Trình Tranh cảm thấy bước chân cô rời xa, đứng dậy phía sau lưng cô, mặt mũi nhòe mờ nước mắt nói: “Tô Vận Cẩm, cái gì em cũng không nói, tại sao em không nói! Thứ đàn bà ích kỷ này, dựa vào cái gì chỉ có thể là anh đi tìm em, chứ em thì không thể đi tìm anh, bốn năm rồi, anh vẫn cứ ở đây, nhưng em thì ở đâu chứ?”

Thang máy chậm chậm khép lại, cũng che khuất luôn vẻ mặt của Tô Vận Cẩm. Cô ở đâu ư? Cô vốn chẳng đi đâu xa, có điều không dám quay đầu lại.

Từ hôm ấy trở đi, Trình Tranh mất hút khỏi tầm mắt cô, có lẽ anh đã dọn ra khỏi khu nhà này rồi. Cuộc sống của Tô Vận Cẩm khôi phục lại trạng thái yên ổn, điều kỳ lạ là, không còn anh nữa, quan hệ giữa cô

với bác sĩ Ngô lại nhạt dần đi. Trong thời gian ấy, bác sĩ Ngô gọi điện hẹn gặp hai lượt, cả hai lượt cô đều tìm có thoái thác, dần dần, cũng thưa nhạt liên hệ. Mạc Úc Hoa nói đúng, chuyện nam nữ bây giờ cũng chỉ là như thế thôi, mọi người đều bận rộn, không ai có thời gian để mà tiêu hao sức lực quá nhiều vào chuyện yêu đương. Tình cảm cũng có giá cả, nếu giá thành cao mà lợi nhuận không xác định, kiểu nhập nhằng thế này ai thêm làm chứ? Người ta vẫn nói đàn bà cũng sợ đàn ông đeo bám, thế nhưng cái kiểu “ đàn ông đeo bám” bị hất hủi nhưng không xa rời, càng chà đạp càng thêm quyết chí rồi cuộc ở đâu rồi? Cũng may là đàn bà con gái bây giờ đã quen rồi, có ai thiếu vắng người nào mà không thể sống được chứ?

Chu Tử Dực ly hôn rồi - bốn năm trước, anh ta ở Thượng Hải, có một lần đêm khuya uống say khướt, lái xe ngoằn ngoèo trên đường, sau đó tông lên dải phân cách, không những con xe Porsche yêu dấu va đập thành một đồng sắt thép nhàu nhĩ, đến bản thân anh ta cũng trở thành một thứ đồ chơi tan nát. Sau khi đưa anh ta vào phòng chăm sóc đặc biệt, ông bố bà mẹ lăm lăm tìm cho anh ta bác sĩ và hộ lý giỏi nhất, đắp cho anh ta những thứ thuốc men và điều trị đắt nhất, thế nhưng chỉ đến thăm mấy bận. Vợ sắp cưới của anh ta thường gọi điện đường dài xuyên đại dương từ nước ngoài về cho anh ta, thế nhưng điều ấy cũng chẳng làm cho tình trạng của anh ta cải biến chút nào.

Bạn học ngày xưa đều đến bệnh viện thăm anh ta, duy chỉ có Mạc Úc Hoa không đến. Đến ngày thứ sáu anh ta nằm viện, cô vứt bỏ công việc thực tập ngay sát tầm tay, nhún nhủ một tiếng với giáo viên hướng dẫn, cũng bất chấp có được đồng ý hay không đã một mình bay thẳng đến Thượng Hải, áo xống chưa kịp thay ra đã một mực săn sóc trước giường bệnh Chu Tử Dực. Chu Tử Dực khi ấy cảm thấy ngại ngùng, nhưng không thể phủ nhận, trong tình hình đó, anh ta cần đến cô.

Lúc ở Thượng Hải, Mạc Úc Hoa biết được chuyện của Tô Vận Cẩm, gọi điện thoại về cho cô. Tô Vận Cẩm trên điện thoại cũng không tài nào hiểu được. Chu Tử Dực là cái thá gì chứ, đến cô còn chẳng thể quên nổi năm cấp III ấy, thái độ của anh ta cự tuyệt Mạc Úc Hoa khiến người ta vô cùng khó chịu. Cứ cho là chuyện cũ không nhắc, thế nhưng cùng lắm thì anh ta cũng chỉ là một người bạn học cùng cấp III chẳng mấy khi liên lạc, sự nghiệp tình yêu của anh ta đều bội thu, đặc biệt biết bao, thế mà vừa xảy ra chuyện, dựa vào cái gì mà một người bạn đầu bị anh ta trốn tránh như thú dữ gặp cơn hồng thủy lại phải vì anh mà làm thế này.

Cô thấy không đáng thay cho Mạc Úc Hoa, đàn bà có lúc ngu ngốc thế đấy.

Cứ như thế, Mạc Úc Hoa săn sóc Chu Tử Dực hai tháng trời, tận đến lúc anh ta có thể xuống giường đi lại. Kiến thức chuyên khoa cộng với vết thương chịu đựng của cô đối với anh ta khi đó chẳng khác gì cứu tinh từ trên trời rơi xuống. Anh ta dựa dẫm vào cô như thế, nửa đêm tỉnh giấc trên giường bệnh không thấy cô, lòng dạ như lửa đốt; không phải cơm cô bưng đến, đều không có cảm giác muốn ăn.

Thế nhưng vết thương của anh ta cuối cùng cũng khỏi, hôm anh ta xuất viện, bố mẹ, bạn bè, cấp dưới đến đón anh ta chật kín phòng bệnh, anh ta cũng không biết Mạc Úc Hoa đã rời đi tự lúc nào. Tối hôm ấy, anh ta gọi điện thoại cho Mạc Úc Hoa, bảo: “ Úc Hoa, tớ cảm ơn cô, vĩnh viễn không bao giờ quên, nếu có một ngày cậu cần đến tớ, thì cho dù là nước sôi lửa bỏng tớ cũng lao vào vì cậu.”

Mạc Úc Hoa thông minh chẳng đến cỡ nào, nhưng cô biết Chu Tử Dực là một người khôn ngoan, cái gì cũng có giá hết, cái “ nước sôi lửa bỏng” mà anh ta nói chính là cái giá anh ta đưa cho cô. Nhưng cô không cần đến thứ này, vậy nên cô nói rõ ràng với anh ta trên điện thoại, “ Tớ cần cậu lao vào nước sôi lửa bỏng làm gì, đừng có coi bản thân mình ghê gớm đến thế, tớ đi Thượng Hải, không phải vì cậu, mà là vì bản thân tớ. Cậu chẳng phải nợ nần gì hết.”. Cô khiến anh ta được thanh thản, nhưng chủ yếu là khiến mình nhẹ nhõm.

Nửa năm sau khi bệnh anh ta bình phục, cô nhận được thiệp mời đám cưới của anh ta. Cô vợ chưa cưới xinh đẹp cuối cùng đã du học trở về, kể có tình cuối cùng đã kết mối lương duyên.

Vậy nên bây giờ Mạc Úc Hoa nói với Tô Vận Cẩm: “ Ly hôn? Cậu ta kết hôn chẳng liên quan gì đến tớ, ly hôn thì dính dáng gì?”

Lời nói khỏi miệng đương nhiên là nhẹ nhõm, Tô Vận Cẩm định nói, nếu thật chẳng can hệ gì, tôi gì cậu phải lần lửa tri hoãn thời gian đi nước ngoài? Nếu không vì người đàn ông “chẳng dính dáng gì” đó, thì là vì ai?

Ngày 9 tháng 9 Âm lịch, Quan Âm Đản.

Người Lĩnh Nam tín mộ Phật rất đông, đến ngày này, ở các đền chùa miếu mạo lớn thiện nam tín nữ như mắc cửi.

Trịnh Hiểu Đồng không phải người Lĩnh Nam, nhưng cô cũng tín Phật, hàng năm vào dịp này, cô đều trai giới tắm gội, lên chùa dâng hương. Vậy nên hôm ấy từ sáng sớm cô đã đến chùa Lục Dung, dâng hương xong xuôi rồi, lại lui tới chỗ tăng nhân để quyên thêm ít tiền dầu nến cho Trường Minh đăng.

Đi qua trước Quan Âm các, cô quay đầu liếc nhìn, những người đang thành kính quỳ bái cầu khẩn trước Phật đều thật đáng thương, nếu như hiện thực có thể được như mong đợi, ai lại bằng lòng ký thác niềm hy vọng của mình vào những thần phật hư vô này nữa. Cô từ nhỏ đã không phải một đứa trẻ thông minh, vậy nên nguyện vọng cũng chẳng nhiều, nhưng cô cảm thấy bản thân mình vì thế cũng dễ cảm thấy hài lòng hơn đại đa số mọi người.

Giữa chốn người chen người và hương khói mịt mù, muốn nhận ra một người chẳng dễ dàng gì, nhưng cô lại nhận ra Tô Vận Cẩm, có lẽ bởi hầu hết mọi người đều khom người quỳ bái, chỉ mình Tô Vận Cẩm là đứng, cũng có lẽ bởi một con người không mấy nhạy cảm như cô giữa đám đông lại rất dễ dàng nhận ra một vài bóng dáng khiến cô phải để tâm. Thế là Trịnh Hiểu Đồng chẳng suy tính gì nữa, thẳng bước lại gần.

Cô đứng sau lưng Tô Vận Cẩm không xa, cứ thế ngơ ngẩn nhìn, người qua kẻ lại đông quá, Tô Vận Cẩm không hề chú ý đến cô.

Dáng Tô Vận Cẩm mảnh mai, lưng duỗi rất thẳng. Đứng một bên nhìn chéo sang. Tô Vận Cẩm có khuôn mặt nghiêng trắng ngần thanh tú cùng chiếc cổ cao xinh đẹp, đây chính là con người mà Trình Tranh vẫn yêu từ thuở thiếu niên. Trịnh Hiểu Đồng phản ứng không nhanh, lối nghĩ cũng đơn thuần giản dị, nhưng cô không phải con ngốc. Bữa cơm hôm ấy, sau khi Tô Vận Cẩm theo đôi Lục Lộ vội vã ra về, Trình Tranh bắt đầu ngơ ngẩn mất hồn, hết như hầu hết thời gian anh ở bên cạnh cô. Anh đưa cô về nhà rồi, cô còn ngồi trên xích đu đưa đẩy hồi lâu, thốt nhiên hiểu ra, anh đã tìm thấy người con gái khiến anh nằng nặc đòi học cờ vây, thế mà lúc đánh cờ lại rầu rĩ thất thần.

Buồn bã, hay là không ngờ? Lúc ấy trong lòng cô rất hoang mang, có lẽ tình yêu của cô vẫn luôn chậm mắt nửa nhịp. Cũng hết như Trình Tranh khi xưa đột ngột bảo cô: Có muốn làm bạn gái của anh không? Phản ứng của cô chỉ là “ mắt sưng miệng đơ.”

Trịnh Hiểu Đồng yêu Trình Tranh, không chỉ bởi vì con mắt xanh mà bố cô dành cho anh, có lẽ vì những người bản chất giản đơn dễ bị người kia thu hút. Lúc Trình Tranh nhoẻn cười, cô cảm thấy đất trời của mình bừng sáng, khi anh nghĩ ngợi riêng tư chẳng hé lời, đất trời của cô trở nên u ám. Khoảng thời gian Trình Tranh đau khổ nhất, chính cô bầu bạn bên anh. Anh nói muốn học cờ vây, vậy là cô dạy anh. Anh thông minh lắm, nắm bắt rất nhanh, cô từ chỗ nhường anh năm quân hoá ra bại trận dưới tay anh. Cho dù thắng cờ, anh vẫn cứ trầm ngâm trước bàn cờ, trong dáng vẻ ấy là nỗi bi thương cô không cách nào hiểu nổi. Anh đang chờ đợi một người bản thân anh ngỡ là không thể đợi, thế nhưng cô không ngại ở bên anh, bù đắp chỗ trống trong tim anh, chỉ cần anh lại tiếp tục mỉm cười.

Hai người ở bên nhau, cũng có lúc tình ái trào dâng không nén nổi, có một đêm đêm khuya trong căn hộ của anh, anh đang chơi cờ trong cảnh trăng thanh gió mát, cô nghiêng người đứng đằng sau anh, hơi thở phả vào cổ anh, anh lập tức quay ngoắt người lại, khi ấy ánh đèn mờ ảo, anh nhìn cô với ánh mắt mơ hồ như nằm mộng. Cô còn chưa kịp phản ứng gì, đã bị Trình Tranh đè ngã xuống chiếc sofa ngay bên cạnh, tim cô cơ hồ muốn bật khỏi lồng ngực, dù cô có ngốc đến đâu cũng biết rõ đang xảy ra chuyện gì, nhưng cô bằng lòng hứng chịu cơn kích động lạ lùng này, để mặc đôi môi cùng bàn tay anh sục sạo khắp thân mình.

Lúc xống áo đã cởi sạch, cô nghe thấy Trình Tranh rên rỉ một tiếng, “ Vận...?”. Cô sợ thót tim, vội hỏi: “ Anh choáng ở đây?” (Trong tiếng Trung, từ “ Vận” đồng âm với từ “ choáng”, nên Hiểu Đồng hiểu lầm.)

Trình Tranh như thể bị màn sương mù bám lấy, run rẩy một hồi, anh dừng lại, đến ánh mắt cũng trở nên xa lạ, hoàn toàn không thấy cơn ái tình cuồng quýt vừa rồi. Anh nhìn cô rất lâu, sau đó lại nhắm mắt điên cuồng hôn cô lần nữa, hôn mãi hôn mãi, cuối cùng toàn thân bải hoải lăn ra khỏi người cô, cứ thế nhìn trần nhà, bất lực thốt lên: “ Tại sao lại không được? Không thể thế được...”

Trịnh Hiểu Đồng thực ra rất muốn nói với anh, cô không bận tâm đến ham muốn xác thịt, cô chỉ thích cảm giác được ở bên cạnh anh, cô quên mất khi ấy mình rốt cuộc đã nói ra chưa, dáng vẻ của anh, cơ hồ chẳng

nghe thấy điều gì cả.

Sau đó cô nhìn thấy có một chiếc mặt đá kỳ lạ, xuyên vào một sợi dây mảnh màu bạc, phát ra thứ ánh sáng hệt như giọt lệ trên bờ ngực trần của anh.

Về sau, hai người họ chưa bao giờ có thêm chút tiếp xúc cơ thể gần gũi nào như thế nữa.

Trình Tranh ở bên cô, tuy chẳng mấy nói năng, nhưng đối với cô rất tốt, cô trước nay chưa bao giờ trông thấy anh ăn nói cay nghiệt như với Tô Vận Cẩm, có lẽ, một mặt nào đấy ở anh, chỉ vì Tô Vận Cẩm mà tồn tại.

Trịnh Hiểu Đồng cứ nhìn Tô Vận Cẩm như thế, người dâng hương ở bên cạnh đã vãn đi vài phần, thế nhưng Tô Vận Cẩm vẫn đứng nguyên ở đó. Trịnh Hiểu Đồng nhìn thấy cô thắp một nén hương, không biết đang nghĩ ngợi điều gì, tận đến lúc hương cháy hết, mới như vừa tỉnh lại từ cơn mơ cắm vào bát hương.

Tô Vận Cẩm cắm hương vào bát, quay người lại đã thấy Trịnh Hiểu Đồng đang nhìn trân trân, không nén nổi sự sốt, “ Chào cô, cô cũng đến dâng hương... một mình à?”

Trịnh Hiểu Đồng gật gật đầu, nhưng chẳng thể nào nghĩ ra nên nói với Tô Vận Cẩm điều gì.

Tô Vận Cẩm cười cười với cô ta, định đến đây là kết thúc cuộc gặp gỡ bất ngờ, rồi cũng chuyển sang một bên quyền tiền dầu nến. Trịnh Hiểu Đồng ngần ngừ, rồi cũng bước theo, tuy cô không biết phải nói gì cho phải, nhưng cô luôn cảm thấy mình phải nói gì đó.

Cảm thấy Trịnh Hiểu Đồng vẫn bám theo sau mình, Tô Vận Cẩm có chút ngạc nhiên nhìn cô ta: “ Có việc gì à?” Cô với Trịnh Hiểu Đồng thực ra không quen, trừ mối quan hệ với Trình Tranh thì giữa hai người bọn họ, xã giao kiểu gật đầu chào cũng chẳng đến.

“ Chị... cũng thắp Trường Minh đăng à? Nguyên ước điều gì hay sao?”, Trịnh Hiểu Đồng ngó Tô Vận Cẩm hỏi.

Tô Vận Cẩm cười cười, không đáp lời.

“ Thắp cho ai thế?” Thực ra câu hỏi này có phần đường đột, thế nhưng bản thân Trịnh Hiểu Đồng cảm thấy cô chỉ là rất muốn biết, thế nên hỏi thẳng luôn.

“ Cho một người thân, một người thân đã mất.” Tô Vận Cẩm dứt khoát quay phát người lại, muốn xem xem Hiểu Đồng rốt cuộc muốn nói với mình điều gì.

“ Ồ...”, cô ta dường như không ngờ đến câu trả lời như thế này, trên mặt lộ nét ảo não. “ Trình Tranh cũng có một đĩa đèn, anh ấy nói là thắp cho một tâm nguyện, thế nhưng tôi cũng không biết là gì, chị có biết không?”.

Tô Vận Cẩm không nén nổi lại dò xét người con gái rụt rè kia, hoá ra cô ta cũng đã biết rõ.

“ Xin lỗi, tôi không biết. Cô thứ lỗi, nếu không có việc gì, tôi đi trước đây.” Cô không có ý định dính dáng chút gì với Trịnh Hiểu Đồng.

“ Đợi đã”, Trịnh Hiểu Đồng lập cập níu lấy tay áo Tô Vận Cẩm. “ Có thể nói cho tôi biết, Trình Tranh bây giờ ở đâu không?”

Cô ta hỏi Tô Vận Cẩm, Trình Tranh ở đâu? Tô Vận Cẩm hồ hoặc. “ Cô là bạn gái của anh ta, thế mà lại hỏi tôi anh ta ở đâu?”

“ Tôi cho là chị sẽ biết.”

“ Xin lỗi.”

Đây đúng là một cuộc đối thoại kỳ quặc.

Lúc Tô Vận Cẩm dậm bước rời đi lần nữa, Trịnh Hiểu Đồng ở phía sau lưng nói theo một câu không đầu không cuối, “ Chỉ là tôi đi anh ấy bước qua khoảng thời gian đau lòng nhất mà thôi.”

Thế nhưng Tô Vận Cẩm đã hiểu, cô đáp lại ánh mắt trong veo như thiên sứ của Trịnh Hiểu Đồng. Thiên sứ cũng có dục vọng, cũng có một người không thể nào từ bỏ.

“ Khi ở bên anh ấy, cô có vui không?” Tô Vận Cẩm hỏi.

“ Có.” Cô gật đầu thật thà.

“ Cô giúp anh ấy vượt qua nỗi đau, trong quá trình ấy, cô thu lại được niềm vui, đây chẳng phải việc rất công bằng hay sao?”

Trịnh Hiểu Đồng nhất thời không hiểu câu nói của cô, chỉ một mực kiên trì nhìn Tô Vận Cẩm, “Thế nhưng, chị làm anh ấy đau lòng.”

Tô Vận Cẩm mím chặt môi, “ Tôi chẳng hứng thú gì việc giữa Trịnh Tranh với cô, tương tự, việc giữa tôi và anh ấy, không liên quan gì đến cô hết... Tạm biệt”. Cô gỡ bàn tay của Trịnh Hiểu Đồng đang bám vào áo mình, rảo chân bước đi, không thèm nhìn đến ánh mắt ngơ ngác của cô ta.

“ Trường Minh Đăng này..... Trịnh Tranh cũng có một đĩa đèn, anh ấy nói là thấp cho một tâm nguyện, thế nhưng tôi cũng không biết là gì, chị có biết không?”.

Cô không biết.

Tô Vận Cẩm lái xe được nửa chặng đường về, đột nhiên ngoặt vô lăng quay đầu xe, lấy hết tốc lực phóng xe quay trở lại chùa Lục Dung.

Lúc quay lại chùa, Trịnh Hiểu Đồng đã không còn ở đó. Thế nhưng tâm tư của Tô Vận Cẩm không đặt vào cô ta, cô chạy ngay đến trước Quan Âm các, người thấp hương cầu nguyện ở đó đông nườm nượp, nhưng cô dường như quay trở lại ngày mùa hạ của tám năm về trước, sân chùa vắng ngơ vắng ngắt, cô, Trịnh Tranh và cả Thẩm Cư An đã từng ở nơi này, quỳ trước Phật thâm đưa lời nguyện ước.

Không sai, chính là chỗ này. Trên hương án bày không ít sổ công đức, cô lần đầu gỡ từng cuốn từng cuốn ngược về trước, nào đâu thấy thứ xưa cũ của tám năm về trước. Vừa hay có nhà sư đi qua, Tô Vận Cẩm bước lên, hỏi thăm nhà sư, tăng nhân trẻ tuổi lắc lắc đầu. Tô Vận Cẩm cuống lên, chấp tay vào, nhét thêm không ít hương hoả, tăng nhận mới đi ra hậu viên. Khoảng mười phút sau, một hoà thượng cao tuổi hơn bê một chồng sổ dày cộp bước ra.

Tô Vận Cẩm đỡ lấy, không để ý đến bụi bặm bám đầu những cuốn sổ công đức cũ kỹ bao năm, nhanh chóng tìm lại những ghi chép hồi tám năm trước, sau đó tỉ mỉ dò về trước. Cuối cùng, cô đã tìm thấy bút tích của chính mình, bên trên chỉ có bốn chữ : Cuộc đời yên ổn. Và ở phía sau ước nguyện của cô, là một bút tích cứng cáp, đây chính là thứ cô cần tìm.

Bút tích ấy chỉ viết vắn vệt hai chữ giản đơn: Vận Cẩm.

Tô Vận Cẩm khép sổ công đức lại, chập chập đuổi thẳng lưng, trong chùa vang đến tiếng khánh chuông văng vẳng như gần như xa, cô ngẩng nhìn Quan Thế Âm muôn đời đượm nét bi sầu, khẽ thốt một tiếng chẳng biết là thở than hay thương khóc, rồi nhắm mắt lại.

11. Chương 21-22

Chương Hai mươi mốt : Những người em yêu thương đều sẽ rời xa hết.

Hôm sau đi làm, Lục Lộ lén lén lút lút mò vào phòng làm việc của Tô Vận Cẩm, rụt rè chuyển cho cô một thứ, Tô Vận Cẩm mở xem, hoá ra là đơn xin thôi việc. Cô đặt lá đơn lên bàn, nhìn cô nàng Lục Lộ đang đeo cặp kính đen, con nhóc này, không có chút cư xử bình thường nào để người ta chấp nhận được.

“ Chắc có lý do gì đấy chứ?” Tô Vận Cẩm nhìn cô nàng.

“ Ha ha, nói ra chỉ e làm chị sợ, em đây từ nhỏ đã quyết chí phải chu du toàn thế giới, ngắm hết lượt các chàng đẹp trai, chẳng giấu gì chị, từ hồi sáu tuổi em đã bắt đầu dành dụm tiền, đến lúc phát lương tháng trước, cuối cùng cũng đã góp đủ số tiền lên đường, bây giờ không đi, đợi đến lúc nào nữa?”

Lục Lộ bật ra tiếng cười đắc chí.

Tô Vận Cẩm nhìn cô nhỏ, “ Cứ cho là đi chu du thế giới ngắm trai đẹp đi, cũng không cần lúc nào cũng lăm lăm kính đen chứ?”

“ Cái này đúng là chị không hiểu, đâu là gì chứ? Tạp chí thời trang số mới nhất tích cực quảng bá cái.... Ở này...”

Tô Vận Cẩm chẳng lòng nào nghe những lời huyền thuyên của cô nàng, nhੌm người lên, trong lúc cô nàng không kịp phòng bị đã gỡ cái kính xuống, Lục Lộ định lấy tay che đi, nhưng đã không kịp nữa.

Dưới lớp kính, khoé mắt Lục Lộ là vết tím bầm rõ rệt.

“ Thế này là thế nào?”, Tô Vận Cẩm kinh ngạc.

“ Hì hì, cái việc mắt mắt này cũng bị chị phát hiện ra mất rồi, tối qua tắm bị ngã ấy mà”, Lục Lộ cười đáp.

Tô Vận Cẩm bất chấp chống cự của cô nàng, nhẹ nhàng níu lấy chiếc áo len cao cổ của Lục Lộ, thੑ hất một tiếng, sau đó nhanh chóng đóng hết các cửa chớp trong phòng làm việc, lੑi Lục Lộ ra một góc, lúc tóm chặt cánh tay Lục Lộ, nghe thấy tiếng cô nàng xuyết xoa nén đau. Lúc này Lục Lộ không giằng giãy gì nữa, để mặc Tô Vận Cẩm cuốc chiếc áo lên ôm sát người. Dù cho Tô Vận Cẩm đã có chuẩn bị tâm lý từ trước, nhìn thấy cảnh trước mắt, vẫn kinh hoảng đến ngۑng cả thੑ. Trên thân mình trੑ trung trắng trੑo của Lục Lộ chẳng chặi những vết thương, bầm tụ lớn nhỏ, có một vài là dấu vết rất cũ, nhưng đa phần là vết mới. Từ những thương tích ấy mà nhìn, không có cái nào là không phải bầm tụ vì cào cấu, vết răng hay đánh đập do người gây ra, những thương tích ấy thậm chí còn từ ngực kéo dài xuống lớp da phía dưới quần lੑt. Những vết thương đáng sợ nổi bật trên làn da nõn nà như hoa, đۑm vẽ quái dị khó nói thành lời.

“ Đây mà là ngã bị thương à?... Là ai? Nói chị nghe, Lục Lộ.” Nhìn con người trước nay cô vẫn coi là em gái ngay trước mắt, lòng dạ Tô Vận Cẩm nhੑi đau.

Lục Lộ nhẹ nhàng buông áo xuống, “ Đừng hỏi, chị Tô, em van chị đấy.” Cuối cùng cô nàng đã không cười được nữa.

Tô Vận Cẩm thu tay lại, “ Đến nước này mà em vẫn không chịu nói? Rੑt cuộc là ai mà biến thái đến thế... Lੑ nào.... là Lục Sênh?”. Cô thੑt nhiên nhớ lại ánh mắt sợ hãi của Lục Lộ buổi tối hôm ấy ở Tả Ngۑu ian lúc trông thấy Lục Sênh.

Thấy ánh mắt Lục Lộ cۑp lại, cô biết mình đã đoán đúng. Tô Vận Cẩm nghĩ đến Lục Sênh mà thi thoảng cô vẫn gặp trong những buổi họp xã giao hay trên các phương tiện truyền thông, người đàn ông lịch thiệp nho nhầ như thế, không ngờ lại chẳng khác gì loài cầm thú.

“ Hắi ta có còn là con người không? Đi, đi với chị.” Tô Vận Cẩm đeo lại đôi kính đen lên mặt Lục Lộ, tóm lấy cô nàng đi thẳng ra ngoài.

“ Đi đâu ạ?”, Lục Lộ giấi giۑa.

“ Đi bệnh viện, đi báo công an.” Tô Vận Cẩm vốn không phải là người dễ kích động, vậy mà cô cảm thấy cổ họng bị thứ gì đó chẹn cứng lại đến nhੑi đau.

Lục Lộ cuối cùng cũng giấi ra khỏi cô, “ Không ích gì đâu, chị Tô. Chị để mặc em, vết thương của em đã từng chữa trị rồi, còn ông ta, ông ta bị thương cũng chẳng nhẹ hơn em đâu. Nếu chị muốn tốt cho em, thì cứ giả vờ không biết gì được không?”

Tô Vận Cẩm nhìn cô bé, đây chính là Lục Lộ, là Lục Lộ mà trước nay cô vẫn ngỡ rằng tươi vui hạnh phúc nhất.

Lục Lộ đi rồi. Tô Vận Cẩm thất thần ngồi thۑ trong phòng làm việc, không lâu sau, tiếng chuông điện thoại vang lên, cô thੑt nhiên giật thੑt mình, không phải điện thoại của công ty.

Tô Vận Cẩm bắt máy di động, bên kia chỉ nói chưa đến ba phút, dập máy rồi, cô còn ngồi tại chỗ hồi lâu, không động đậy.

Lúc bình tĩnh lại, Tô Vận Cẩm chạy một mạch đến phòng nhân sự, rồi đến chỗ Từ Chí Hằng để làm thủ tục. Sau đợt nghỉ ốm hồi bốn năm về trước, cô chưa từng xin nghỉ lễ nghỉ tết gì thêm, thế nên Từ Chí Hằng rất thoải mái cho cô luôn mười lăm ngày nghỉ. Ngay trước lúc cô rời khỏi phòng làm việc của anh, Từ Chí Hằng hỏi một câu: “ Vận Cẩm à, không sao chứ, nếu có gì cần giúp đỡ thì em cứ nói.”

Tô Vận Cẩm vịn vào tay nắm cửa gương cười, “ Cẩm ơn đợt nghỉ anh đã chuẩn y cho em”.

Ngồi trên máy bay cả đêm, gấp gáp về đến huyện nhà thì đã khuya khoắt lắm rồi, Tô Vận Cẩm xuống máy bay xong là lập tức lao đến bệnh viện tỉnh. Ở trước phòng bệnh, cô trông thấy ng bố dưỡng vừa qua một đêm đã già sạm.

“ Vận Cẩm, con về rồi...” Người đàn ông đã quá ngũ tuần oà khóc nức nở.

“ Sao rồi ạ?” Cô cơ hồ không còn nhận ra giọng nói của mình nữa.

“ Bác sĩ nói lần này tái phát, tế bào ung thư đã lan sang các cơ quan khác, giai đoạn cuối, hoá liệu đã chẳng còn ích gì nữa rồi.”

Thực ra cô đã sớm đoán ra, mấy năm trở lại đây, sức khỏe của mẹ cứ luôn thất thường, bất ổn. Tô Vận Cẩm vẫn thường xuyên khuyên nhủ mẹ đến bệnh viện kiểm tra lại, nhưng mẹ cô nói, bà không dám đi bệnh viện, sợ là chưa bị bệnh quật ngã đã bị bệnh dọa cho suy sụp rồi, chỉ bằng không biết gì là hơn, sống thêm được một ngày là vui rồi. Có lẽ, trong lòng mẹ sớm đã biết rõ tình trạng của bản thân mình.

Tô Vận Cẩm đẩy cửa bước vào, tay của cô với tay nắm cửa kim loại lạnh toát hết như nhau.

Giá mà có người có thể nói với cô, thực ra cô đã bước vào nhầm phòng bệnh. Người đàn bà với mái tóc bạc trắng hình dong khô kiệt ở trước mắt cô là ai chứ, có phải là mẹ cô đã từng xinh đẹp nhường ấy của cô không? Tô Vận Cẩm ngồi xuống cạnh giường, nghiêng chặt đôi môi run rẩy không cho phép mình bật khóc.

“ Mẹ ơi...”, cô không nén nổi khẽ gọi một tiếng, thế nhưng lại sợ đánh thức người đang thiêm thiếp kia.

Mẹ cô chậm chạp hé mắt, nhìn thấy cô, trong đôi mắt mờ đục loé lên một tia sang, rồi ngay lập tức đã đổi ra đau đớn vô ngần.

“ Vận Cẩm ... Con về rồi.... Vừa hay, ban nãy mẹ mơ thấy bố con, bố con đang trách mẹ, là mẹ đã từng nhận lời với bố con là đời này kiếp này chỉ ở bên cạnh một mình ông ấy thôi, Vận Cẩm... Bố con đang trách mẹ.... Mẹ không còn mặt mũi nào nhìn ông ấy nữa.”

Tô Vận Cẩm những muốn nắm chặt lấy tay mẹ, nhưng lại phát hiện ra trên đó đã ghim kim truyền dịch, cô run run bảo: “ Bố sẽ không trách mẹ đâu, không đâu mà.... Bác sĩ, bác sĩ...”. Khuôn mặt mẹ méo xệch đi vì đau, Tô Vận Cẩm vội vàng hướng ra ngoài cửa gào to, dưỡng với bác sĩ cùng xông vào, sau đó người nhà đều bị ngăn lại bên ngoài phòng bệnh.

Có lẽ chẳng mất bao nhiêu thời gian, thế nhưng Tô Vận Cẩm và dưỡng ngồi bên ngoài cửa im lìm chờ đợi, như thể đã một thế kỷ trôi qua.

Lúc bác sĩ bước ra ngoài, Tô Vận Cẩm chạy mấy bước lên phía trước, “ Bác sĩ, mẹ tôi sao rồi à?”

“ Tình hình của bệnh nhân rất không lạc quan, tôi kiến nghị là gia đình nên có chuẩn bị nhất định về tâm lý.”

“ Cứu mẹ tôi với, tôi van bác sĩ, bất kể dùng phương cách gì, cứu mẹ tôi với.”, Tô Vận Cẩm nghẹn ngào van vỉ.

“ Chị yên lòng, đối với bất cứ bệnh nhân nào bệnh viện chúng tôi cũng dốc sức cứu chữa.” Bác sĩ mặt không tỏ cảm xúc gì nói ra những lời lẽ đã công thức hoá, Tô Vận Cẩm nhìn bác sĩ đi xa dần, ủ dột ngồi phịch xuống ghế. Thật thế, đối với gia quyền mỗi bệnh nhân, người nằm trên giường bệnh kia là người thân thiết của họ, là người yêu thương của họ, nhưng đối với bác sĩ, cũng chỉ là một thân hình giáp võ chẳng có gì lạ lắm.

“Dượng ơi, đừng về nghỉ ngơi một chút đi ạ, ở đây có con rồi.” Tô Vận Cẩm lấy tay xoa lên mặt, cố gắng lấy lại thăng bằng, dường đã khóc đến rệu rã cả người, cô không thể gục ngã, cô nhất thiết phải rướn thẳng, như thế mới có thể chăm sóc mẹ cho tốt được.

Mấy ngày tiếp sau đúng là hết như ác mộng. Chỗ mẹ cô nằm là phòng bệnh ba người. Tình hình giường bệnh của bệnh viện rất thiếu thốn, cả ba giường đều nằm chật người. Người nhà đi kèm chăm sóc chỉ dành qua đêm trên những chiếc ghế dài bên ngoài phòng bệnh, sau đó Tô Vận Cẩm đút cho bác sĩ mấy cái phong bì, hộ lý mới cho phép cô được ngả thêm chiếc giường dã chiến ngay bên cạnh giường của mẹ, như thế, dường và Tô Vận Cẩm thay nhau trông đêm mới có chỗ ngủ lưng.

Trong phòng bệnh còn mấy người khác nữa, về cơ bản đều là bệnh hiểm nghèo, người nằm giường sát vách là ung thư gan giai đoạn cuối, tối tối lên cơn đau, cả đêm rên rỉ. Giấc ngủ của mẹ hoá thành chập chờn vô cùng, có một chút tiếng động là đã dậy ngay, buổi đêm không có cách nào chợp mắt, ban ngày thì người qua kẻ lại, được một giấc ngon lành trở thành xa xỉ, tinh thần càng kém hơn. Thế vẫn chưa phải là tồi tệ nhất, bệnh nhân nằm sát cửa sổ đang hấp hối, cuối cùng vào một buổi tối đã nhắm mắt tắt thở, mẹ cô lúc đó ngủ dở thức nghe tiếng gào khóc thảm thiết của người nhà bệnh nhân, sau đó tận mắt trông thấy có người chuyển thi thể phủ vải trắng ra ngoài, tay bà run rẩy nắm chặt lấy Tô Vận Cẩm, ngón tay trắng bợt, móng tay chọc thẳng vào da thịt cô. Hôm sau lại có người bệnh nặng khác lấp vào chỗ giường trống ấy.

Tô Vận Cẩm vì thế lại khẩn nài bác sĩ, cô bằng lòng trả phí giường nằm cao hơn, chỉ mong mẹ có thể nằm phòng bệnh một giường, vì việc này mà không biết đã nhét bao nhiêu phong bì, nhưng luôn chỉ thu về được một câu : “ Chẳng cách gì”. Trông thấy sức khoẻ của mẹ cô cứ ngày càng suy sụp, các thứ ăn vào đều ngay lập tức nôn ọe ra hết, đến y tá cũng đã phải lắc đầu.

Tô Vận Cẩm ngày đêm túc trực bên giường mẹ, chỉ giận bản thân mình vô dụng, thấy tình hình chắc phải buông xuôi, thì bác sĩ chủ nhiệm bỗng nhiên bảo cô, vừa mới có một bệnh nhân xuất viện, dư ra được một phòng bệnh đơn, có thể dành cho bọn họ. Tô Vận Cẩm mừng tưởng phát điên, ngay ngày hôm ấy cùng dường phối hợp với y tá chuyển mẹ sang chỗ khác.

Tuy đổi phòng bệnh cũng không thể làm cho bệnh tình của mẹ được cải thiện bao nhiêu, thế nhưng không thể phủ nhận, chỉ ít nơi đây cũng thanh tịnh hơn rất nhiều. Ngày thứ chín kể từ khi Tô Vận Cẩm trở về, mẹ ở trong phòng bệnh mới, tinh thần đột nhiên tốt lên một chút, thần trí đặc biệt tỉnh táo, không còn nói năng linh tinh như mấy hôm trước, đến đôi mắt cũng trong hơn nhiều. Bà xột xa nhìn đứa con gái gầy guộc, khó khăn lắm mới nói ra được mấy từ, “ Vận Cẩm, con thiệt thòi quá....”

Nước mắt Tô Vận Cẩm lập tức trào dâng, cô cố sống số chết nén lại, không ngừng gật đầu lia lịa. Mẹ cô khép mắt lại, cất giọng thều thào, “ Nghĩ xong rồi, cái gì cũng ổn rồi. Mẹ nhìn thấy bố con rồi, ông ấy sắp đến đón mẹ... Ở dưới kia có bố con chờ đợi mẹ, ở trên này, có dường con khóc cho mẹ, mẹ có điều gì không mãn nguyện nữa đây?”

Đêm hôm ấy, 5 giờ sáng, mẹ cô đã trút hơi thở cuối cùng trên giường bệnh. Tô Vận Cẩm cảm nhận được bàn tay mẹ lạnh dần, sau đó dường lôi cô ra khỏi mẹ. Cô đứng ở hành lang bệnh viện, nhìn hộ lí đẩy thi hài mẹ phủ khăn trải trắng toát đi xa dần, muốn đuổi theo, nhưng chân như thể có đá đeo. Cô vịn lấy thành ghế dài chậm chậm ngồi xuống, nghe tiếng bánh xe đẩy càng lúc càng xa, cuối cùng chẳng nghe thấy gì nữa.....

Cô cũng không biết mình đã giữ nguyên tư thế ấy bao lâu nữa, trời dần hừng sáng, trong lúc ấy có người bước lại nói chuyện với cô, thế nhưng rốt cuộc nói gì, cô không nghe thấy cũng chẳng nghĩ ra nổi, cô chỉ muốn một mình co quắp ở đây, mãi mãi như thế.

Tận đến lúc có đôi bàn tay giữ chặt lấy vai cô, cô không ngoái đầu lại, chủ nhân của đôi tay ấy không giống những người khác chỉ đợi chờ một chốc lát là rời đi, mà quỳ xuống, ôm trọn thân người cô đang cuộn tròn lại vào lòng mình. Cô vẫn nhớ vòng tay này. Cô để mặc con người ở phía sau cô chống đỡ lấy toàn bộ sức nặng cơ thể mình, sau đó nghe thấy anh nói: “ Vận Cẩm, em khóc đi.”

Bốn năm rồi, cô chưa từng rơi lệ, đến cả lúc ở trong bệnh viện, bác sĩ chính miệng bảo với cô, đứa con không còn nữa, về sau cũng chẳng thể có lại nữa, cô đã không khóc; suốt đêm suốt ngày chăm sóc mẹ, bất kể khó khăn đến đâu, cô cũng cố kìm chặt nước mắt. Nhưng vì lẽ gì cô phải cứng cỏi, vì có gì cô phải một thân một mình, cô chỉ cần một bờ vai chờ đợi đã lâu chia ra cho cô được khóc thoả thuê một trận.

Tô Vận Cẩm khổ sở quay đầu lại, vùi mặt vào cổ vào vai Trình Tranh, đầu tiên chỉ là rầm rứt không ra tiếng, sau đó là gào khóc đến lạc giọng: “ Em không còn mẹ nữa rồi, không còn bố, cũng không có con nữa, chẳng có gì hết, chỉ còn một mình em thôi.... Những người em yêu thương sẽ đều rời xa hết!”

“ Anh thì không đâu”, Trình Tranh vỗ vỗ lưng cô. “ Tuy rằng anh không biết anh có còn là người em yêu thương không nữa.”

Tô Vận Cẩm không đáp, chỉ nức nở khóc.

Tô Vận Cẩm nhọc nhằn đi giữa một sa mạc mênh mông, mặt trời chói chang thiêu đốt cô như thể chỉ một giây nữa thôi cô sẽ hóa thành tro bụi, miệng khát cháy, đầu đau nhức, cơ hồ không muốn bước tiếp, cô thà biến thành một bụi xương rỗng giữa cát sỏi. Thế nhưng phía trước thấp thoáng có cái gì đó đang kêu gọi cô, cô chỉ đành mãi miết đi tiếp, không dừng bước, rồi dần dần khô cạn....

“ Trình Tranh.... Cho em nước....” Trong cơn mơ cô vô thức nói ra lời này, rồi mới dần dà tỉnh lại, ý thức khôi phục được một nửa thì cô bắt đầu cười méo mó, mấp máy môi miệng khô nứt, trong lòng đau nhói từng cơn. Cô lại hồ đồ rồi, đã không còn là những tháng ngày hai người đầu gối tay ấp khi xưa, làm gì còn con người ở ngay bên cạnh thì thầm mang nước cho cô nữa? Có điều câu nói ấy buột khỏi miệng cô tự nhiên quá đỗi, tự nhiên đến mức cô vẫn ngỡ rằng mở mắt ra anh vẫn nằm ngay cạnh cô, chân kênh càng ngang ngược gác lên người cô.

Đúng lúc cô chống lấy chiếc đầu vầng vát, nặng trĩu định bò dậy đi tìm nước, một cốc nước lạnh đã đặt ngay vào tay cô chẳng chút dịu dàng.

“ Em đúng là giống hệt Từ Hi Thái Hậu, vừa ngủ dậy là đã biết nô dịch người ta ngay rồi.” Lời lẽ điên khùng thể này ngoài anh ra thì không thể phát ra từ cái miệng nào khác.

Tô Vận Cẩm nhìn anh vài giây, ý thức tựa như những thước phim quay chậm từ từ hiện về trong ký ức. Đúng rồi, trong bệnh viện, cô và dưỡng vừa mới tiễn chân mẹ đi. Hộ lý đẩy mẹ đi rồi, cô còn ngồi ở đấy mãi, sau đó anh tới, anh nói với cô: “ Khóc đi, Vận Cẩm”. Hoá ra cô đã nép vào lòng anh mà khóc cho đến lúc không còn sức mà khóc như thế đấy, nỗi đau buồn mất đi người thân yêu nhất lại một lần nữa cuộn dâng trong tim.

Người đứng ở bên cạnh giường ấy bị cô nhìn chăm chăm, bất giác cảm thấy có phần không thoải mái, “ Đầu óc em bị thiêu rụi rồi, nhìn.... nhìn anh làm... làm gì thế.”

Tô Vận Cẩm vô tâm cười nhạo cái lấp bắp bất chợt của anh, nhìn quanh bốn phía căn phòng, “ Đây là đâu thế?”

“ Nhà anh,” anh đáp không thể tự nhiên hơn.

“ Nhà nào của anh cơ?”, Tô Vận Cẩm hơi nhú mày.

Trình Tranh nhìn lên trần nhà, “ Anh có phải là trẻ được nhận về nuôi đâu, anh chỉ có một bố một mẹ, một cái nhà thôi.”

Phản ứng của Tô Vận Cẩm là ngay lập tức trở mình xuống khỏi giường, bất chấp cơn bão hoả rã rời đang lan khắp người.

“ Nhà anh làm gì có ma, sao em phải sợ rúm ró thế?” Trình Tranh ấn cứng cô xuống, không chút khách khí.

Tô Vận Cẩm thở dài, “ Em phải đến bệnh viện, mẹ vừa mới mất, còn một đồng việc đang đợi để thu xếp... Phải rồi... Dưỡng em đâu?”

“ Ngủ cả ngày trời rồi mới nhớ đến việc của mẹ, nếu có phải chờ đến lượt em thật, thì cũng nhờ nhàn hết cả rồi. Em cứ yên tâm đi, dưỡng đã giải quyết xong xuôi hết thủ tục ở bệnh viện rồi, còn mẹ em.... Theo ý của dưỡng thì, trước hết cứ điện táng ở đài hoá thân trên tỉnh đã, việc sau đấy thì cùng về huyện nhà em rồi bàn bạc nốt.” Không biết có phải vì nghĩ đến tâm trạng hiện tại của cô hay không, mà mấy câu sau anh nói đã dịu dàng đi nhiều.

Tô Vận Cẩm cúi đầu, hoá ra cô đã ngủ lâu đến thế. Vừa mới tỉnh giấc, mẹ đã vĩnh viễn rời xa cô rồi. “ Bây giờ dưỡng em ở đâu?”, cô hỏi.

“ Dưỡng về trước rồi, em sốt cao liên miên, nằm nửa ngày ở bệnh viện, anh thấy em không sao nữa, nhưng cứ nửa mê nửa tỉnh, nên đưa em về nhà anh nghỉ ngơi.”

Tô Vận Cẩm đưa tay vén lại tóc, “ À, ra là thế, cảm ơn anh, chắc là em vẫn phải về thôi, bố mẹ anh về trông thấy thì không hay lắm.”

Trình Tranh giọng điệu thoát đã ngoa ngoắt, “ Anh không sợ, em sợ cái gì, em cũng chẳng phải chưa gặp bố mẹ anh bao giờ, bọn họ ăn thịt em đấy chắc?”.

Anh thấy Tô Vận Cẩm không ậm ừ gì, khẳng khẳng đứng dậy tìm dép, mới không biết làm thế nào, nói thêm một câu, “ Đẳng nào thì bố mẹ cũng không có nhà.”

“ Nhưng em vẫn phải về, dưỡng đã mệt lắm rồi.” Tô Vận Cẩm gắng gượng không làm Trình Tranh hiểu lầm ý cô.

“ Thế thì em cũng phải ăn cơm rồi hẵng đi, anh đưa em về.” Ngữ khí của anh không cho phép chối từ.

Tô Vận Cẩm cũng chẳng búyong với anh nữa, từ giường bò dậy, bụng dạ đúng là cũng hơi đói, không cần thiết phải làm khổ bản thân làm gì. Trong lúc nhồm dậy, cô để ý ngắm nhìn một lượt cả căn phòng, quen anh đã lâu như thế, đây mới là lần đầu tiên cô đến nhà anh. Vừa nhìn đã biết ngay đây là không gian chú ngụ của đàn ông con trai, bày biện không hề rườm rà, nhưng chỗ nào chỗ nấy đều có thể nhận ra được cái dụng công tỉ mỉ khi thiết kế, sắp xếp lại rất tinh tươm. Thực ra Trình Tranh là người rất giản dị, chỉ cần chỗ ở thoải mái gọn gàng, những yêu cầu còn lại đều không phải cao lắm, vậy nên trong tổ ấm ngày xưa của họ, hai người đã có những phút giây cực kỳ hạnh phúc.

Trình Tranh đưa thuốc cho cô, cô lặng lẽ dùng cốc nước ban nãy để uống thuốc, rồi theo anh đi ra khỏi phòng. Trong phòng ăn đã bày sẵn đồ ăn và bát đũa, Trình Tranh ngồi xuống trước, nhấn mạnh rằng: “ Phải nói trước với em, dì Trần về quên rồi, thức ăn là ở tiệm ăn nhanh dưới nhà, em ăn tạm vậy nhé.”

Đối với việc ăn uống, Tô Vận Cẩm không cầu kỳ kén chọn như anh, chỉ khe khẽ gật đầu, rồi ngồi xuống đối diện với anh, cầm bát đũa lên. Trong trí nhớ, ký ức về lần gần đây nhất bọn họ ngồi ăn cơm chỉ riêng hai người mặt đối mặt cùng nhau cứ xa xăm như thể đã từ kiếp trước. Tô Vận Cẩm gắp một đũa rau, đưa vào miệng, cảm thấy đắng ngắt kỳ lạ. Cô cố nuốt cho trôi xuống họng, vẫn thấy không ổn, lại ăn thêm một miếng nữa, chắc chắn không phải là tâm trạng của mình ảnh hưởng đến vị giác. Cô định nói gì đó, nhưng cuối cùng lại chẳng cất thành lời, chỉ cầm đũa với sang một đĩa chẳng biết là món gì nữa, nhai mấy lượt, rồi mau chóng tự chan cho mình một bát canh. Vừa uống được một ngụm, lần này thì cô không thể chịu được nữa, chỉ đành thở hắt một hơi, bỏ bát đũa xuống, nhìn Trình Tranh. Anh lại chẳng có chút động tĩnh gì, chỉ tỏ ra đáng vẻ rất kỳ quái chăm chú nhìn cô.

“ Trình Tranh, anh mò ở đâu ra tiệm ăn này đấy?”

“ Là quán ‘ Thực địa nhân gia’ mấy người Tứ Xuyên mở ở dưới nhà, cũng được chứ hả?”, anh nhanh nhẹn đáp ngay, rõ ràng là đã có dự liệu từ trước rằng cô sẽ hỏi câu này.

“ Anh đặc tội gì với ông chủ hay đầu bếp nhà người tay hay sao?”

“ Anh có bị dở hơi đâu. Làm sao, không ngon à?”

“ Khó ăn lắm.” Tô Vận Cẩm hiếm khi nói thẳng như thế này, cô nhìn Trình Tranh cũng tự mình ăn một miếng, sau đó lăm bậm chữi thề một câu.

“ Em có thể hiểu anh chính là đầu bếp của ‘ Thực địa nhân gia’ này chứ?”, Tô Vận Cẩm thần nhiên nói như thể chẳng có chuyện gì.

Mặt mũi Trình Tranh lập tức đỏ bừng lên, lật đật bỏ đũa xuống, rồi giật lấy bát trong tay cô, vội vàng bảo : “ Khó nuốt thì dẹp đi vậy, anh, anh xuống nhà đi mua thứ khác”. Nói dứt lời liền chạy như bay vào phòng lấy chìa khoá.

Tô Vận Cẩm nhìn theo bóng dáng tất tả của anh, nhỏ nhẹ nói một câu: “ Trình Tranh, tội gì anh phải thế?”.

Anh sống lại, “ Đây là việc của anh”.

Tô Vận Cẩm cũng đứng dậy, “ Thực ra, đồ ăn tuy có hơi khó nuốt một chút, nhưng em vui lắm.”

Trình Tranh chậm chậm quay người lại, “ Ấy là.... Thực ra đều tại công thức món ăn dở quá, anh thề là anh thao tác nghiêm ngặt theo đúng trình tự và các bước mà....”

“ Trong bếp còn các thứ nguyên liệu chứ, để em đi làm vậy.”

Anh trở trở vào bếp, gạt đầu lia lia.

Tô Vận Cẩm loay hoay trong bếp, Trình Tranh đứng tựa vào khung cửa ngắm nhìn cô, chẳng thốt lời nào. Bao ký ức về những ngày xưa cũ cứ lần lượt ùa về.

Tô Vận Cẩm đập trứng vào chảo, cảm giác thấy một đôi tay lạng lạng quanh lấy eo cô, sau đó là hơi thở của anh, nóng ran ở phía sau cô.

“ Buông tay ra, Trình Tranh.”

“ Không đời nào.”

Tô Vận Cẩm im lặng. Dường như từ khi hai người quen biết nhau đến giờ cứ chỉ không ngừng lặp đi lặp lại một câu như thế:

- Trình Tranh, buông tay ra.

- Anh không buông đấy.

Thế mà anh đã thực sự buông cô ra, cô đau đớn còn hơn hết thấy.

“ Mặc kệ em lấy lý do gì, anh cũng không buông ra đâu.” Giọng nói của anh từ trên vai cô vang tới, buồn rầu ủ dột.

“ Anh mà không bỏ tay ra, trứng gà cháy mất, anh không đói hay sao?”, Tô Vận Cẩm cười gượng gạo bảo.

“ Đương nhiên là đói, nhưng thứ mà anh muốn ăn không phải trứng gà.” Đôi môi cùng lời nói rử rỉ của anh đều vờn vờ bên tai cô đầy ám muội.

“ Đùng thế này nữa.” Cô hơi nghiêng đầu né đi.

Trình Tranh rì rào đầy thắc mắc : “ Tại sao không được như thế này, em không còn muốn anh nữa sao?”

Tô Vận Cẩm tắt bếp, đặt chiếc chảo phẳng đáy xuống, quay mặt lại đối diện với Trình Tranh, “ Nếu em bảo là không muốn, thì đúng là lừa anh, em đâu phải thánh nữ. Thật đấy, Trình Tranh à, nếu cái anh muốn chỉ là một lần ân ái, em có thể cho anh được, nhưng nếu làm tình có thể giải quyết được khúc mắc giữa hai chúng mình, thế thì đâu có ngày hôm nay.”

“ Anh có phải khách làng chơi, tùy tiện đi tìm một người đàn bà để giải quyết đâu. Anh như thế này, bởi vì người đàn bà ấy là em, anh cứ nghĩ là em hiểu.” Trình Tranh nhú mày.

Tô Vận Cẩm cười cười, “ Đừng quên, bốn năm rồi, hơn một nghìn ngày trời ngăn cách giữa chúng ta không phải là giả, có rất nhiều việc chẳng còn như cũ, ít nhất thì, anh quên Trịnh Hiểu Đồng rồi sao?”

Trình Tranh im lặng, đúng lúc Tô Vận Cẩm quyết định từ bỏ cuộc trò chuyện này, anh mới lên tiếng bảo: “ Vận Cẩm, anh cũng là người mà, cũng sẽ có một ngày đợi chờ mỏi mệt, có lúc anh đã ngỡ rằng, kiếp này sẽ chẳng thể nào ôm em như thế này được nữa. Hiểu Đồng... đã mang lại cho anh rất nhiều an ủi.”

“ Thế nên, anh càng không nên như thế này, đúng không?”

“ Có lẽ em sẽ không tin có một cô gái như Hiểu Đồng đâu, rất nhiều người sẽ cảm thấy cô ấy ngốc nghếch, Hiểu Đồng rất trong sáng, rất lương thiện. Hôm ấy cô ấy tìm đến chỗ anh, kể với anh là gặp em ở chùa Lục Dung, anh mới biết là thực ra cô ấy biết rõ em là ai, nhưng cô ấy vẫn để anh đến tìm em. Không ngờ chứ gì, Tô Vận Cẩm, một người ích kỷ, khó chịu, máu lạnh, cố chấp như em, làm sao có thể tin là trên đời có người như thế tồn tại.... So với em, cô ấy hết như một thiên sứ”, trông thấy Tô Vận Cẩm lộ vẻ ỉu xiu như ý muốn, Trình Tranh cười cười mai mỉa, “ Nhưng anh lại chẳng có cách nào yêu thiên sứ cho nổi.”

Tô Vận Cẩm cúi đầu không nói.

Trình Tranh lấy tay nâng mặt cô lên, “Đừng có nói với anh mấy thứ áy náy này nọ, tình cảm xưa nay nào có công bằng, anh thừa nhận đã phụ lại cô ấy, nhưng tiếp tục ở bên cô ấy cũng là một kiểu phụ lòng, anh ghét phải lắt lay ràng buộc. Nếu như tình thế bắt buộc anh phải có lỗi với một người, thế thì anh chỉ đành có lỗi với cô ấy, bởi vì người còn lại kia anh tuyệt đối không thể từ bỏ. Em nói xem, chẳng phải chúng mình đều ích kỷ như nhau hay sao?”

Tô Vận Cẩm gạt bàn tay anh đặt trên mặt cô xuống, Trình Tranh lấy luôn bàn tay ấy đặt phía sau hông cô, ghì chặt người cô vào cơ thể anh, “Em còn muốn nói gì nữa, định hành hạ anh đến bao giờ?”

“Đừng có như thế.” Tô Vận Cẩm vất vả lắm mới giằng ra xa khỏi anh một chút.

“Muốn anh buông ra cũng được, trừ phi chính miệng em nói ra, em không yêu anh, nói đi. Tô Vận Cẩm, em nhìn anh nói đi, em không yêu anh...”

Tô Vận Cẩm vừa định mở miệng, đã bị anh ngang ngược che miệng lại. Cơn dục tình của Trình Tranh thoát đã bột phát, ngấu nghiến cởi khuy áo cô ra, sau đó là cởi đến của mình. Khi thân trên của anh đã trần trụi trước mặt cô, cô đưa mắt là nhìn thấy ngay mặt đeo của chiếc dây chuyền, ánh sáng mềm mại của hải lam ngọc thiêu đốt cô. “Hóa ra nó ở bên anh.”

Trình Tranh nắm lấy tay cô, áp vào chiếc mặt ngọc, cũng là áp sát vào lồng ngực anh, “Em đã từng nói là sẽ không đánh mất nó, em đã nói rồi cơ mà!”. Tô Vận Cẩm nắm chặt lấy chiếc mặt hải lam ngọc trong lòng bàn tay, khấp mắt lại, rơi lệ.

Hai người vồ vập quần quýt từ nhà bếp sang phòng ngủ, trong khoảnh khắc hòa hợp, cả hai đều thở dài. Động tác của Trình Tranh như thể muốn khảm sâu Tô Vận Cẩm vào linh hồn mình, anh chỉ thiếu chút nữa đã ngỡ rằng cảnh này vĩnh viễn chỉ có thể gặp được trong mơ, trông thấy vẻ đôn đàu khe khẽ của cô, anh cảm thấy những đề nên biết bao nhiêu năm trời đã được đền bù. Khi đi vào trong cô, anh thở gấp gấp, úp mình nhìn cô đang ở dưới thân anh, cứ mỗi lần dội vào, đều kèm thêm cả lời truy hỏi riết róng: “Nói em yêu anh, hay là em không yêu anh, nói đi, em nói đi, anh muốn chính miệng em nói ra...”. Chiếc mặt dây trên cổ anh rủ xuống, chao đảo dữ dội theo những động tác của anh, Tô Vận Cẩm trần trụi giữa cơn ân ái, khi anh cật vắn càng lúc càng ráo riết, cô ưỡn người lên, miệng khẽ khàng ngậm chiếc mặt dây chuyền rủ trước mắt cô, Trình Tranh rên rỉ một tiếng, bùng nổ bên trong cơ thể cô, khi khoái lạc lên đến đỉnh điểm, anh thở dài: “Thực ra em có yêu anh...”

Chương 22: Ngược xuôi ngang dọc, thì ra anh vẫn ở đây

Cơn ân ái qua đi, hai người lặng lẽ ôm nhau, tận đến lúc mồ hôi dần dà tiên tán, Tô Vận Cẩm mới nói: “Trình Tranh, anh ngủ rồi à? Chúng mình nói chuyện chút được không?”

Trình Tranh “Ừ” bừa một tiếng.

Hai người, quen biết đã mười một năm, sớm chiều quần quýt được gần ba năm, cả hai đã chia sẻ với nhau tất thấy những lần đầu tiên thân mật nhất của một đôi nam nữ, thế mà trước nay chưa từng nghiêm túc ngồi lại mà trò chuyện, trước nay chưa từng hỏi điều người kia mong muốn nhất là gì.

Mở đầu có chút khó khăn, Tô Vận Cẩm nghĩ một hồi mới cất lời: “Lúc con được hai tháng, nó đột nhiên khiến em đau dữ dội, thực ra trước khi bị sốc do xuất huyết, em đã bắt đầu lo sợ là có lẽ sẽ mất con. Con khi ấy là mối ràng buộc cuối cùng của em với anh trên thế gian này, em không thể không có nó được, chỉ cần con được bình yên, em bằng lòng đem tất cả ra đánh đổi... Thế nhưng cuối cùng vẫn không thể giữ được. Em nằm trên giường bệnh, cảm giác duy nhất là hận anh, bởi vì em không biết phải trách ai nữa, em buộc phải tìm một thứ cảm giác nào đó dữ dội hơn để thay thế cho tuyệt vọng. Thế nên em đã thề, sẽ không chờ đợi anh nữa, em phải quên anh đi. Thế nhưng, khi gặp lại anh, em bắt đầu quên mất lời thề của mình, anh thấy đấy, trừng phạt gọi xuống rồi, những người quan trọng bên cạnh em, chẳng thể giữ chân được ai nữa.”

Trình Tranh ngóc đầu lên, nhìn cô, “Đúng là đồ ngốc! Nếu anh làm cho em phải phản lại lời thề, thế thì cũng là trừng phạt anh nữa, em nói những người bên cạnh em chẳng thể giữ chân ai được, trừ phi là anh cũng chết toi mất rồi.”

Tô Vận Cẩm bật cười, “Vẫn cái thói nói nhăng nói cuội. Trình Tranh, em là người tội tệ vô cùng, em luôn ngỡ là tự mình biết rõ mình muốn gì, thực ra đến khi nghĩ lại mới phát hiện ra mình đã sai mất rồi”.

“Chẳng ai bảo là sai lầm thì không thể quay đầu lại, Vận Cẩm, chúng mình làm lại từ đầu nhé.”

“Làm lại từ đầu?”, Tô Vận Cẩm thoáng vẻ thất thần. “Bốn năm trước chúng mình đã yêu nhau đến thế, kết quả ra sao chứ? Huống hồ là bây giờ ...”

“Thế nhưng khi ấy em chưa từng mang lại cho anh cảm giác an toàn của tình yêu. Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy em, anh đã mãi miết theo đuổi, em thì mãi miết trốn chạy. Anh quá lo lắng, còn em thì quá nhạy cảm, anh cũng chẳng biết đối với em sao cho phải nữa”, anh xoay người lại, nhìn cô. “Anh ngốc lắm, tình yêu của anh cần một đảm bảo”.

Tô Vận Cẩm lấy tay nắm lấy chiếc mặt dây trên cổ anh, “Anh cứ như thế này đâu có đáng, em thậm chí còn chẳng phải là một người đàn bà trọn vẹn nữa rồi”.

Trình Tranh cố ý xem xét cô hết lượt trên dưới, “Chỗ nào không trọn vẹn, anh cảm thấy những gì phải có đều có đủ mà”. Trông thấy Tô Vận Cẩm không cười, anh mới ý thức được là câu đùa này chẳng hề vui nhộn, liền nói: “Nếu vốn đã an bài không thể có con, vậy thì coi như chúng mình nương tựa vào nhau là số mệnh đi em”.

Anh tham lam vùi đầu vào trước ngực cô, “Cứ coi anh là con trai em, chỉ yêu mỗi anh thôi, bà mẹ nhóc ơi ...”.

Trình Tranh hao kiệt tinh lực rồi thì ngủ thiếp đi, tận đến lúc cảm thấy có hai bàn tay bấu chặt trên mặt mình, mới thết đau tỉnh dậy, anh chàng theo trực giác vẫn ngỡ là Tô Vận Cẩm, lật người tóm lấy cô, miệng la hét: “Còn cầu nữa anh cần em đấy”.

Tay không rơi bộp trên ga giường, sau đó tai nhói đau, anh nghe thấy một giọng rất giống của mẹ cất lên: “Cái thằng đáng chết này, hiếm hoi lắm mới về nhà một lần, ban ngày ban mặt mà nói mớ gì đấy, lại còn dám cần mẹ?”.

Trình Tranh giật bắn lên, trông thấy Chương Tấn Nhân đang trợn mắt trừng trừng, néo tai anh dừng ngay trước giường, ở bên mình nào thấy đâu Tô Vận Cẩm nữa. Anh giật mình hừ một tiếng hất ngay tay mẹ ra, kéo chăn lên che kín thân mình đang trần trụi, mặt đỏ bừng bừng cự nự: “Làm gì có cái kiểu không gõ cửa đã xông vào phòng?”.

Chương Tấn Nhân cười giễu: “ Cửa sắp dỡ cả ra rồi con còn chẳng biết, ha ha, lại còn che, người con mẹ chưa nhìn thấy bao giờ chắc. Nói xem nào, đang giữa ban ngày con một mình ở nhà lột sạch quần áo nằm ngủ là sao?”.

Trình Tranh đến lúc này mới yên tâm, xem ra mẹ vẫn chưa nhìn thấy Tô Vận Cẩm, thế thì anh chàng mặc kệ, chứ mẹ mà bắt gặp tình cảnh này, không biết sượng sùng đến cỡ nào nữa.

“Con nóng nên mới cởi quần áo mà mẹ phải để ý hay sao?” Anh không có gì phải lo lắng nữa, bắt đầu tỏ ra ngạo ngược.

Chương Tấn Nhân bĩu môi đi ra ngoài, “Đang giữa mùa đông, có nóng cũng chẳng cần phải trần như nhộng mà ngủ thế chứ”.

Trình Tranh vừa mặc quần áo vừa xem giờ, anh đã ngủ khoảng ba tiếng đồng hồ, cô đi đâu nhỉ? Nếu có về nhà thì tại sao không nói gì đã đi ngay thế? Lúc cài khuy áo anh cảm thấy trên mình dường như thiếu thứ gì đó, cúi đầu xuống, chiếc hoa tai hải lam ngọc ở bên anh suốt bốn năm trời đã không thấy tăm hơi đâu cả.

Tô Vận Cẩm quay về nhà, hậu sự của mẹ coi như dàn xếp ổn thoả, thân bằng cố hữu của nhà cô không nhiều, nhưng người đã đi mất rồi, đông đúc nhộn nhịp hay không cũng nào có khác biệt gì.

Dượng bảo Tô Vận Cẩm không khoẻ thì cứ nghỉ ngơi đi đã, những việc khác để dượng lo liệu. Dượng nói đúng, cô thật đã mệt rồi.

Trước hôm tiễn đưa linh cữu một ngày, cô nhớ ra có một vài việc phải bàn bạc với dượng. Dượng đang gọi điện trong bếp, Tô Vận Cẩm đi đôi dép lê dứng trong nhà, bước đến cửa nhà bếp, dượng vẫn không phát

hiện ra.

Dượng vốn là một người bộc trực chất phác, bình thường dượng nói chuyện điện thoại trong bếp, Tô Vận Cẩm ngoài phòng khách cũng có thể bập bõm nghe được tám phần, lúc này dượng hạ thấp giọng, nép vào trong góc, Tô Vận Cẩm không thể không cảm thấy kì lạ.

“ ... Phải rồi, cơ bản là đã dần xếp đầu ra đấy rồi ... Đầu có, vẫn phải cảm ơn cháu... Bệnh viện ... May nhờ có cháu ...Con bé khoẻ rồi ... Nó không biết ... Con bé này vốn ương ngạnh lắm ...”.

Tô Vận Cẩm rón rén quay trở về phòng mình. Cô biết rõ đó là điện thoại của ai gọi đến, bao nhiêu năm rồi, cô dường như vẫn luôn ở vào vai của người cần đến anh đỡ đần. Anh giúp cô, nhưng lại chẳng dám để cô biết.

Cô rót cho mình một cốc nước, nhấp một ngụm, vị đắng đót thoang thoảng xen lẫn với ngọt lành. Cô sẽ không nói với Trình Tranh, thực ra hôm ấy trong bệnh viện, cô đã từng vô ý trông thấy anh vội vã bước ra từ phòng bệnh khoa ung bướu, sau đó ngay buổi chiều hôm ấy, bác sĩ chủ nhiệm mang tới tin tức có thể chuyển vào phòng bệnh một người nằm. Anh vờ như không có chuyện gì, cô cũng chẳng khơi ra.

Thì ra cảm giác có một bờ vai để tựa vào là như thế này đây. Cô đã từng ngỡ rằng bản thân mình có thể chẳng cần đến ai, nhưng đến giờ mới hiểu ra, một người con gái, chống đỡ càng lâu càng mỏi mệt rồi, việc gì phải vì chút kiêu hãnh vô vị mà từ bỏ những chăm chút quan tâm mà cô ta đáng được đón nhận? Anh không hề bỏ thì cho cô, anh yêu thương cô. Trước mặt một số người, cô chẳng cần phải tỏ ra kiên cường.

Cô cuối cùng cũng đã có thể thanh thản.

Buổi tối, dượng gọi Tô Vận Cẩm ra phòng khách. Lúc mẹ còn sống, quan hệ giữa bố dượng và con gái tuy rằng trên kính dưới nhường, nhưng trước sau vẫn luôn có ngăn cách.

Dượng đẩy một chiếc trap nhỏ ra trước mặt cô, bảo: “Vận Cẩm, dượng biết trong lòng con từ xưa tới giờ chưa từng coi dượng là bố con, nhưng dượng vẫn luôn hy vọng rằng con là con gái ruột của ta. Giờ mẹ con không còn nữa, đây là chút ít di vật mà mẹ con để lại, đúng lý là giao cho con giữ gìn. Căn nhà mua giá ứu đãi từ hồi bố con còn sống, mẹ con mãi vẫn không nỡ bán đi, mấy năm trước, bà ấy chuyển hộ khẩu nhà đó sang tên cho con, nó là của con, coi như là một chút quà kỷ niệm mà bố mẹ con để lại cho con nhé”.

Tô Vận Cẩm lặng lẽ mở trap ra, bên trong là một ít giấy tờ kiểu hợp đồng nhà đất, đôi bong tai ngày thường mẹ vẫn đeo, hai cuốn sổ tiết kiệm, tiền trong đó chẳng được bao nhiêu, tất thấy có vài nghìn đồng, nhiều nhất là những tấm ảnh cũ, có những tấm chụp chung hồi bố còn sống, còn có những tấm ảnh chụp cô từ nhỏ xíu đến lúc lớn lên, những bức ảnh ấy phần nhiều đã ố vàng, bị xoa mặt nhiều đến mức đôi chỗ nứt nẻ, đây đã là tất thấy những gì thuộc về mẹ.

Tô Vận Cẩm không khóc, cô lấy tay vuốt nhẹ những tấm ảnh cũ ấy, dường như trên đó vẫn còn hơi ấm bàn tay mẹ.

“Dượng biết không, trước đây con đã từng hận dượng, biết rõ là về sau mẹ con chung sống với dượng là lựa chọn đúng đắn, thế nhưng con vẫn chẳng thể quên bố con, con oán giận dượng đã chia lìa tình yêu thương vốn chỉ thuộc về con và bố con, và cũng bắt đầu cố ý lạnh nhạt với mẹ con... Con không phải là đứa con gái tốt, cũng chẳng có cách nào gọi dượng một tiếng “cha” chính đáng, nhưng có một câu vẫn nên nói ra: Mấy năm nay, may mà có dượng. Mẹ con dù còn hay đã mất, dượng vẫn là người thân của con.”

Tô Vận Cẩm nói dứt lời, người đàn ông đã sống hơn nửa đời người mắt nhòa lệ ngay trước mặt cô.

Hậu sự của mẹ đã lo liệu xong xuôi, Tô Vận Cẩm quay trở về ngôi nhà dưới quê một chuyến, đây cũng chính là nơi bố vào quân ngũ rồi gặp gỡ và yêu mẹ. Tô Vận Cẩm đặt chân qua mỗi tắc đất, cơ hồ đều có thể tưởng tượng ra mẹ và bố cô đã từng đi qua nơi này. Bố mẹ cuối cùng đã được đoàn tụ trên trời cao kia rồi.

Ở quê vẫn còn họ hàng bên phía mẹ cô. Tô Vận Cẩm lần này ghé ở nhà cậu họ, tuy là thân thích xa xôi, nhưng cả nhà, trong đó có cả mẹ, cũng đều đối xử với cô rất nhiệt tình, cũng chẳng kiêng kị gì việc cô đang có trở. Tô Vận Cẩm ở đó mấy ngày, hôm nào cũng ngủ nướng đã đời, chú họ đi xa vừa về nhà là liền so chiều cao thấp trên bàn cờ với cô cháu ngay. Trong ấn tượng của mình, hai mươi tám năm nay Vận Cẩm chưa từng trải qua những ngày nhàn tản thảnh thơi như thế bao giờ.

Ngày cuối cùng của kỳ nghỉ, cô đem một chiếc ghế nằm ra sân phơi ngũ cốc, ánh nắng giữa tiết đông trải trên thân mình đầy thư thái, một cuốn tiểu thuyết ái tình tìm thấy trên giường của cô em họ làm thuê ở Quảng Đông mang về đọc được một nửa, chút ý vị mỗi một đã len lỏi dâng lên. Tô Vận Cẩm úp cuốn sách lên bụng, trề nải khép mắt lại. Trong tiểu thuyết, nhân vật nam giàu có muôn đời vẫn luôn có một bà mẹ nghiệt ngã, đẩy một đồng tiền ra trước mặt nhân vật nữ đang có bầu, bảo: “Cô chẳng phải là vì cái này hay sao? Tiền nay cho cô, buông tha con tôi ra”.

Hôm ấy cô nhồm dậy bên mình Trình Tranh, thu vén gọn gàng lại mình và cả buồng ngủ, phòng bếp đang bày bữa, vừa bước ra khỏi cửa chưa được bao xa, đã đụng ngay Chương Tấn Nhân vừa mới về nhà, giống y hệt như trong tiểu thuyết, Chương Tấn Nhân cũng mời cô lên xe mình để “trò chuyện” mấy câu.

Ngay từ câu đầu tiên, bà đã nói: “Vận Cẩm, ta đã từng nghĩ là con sẽ trở thành con dâu ta...”

Thực ra trong suốt quá trình diễn ra cuộc đối thoại ấy, Tô Vận Cẩm đều im lặng. Chương Tấn Nhân cũng không hùng hổ dồn ép, nề nếp gia giáo cẩn thận khiến một vài chủ đề bà chỉ chạm tới là dừng, vô cùng chú ý đến cảm nhận của Tô Vận Cẩm. Thế nhưng Tô Vận Cẩm biết, chuyện lằng nhằng cũ giữa cô và Từ Chí Hằng, cả việc cô không thể có con, người đang đối thoại kia đều rõ cả, điều này chẳng lạ lùng gì, một vòng tròn rộng được đến cỡ nào, dưới gầm trời này chẳng tường nào không lọt gió, hưởng hồ là một người quyền thế đầy mình như Chương Tấn Nhân.

“Ta cũng chỉ là một người mẹ bình thường, mong con sẽ lượng thứ”, Chương Tấn Nhân thở dài.

Tô Vận Cẩm chỉ cười, “Cô không cần phải đòi con lượng thứ gì hết, bởi vì tất cả những điều này là sự thật, con hiểu rõ ý của cô”. Thậm chí trong lòng cô còn biết ơn Chương Tấn Nhân không đưa tiền cho cô, nếu không cô còn phải tủi hổ hơn nhiều.

“Thực ra ta cũng không ép con phải rời xa Trình Tranh, con trai ta sinh ra ta biết lắm, nó là một đứa khờ dại, đã quyết làm gì thì xưa nay chưa từng quay đầu lại. Thế nhưng Vận Cẩm, cứ cho là chúng ta có thể không phiền lòng vì những việc trong bốn năm vừa rồi của con, không để ý việc có hay không có con nữa, nhưng con cũng thấy rồi đấy, các con đã từng sống với nhau, thế nhưng chẳng khiến người kia hạnh phúc. Ta hy vọng con ta được sống vui vẻ, thế nên, ta chỉ hỏi con, con có thể đảm bảo sẽ mang lại hạnh phúc cho nó hay không?”

Tô Vận Cẩm trầm ngâm, sau đó ngẩng đầu lên, thẳng thắn nói: “Con không thể”.

Đúng lúc Tô Vận Cẩm dường như sắp thiếp đi dưới ánh mặt trời, có người cầm cuốn sách cô đang úp trên bụng lên, giọng điệu quái gở đọc ra tên cuốn sách: “...Ái tình của những đứa trẻ hư...” Hì hì, Tô Vận Cẩm, anh phải nói em thế nào mới phải, e chạy về đây, chỉ là để chuyển tâm nghiên ngắm mấy thứ sách vở bổ béo này hử?”.

Tô Vận Cẩm cũng không thắc mắc tại sao anh lại tìm đến đây, chỉ giơ tay giằng lại cuốn sách của mình, rồi lại nhắm mắt giả vờ ngủ. Trình Tranh lấy tay vỗ vỗ lên mặt cô: “Lại còn giả vờ, nói mau, em chạy đến chỗ khỉ ho cò gáy này làm gì?”.

Tô Vận Cẩm gạt tay anh ra, “Thế anh thì đến làm gì?”.

“Anh... Anh đến đòi lại đồ của anh, trả dây chuyền lại cho anh!”, anh hùng hồn nói.

“Nhưng mà, đây rõ ràng là hoa tai anh tặng em cơ mà!”, Tô Vận Cẩm nhắc anh.

“Anh không biết!”, đuối lý rồi bắt đầu nhùng nhằng nhõng nhẽo vẫn luôn là phong cách của anh. “Em dụ cho anh ngủ say rồi đi mất là ra thể thống gì, đến chơi bởi trăng gió với một con vịt cũng phải trả tiền đấy!”

Tô Vận Cẩm nhồm dậy từ chiếc giường gấp: “Thế anh muốn bao nhiêu, cái phục vụ của anh cũng chẳng đáng mấy tiền”.

Trình Tranh nghiêng răng trèo trẹo, “Đằng nào thì em cũng phải nói lại với anh một lời chứ”.

Tô Vận Cẩm nhìn anh một hồi, sau đó chẳng hó hê gì đi vào căn phòng phía sau sân phơi, lúc đi ra trong tay ôm một bộ cờ vây. Cô bày bàn cờ ngay trên nền sân phơi, sau đó bảo: “Trình Tranh, có một số việc chúng mình dùng cái này để quyết định đi”.

Trình Tranh dùng thứ ánh mắt “Em điên rồi” nhìn cô, phát hiện đáng vẻ cô không giống như đùa cợt, sau đó liền thương lượng với cô,

“Hay là chúng mình đổi cách khác vậy, ví dụ như là thi chạy? Anh phải có quyền lựa chọn chứ”.

“Anh có thể lựa chọn chơi hoặc không chơi”, Tô Vận Cẩm rất bình tĩnh đáp lại.

Trình Tranh ngần ngừ một hồi, cơ hồ giằng co trong lòng, “Được, anh chọn quân đen”. Nếu đã không tránh được, vậy thì không được chịu thiệt.

“Thoải mái. Bắt đầu nhé.” Tô Vận Cẩm ngồi bệt xuống đất.

Khi hai người còn ở bên nhau, anh trước sau đều không chịu học đánh cờ, cho dù cờ vây chính là môn truyền thống ở trường đại học cũ của anh, mấy năm không gặp, hóa ra lại khiến Tô Vận Cẩm cảm thấy vô cùng sững sốt. Lối đánh của Trình Tranh hết như tác phong con người anh vậy, quyết đoán khoáng đạt, công thành phá trì, khá là mạnh mẽ, Tô Vận Cẩm ngược lại trầm tĩnh hơn nhiều, nhưng không phải là ngay lập tức có thể phân rõ ngay cục thế trên dưới. Lúc đánh xuống quân đen 65, đen đã chiếm ưu thế, trông thấy Tô Vận Cẩm chân mày hơi nhíu, Trình Tranh mừng thầm trong bụng, cô nàng làm sao biết được mấy năm nay anh đắm chìm trong cái thú tao nhã này, tay cờ đã tiến bộ lên nhiều, thế nên lúc quân trắng 67 đánh ra, anh không e dè hoảng hốt, đen 73 chặn xuống, đến Tô Vận Cẩm cũng lộ ra vẻ phấn khích. Phần thắng đã nắm trong tay, Trình Tranh gắng sức kiềm chế sự đắc ý của mình, người đàn bà này, lại còn tình dùng chiêu này mà bắt nạt anh, xem cô nàng thua rồi thì còn nói năng gì nữa.

Tô Vận Cẩm nghĩ ngợi một hồi, hai quân tiếp theo 74, 76 đều cao tay chặn trước, quân trắng ở khu trung tâm thoát đã tăng lên, trong khi đó quân đen lộ rõ tứ phía cụt đường, tình cảnh xuống dốc không phanh, góc trán Trình Tranh rịn mồ hôi, càng vội vã càng không cứu vãn nổi cục diện, lúc Tô Vận Cẩm hạ quân trắng 94, ưu thế của bên trắng đã không thể lung lay được nữa, đến cả Trình Tranh cũng hiểu rõ, chỉ cần quân trắng 96 đặt xuống, cả dàn quân đen sẽ tàn đời. Vậy nên lúc Tô Vận Cẩm nhón quân thứ 96 lên, anh liền chớp phát tay cô, “Nước vừa rồi không tính, anh có một bước bị đi nhầm”.

Tô Vận Cẩm khẽ cười bảo: “Trình Tranh, đi cờ không hồi mới là thượng phu”.

“Anh không làm đại thượng phu, chơi lại từ đầu.” Sự tình đã đến nước này, anh quyết chầy bừa đến cùng.

Tô Vận Cẩm đâu có chịu nhường anh, một bàn tay còn lại gạt tay anh ra, quân trắng đã chễm chệ đường hoàng hạ xuống, “Anh thua rồi”.

Trình Tranh lấy tay xáo tung bàn cờ, hần học bảo: “Thua rồi thì sao chứ, đùa chắc, hạnh phúc của anh làm sao có thể dựa vào một bàn cờ này mà quyết định được?”.

“Dám chơi dám thua. Em đã nói rồi, có một số việc cần dựa vào bàn cờ này để quyết định, anh cũng không từ chối, thế nên, từ nay trở đi, việc nhà chủ yếu vẫn là do anh làm, bởi vì khoảng thời gian tiếp sau đây, có lẽ em phải đi tìm việc lại từ đầu.”

Trình Tranh ngơ ngẩn nhìn cô, cô nói gì vậy? Có phải anh nghe lầm không?

Hồi lâu, Tô Vận Cẩm mới nghe thấy một giọng nói lạ lùng cất lên trả lời cô: “Anh sẽ học!”.

Men theo cánh tay anh, khoảnh khắc dựa vào lòng anh, Tô Vận Cẩm nhớ đến câu cuối cùng mình nói với Chương Tấn Nhân hôm ấy: “...Con không thể. Chẳng ai bảo đảm được hạnh phúc cả, nhưng điều con có thể nói với cô là, nếu như Trình Tranh không hạnh phúc, con sẽ còn đau lòng hơn cả cô nữa”.

Sau đó cô nghe thấy Trình Tranh chậm rãi nói: “Anh trước nay chưa từng hối hận vì đã chia tay với em, thế nhưng, bất kể đi bao xa chẳng nữa, anh vẫn luôn tin rằng có một ngày anh sẽ tìm được em về lại. Tô Vận Cẩm, cuối cùng anh đã tìm lại được em rồi”.

Trình Tranh cũng không biết mình rốt cuộc đã ôm cô bao lâu nữa, phía không xa vọng lại tiếng cười trẻ nít, anh ngược nhìn sang, mấy đứa trẻ người ngợm lấm lem bùn đất đang nhìn hai người họ, vừa che mặt vừa cười, trẻ con quê mùa, khó tránh khỏi cảm thấy háo hức lạ lùng với cái cảnh này.

“Thế... Tô Vận Cẩm, hay là chúng mình cứ đứng dậy cái đã, chân anh hơi tê rồi.” Anh vẫn giữ tư thế ngồi đánh cờ. Tô Vận Cẩm đứng lên, kéo giắt lấy tay anh, “Đi, em đưa anh đến gặp một người”.

Ở trước nhà một người cậu họ khác của Tô Vận Cẩm, Trình Tranh nhìn thấy bà ngoại đã nhiều năm không gặp. Bà đã ngoài chín mươi, đáng vẻ chẳng khác mấy so với khi xưa, có điều đôi mắt đã không còn nhìn thấy gì nữa, ngồi trên chiếc ghế dài kê trước cửa nhà dò dẫm nhặt rau. Trình Tranh bỗng nhớ ra, nhiều năm về trước, khi anh chàng mạo nhận là bạn trai của Tô Vận Cẩm đến dự đám cưới của mẹ cô, đã từng nhận lời với bà ngoại, nếu hai người bọn họ về sau có kết hôn thật, nhất định sẽ thân chinh đến báo với bà, nghĩ đến đây, anh lặng im nắm thật chặt tay Tô Vận Cẩm.

Tô Vận Cẩm kéo anh ngồi xuống cạnh gối bà ngoại.

“Bà ơi, con là Vận Cẩm đây, con với Trình Tranh cùng đến thăm bà này bà ơi.”

Bà ngừng tay, móm mém cười bảo: “Vận Cẩm, con về rồi à, hình như đợt trước mẹ con còn qua đây nữa cơ”.

“Bà ơi, con là Trình Tranh, bà còn nhớ con không? Chính là cái người đánh quân Nhật Bản đấy ạ?”, Trình Tranh đặt tay lên đầu gối bà, ân cần hỏi.

Bà ngẩng mặt lên nghĩ ngợi hồi lâu, “Cái người đánh quân Nhật Bản à, ừ... con là người yêu của Vận Cẩm nhà chúng ta chứ gì”.

“Vâng, vâng ạ.” Trình Tranh bất kể bà ngoại có nhìn thấy không, gật đầu bật mạng.

Tô Vận Cẩm mủm mỉm cười liếc nhìn Trình Tranh, nói với bà: “Bà ơi, con với Trình Tranh lại về với nhau rồi”.

Bà lại cặm cụi nhặt rau tiếp, đáng vẻ chẳng có gì lạ lắm, “Các con chẳng phải trước nay vẫn ở bên nhau đấy thôi?”.

Hai người đều sững sờ, sau đó im lìm siết thật chặt tay người kia, “Đúng rồi, bà ngoại ơi, bà nói đúng ạ”.

...

“Nhớ lại hồi còn trẻ, bà với ông ngoại các con lúc nào cũng chí chóc cãi cọ, nháy mắt đã năm chục năm rồi, đã không còn ai chành chọe với bà nữa rồi...”

Bà vẫn còn đang kể lê lê thê, hơi ẩm từ ánh nắng mặt trời khiến Tô Vận Cẩm buồn ngủ, cô yên ả ngã đầu lên bờ vai Trình Tranh.

Khi còn son trẻ chúng mình cũng đã từng lạc bước, nhưng vẫn ổn, ngược xuôi ngang dọc, thì ra anh vẫn ở đây.

12. Chương End

Vĩ thanh

Úc Hoa:

Đạo này cậu vẫn ổn chứ? Hơn một năm không gặp nhau rồi, mấy hôm trước nhận được email của cậu, nghĩ đến cây cầu trên sông Liffey và cả thành phố Dublin ở tả ngạn sông mà cậu kể, đã bắt đầu thấy ngưỡng vọng, một nơi chốn có thể khiến cậu quyết định lưu lại dài lâu, ắt hẳn phải đẹp lắm.

Hôm nay là ngày đầy tháng của em bé nhà Tử Dực và Trần Khiết Khiết, nhà họ Chu tổ chức tiệc rượu linh đình, tớ với Trình Tranh cũng đến dự, quà của cậu tớ đã thay mặt tặng rồi. Em bé xinh xắn lắm, giống hệt bố mẹ. Trình Tranh ngắm bé rất lâu, nhưng anh ấy không giơ tay ra đòi bế, tớ biết là anh ấy để ý đến cảm nhận của tớ. Hôm ấy cậu hỏi tớ có cảm thấy hối tiếc không, có, tớ tiếc lắm, nhưng nếu ông trời đã an bài cho chúng tớ đời này kiếp này không có duyên với con cái, vậy chỉ đành như thế này vậy, cũng may tớ còn có anh ấy.

Buổi tối, lúc tớ gỡ bỏ đồ trang sức, Trình Tranh trông thấy đôi hoa tai lam ngọc tớ đeo, liền bảo tớ: “Đúng là không thể tưởng tượng nổi, khi ấy anh và em đã xa cách những mấy năm trời”.

Tớ nói, nếu không có mấy năm xen giữa ấy, đã không có Trình Tranh và Tô Vận Cẩm nắm tay đi suốt cuộc đời như ngày hôm nay được. Cho dù Trình Tranh của ngày hôm nay tình cờ gặp phải Tô Vận Cẩm khi xưa, bất kể yêu nhiều ra sao, chỉ e mối tình này chẳng thể có kết cục tốt đẹp, ngược lại cũng vậy.

Đúng rồi, vốn đã không định nhắc đến, buổi tiệc tối hôm nay, Chu Tử Dực đang cơn cao hứng, uống quá vài ly, lúc tớ ra toilet, trông thấy cậu ấy đứng ngẩn người ở hành lang, nhìn thấy tớ, chỉ hỏi đúng một câu, “Ồ Dublin có tuyết rơi không nhỉ?”. Tớ bỗng nhiên nghĩ là, nếu như cậu của hiện tại lần đầu tiên gặp gỡ Chu Tử Dực, liệu có vì cậu ta mà phí hoài lần nữa từng ấy năm không. Cậu bảo ngưỡng mộ tớ, bất kể lúc nào quay đầu lại, cũng đều có người ấy đang đợi chờ, còn cậu quay lại chỉ thấy cái bóng của chính mình. Thực ra tớ cảm thấy, sai lệch thời gian sẽ chẳng gặp đúng người, đợi chờ cũng chỉ hoài công vô ích. Tớ phải mất bốn năm mới hiểu rõ chân lý này, cậu thông minh hơn tớ, nghĩ chút sẽ hiểu ngay thôi mà. Nếu quay đầu lại cũng vẫn chẳng thể nào thấy cậu ta, chỉ bằng cứ nhìn về phía trước, suy cho cùng thì phong cảnh Dublin đẹp tươi nhường vậy mà.

Chuyện kể thêm 1: Cậu ấy không hề sai

Tôi vẫn nhớ hình như có ai đó đã từng nói: “Tuyệt đối không được bàn tán chuyện đồng nghiệp trong phòng vệ sinh”, nghe nói đây là điều thứ bảy trong định luật sinh tồn xã hội rất nổi tiếng, tôi thấy cực kỳ đúng đắn. Nhưng hiển nhiên là có những người không nghĩ như thế.

“... Trông cậu kìa, sao đánh son đậm thế, bị chủ nhiệm tóm được là thảm đấy.”

“Sợ cái gì, chủ nhiệm làm gì có thời gian mà để ý mấy thứ này, đàn bà mà, đến quyền điểm trang còn không có, sống phỏng còn ý nghĩa gì nữa.”

“Cậu đừng nói thế, có người không ham hồ gì thứ này đâu.”

“Hi hi, tớ biết cậu nói ai rồi, có phải là Mạc...”

Hai cô y tá trẻ tuổi chọc ghẹo một chặp, một người trong đó lại nói: “Cậu nói xem, một người đàn bà như bác sĩ Mạc ấy mà, rốt cuộc thì đã có mảnh tình nào vắt vai chưa?”.

“Ai mà biết được, nhưng mà tớ cũng chẳng thể tưởng tượng nổi, có người đàn ông nào lại chịu nổi cái dáng vẻ lạnh như dao mổ của bà chị ấy.”

“Như tớ ấy mà, nói không chừng hồi trước bà ấy đã từng va vấp tổn thương với đàn ông rồi, thế nên...”

“Há há, có điều cậu be bé cái giọng xuống, đừng có để người ta nghe thấy.”

“Sợ quái gì, hôm nay đâu phải đến phiên trực của bà ấy.”

Tôi yên lặng đứng trong phòng vệ sinh đóng im ỉm. Dò dẫm bí mật của người khác rồi tìm vui trong đó chính là nguồn cảm hứng cuộc đời của rất nhiều người. Tôi rất vinh hạnh được làm vừa lòng bọn họ. Trước khi bọn họ kịp rời đi, tôi mở cửa phòng vệ sinh, bước ra ngoài, lúc rửa tay, tôi cảm thấy vẫn rất cần phải giải thích một chút, vậy nên nói với cô y tá trẻ tay cầm thỏi son đang đứng sững giữa chừng: “Ngại quá đi mất, tôi hôm nay trực thay cho bác sĩ Vương”.

Tỉ mỉ lau khô từng chút ẩm ướt còn sót lại trên tay xong xuôi. Tôi mới lướt qua hai cô y tá còn đang ngây cả người, bước ra khỏi toa lét, còn chuyện sau đó bọn họ chê bai tôi ra sao, tôi cũng mặc kệ thôi.

Những điều bọn họ nói cũng không hoàn toàn là sai.

Mãi mãi về sau tôi cũng chẳng thể quên nổi, buổi tối cuối cùng sau khi kết thúc năm thứ ba trung học, trên lối đi tối tăm vắng vẻ của tiệm karaoke, tiếng hát hò âm ỉ trong phòng bao riêng chỉ còn là tiếng vọng xa xăm thoang thoảng, chẳng thể che lấp nhịp đập trái tim tôi.

Chẳng bao giờ ngờ nổi ngay buổi tối hôm ấy, trên đường từ phòng vệ sinh trở về tôi lại đụng mặt cậu ấy. Cậu ấy mặt mũi đỏ gay, vội vã nhắm thẳng nơi chốn cần đến mà chạy, hẳn nhiên đã uống không ít, lúc băng qua người tôi, cậu ấy chẳng liếc nhìn tôi lấy một cái. Thế nhưng tôi biết, đây chính là cơ hội cuối cùng mà ông trời ban tặng, tôi chẳng muốn mang theo bí mật cùng hối tiếc mà nói lời giã biệt.

“Chu Tử Dực!”, tôi gọi giật cậu ấy lại.

Cậu ấy tiến lên trước thêm một bước, rồi mới hồ hoặc ngoái đầu lại, ánh mắt lướt qua, đảo dặt từ phía tìm người vừa gọi.

Tôi tự nhủ với mình, Mạc Úc Hoa ơi, đếm từ một đến bảy, không được hồi hộp nữa.

Tôi cảm thấy chân mình đang dần dần bước lại gần cậu ấy, một tiếng nói cất lên: “Có thể dành cho tớ một chút thời gian của cậu được không, tớ có điều muốn nói với cậu”.

Cậu ấy cũng người không nói năng gì.

Tôi nói: “Tớ thích cậu, ba năm rồi, luôn là như thế”.

Kì thực, tôi chưa hề mong đợi cậu ấy nói một câu đáp lại: “Tớ cũng vậy”, cũng đã hoàn toàn chuẩn bị tâm lý cho tình huống xấu nhất. Thế nhưng, khi cậu ấy tỏ thái độ không thể ngờ nổi mà bảo rằng: “Làm sao thế được... Cậu tha cho tôi đi”, tôi mới biết rằng cái sự phòng bị của bản thân không đến nỗi kiên cố như vẫn tưởng tượng. Thế nên tận nhiều năm về sau, tôi vẫn cứ một lòng tin rằng, những lời nói làm người ta đau đớn nhất là phát ra từ những khuôn miệng đẹp dễ nhất.

Tô Vận Cẩm đã từng thấy bất bình thay cho tôi. “Vì có gì chứ?”, cô ấy hỏi tôi như thế. “Cậu ta ngoài cái mặt đẹp ra, còn có những thứ gì đáng để cậu yêu?” Tôi chẳng có cách nào trả lời cô ấy.

Tình yêu vốn chẳng có lý do gì cả, nhưng khi bạn đặt mình ở ngoài mà nhìn vào, bất cứ việc gì cũng có nguồn cơn hết. Hầu hết mọi người giữa đám đông kiếm tìm một linh hồn tương tự với bản thân, thế nhưng lại có một số người đem lòng yêu ai kia sẵn có phần nào đó bản thân mình khát khao nhưng vẫn còn thiếu khuyết. Tôi thuộc vào dạng thứ hai.

Từ năm thứ nhất trung học tôi đã cùng lớp với Chu Tử Dục. Ngày đầu tiên của quãng đời cấp III, tôi ngồi trong phòng học sáng sủa, tinh tươm của trường trung học trọng điểm của mình, trên người dường như vẫn phảng phất hơi bùn đất quê nhà, sau đó liền trông thấy cậu ấy khoan thai thông thả bước vào lớp học. Hôm ấy trời đổ mưa to, những người che ô chạy đi chạy lại trong trường chẳng ai không ướt lướt thướt, cậu ấy lại vận cả cây màu trắng, áo quần giày dép đều chẳng vương chút dơ, cứ như thể từ trên trời rơi xuống, trước khi ấy, tôi chưa từng tưởng tượng ra nổi một người con trai mà lại có thể có được vẻ đẹp không tì vết như thế.

Không biết lúc đó trong lớp học, có bao nhiêu ánh mắt nữ sinh cũng hệt như tôi, vờ như lơ đãng ngây dại ngắm nhìn cậu ấy, khi cậu ấy lướt qua người tôi, tôi cúi gầm mặt xuống, chỉ thấy đôi giày trắng như tuyết của cậu. Rất tự nhiên, tôi nhớ đến những người khác giới mình đã tiếp xúc từ tám bé đến giờ, các bậc cha chú, còn có các huynh trưởng, bọn họ quanh năm chân đất lội ruộng nai lưng ra làm, bàn chân ấy vĩnh viễn lấm lem bùn đất không bao giờ gột sạch nổi. Sáu đồng một đôi giày giải phóng, bố tôi từ xuân sang đến đông giá đi ròng rã ba năm trời. Có lẽ từ khoảnh khắc ấy tôi đã đem lòng yêu cậu ấy, cậu ấy như thể một chớp sáng chói lòa, mở ra cả trời đất mới trước mắt tôi, khiến tôi nhìn thấy một thế giới mới khác biệt hẳn với đất bùn đồng ruộng bấy lâu.

Tôi đứng giữa bùn đất mà khát khao con người ở giữa tầng mây kia.

Tôi đã từng lấy nước cọ rửa biết bao lâu bàn tay với những móng tay lưu cữu biết bao nhiêu bùn bẩn tích tụ từ nhiều năm làm việc nhà nông, cũng đã từng soi trước gương sống chết ép chặt cái khuôn mặt thường thường hơi béo của mình, cuối cùng không thể không thừa nhận, số mệnh đã an bài tôi chẳng thể trở thành người giống như cậu ấy được. Tôi chỉ đành càng cố gắng hơn, ra sức học tập, bởi vì tôi biết, ngoài cách này ra, chẳng có con đường nào khác có thể biến đổi vận mệnh của mình. Kể cả tôi không thể lột xác thành thiên nga trắng muốt như cậu ấy, thì chí ít, tôi cũng không muốn mãi đời kiếp kiếp làm vịt con xấu xí.

Học chung ba năm, chúng tôi chưa từng trò chuyện một câu, tôi hoài nghi không biết có phải cậu ấy chẳng biết tên tôi. Cậu ấy và Trình Tranh y hệt nhau, đều là những chàng công tử hào hoa trong mắt mọi người, mang trên mình vẻ thanh cao xa hãn với đời. Nếu như vẻ lạnh lùng trước nữ sinh của Trình Tranh khiến rất nhiều người ngưỡng vọng nhưng chùn bước từ xa, thì nụ cười bất cần ngạo ngược nơi khóe miệng Chu Tử Dục, chẳng nghi ngờ gì, làm người ta vừa yêu vừa hận – lẽ đương nhiên, nụ cười của cậu ấy chỉ bùng nổ trước mỹ nữ mà thôi. Cậu ấy có thể là đáng nam nhi giỏi chiều lòng người nhất, cũng có thể là kẻ đầu tiêu bày trò tai ác trêu chọc nữ sinh, thành tích học hành của cậu ấy chẳng ghê gớm gì, quậy phá thì vô thiên vô pháp, thế nhưng từ hiệu trưởng cho đến các giáo viên, không ai là không bao dung khác thường với cậu.

Ngoài tài khéo mồm khéo miệng lấy lòng người khác ra, phần nhiều hơn là vì cậu ấy có ông bố nghe đồn là thương nhân địa ốc bự nhất cả tỉnh này.

Thế nhưng về sau tôi mới biết, cậu ấy đúng hơn là một đứa trẻ chẳng ai yêu thương. Cả ba năm trung học, trước sau đều là trợ lý của của bố cậu ấy đến họp phụ huynh; nghe nói trong dinh thự rộng bốn trăm mét vuông của nhà cậu ấy, quanh năm suốt tháng chống chọi mình cậu ấy với người vú nuôi, chỉ chờ có dịp, cậu ấy liền gọi bạn kéo bè đến nhà, chơi bởi đập phá tung bừa. Năm thứ hai trung học, tôi đã từng nghe người ta kể, chiếc xe cứng mà bố cậu ấy lái đến trường gặp thầy hiệu trưởng đã bị phá toí bởi không ra hình thù gì nữa, việc này rầm rĩ xôn xao một hồi, nhưng cuối cùng vì không tìm được kẻ gây ra chuyện nên đành bỏ qua. Thế nhưng, trước lúc ấy, bằng một cơ hội ngẫu nhiên, tôi đã chính mắt trông thấy ở một góc nhỏ trong trường, chính cậu ấy đứng cạnh một chiếc xe con hào nhoáng, lấy cục đá nhặt ở bồn hoa mà điên đại đập tan nát từng ô kính của xe.

Thì ra thế giới trong tán mây kia cũng có chỗ chẳng vẹn tròn. Trong lòng người con gái một khi đã vẩn vương chút bản năng làm mẹ, liền càng vô phương cứu chữa. Tôi thương cậu ấy, tuy tôi hiểu rất rõ, lòng thương của mình nếu cậu ấy có biết được, chắc là nực cười và chẳng đáng một xu, thế nhưng cậu ấy vẫn trở thành nơi chốn dịu dàng nhất trong trái tim tôi. Tình yêu của tôi vụng thắm, vô vọng, tôi không phải là Vận Cẩm, không học được nổi cách kiềm chế tình cảm của mình, lý trí rõ ràng bảo tôi rời xa cậu ấy, nhưng tình cảm lại cứ khăng khăng đi ngược. Thế nên tôi chọn buổi tối vào ngày cuối tháng của năm thứ ba trung học, tỏ bày hết thảy với cậu ấy, tôi không tham vọng có được một kết quả, chỉ mong chẳng hổ với lòng mình.

Những năm tháng trẻ trung nhất tôi đã đem lòng yêu chàng thanh niên đẹp đẽ ấy, cho dù cậu ấy hoảng hốt trốn chạy tôi như loài mãnh thú gặp cơn hồng thủy, cho dù từ nay đã hóa thành một trò cười, thế nhưng tôi chưa từng hối hận.

Đồn hết tâm huyết vào học hành vẫn luôn là việc thực tế hơn chỉ chăm chút đến bản thân mình, ba năm trung học, cái cần cù miệt mài của tôi không phải là hoài công vô ích, đúng ước nguyện thi đỗ vào một trường đại học lý tưởng, trở thành “nữ trạng nguyên” đầu tiên bước ra từ cửa nhà nông từ trước đến nay trong khắp thôn làng. Mang theo khoản trợ giúp cùng kỳ vọng của gia đình họ hàng quê nhà, tôi bước chân tới chốn đô thị lớn nơi phương Nam ấy. Quãng đời đại học như tôi thấy, chẳng qua là từ phòng thí nghiệm này bươn bả tới phòng thí nghiệm khác. Tôi vốn chẳng phải là một người hay ho thú vị, thói cứng nhắc cùng bận bịu ít lời vốn trời sinh khiến tôi càng không có bao nhiêu bè bạn, cũng may còn Vận Cẩm, hai người chúng tôi đã trở thành mối tri giao duy nhất của người kia.

Dịp nghỉ hè của năm thứ nhất, Vận Cẩm ngần ngừ đem đến cho tôi tin tức cậu ấy đã có người yêu. Kì thực tôi đã biết từ lâu. Tôi rất ít khi lưu lại bút tích ở blog chung của lớp trên mạng, nhưng tôi vẫn thường đăng nhập lên đó, bởi tôi khao khát từ trong ấy sẽ nhìn thấy được dăm ba điều cậu ấy để lại. Cậu ấy yêu đương háo hức đến thế, mang ảnh chụp chung của mình với bạn gái dán đầy trên album điện tử trong trang blog. Cô gái đó hệt như cậu ấy, có một khuôn mặt đẹp tựa thiên sứ. Nhìn nụ cười mãn nguyện mà ngọt ngào của cậu ấy trong ảnh, tôi biết cậu ấy thực sự đang yêu, hơn nữa còn hạnh phúc lắm. Cậu ấy chắc cũng chẳng nhớ gì tôi, có lẽ chỉ lúc trêu đùa trước mặt bạn gái, mới thẳng thắn hoặc nhắc đến, rằng từng có một cô nàng thôn quê chẳng nhớ tên gì, đã kỳ cục bày tỏ tình cảm của cô ta với cậu.

Tôi vẫn ngỡ rằng cả đời mình sẽ chỉ là như thế, ở trong góc tối mà ngưỡng vọng hạnh phúc của cậu ấy. Không ngờ khi gặp lại cậu ấy, đã là năm thứ sáu kể từ khi tốt nghiệp cấp III, cậu ấy đã làm ăn phát lên như gió trong ngành địa ốc, cô bạn gái ngày xưa đã trở thành vị hôn thê yêu dấu. Cậu ấy nhân lúc đi công tác trong thành phố G đã chủ trì mời mọc hội họp bạn cũ hồi cấp III, chính là Trình Tranh gọi điện cho tôi, tôi biết ý tứ của Trình Tranh, cậu ta sợ nếu mà tôi không tới, Tô Vận Cẩm sẽ càng không đi, cậu ta cần một cơ hội để làm lại mối rạn nứt chỉ chạm nhẹ là vỡ giữa cậu ta và Tô Vận Cẩm. Thế nhưng Trình Tranh không biết được, cho dù không có điện thoại của cậu ta, tôi cũng sẽ tham gia cuộc tụ họp hôm ấy. Tôi chẳng phải là người giỏi nấu nướng, nói cách khác, tôi mong mỗi được đằng hoàng đình đặc gặp lại Chu Tử Dực một lần nữa.

Buổi tối hôm ấy, Chu Tử Dực đến bên tôi, đưa đẩy hàn huyên với tôi, cậu ấy nói: “Úc Hoa, cậu đẹp ra đấy”. Tôi là người huyền hoặc làm sao, biết rõ là trong lời của cậu ấy chỉ có ba phần thành thực, thế mà cả con tim đã sớm nhảy nhót mừng vui trong lồng ngực, chỉ ít thì cậu ấy vẫn nhớ được tên tôi.

Khoảng thời gian sáu năm khiến anh chàng Chu Tử Dực đẹp đẽ càng trở nên tuấn tú khôi ngô, nhưng cũng khiến tôi học được cách vờ vĩnh như không, chúng tôi ngồi đối diện nhau uống rượu, bao năm về trước sao nghĩ được sẽ có ngày hôm nay. Lúc đôi bên đã ngà ngà say, cậu ấy hỏi tôi trêu chọc, rằng đã tìm thấy một người như ý hay chưa. Tôi cũng cười bảo: “Cậu quên là hồi cấp III tớ đã từng thương thầm nhớ trộm cậu đấy sao, bao nhiêu năm rồi, có lẽ tớ vẫn chưa tìm thấy một người để yêu hơn thế”. Lời của tôi khiến cậu ấy cười lăn cười bò, hào sảng vỗ vào vai tôi, dường như tán thưởng cái hài hước của tôi, vì điều này bọn tôi lại cạn thêm ly nữa.

Thế sự xoay vần, khi giả vờ chân thành thì thật cũng như giả, người tôi yêu ở ngay trước mặt tôi đây, thế mà cậu ấy chẳng hề hay biết, có đôi ba việc, xưa tới giờ tôi chưa hề nói dối.

Buổi tối hôm đó cậu ấy uống nhiều rượu lắm, nói cũng rất nhiều. Tôi cũng thế, tuy trước nay tôi không phải là một người nhiều lời. Cuối cùng cậu ấy say khướt, trên đường tôi bắt xe đưa cậu ấy về khách sạn, cậu ấy tựa nặng trĩu trên vai tôi, còn không quên lầm bầm: “Úc Hoa ơi, cậu thật là một người thú vị đấy, nếu mà quay lại vài năm trước, nói không chừng tớ lại yêu cậu cũng nên, hì hì”. Phản ứng của tôi chỉ là cười y như thế. Tôi đâu có ngốc, Chu Tử Dực là một người làm ăn, cho dù là lúc đã uống say, cậu ấy cũng vẫn không chịu thiệt bao giờ. Cậu ấy nói nếu quay lại ngày xưa, cậu ấy sẽ yêu tôi, thế nhưng ai lại không biết, chẳng người nào có thể vận ngược thời gian, thế nên cậu ấy vĩnh viễn không bao giờ yêu tôi.

Lúc về đến khách sạn, tôi lão đảo dìu cậu ấy về phòng, khách đi trong thang máy ngửi thấy hơi rượu trên người tôi và cậu ấy cùng hai con người đang bám lấy nhau, bất giác đều nhíu mày đầy khó chịu. Đợi nhân viên phục vụ mở cửa phòng xong, tôi vận hết sức lực đẩy cậu ấy xuống thảm trải sàn của căn phòng hạng sang, nghĩa vụ của một người bạn học cấp III đến đây cũng đã là hết nhé. Cậu ấy nằm trên nền nhà, mơ hồ giằng giắt cà vạt của mình, tôi thấy không ổn, bèn ngồi xuống giúp cậu ấy một tay. Khoảnh khắc tháo cà vạt ra, cậu ấy đỡ tỉnh đỡ không nắm chặt lấy đầu kia của cà vạt, dùng hết sức lôi về phía thân mình, tôi loạng choạng một hồi, suýt chút nữa đã đổ rầm lên người cậu ấy.

“Dừng đi...”, cậu ấy cất lời.

Tôi nhồm đậy gọi người phục vụ nam đang trực ban tới.

Lúc trở vào thang máy, tôi dùng bàn tay áp lên khuôn mặt đang nóng ran. Tôi thừa nhận giây phút vừa xong ấy, tim tôi thực tình đã đập rất nhanh, một người đàn bà bình thường, không thể nào chẳng may mắn động lòng trước mặt người đàn ông mà cô ta hằng yêu dấu. Tôi hoàn toàn có thể ở lại, lấy cái lý do tuyệt đẹp là “loạn tình lúc say” để mà chia sẻ một đêm với cậu ấy, sau đó cả đời tôi đã có thể có chút hồi ức. Thế nhưng, tôi, Mạc Úc Hoa, không đời nào lại lên giường với một người đàn ông cả lúc say mềm vẫn không ngừng kể lể nỗi nhớ nhung với bạn gái của mình, tôi không làm nổi, thế nên tôi đã quyết định chỉ có thể thu vào góc khuất mà thương nhớ cậu ấy.

Ngày hôm sau, cậu ấy gọi điện thoại cho tôi để cảm ơn, còn mời tôi ra ngoài dùng bữa riêng nữa, tôi lấy cớ trong trường có việc để từ chối, tôi không chịu nổi thêm một lần châm chọc nữa, bất kể cậu ấy có ý hay chỉ là vô tình.

Sau đó, đương nhiên là cậu ấy trở lại Thượng Hải. Lần hội họp này đã cải thiện mối quan hệ giữa tôi với cậu ấy, cậu ấy gọi điện thoại cho tôi, có khi còn kể tôi nghe cả những vướng mắc trong công việc và cả trong tình cảm. Trần Khiết Khiết, vị hôn thê của cậu ấy, cũng là cái tên Chu Tử Dực nhắc nhiều nhất ở cửa miệng. Cô ấy thật là một người con gái may mắn, có thể khiến một kẻ lãng tử như Chu Tử Dực một mực yêu thương suốt bao nhiêu thời gian như thế. Cô yên lòng để cậu ấy ở lại trong nước, riêng một mình du học trời Âu, tôi không dám nói cậu ấy giữ thân như ngọc, nhưng chí ít ở trong tim, cậu ấy luôn chung thủy với cô ấy. Tôi nghĩ, ngoài vẻ yêu kiều xinh đẹp ra, cô ấy ắt hẳn phải có nét riêng hơn người.

Thời gian của tôi cứ ngày ngày trôi qua trong những công việc thực tập càng lúc càng thêm chất chồng nặng nhọc, học Y cũng có cái hay của học Y, nó khiến tôi quên đi rằng mình đã hai mươi lăm, bên cạnh trước nay chưa từng có một người đàn ông bầu bạn.

Bước vào năm thứ bảy đại học, tôi vừa cùng bác sĩ hướng dẫn trong bệnh viện thực hiện xong một ca phẫu thuật ruột thừa đơn giản, thì nhận được điện thoại của Mạnh Tuyết, Chu Tử Dực bị tai nạn xe hơi ở Thượng Hải, hiện giờ đang nằm trong phòng cấp cứu, sống chết chưa biết ra sao. Cô ấy hỏi tôi, có muốn bay sang Thượng Hải thăm cậu ấy với cô ấy luôn không, tôi đã từ chối. Tôi đi Thượng Hải cũng có ý nghĩa gì đâu,

hoàn cảnh gia đình cậu ấy đủ để mang lại cho cậu ấy thứ y liệu tốt nhất, chỉ cần cậu ấy không chết, cậu ấy sẽ nhận được những chăm sóc tối hảo, nếu như cậu ấy chết thì... Nếu như cậu ấy chết, đối với tôi, kỳ thực tất thấy cũng chẳng có gì thay đổi.

Tôi trân trân đứng nguyên chỗ cũ, xót xa trước những suy nghĩ của chính mình. Giáo viên hướng dẫn của tôi, cũng là bác sĩ Ngô – đàn anh của tôi, bước đến bên, kinh ngạc nhìn tôi: “Tiểu Mặc, sao em lại khóc?”.

Tôi khóc đấy ư? Vì sao tôi chẳng hề hay biết? Tôi thắng tốt quệt những vệt ướt trên mặt, hóa ra tôi đã rơi nước mắt thật. “Không sao, mắt em hơi viêm ấy mà”, tôi đáp.

Bác sĩ Ngô cười cười, không hỏi dồn nữa, “Có lẽ là em cần vào nhà vệ sinh mà xử lý cái đôi mắt “bị viêm” của em đi”.

Mấy ngày tiếp sau đó, tôi vẫn lên lớp như thường, nghỉ ngơi như thường, không hề nghe ngóng về cái nơi chốn cách xa ngàn dặm ấy, cậu ấy rốt cuộc đã ra sao, chỉ đến trong mơ tôi mới biết, lúc nào cũng thấy máu đỏ nhuộm đầy. Ngày thứ sáu, Mạnh Tuyết gọi điện thoại cho tôi, cô ấy thở than ở đầu bên kia: “Cũng may là mạng lớn, người thì cứu được rồi, nhưng cũng be bét cả, xương sườn bị gãy mất ba đốt, trong đó có một đốt sém chút chọc vào phổi, lá lách vỡ nát, phải cắt đi một phần ba, cánh mũi trái bị rách, xương đùi trái vỡ vụn. Ái dà, có điều người lăm tiền cũng có cái khốn khổ của người lăm tiền, người ngợm thành ra như thế rồi, bố mẹ cậu ấy vì chuyện làm ăn bận bịu, chỉ sát sao bên cạnh có mấy ngày đã mỗi người chạy việc một nơi, bạn gái thì càng hay, chỉ rặt mỗi ngày một cuộc điện thoại, bảo là chuẩn bị cho kỳ thi sắp tới, không về được. Nhà cậu ấy mời ba nhân viên hộ lý cao cấp thay phiên ba ca túc trực chăm sóc cậu ấy, thế nhưng hộ lý có tốt đến mấy suy cho cùng cũng chẳng so được với người nhà, xem bộ dạng cậu ấy, đúng là đáng thương quá đi”.

Tôi gác điện thoại, nghĩ ngợi rất lâu, trước khi ra được quyết định rõ ràng, tôi đã bắt đầu thu xếp đồ đạc. Sau đó tôi gọi điện cho bác sĩ Ngô, xin phép anh được nghỉ dài kỳ. Anh trầm ngâm bên đầu kia điện thoại, “Tiểu Mặc à, em phải biết là lần thực tập này hết sức quan trọng đối với sinh viên tốt nghiệp các em, thậm chí còn ảnh hưởng đến cả việc sau này em có lọt được vào danh sách kí hợp đồng cuối cùng hay không nữa, bình thường biểu hiện của em luôn rất xuất sắc, bệnh viện thực sự có ý chăm em, lần nghỉ dài kỳ này của em... Tóm lại, em suy nghĩ cho cẩn thận”.

“Anh ạ, em rất rõ ràng rồi.”

Truyện kể thêm 1 (tiếp)

Ngay chiều hôm ấy, tôi mang theo tất cả tiền phụ cấp trong đợt thực tập bay đi Thượng Hải, xộc thẳng tới bệnh viện. Lúc nhìn thấy Chu Tử Dục người quần tăng tăng băng trắng trong phòng bệnh, tôi hoàn toàn không thể liên hệ gì giữa cậu ấy với một con người vốn phong lưu tuấn tú hôm nào. Tôi đứng bên cạnh cậu ấy, thuận tay đặt hành lí xuống, khi đó cậu ấy vẫn yếu ớt không đủ sức nói gì, lúc nhìn thấy tôi, một giọt lệ theo khóe mắt rớt xuống, chưa kịp tan biến giữa lớp vải trắng băng đầy trên khuôn mặt.

Những ngày tiếp sau đó, tôi với người hộ lý dàn xếp ổn thỏa với nhau, công việc của bọn họ vẫn như cũ, nhưng một số việc chăm sóc gần gũi và những chi tiết có tính nghiệp vụ cao thì giao phần tôi làm, khối lượng công việc của họ giảm bớt, lương lậu như cũ, tự nhiên sẽ vui vẻ thoải mái, còn về phía bệnh viện, tôi chỉ nói là bạn của cậu ấy, thế nhưng tôi nghĩ, hầu hết các bác sĩ đều coi tôi là bạn gái của cậu ấy. Đương nhiên, trong mắt hầu hết mọi người, ai lại tin được là một người bạn bình thường lại có thể vất vả ngày đêm lao vào chăm sóc người bệnh liệt giường như thế này. Vậy nên, sau một đợt, lúc bác sĩ trực ban trên trục cậu ấy: “Cái cậu này số đỏ ghê, xe đụng tan nát thế này mà còn nhặt được cái mạng về, lại còn có cô người yêu bác sĩ chuyên nghiệp chăm chút nhường này”, chúng tôi đều chẳng phân bua gì cả.

Tổ chức cơ thể cậu ấy vốn đã rất tốt, thế nên vết thương hồi phục cũng rất nhanh, sau hai mươi ngày, cậu ấy đã có thể nhồm dậy nửa ngòai trên giường, băng gạc trên mặt trên người cũng đã gỡ đi không ít, có điều tay chân vẫn phải bó bột, sinh hoạt vẫn chưa được thuận tiện. Sau khi cậu ấy tỉnh táo lại, những lúc tôi vệ sinh cho cậu ấy, cứ mỗi lần lau lấy ở phần thân dưới, mặt mũi cậu ấy đều đỏ bừng lên, toàn thân căng cứng không tự nhiên. Đối với tôi, bất kể bộ phận nào trên cơ thể nam hay nữ cũng đều là một phần cơ quan mà thôi, nên tôi vẫn thường nói với cậu ấy: “Cậu hoàn toàn không cần phải ngượng ngùng trước mặt một bác sĩ, tớ đã từng nhìn thấy những cái to hơn của cậu, cũng đã gặp những cái nhỏ hơn của cậu, cậu hoàn toàn có thể yên tâm, nó chẳng có tạo gì đặc biệt đâu”. Thế mà vào một hôm, sau đó một tháng, lúc tôi lau rửa

cho cậu ấy như đã quen bao lâu nay, phát hiện ra một bộ phận có phản ứng khác thường, khi ấy tôi thừa nhận rằng cái sự sùng sục ngưỡng mộ của mình chẳng thua gì cậu ấy, chỉ đành khẽ ho một tiếng: “Xem ra đúng là cậu phục hồi khá thật”.

Suốt hai tháng trời sáng chiều quần quít, tôi cơ hồ sắp sửa ngỡ ngàng thế gian này chỉ còn lại hai chúng tôi mà thôi. Tôi trú ngụ ở chiếc giường giành cho người chăm sóc trong phòng bệnh VIP của cậu ấy. Mỗi tối tôi bông lơn vài câu trên trời dưới biển cùng cậu ấy, sau đó mỗi người nằm trên hai chiếc giường cách nhau vốn vẹn năm mét, nói: “Chúc ngủ ngon”. Cậu ấy ghét người hộ lí chân tay thô thiển, bình thường đều không bằng lòng với những chăm sóc gần gũi của bọn họ; đến cơm nước không qua bàn tay tôi, cũng không chịu ăn uống cho ngoan ngoãn; thậm chí có một lần tôi loạng quạng đi dạo trong bệnh viện, quay về hơi muộn một chút, còn chưa bước vào phòng bệnh, đã nghe cậu ấy tìm người không thấy, cấu gắt ầm ĩ với người hộ lí. Tôi quả thực ngỡ rằng đối với cậu ấy, tôi thật quan trọng, tận đến một ngày kia cậu ấy bệnh tình thuyên giảm được xuất viện, tôi đi ra nhà ăn bệnh viện mua quà sáng về đã không tài nào lách được vào phòng bệnh của cậu ấy. Bố mẹ, bạn bè thân hữu, cấp dưới ở công ty của cậu ấy chen chúc chật cứng cả phòng, từ phía đằng xa, đã có thể ngửi thấy hương hoa thơm ngan ngát.

Tôi ở một nơi khác trong bệnh viện, một mình ăn hết cả hai phần quà sáng, lúc dạ dày được no đủ, người ta sẽ không dễ cảm thấy đau khổ. Lúc tôi xong xuôi mọi thứ bước trở lại phòng bệnh, người đã tản mất hết, đáng buồn biết bao, tôi thậm chí từ sâu thẳm cõi lòng vẫn khao khát cậu ấy sẽ như nhân vật nam chính trong một bộ phim truyện giờ vàng, khi tôi gần như đã sắp tuyệt vọng thì một người vẫn còn ở lại, nói rằng: “Tớ vẫn ở đây mà”.

Cậu ấy đương nhiên đã dời bước. Con người ta là thế đấy, rõ ràng biết rằng không thể, vậy mà vẫn cứ mong mỗi đợi chờ.

Còn lưu lại trong phòng bệnh là một người đàn ông trung niên tự xưng là trợ lí của bố Chu Tử Dục, rất lịch sự đại diện Chu Tử Dục và người nhà cậu ấy bày tỏ lòng biết ơn với tôi, có thể thấy được ông ta là người chuyên lo giải quyết sự cố, vậy nên khi ông ta nói: “Chúng tôi đều biết rõ Mạc tiểu thư đây xuất phát từ tình nghĩa hảo bằng hữu mà chăm sóc Chu tiên sinh, nhưng lại lỡ dở biết bao nhiêu thời gian thế này, nếu cô không thể nhận món quà này, thì chẳng hóa ra không phải là bạn của Chu tiên sinh hay sao”. Sau đó, lúc ông ta đưa ra trước mặt tôi một chiếc cặp tài liệu, tôi dường như chẳng có lí do gì để từ chối. Thế nên tôi đỡ lấy, đặt trên tay ước lượng thử. Chu gia quả nhiên tiền to khí mạnh, khoản tiền này đủ để vời được bất cứ nhân viên hộ lí nào tốt nhất nước. Tôi bóc phong bì ra, cẩn thận đếm từ trong đó hai mươi tờ giấy bạc màu hồng, sau đó đưa trả lại hết phần còn lại cho ông ta, “Phiền ông quay về nói với Chu tiên sinh nhà các ông, cảm ơn cậu ấy đã cho tôi tiền vé máy bay quay về”.

Bay về thành phố G, việc đầu tiên sau kì nghỉ phép ở bệnh viện của tôi chính là lao đến thăm Vận Cẩm. Cô ấy nằm trên giường bệnh, sắc mặt chẳng khác gì cái ga trải giường trắng toát. Nhìn thấy tôi, cô ấy hồi lâu mới thốt ra nổi một câu: “Úc Hoa ơi, con không còn nữa rồi, bác sĩ bảo tớ vĩnh viễn không bao giờ có con được nữa”.

Tôi ngồi xuống bên mép giường cô ấy, nắm chặt tay cô ấy, đưa cùng với tay tôi lên che kín đôi mắt tôi, nước mắt từ những kẽ ngón tay cô thấm hết cả. Cô ấy vốn là một người đàn bà luôn biết tự bảo vệ bản thân mình, hóa ra cũng làm ra một chuyện ngu xuẩn nhường này. Phải chăng trong đời mỗi người đàn bà đều có một lần ngốc nghếch, sau đó lòng dạ mới dần dần trở nên cứng rắn, cô ấy cũng thế, tôi cũng chẳng khác gì.

Trước giường bệnh Tô Vận Cẩm, tôi nhận được điện thoại của Chu Tử Dục. Cậu ấy nói: “Úc Hoa, tớ cảm ơn cậu, vĩnh viễn không bao giờ quên, nếu có một ngày cậu cần đến tớ, thì dù có nước sôi lửa bỏng đến đâu tớ cũng sẽ lao vào vì cậu”.

Tôi lẳng lặng nghe cậu ấy nói dứt lời, sau đó mới bảo cậu ấy: “Tớ cần cậu lao vào nước sôi lửa bỏng mà làm gì, đừng có coi bản thân mình ghê gớm đến thế, tớ đi Thượng Hải, không phải vì cậu, mà là vì bản thân tớ. Cậu chẳng nợ nần gì hết”.

Gác điện thoại rồi, tôi mới nói với Vận Cẩm: “Cậu ấy rốt cuộc vẫn là người khôn ngoan, cái gì cũng có giá cả hết, đã nghe thấy chưa, cậu ấy nói vì cảm ơn tớ, nguyện lòng lao vào nước sôi lửa bỏng, đây là cái giá cậu ấy đặt ra cho tớ đấy... Thế nhưng cậu ấy có gì sai đâu, cậu ấy chưa từng đòi hỏi tớ làm gì cho cậu ấy hết, tớ đi Thượng Hải vì trái tim tớ mà thôi, không phải thi ân giết cá”.

Nước mắt khô rồi, tôi đã thanh thản.

Sau khi về đến bệnh viện, tôi đã chịu xử phạt cảnh cáo của lãnh đạo bệnh viện và nhà trường, cũng may là hồi trước biểu hiện của tôi đều tốt, cũng coi là không làm cho mọi sự tệ hại hơn.

Nửa năm sau, tôi nhận được thiệp mời đám cưới của Chu Tử Dục, bên trên viết hết sức rõ ràng : Chú rể Chu Tử Dục, cô dâu Trần Khiết Khiết sẽ cử hành hôn lễ vào ngày... tháng... năm..., có bày biện chén rượu nhát, kính mong Mạc Úc Hoa tiểu thư tới dự.

Cô ấy cuối cùng cũng đã trở về, hoàng tử và công chúa luôn được ở bên nhau, thế này cũng tốt, kẻ có tình rốt cuộc đã kết thành duyên thục.

Một ngày trước đám cưới, Vận Cẩm hỏi tôi: “Úc Hoa, cậu có đi không?”.

Tôi đáp: “Có, sao lại không đi chứ, đằng nào cũng phải đưa phong bì, thế thì ít nhất tớ cũng phải xem tận mắt ra sao chứ”.

“Thế cũng được, nếu cậu đi thì mang phong bao đi giúp tớ luôn nhé, hôm ấy công ty tớ có việc, nên không đi được”.

Tôi nhận lời. Bởi vì tôi biết lí do cô ấy không đi, cô ấy không muốn đụng mặt người kia.

Hôm diễn ra đám cưới, tôi không hề ăn vận trang điểm cầu kì, bởi vì tôi biết, vĩnh viễn không được đẹp hơn cô dâu mới đang say hạnh phúc, hưởng hồ xưa nay tôi đâu phải mỹ nữ. Lúc đặt phong bao lên khay của phù dâu, tôi thành thực nói với cặp đôi ngọc ngà đẹp đẽ ngay trước mặt mình: “Chúc hai bạn bên nhau đến khi đầu bạc”. Tôi nhìn Chu Tử Dục, nhìn xoáy vào tận đáy sâu trong mắt cậu ấy, cậu ấy né tránh ánh mắt tôi. Sau đó tôi đặt lên cả phần của Tô Vận Cẩm, nói: ” Đây là của Tô Vận Cẩm, cậu ấy nhờ tớ thay mặt chúc mừng hai bạn”. Ánh mắt của chàng phù rể cao lớn bánh bao thoát đã nhuộm màu ảm đạm.

Tôi nhớ đến gương mặt trắng bột của Vận Cẩm, tình yêu chính là cái thứ thế này đây, nó không vì một người đánh mất mà khiến người khác có được, nó chỉ khiến cho tất cả mọi người đều tan nát cõi lòng.

Tôi bước ra khỏi phòng vệ sinh, bỏ băng luân hai cô y tá tội nghiệp kia, quay trở lại phòng khám, bác sĩ Trương ngồi đối diện nhìn thấy tôi trở vào, lập tức nhòms dậy nói một câu: “Bác sĩ Mạc, chị trực nhé, đến lượt em đi giải quyết một tí”. Sinh lão bệnh tử, vốn là chuyện thường tình của con người, thế nên việc “làm ăn” của bệnh viện lúc nào cũng ngon lành như vậy đấy.

Tôi vội đầu vào xem xét hồ sơ của một bệnh nhân, hướng ra ngoài nói một câu: “Người tiếp theo”. Rất nhanh chóng đã có người ngồi xuống chệnh chéch trước mặt tôi. Tôi ngẩng đầu lên, bệnh nhân đang chờ đợi đã cất lời trước.

Anh ta nói: “Bác sĩ ơi, chỗ này tôi đau lắm”.

Anh ta chỉ vào lồng ngực mình. Tôi nghiêm nghị trả lời: “Nếu anh mà bị đau tức ngực, tôi kiến nghị anh trước hết sang khoa nội”.

“Nếu mà chảy máu thì sao?”

“Thế thì tôi kê cho anh mấy miếng băng dán vết thương”. Tôi giả vờ không nhìn thấy điệu bộ làm ra nhẵn nhó kiểu Tây Thi ôm ngực.

Bệnh nhân của tôi im lặng một hồi, cuối cùng cũng thu lại khuôn mặt đặng cợt đùa kia, “Úc Hoa, tớ ly hôn rồi”.

Đây chẳng phải là tin nóng hổi, tôi nói: “Nếu mà như thế, anh có thể đi khám ở khoa thần kinh, hoặc đến trung tâm tư vấn tâm lý”.

“Úc Hoa, chúng mình có thể đổi cách nói chuyện được không”, cậu ấy bảo.

“Bây giờ anh bỏ tiền ra lấy số khám để ngồi đây, chúng ta chỉ có thể nói chuyện như thế này thôi. Nếu anh không có cái gì khác cần nói, thế thì đến người tiếp theo”

Buổi tối tôi gọi điện cho Vận Cẩm, từ sau khi cô ấy về nhà vì chuyện của mẹ rồi quay trở lại, tôi vẫn chưa gặp mặt cô ấy lần nào, bên đầu kia điện thoại, cô ấy nói đã từ chức rồi. Sau đó tôi nghe thấy một giọng nói

quen thuộc: “Vận Cẩm, em đang nói chuyện điện thoại với ai đấy?”. Cô ấy che ống nghe lại, không biết nói câu gì, một hồi mới bảo lại với tôi: “Bọn mình tiếp đi”.

Lúc ấy thì tôi đã hiểu ra: “Cậu từ chức cũng là vì cậu ấy hả?”.

Vận Cẩm nói: “Cũng có thể nói như thế, nếu tớ đã quyết định phải quay về bên nhau lại từ đầu, hẳn nhiên phải đưa cho anh ấy một giao hẹn, anh ấy có thể không để tâm, nhưng tớ không thể nào cứ tiếp tục làm việc dưới trướng Từ Chí Hằng được nữa, sẽ thấy khó chịu lắm”.

“Thực sự là cậu chắc chắn có thể làm lại từ đầu được chứ? Lẽ nào không sợ đi vào vết xe đổ sao?”. Không phải tôi hắt nước lạnh vào cô ấy, chỉ là mấy năm nay tôi đã chứng kiến chuyện hợp hợp tan tan của cô ấy với Trình Tranh, nếu yêu nhau mà có thể giải quyết được vấn đề, thế thì ngày xưa bọn họ đã chẳng mỗi người một ngã.

“Tớ chẳng chắc chắn cái gì hết, hai người ở bên nhau không thể giải quyết hết thảy mọi vấn đề được, tớ bây giờ mới bắt đầu hiểu ra, cái thứ tình yêu này ấy mà, không thể nào quá ăn chắc, chỉ có thể nói đôi bên cùng khoan thứ mà thôi”.

Có lẽ cô ấy nói đúng.

Vận Cẩm nói tiếp: “Còn việc buồn cười này nữa, mấy hôm trước tớ nửa đêm tỉnh giấc, nghe thấy trong phòng không ngớt tiếng lạo xạo lục tú đảo hòm, sợ thót tim, bật đèn lên mới phát hiện ra là anh ấy. Tớ hỏi anh ấy, nửa đêm gà gáy lục lọi cái gì thế, anh ấy bảo đang tìm chứng minh, hộ tịch của hai đứa”.

Tôi cười hỏi: “Không phải là anh chàng cầu hôn với cậu đấy chứ?”.

Vận Cẩm cũng cười đáp: “Tớ cũng hỏi anh ấy thế, anh ấy chỉ bảo với tớ rằng, Tô Vận Cẩm, đàn ông hai mươi tám là cái tuổi nở rộ như hoa, thế nhưng đàn bà đến tuổi này thì bắt đầu tàn lụi, thế nên chúng mình lấy nhau đi”.

“Đây đích xác là phong cách của Trình Tranh.”

“Úc Hoa, cậu tin không, có lúc tình yêu thực sự cần đến một chút mù quáng cùng xóc nổi, thế nên lúc đấy tớ chỉ trả lời anh ấy là: Không biết Cục Dân chính mấy giờ mở cửa nhỉ? Nói ra thì chẳng ai tin, Cục Dân chính bắt đầu làm việc lúc 8 giờ, hai đứa ngốc nghếch tui này đã chầu chực ở cửa từ 7 giờ, vất vả lắm mới chờ được đến lúc nhân viên làm việc yên vị, mới biết hóa ra ngày hôm ấy chỉ giải quyết ly hôn thôi”.

Tôi nhin không được cười phá lên, sau đó tôi bảo với cô ấy: “Vận Cẩm, tớ đã bao giờ nói cậu nghe là tớ ghen tị với cậu chưa?”.

Đúng thế, bất kể đã từng có biết bao cay đắng, chỉ cần cô ấy bằng lòng quay lại, luôn có người ấy đang chờ đợi. Thế mà con người đang chờ đợi tôi thì ở nơi nào?

Sau khi Chu Tử Dục với Trình Tranh trở thành đối tác làm ăn, trọng tâm công việc dần dà chuyển về thành phố G, đằng nào thì cũng đã li dị, ở Thượng Hải cũng không ràng buộc gì nữa. Một hôm vào khoảng nửa năm sau đó, tôi đã vào giường nghỉ ngơi, lại nhận được cú điện thoại nồng nặc hơi say cậu ấy gọi đến, nền là tiếng nhạc xập xình ầm ĩ, cậu ấy nói: “Tớ uống hơi quá, cậu đến đón tớ được không?”. Tôi biết lúc này tôi nên từ chối thẳng thừng cậu ấy, thế nhưng cuối cùng tôi vẫn hỏi cậu ấy địa điểm, sau đó mặc quần áo ra khỏi cửa, đưa anh chàng uống đến be bét loạng quạng ấy về nhà.

Phạm việc gì có lần thứ nhất ắt sẽ có lần thứ hai, tôi đã trở thành đội cứu hỏa của cậu ấy. Dần dà, có lúc cậu ấy tự mình kết thúc buổi thù tạc, cũng lái xe đến chỗ tôi ở ngồi chơi một lát, cậu ấy bảo là vì thích trà tôi pha.

Chu Tử Dục thích trà Bích La Xuân, tôi thì lại chẳng ưa gì thứ trà “thơm nức rợn người” ấy, trà phiên Lục An vừa í tôi hơn, mỗi lần cậu ấy đến, tôi đều pha trà xong xuôi cho cậu ấy, sau đó mới nhăm nháp trà phiên của mình. Thường thì cậu ấy uống trà xong là đi ngay, trừ phi nhậu nhẹt say mềm, còn thì rất ít khi ở lại qua đêm, thoảng hoặc, trong phòng khách của tôi cũng có mấy thứ đồ cậu ấy bỏ quên lại.

Ở bệnh viện, bác sĩ Ngô - đàn anh của tôi - vẫn luôn nhắc nhở: “Úc Hoa, đi Dublin là một cơ hội rèn luyện tốt đấy, nhưng mà cơ hội thì không đợi người bao giờ, em phải đưa ra quyết định thật nhanh đi”.

Vận Cẩm cũng hỏi: “Cứ cho là cậu ở lại, cũng là vì con người không xứng đáng ấy, thế nhưng các cậu bây giờ như thế này thì gọi là gì mới phải?”.

Tôi không trả lời. Tôi biết cậu ấy quyến luyến cảm giác ấm áp khi ở bên tôi, đây có lẽ là thứ mà song thân phụ mẫu lắm tiền nhiều của cùng người vợ cũ kiêu diễm thanh cao chưa từng đem lại cho cậu ấy. Về sau tôi cũng dần dà biết rõ nguyên nhân ly hôn của cậu ấy, kỳ thực rất giản đơn, cô ấy bức bối cậu ấy thù tạc quá nhiều, cậu ấy trách móc cô ấy không coi nhà cửa làm trọng. Những người đẹp dễ kiêu hãnh đều như nhau, dễ dàng tung tẩy cái thói tự nhiên thoải mái của mình, cậu ấy với cô ấy đều như vậy cả. Vốn một khúc mắc nhỏ nhoi thôi càng lúc càng lớn dần lên, cuối cùng ai nấy đều cảm thấy mỗi một, chỉ đành đường ai nấy bước.

Mỗi lần tiễn cậu ấy ra về, tôi đều một mình ngồi lặng ở chỗ cũ hồi lâu, tận đến khi trà nguội ngơ nguội ngắt. Vận Cẩm nói đúng, cô ấy bảo: “Chu Tử Dực chẳng qua là lợi dụng tình cảm của cậu, yên chí thỏa thuê, không màng trách nhiệm mà tận hưởng cảm giác yêu thương”. Thế nhưng có đôi khi, một đôi người lại lựa chọn chìm đắm một cách tỉnh táo.

Có khi cậu ấy cũng bảo: “Úc Hoa, cậu cũng chẳng bé bỏng gì nữa, đừng có trù trừ co kéo thêm nữa, tìm một người đàn ông tử tế đi”. Phải vậy, tôi đã chẳng còn bé dại gì, một người đàn bà đã ba mươi tuổi còn được bao nhiêu thời gian để mà ừ ử? Ở dưới quê nhà tôi, một cô nàng hai mươi tuổi chưa chồng đã là cái mối tâm bệnh trong lòng ông bố bà mẹ rồi, đến tuổi như tôi đây, chắc đã có thể coi là quái thai. Cái nỗi lo sợ to tát nhất của bố mẹ, những người vốn hết lòng tự hào về tôi, giờ đây lại chính là việc bà con họ hàng làng xóm nhắc đến hôn sự của tôi. Bọn họ từng cuống quýt, từng thúc giục, cũng đã sống chết giằng kéo mà ép uống ghép đôi, dần dà cũng chỉ đành lòng vậy, mặc tôi tung tẩy, coi như không có đứa con gái như tôi đây, cũng bớt bận ruột bận gan.

Hôm sinh nhật tuổi ba mươi của tôi, Chu Tử Dực chúc mừng tôi, cậu ấy nói: “Úc Hoa, tại sao cậu lại không về một nhà với tớ?”. Tôi im lặng chẳng nói gì, cậu ấy là một người thực tế mà tàn nhẫn, rõ ràng hiểu thấu hơn ai hết, cái tôi cần đâu phải một câu nói này.

Khi ấy, Tô Vận Cẩm và Trình Tranh đã kết hôn từ lâu, hai con người bướng bỉnh cứng đầu khó tránh khỏi và chạm nọ kia, nhưng người đã từng mất mát thì vẫn luôn biết cách nâng niu, đúng như Tô Vận Cẩm đã nói, tình yêu cũng cần có một chút mơ hồ cùng thỏa hiệp. Điều đáng tiếc là, một đôi nam nữ như thế này, lại chẳng thể có con, một hai năm trở lại đây, bọn họ không phải không thử qua đủ phương cách, kết quả vẫn cứ là thất vọng. Vận Cẩm không nói, nhưng tôi cảm nhận được áp lực của cô ấy, một gia đình như nhà Trình Tranh, rồi cậu ấy lại là con một, vừa vặn ứng với một câu này: Cho dù yêu thương trân trọng, rốt cuộc cũng khó bề yên ấm. Có lẽ đây chính là cái giá của một thời trẻ trung cuồng dại.

Tháng thứ hai kể từ sau hôm sinh nhật tôi, Chu Tử Dực chính thức mời tôi một bữa tối riêng tư. Lúc tôi đến cậu ấy đã có mặt, quen biết bao nhiêu năm, cậu ấy hiếm hoi lắm mới có một lần đến sớm.

Tôi ngồi xuống, phát hiện ra vẻ nghiêm túc căng thẳng lạ lùng của cậu ấy, vậy nên dứt khoát chưa gọi món vội, bảo thẳng với cậu ấy: “Nếu có gì, cậu có thể nói luôn ra đi”.

Cậu ấy ngần ngừ hồi lâu, cuối cùng vẫn ngẩng đầu lên nhìn tôi.

“... Khiết Khiết, cô ấy trở về rồi, tớ phát hiện ra là tớ vẫn yêu cô ấy, thế nên... tớ định cưới lại”.

Vừa mới từ phía bên ngoài giá băng có bước vào trong phòng, phía trên mắt kính của tôi phủ một lớp sương mỏng manh. Tôi gỡ kính xuống, lấy vải lau tỉ mỉ, đúng vào lúc cậu ấy vì ngóng đợi một lời hồi đáp mà trở nên lo lắng, tôi chỉ thốt ra một tiếng: “Ừ”.

Từ đầu đến cuối, tôi chỉ là một kẻ ngoài cuộc, ngoài hiểu thấu một nhẽ ra, chẳng có quyền gì hết.

Trước khi rời đi, tôi bảo với cậu ấy: “Tớ chúc các cậu hạnh phúc”.

Lúc nói ra câu này, tôi thực sự thật lòng, tôi hy vọng cậu ấy được hạnh phúc, sau đó chúng tôi đã biệt biệt giữa dòng đời.

Buổi chiều tôi trực như thường lệ, bệnh nhân đang cần xử lý vẫn còn rất nhiều. Lúc bước qua phòng phẫu thuật, tôi nghe thấy người nhà một bệnh nhân phát ra tiếng khóc gào cào xé gan xé ruột. Thời gian ở trong bệnh viện đã lâu, cũng đã quen dần với việc sống chết. Mỗi ngày mỗi đêm, có người qua đời vì tai nạn xe

cô, có người vì ẩu đả, có người tạ thế vì ung bướu nan y, có người lìa trần vì virus gây bệnh, thế nhưng... xưa nay đâu có ai chết vì đau khổ.

Buổi tối Vận Cẩm uống rượu cùng tôi, lúc cả hai đều đã ngà ngà say xỉn, cô ấy khẽ giọng rửa trách: “Đồ khốn Chu Tử Dực”.

Quen nhau bao nhiêu năm trời, trước đây tôi chưa từng nghe thấy Tô Vận Cẩm nguyên rửa ai, nên không nén nổi ngạc nhiên. Trên thế giới này đâu có điều luật nào quy định rằng anh yêu một người, người ấy bắt buộc phải yêu lại anh? Đúng thế, làm gì có. Thế nên tôi nói: “Cậu ấy đâu có sai, chỉ là cậu ấy không yêu tớ”.

Chuyện kể thêm 2: Thiên thần trên lộ

Trên mảnh đất tốt cùng tuyệt vọng cũng bùng lên đóa hoa tươi đẹp nhất.

Lục Sinh nói: “ Mạng của mi là tay ta từ trên lộ cứu về, thế nên ta gọi là Lục Lộ”.

Lục Lộ nói: “ Cho dù là như vậy, tôi cũng vẫn phải là một thiên thần trên lộ vui tươi nhất.”

Bốn tuổi

Lục Lộ là một đứa trẻ mồ côi, con bé từ nhỏ đã biết như thế. Nhưng việc này chẳng ngăn cản nó trở thành một đứa bé vui tươi. Từ lúc bắt đầu có ký ức, nó đã ở trong một căn nhà cũ neo trên sườn núi với ông. Nó biết chạy, biết nhảy, biết tự bày trò chơi với mình, căn nhà nhỏ trống thêch thác vẫn thường đầy ắp nụ cười của con bé, thế nhưng nó không biết nói.

Chẳng ai trò chuyện với nó. Trên đường Cảnh Xuân Sơn giàu san sát, căn biệt thự cổ kính của Lục gia vốn là một góc bị lãng quên, ngoài con người cứ cách một khoảng thời gian lại mang các vật dụng sinh hoạt thường ngày đến cho họ, chẳng còn ai lai vãng nơi này. Thế giới của con bé chỉ có một người ông bị cấm, vốn là người bợ già của nhà họ Lục.

Năm cô nhóc 4 tuổi, căn nhà cũ rồ cuộc cũng đã có người đặt chân vào, khi ấy con bé đang một mình nghịch bùn đất trong sân, nhìn thấy người lạ, nó hớn hở nhào ra, bàn tay nhỏ lem nhem nắm vào để lại mấy vết bẩn nổi bật trên chiếc quần trắng tinh của người ấy. Con bé đương nhiên cũng không thể hiểu nổi vẻ khiếp hãi lo sợ xuất hiện trên khuôn mặt ông mình, cũng không biết vì sao người lạ ấy sau khi nghe tiếng “ Í í e” của nó bèn nhíu mày lại.

Nó chỉ biết là , ba hôm sau, căn nhà cũ xuất hiện một dì dịu dàng lắm, dì bảo: “ Con tên là Lục Lộ, con phải nói thôi”.

Sáu tuổi

Dì dạy con bé ngôn ngữ và kiến thức vỡ lòng, kèm cặp nó suốt 2 năm trời. Cô bé Lục Lộ sáu tuổi đầu không những đã học nói được, mà theo lời của dì, con bé còn nói sôi hơn bất cứ đứa trẻ nào cùng lứa tuổi.

Về sau dì không còn đến nữa, bởi vì Lục Lộ cuối cùng cũng đã vào tiểu học. Con bé biết rằng đi học có nghĩa là có thể được vui vầy cùng rất nhiều bạn nhỏ, vì thế, trước ngày khai giảng, nó háo hức đến nỗi cả đêm không ngủ được.

Các bạn nhỏ cảm thấy hết sức lạ lùng với con bé Lục Lộ chưa hề học qua lớp mẫu giáo. Con bé lơ ngơ chẳng hiểu gì, cái gì cũng mới mẻ, cái gì cũng thấy hay ho vui thích, bất cứ một việc nhỏ nhặt gì cũng có thể làm cho con bé hớn hở vô cùng... Đương nhiên, điều khiến cho mọi người có ấn tượng sâu sắc hơn cả chính là cái liên thoảng đáng sợ của con bé, tình yêu cuồng nhiệt đối với việc nói năng của con bé đủ để khiến bất cứ ai cũng phải cảm thấy da đầu ngứa ngáy, các thầy cô cũng chưa bao giờ gặp một đứa trẻ có khao khát kể lể và thể hiện mãnh liệt tới nhường này, dường như luôn nôn nóng không thể đợi chờ thêm để nói hết những lời của cả cuộc đời mình.

Lúc đầu giáo viên cũng tự mình tìm con bé ra trò chuyện tỉ tê, định bảo con bé lúc vào lớp mà tiếng nói chuyện còn át cả tiếng thầy cô là không đúng, nhưng mấy lượt trong khi phê bình dạy dỗ con bé đều từng bừng hào hứng hồi đáp nhăng với giáo viên, dần dà, cũng chẳng còn thầy cô nào nguyện lòng để con bé được tận hưởng cái lạc thú ấy nữa. Cũng chẳng phải chưa từng với phụ huynh tới, mỗi lần tới trường đều chỉ một cụ già leo lét như nên sắp tàn, lại còn là một người câm nữa, chỉ biết không ngừng khom lưng

nhận lỗi, hoàn toàn không có cách nào giao tiếp nổi. Trong thời gian ấy cũng có những lời đồn đại thật giả lẫn lộn, nói cô gái bé nhỏ này có lai lịch ghê gớm lắm, quần nó không xong, cũng đành để mặc nó. Cũng may Lục Lộ vốn trời sinh lạc quan lương thiện, sức sống dồi dào, đến cả những người ở bên cạnh cũng bị cái lạc quan của con bé lan tỏa sang, vậy nên tuy làm người ta đau đầu, nhưng trên là giáo viên, dưới là bạn học, cũng chẳng qua vừa yêu vừa ghét nó mà thôi.

Tuổi lên sáu của Lục Lộ, cảm giác thế giới thật quá tươi đẹp, tuy bầu bạn trong căn nhà cũ với con bé vẫn là người ông mỗi lúc càng thêm già yếu, thế nhưng, vậy thì đã làm sao chứ?

Mười tuổi

Lục Lộ học lớp 5, bạn bè càng lúc càng nhiều, cô bé vẫn thích nói chuyện, thích cười đùa không ngớt, nhưng đã không còn kể lể vội vàng, cấp tập như ngày xưa nữa, có lẽ cô bé đã biết đời người còn dài lắm, còn quá nhiều thời gian để có thể từ từ mà nói.

Trong một tiết ngữ văn sau khi khai giảng chưa lâu, cô giáo yêu cầu các học sinh lên bục giảng làm bài văn miệng, Lục Lộ giơ tay trước nhất, cô giáo không nỡ nhìn con bé ở chỗ ngồi mà cứ lo chơi muốn thử, lòng dạ như lửa đốt, đành cho phép nó lên bục đầu tiên. Cô nàng người ngợm thấp bé, chẳng cao hơn bục giảng là mấy, đứng lên bục xong rồi thì hai mắt long lanh chờ đợi đề bài của giáo viên.

“Đề bài làm văn miệng của em là” Người nhà của tôi”, cô giáo thuận miệng phát ra đề bài. Lục Lộ trước nay vẫn thao thao bất tuyệt giờ đứng ngây ngô giữa bục giảng, đứng vào lúc mọi người chờ đợi không còn kiên nhẫn nổi, cô bé mới tỏ vẻ lúng túng hỏi cô giáo: “Người nhà là gì ạ?”.

Các bạn học dưới lớp cười rộ lên, cô giáo cũng cố nén vẻ cười nơi khóe miệng, trả lời rằng: “Người nhà chính là bố mẹ, anh chị em, ông bà, cô cậu chú dì của con đấy...”.

Lục Lộ sững lại.” Con chỉ có mỗi ông nội thôi”.

“Ông nội chính là bố của bố con đấy!”, cô giáo giải thích.

Lục Lộ lắc đầu, cô bé chưa từng gặp bố, nhưng nó biết là ông nội ở nhà nhất định không phải bố của bố, cô bé với ông nội chẳng giống nhau chút nào.

Cô bé bước khỏi bục giảng trong tiếng xì xào bàn tán của các bạn.

Trên đường tan học về nhà, cô bé hỏi bạn Trương Gia Minh: “Cậu có người nhà không?”.

Gia Minh đáp: “Đương nhiên là có chứ, gia đình tớ ấy à, đầy người nhà luôn”.

Cô bé lại hỏi đứa bạn thân Lệ Lệ, Lệ Lệ nói:” Làm sao không có được, lần trước cậu đến nhà tớ, chẳng phải là bố mẹ tớ còn gọt táo cho cậu ăn đấy thôi?”.

Lục Lộ đeo cặp xách bước trên con đường dẫn về nhà. Hóa ra nó không có người nhà, chỉ một mình nó không có người nhà.

Buổi đêm lúc đi ngủ, cô bé nhìn lên trần nhà nói:” Không sao cả, Tôn Ngộ Không cũng từ hòn đá nứt ra mà, cậu ấy không có người nhà, thế nhưng chẳng phải vẫn thần thông đến thế sao?”.

Thế là sáng ngày hôm sau, cô bé lại là Lục Lộ vô tư chẳng nghĩ ngợi gì.

Mười hai tuổi

Khu vườn trước căn nhà cũ trồng đầy hoa hồng, ông nội là một người làm vườn cừ khôi. Lục Lộ hỏi, tại sao khoảng đất trống ở góc tường lại không có hoa? Ông nội dùng ngôn ngữ tay báo với nó, đất đai ở khoảng nhỏ ấy cần cỗi quá, không có cái gì sống sót nổi.

Cô bé không tin. Hằng ngày cứ sau khi tan học, liền một mình lúi cuội xoay xỏa ở góc nhỏ trong vườn, mấy tháng sau, từ trong góc nhỏ ấy nảy ra một mầm cây mới, mầm nhỏ ấy rất chóng đã đâm cành nảy lá, phủ rợp cả khoảng đất trống ấy, cuối cùng vươn lên cả hàng rào của khu vườn.

Cô ấy gieo xuống là hoa bìm bìm.

Buổi sớm tinh mơ hôm đóa hoa đầu tiên hé nở, có rất nhiều người kéo đến căn nhà cũ, bọn họ bắt cô bé phải đi cùng với họ, bởi vì thái thái của Lục gia không lâu trước đây đã qua đời, Lục tiên sinh hi vọng đón được cô bé về bên mình.

Lục Lộ không may do dự theo bọn họ đi ngay. Cô bé rời xa căn nhà cũ đã sống suốt mười hai năm trời cùng ông nội, rời xa đóa hoa bím bím bùng nổ lần đầu tiên, chỉ bởi bọn họ nói rằng, Lục tiên sinh chính là em trai của bố cô bé, cũng chính là chú ruột của cô bé.

Chú thì chính là người nhà của cô bé, cuối cùng cô bé cũng đã có người nhà, Lục Lộ vui mừng khôn xiết.

Cô bé được đón về nhà chú, trong nhà ngoài vú nuôi ra thì không còn ai khác nữa. Liền từ từ mấy buổi liền, cô bé một mình chân trần loạng thoạng khắp cả căn nhà rộng rãi mà tối tăm, đẩy hết cánh cửa này tới cánh cửa khác, mong tìm được dù chỉ một chút hơi ấm thân quen.

Đến ngày thứ sáu cô bé cuối cùng đã đợi được người chú về. Cô bé mặc kệ tất thấy ôm chầm lấy người thân duy nhất của mình, thế nhưng chẳng thể cảm thấy được hơi ấm của anh ta. Chú nói:” Bố mi là con của bố ta với một người đàn bà bên ngoài, gia đình chúng ta vẫn đón nhận ông ấy, thế mà sau khi mi ra đời, ông ấy lại mang theo bảo mẫu của ta gom tiền trốn mất, thật bất hạnh, bọn họ đều chết trong một vụ tai nạn xe, chỉ còn mi sống sót. Mi phải hiểu thành kiến của mẹ ta đối với mi, bà qua đời rồi, ta mới có thể giữ mi ở bên mình”.

Lục Lộ chớp mắt, tất thấy những gì cô bé nghe thấy đều xa xôi như thể chuyện của người khác vậy.

“ Mi có biết năm xưa tại sao ta lại bất chấp sự phản đối của mẹ ta để giữ mi lại không? Bọn họ bế mi ra từ giữa thì thể bố mẹ mi, mi mới vừa đầy tháng, trên mặt mũi tay chân bê bết máu của bọn họ, ta ôm mi vào, giữa đám máu tươi mi đã nở nụ cười với ta.

Đêm hôm ấy ,Lục Lộ chìm vào giấc ngủ giữa nỗi sướng vui mãn nguyện vô cùng, lúc đang mơ màng, cô bé gắng sức dùng trí tưởng tượng của mình chấp vá dung mạo bố mẹ, mỗi dáng vẻ đều giống với chú đến thế, tuy rằng chú nói:” không được gọi ta là chú”.

Mười bốn tuổi

Năm thứ hai trung học cơ sở, cơ thể Lục Lộ như thể mầm cây non tơ giữa tiết xuân bắt đầu vươn mình lớn lên. Trong số những thiếu nữ cùng trang lứa, tuy cô bé không phải xinh đẹp nổi bật gì lắm, có đôi khi nhoeo cười thì bên má phải có một lúm đồng tiền sâu sâu, mang vẻ kiêu diễm lạ lùng. Cô bé chẳng bao giờ thiếu những suy nghĩ kì quặc khác đời, luôn thốt ra những từ ngữ làm người ta kinh ngạc. Nam sinh đều thích ở bên cạnh cô bé, các bạn nữ sinh cũng vui lòng làm bạn cùng cô, mọi người đều yêu mến cô, trừ Lục Sênh.

Đôi lúc cô bé cũng trông thấy người thân duy nhất của mình trên tạp chí hay phương tiện truyền thông, con cháu thế gia, tuổi trẻ tài cao, sự nghiệp gia tộc đều đến tay, nhất là phong độ tốt vời hiem có, một bậc quân tử khiêm nhường nức tiếng, biết bao tiểu thư con nhà danh giá nhất loạt ngỏ ý, anh ta chỉ đều giữ phép ứng xử mà thôi. Chỉ cứ một thân một mình như thế, đơn độc nhấm nháp nỗi buồn khổ của mình.

Anh ta không cho cô bé gọi mình bằng chú, vậy nên cô bé cứ gọi thẳng tên, bất kể anh ta có lạnh nhạt với cô bé bao nhiêu, đều không ngăn trở nỗi niềm yêu thương cô dành cho anh ta. Lục Sênh thường không mấy khi ở nhà, chỉ cần anh ta xuất hiện trước mặt Lục Lộ, cô bé đều quanh quẩn bên anh ta liên tục, liến thoắng không ngừng kể lể những việc nhỏ nhặt khiến mình buồn cười, anh ta không ừ hừ đáp lời cũng chẳng sao, những chuyện cười cô bé tự mình kể cũng có thể làm nó cười một mình rất lâu. Hầu hết thời gian đáng về anh ta nhìn cô bé đều là lạnh tanh và chán ghét, như thể một con ruồi đậu trên bánh bao, đến phẩy tay đuổi đi cũng chẳng buồn làm. Thẳng hoặc tâm trạng không tốt, anh ta còn chỉ tay ra cửa bảo cô bé cút đi, lúc ấy Lục Lộ vẫn hay chìa hai bàn tay trước mặt anh ta, “ Lục Sênh à, tôi biết Lục Sênh chẳng đuổi tôi đi thật đâu mà.”

Anh ta cười nhạt:” Mi dựa vào cái gì mà lại chắc chắn thế?.”

Cô bé nói:” Ngoài Lục Sênh ra, tôi chẳng có người thân nào nữa, mà Lục Sênh cũng thế còn gì.”

Lục Lộ nghĩ, máu mủ ruột thịt là thứ thật hay ho, nó khiến cho Lục Sênh những lúc thịnh nộ tột cùng cũng chưa bao giờ bắt cô phải ra đi.

Mười lăm tuổi

Lục Sênh đính hôn, anh ta lần đầu tiên cho phép cô bé diện váy áo lộng lẫy xuất hiện tại buổi tiệc tối. Lục Lộ vận chiếc váy dài rườm rà, hớn hở vui mừng chủ động bắt chuyện với các chú mà cô bé cho là đẹp trai, lại còn không tiếc rổn rọc cười cùng những lời tán dương của mình. Đám thương nhân vốn quen khôn khéo bị cô nàng nhỏ bé này chọc cho cười cợt thỏa dạ, cứ luôn miệng khen cháu gái của Lục tiên sinh thật thú vị, còn ngợi khen hơn nữa là Lục tiên sinh không nề hà mối hiềm xưa cũ, đón nhận đứa con côi cút của ông anh cùng cha khác mẹ ngỗ ngược, thực đúng là quân tử phong phạm, trông cô gái nhỏ vui tươi như tiểu tiên nữ thế này, là đủ biết người giám hộ đối xử không thường chút nào. Lục Lộ cười đùa với mọi người, đương nhiên cũng bỏ qua cả cái cau mày bất giác của Lục Sênh.

Thế nhưng vẫn có những đoạn xen giữa mà cô bé không muốn trong thấy, một chị xinh đẹp tươi tắn khoác tay Lục Sênh đầy âu yếm nói: “Chúc mừng nhé, cậu trẻ.” Lục Sênh đáp lại cô bằng một nụ cười không hề giữ kẽ.

Niềm vui của Lục Lộ lung lay, cô bé né xa Lục Sênh, lôi bà chị xinh đẹp kia vào một góc, khuôn mặt bé nhỏ vênh váo hỏi: “Sao chị lại gọi chú ấy là cậu trẻ? Chẳng phải chú ấy không có người thân hay sao?”

Bà chị xinh đẹp đã nhận ra thân phận của cô bé, nghiêng đầu thực thà giải thích: “Mẹ tôi ấy mà, là chị họ của chú cô bé, thế nên tôi gọi là cậu trẻ, đương nhiên, nếu cô bé đồng ý, cũng có thể gọi tôi là chị họ.”

Lục Lộ chẳng còn lòng dạ nào mà để ý đến cái quan hệ phức tạp quanh co này, cô nàng chỉ nắm chặt tay áo bà chị, ương bướng hỏi tiếp: “Chị với chú ấy là người nhà hở? Thế có thân thiết hơn tôi với chú ấy không?”

Bà chị kia sững sờ một hồi, cuối cùng đáp lời: “Không, trên đời này không có họ hàng nào thân thiết hơn hai người đâu.”

Lục Lộ đến giờ mới cười, nỗi hớn hở của cô bé trở lại vững chãi tưởng không thể lay chuyển, cô giật giật tay áo bà chị kia: “Em thích chị thật cơ.”

Hai cô gái cùng đứng trong góc nhỏ vừa ăn vừa bình luận từ đầu đến chân các vị nam giới có mặt ở đó.

Cuối cùng, cô chị tên Chương Việt ấy nói: “Lục Lộ, em có phát hiện ra không, cái cô Tăng tiểu thư sắp trở thành tím của em ấy, lúc cười trông giống em lắm.”

Lục Lộ ngó lom lom hồi lâu, bảo: “Cô ta đâu có lúm đồng tiền, không xinh bằng em đâu.”

Mười sáu tuổi

Kì nghỉ hè năm thứ nhất trung học, cậu bạn cùng tuổi chơi với Lục Lộ từ hồi bé tí từ London, Anh quốc trở về. Cậu nam sinh lúc nhỏ mũi dãi lòng thông lau mãi không sạch giờ đã trở thành một trang thiếu niên anh tuấn, lái chiếc xe đạp leo núi cực mát, rước cô nàng đi rong ruổi khắp nơi, tiếng cười cô tựa ánh mặt trời giữa hạ tầng bừng rắc nắng lên mỗi góc ngách trên con đường Cảnh Xuân Sơn này.

Lúc nằm thảnh thơi trên thảm cỏ, Gia Minh mới nhìn lên trời cao lấp bắp nói: “Lục Lộ, tớ rất thích...rất thích cậu... lúc tớ ở Anh cũng...cũng chỉ luôn nhớ tới nụ cười của cậu.”

Lục Lộ cũng nhìn lên trời xanh cười: “Tớ mà biết cậu không còn chảy nước mũi nữa, đã trở thành anh chàng bảnh bao rồi, thì nhất định cũng sẽ nhớ đến cậu.”

Lúc về đến nhà, mặt trời đã xuống núi, cô bé đứng đưa nhành cỏ lau Gia Minh vừa tặng, miệng vẫn còn vương nét cười, dù đã quên bằng số điện thoại của Gia Minh, nhưng cô vẫn còn nhớ lúc cậu chàng thổ lộ thích cô, cô còn thấy hương cỏ thơm thoang thoàng.

Trên đường về phòng, cô bé lẩm nhẩm hát mấy bài mới học mấy hôm trước, lúc ngang qua phòng Lục Sênh còn hé mắt vào một lượt, trống toang hoang, anh ta không có nhà.

Đẩy cửa phòng ra, xộc ngay lên mặt là luồng hơi rượu nồng nặc, cô bé lùi lại một bước, đang định gọi di Trương đang lui cui dưới nhà, đã bị lôi xềnh xệch vào phòng, rồi bị đẩy ngã dúi dụi xuống sàn. Cô bé ngồi bệt xuống nền, đau đến mức nẩy đom đóm mắt, vẫn chưa hiểu rõ tình hình, một cái bạt tai đã nhanh chóng giáng lên mặt cô. Cô ôm lấy mặt, ngẩng ra nhìn con người ở trước mắt, Lục Sênh cả người nồng nặc mùi

rượu, mắt vẫn tia máu, cà vạt xộc xệch một bên, cô bé há miệng nhìn anh ta, bỗng quên băng chạy thoát thân.

“Không hổ là do cô ta sinh ra, mi cũng đê tiện hệt như cô ta”, anh ta chỉ thẳng vào mặt cô bé mắng chửi.

Cô bé chưa từng nhìn thấy Lục Sênh như thế này bao giờ, tuy trước nay anh ta không ưu gì cô, nhưng chỉ xa cách lạnh lẽo mà thôi. Cô bé thè lưỡi ra liếm liếm khóe miệng đang đau đớn, nếm phải hơi tanh mớ hồ của máu, còn chưa kịp mở miệng nói gì, thân người anh ta đã ập tới, cô bé không biết anh ta định làm gì, thân người anh ta đã ập tới, cô bé không biết anh ta định làm gì, chỉ biết anh ta như hóa điên giằng xé hết quần áo của cô. Đợi đến lúc cái việc mà giáo viên đã giảng trong giờ giáo dục giới tính bất ngờ xuất hiện trong đầu óc, lòng dạ cô bé còn tự nhủ : làm sao mà thể được? Thế nhưng thân thể cô bé đã cảm thấy nổi đau đớn, cái đau xộc lên ấy khiến cô theo bản năng cuộn tròn người lại, anh ta lấy hết sức tóm lấy mắt cá, bắt cô bé phải mở chân ra. Lúc anh ta ép xuống cô bé bật khóc, “ Đừng...”. Cô đang van vỉ anh ta tha cho cô, không chỉ là tha cho cơ thể cô, mà hơn thế là buông tha cho tình yêu và niềm tin mà cô dành cho anh ta, thứ tình yêu và niềm tin duy nhất cô có thể gửi gắm, thứ tình yêu và niềm tin duy nhất từng có trong đời cô.

Cuối cùng anh ta vẫn không buông tha cô.

Anh ta rờ rẫm trên người cô, nghiêng răng nghiêng lợi chửi rửa cái đê tiện của cô, thế nhưng trong khoảng khắc ánh mắt bắt đầu mê dại, anh ta lại úp người xuống, mặt áp sát vào khuôn mặt bị tóc rối bởi che lấp của cô bé, khe khẽ kêu lên :” Rốt cuộc chị vẫn là của tôi, chị Tịnh ơi”. Nơi hai khuôn mặt áp sát vào nhau ướt đầm, không thể phân biệt nổi là nước mắt của ai.

Ba ngày sau, trên các báo lớn đều đang tải thông tin nóng hổi, Lục Sênh của tập đoàn Hoa thái và thiên kiem tiểu thư của Tăng gia, hai bên đều lên tiếng cách không hợp, sau khi tìm hiểu thì chia tay trong hòa bình, từ nay vẫn là bạn tốt, quan hệ hợp tác giữa Hoa thái và Tăng gia vẫn bình thường như cũ.

Mười tám tuổi

Lục lộ lẫn lộn làm thêm, sau giờ tan lớp, lúc rảnh rỗi công việc nhọc nhằn đến đâu cô cũng làm. Không ai hiểu nổi, một đứa con gái sinh ra trong một gia đình như thế, tại sao lại có kiểu bú đống bình lạ lòng như vậy với mỗi đồng tiền các bạc.

Thế giới của cô rực rỡ sắc màu, vĩnh viễn chẳng bao giờ thiếu bạn bè mới cùng những vui thú mới.

Trương Gia Minh sau khi kết thúc kì nghỉ hè năm mười sáu tuổi cũng đã trở lại Anh Quốc, trước khi lên đường, cậu nắm tay cô bé Lục Lộ rộc rạc đi nhiều sau trận ốm nặng, bảo rằng: “ Đi Anh cùng tớ nhé, chú cậu sẽ đồng ý thôi mà.”

Lục Lộ chỉ cười bảo:” Các anh chàng đẹp trai trong nước tớ còn chưa duyệt hết, làm sao có thể đi Anh được.”

Cậu đã ra đi. Cô cũng không còn nhớ gì thêm tới cậu nữa. Nhanh cổ lau cậu tặng cô bé cũng hết như những kí ức cuối cùng của cô về ngày hôm ấy, đã vụn vỡ lả tả khắp nơi, chẳng thể nào thu về được nữa.

Buổi sáng hôm sau, Lục Sênh ra ngoài công tác từ sáng sớm. Anh ta mời đến cho cô bé vị bác sĩ gia đình mà bấy lâu nay Lục gia nhất mực tin dùng. Vị bác sĩ lớn tuổi lúc nhìn thấy cô bé mình mẩy bầm dập vết thương cũng kinh ngạc không nói nên lời. Ông chỉ nghĩ là cô nhóc tội nghiệp này ở bên ngoài đụng phải người xấu đánh đập hành hạ, nên ngoài việc chỉ chu chăm chút điều trị ra, đương nhiên kín miệng tuyệt đối. Cũng may ý chí và sức sống của cô nhóc này mạnh mẽ hơn người, trầy vi tróc vảy như thế, vậy mà chưa đến một tuần lễ, đã dần dà khôi phục được nguyên khí.

Khi Lục Sênh đi công tác trở về, anh ta ngỡ rằng sẽ nhìn thấy một con bé thương tật đầy mình sau khi bị hành hạ, đến lúc trời sụp tối, anh ta ở phía sau sân thượng trông thấy bóng cô bé từ đằng xa đang cười vẫy tay tạm biệt bạn. Giây phút trước khi cô bé bước vào phòng, bước chân vẫn còn mau lẹ, chỉ từ sau khi nhìn thấy anh ta, sững sờ một giây, rồi lập tức ba chân bốn cẳng chạy biến, cứ như thể con thỏ hoảng hốt quỳnh quáng vậy.

Lúc cô bé chạy đến đầu cầu thang thì bị anh ta đuổi kịp, anh ta ấn phắt cô vào tường, trông thấy vẻ sợ hãi lộ lộ trên khuôn mặt cô. Công tâm mà nói, trước khi nhìn thấy cô bé, anh ta không hề nghĩ sẽ làm hại cô,

suy cho cùng thì hôm ấy anh ta say bí tỉ, việc xong rồi trông thấy vết thương đầy người cô bé, không phải là chưa từng hối hận, anh ta không biết phải làm thế nào để đối mặt với tàn cuộc ấy, chỉ đành rời đi, thế mà rốt cuộc chẳng yên.

Lục Sênh cũng không thể ngờ, lúc cô bé lại xuất hiện trong tầm mắt anh ta, nụ cười của cô bé lại có thể chọc anh ta đau nhức như thế, anh ta thà nhìn thấy cô nước mắt đầm đìa, như thế anh ta chắc chắn sẽ bỏ qua cho cô. Thế mà cô ta làm sao có thể lại hết như một tờ giấy trắng tinh tươm như mới vậy chứ, chỉ khe xoa tay đã gạt hết đi mọi vết bẩn. Hóa ra bao nhiêu năm như thế, anh ta vẫn ganh ghét với niềm vui của con bé, anh ta cô lập con bé, xa cách con bé, tảng lờ con bé, con bé đều chẳng để tâm, đã bao nhiêu năm như vậy, con bé vẫn là đứa nhóc tự bày trò nghịch bòn nghịch đất một mình, chỉ một thân một mình thôi mà cũng sống tốt đến thế. Đứa con của đôi tiện nhân ấy, sao có thể vui tươi hơn anh ta được.!

Khuỷu tay anh ta tì trước ngực cô, cảm nhận được lồng ngực phập phồng gấp gáp vì sợ hãi của cô, vốn chỉ định cho cô ta nếm ít mùi khổ sở, hưởng thụ cái khoái cảm được đập tan nát niềm vui của con bé, thế nhưng khi hơi thở của anh ta và cô chạm nhau, thứ dục vọng mãnh liệt tràn ngập trong ngực anh ta. Lục Sênh xưa nay đâu thiếu đàn bà thế nhưng bao nhiêu năm trở lại đây, chỉ trong buổi hoàng hôn chưa lâu trước, ở trên thân mình của một con bé chảy trong người dòng máu giống như của anh ta và có một khuôn mặt thật thân quen, anh ta mới lần đầu tiên cảm thấy khoái lạc viên mãn. Anh ta biết mình là một thằng điên, sớm muộn gì cũng bị đẩy xuống địa ngục, nhưng khoảnh khắc này anh ta đã nghĩ kĩ rồi, nếu đã an bài vướng kiếp trầm luân, vậy thì anh ta phải có cô đi cùng, anh ta muốn xem cô sẽ vui vẻ ra sao ở chốn âm vương địa phủ ấy!

Lục Lộ không giãy giụa kịch liệt lắm, hoặc giả cô bé biết là mình cũng chẳng thể thoát khỏi anh ta, vậy nên chỉ có một yêu cầu, anh ta có thể mặc sức có được thứ anh ta muốn trên người cô, nhưng đừng làm cô bị thương, đây cũng là yêu cầu duy nhất của cô đối với anh ta trong cả mấy năm sau đó.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-ra-anh-van-o-day>